

МАРИАН КИЙС МЪЖЪТ НА НАЙ-ДОБРАТА МИ ПРИЯТЕЛКА

Превод от английски: Лили Христова, —

chitanka.info

На Найл, Лилияна, Ема и Лука Кийс

ЧАСТ ПЪРВА

ДЖЕМА

ГЛАВА 1

До: Susan_inseattle@yahoo.com

От: Gemma343@hotmail.com

Относно: Таткото беглец

Сюзан, искаше новини. Ето ти новини. Обаче може и да съжалиш, че си попитала. Баща ми изглежда напусна мама. Не зная доколко е сериозно. Още новини по-късно.

Целувки: Джема

Когато получих съобщението, помислих, че е умрял. По две причини. Първо: ходих на прекалено много погребения в последно време — приятели на родителите ми и още по-лошо — родители на приятелите ми. Второ: мама ми се бе обадила по мобилния телефон. Правеше го за първи път, защото упорито твърдеше, че на мобилен може да звъниш само от мобилен. Затова, когато долепих апаратчето до ухото си и я чух да хълца: „Той си отиде“, кой може да ме вини за заключението, че татко е хвърлил топа и сме останали само ние двете.

— Току-що си стегна багажа и си тръгна.

— Какво си стегна...?

В миг осъзнах, че татко може всъщност да не е мъртъв.

— Ела си вкъщи — помоли ме тя.

— Добре...

Но аз бях на работа. И то не в офис, а в балната зала на хотел, погълната от последните приготовления за медицинската конференция „Да загърбим болките в гърба“. Скъсахме се от работа, която продължи седмици. Бях там от дванадесет и половина предишната нощ, подготвих пристигането на стотици делегати и уреждах

проблемите им. (Премествах настанените в стаи за непушачи, които в промеждутъка от резервирането на стаите и пристигането си се бяха подхлъзнали и пак бяха ухапвали фасата — ей такива неща.) Най-накрая беше настъпил великият ден и след по-малко от час двеста специалисти по болестите на гръбначния стълб щяха да нахлуят, всеки един в очакване на:

- а) бадж с името си;
- б) кафе и две бисквити (една обикновена и една „фантазе“) в 11 часа;
- в) обяд от три блюда (включително и вегетарианско меню) в 12.45;
- г) кафе и две бисквити (и двете обикновени) в 15.30;
- д) вечерта — коктейл, последван от галавечеря и по-късно бал с танци (по желание).

Всъщност, когато вдигнах мобилния си телефон, мислех, че се обажда момчето, което отговаряше за екраните, да ме увери, че идва насам. И най-важното — че носи въпросните екрани.

— Кажи ми какво стана? — попитах мама, разкъсвана от взаимно изключващи се задължения. Не мога да си тръгна оттук...

— Ще ти кажа, като си дойдеш у дома. Побързай. В ужасно състояние съм, само Бог знае какво може да сторя.

Това ми подеждва. Затворих телефона и погледнах Андреа, която явно загаряваше какво става.

— Всичко наред ли е? — измънка тя.

— Баща ми.

По лицето ѝ познах — и тя помисли, че баща ми е гушнал букета, както той имаше навик да казва. Я, говоря, сякаш наистина е умрял.

— О, Боже... той да не е...?

— Не, не — поправих я, — още е жив.

— Тръгвай, тръгвай, бягай!

Тя ме избута към изхода, явно си представяше прощаване край смъртния одър.

— Не мога. Какво ще стане с всичко това? — посочих към балната зала.

— Аз и Моузес ще се справим, ще се обадя в офиса да извикат и Рут да помага. Виж, ти свърши толкова много работа, какво може да се обърка?

Правилният отговор е: естествено, почти всичко. Организирам подобни прояви от седем години и през това време съм виждала какво ли не: от прекалили с аперитива оратори, прекатурващи се от подиума, до професори, които се боричкат за луксозните бисквити.

— Знам ли...

Бях заплашила Андреа и Моузес, че живи или мъртви, трябва да са на линия тази сутрин. А сега да напусна полесражението — и за какво точно?

Ама че ден. Едва беше започнал, и толкова неща тръгнаха наопаки. Като начало — косата ми. Нямах време да отида на фризьор и в момент на умопомрачение сама си отрязах бретона. Мислех само да го подкъся, но веднъж започнала, не можах да спра и накрая щръкнаха няколко абсурдно къси кичура.

Казват понякога, че малко приличам на Лайза Минели в „Кабаре“, но когато сутринта пристигнах в хотела, Моузес ме посрещна с думите: „Привет, пришълец от далечни светове“. После, когато му казах да позвъни на момчето с екраните, той отвърна тържествено:

— Би било нелогично, капитане.

Май вече не бях Лайза Минели от „Кабаре“, а Спок от „Стар трек“. (Нека обясня: Моузес не е брадат старик на библейска възраст с прашна роба и скъсани сандали, а дългокрак, източен младок от нигерийски произход.)

— Тръгвай — Андреа отново леко ме побутна към вратата. — Пази се и ни викни, ако можем да помогнем с нещо.

Така говорят на хората, когато някой умре. И ето, озовах се на паркинга. Смразяващата костите януарска мъгла се усука около мен, което ме подсети, че съм си оставила палтото в хотела. Отказах се да се връщам за него, стори ми се маловажно.

Когато влязох в колата, един мъж ми подсвирна — на колата, не на мен. Тя е „Тойота“ MP2, спортна и малка (много малка, но за щастие аз съм 157 см.) Изборът не беше мой — „Ф&Ф Дигнън“ бяха настояли да я купя. Щяло да изглежда добре, казаха, за жена с моето положение. А, да, синът им я продавал евтино. Аха.

Мъжете реагират много противоречиво. През деня все ми подсвиркват и намигат. Но нощем, когато се прибират фиркани от кръчмата, е съвсем различно. Опитвали са се да пробият дупка в гюрюка ми с джобно ножче. Всъщност никога не са пробвали да ми крадат колата, само да я наранят смъртоносно, че да прекара повече време при доктора, отколкото на пътя. С надежда да предизвикам милост у тези свирепи тайнствени мъже, на задния прозорец имам лепенка, на която пише: „Колата ми е недорасла «Кортина», модел '89“. (Антон я направи специално за мен. Май трябваше да я сваля, след като той си отиде, но не му беше времето да мисля за това.)

По пътя към дома на родителите ми почти не срещнах коли. По-голямата част от трафика се движеше в обратна посока, към центъра на Дъблин. Докато карах по празния път, през мъгла с вихри от ледени кристалчета, имах чувството, че сънувам.

Допреди пет минути беше обикновена вторнична сутрин. Бях в настроение, подходящо за първия ден на конференцията. Загрижена, естествено — винаги нещо възниква в последния момент — но това не го очаквах.

Нямах представа какво ще заваря, когато стигна в къщата на нашите. Очевидно нещо не беше наред, дори и само това, че мама откачаше. Не мислех, че е такъв тип, но кой може да е сигурен в такива случаи? „Току-що си стегна багажа...“ Последното, само по себе си, беше толкова вероятно, колкото и прасетата да полетят. Мама винаги приготвя пътната чанта на баща ми вместо него, без значение дали тръгва на търговска конференция, или да поиграе голф. Някак си знаех, че мама греши. Което ще рече, че или наистина беше полудяла, или татко беше умрял. Вълна от паника накара крака ми да настъпи още по-силно педала на газта.

Паркирах адски нескопосано. (Нашите живеят в скромна къща близнак от шестдесетте.) Колата на баща ми я нямаше. Умрелите не шофират.

Но временното ми облекчение бързо потъна в страх. Татко никога не ходеше на работа с кола, винаги хващаше автобуса. Отсъствието на колата ме накара да се почувствам зле.

Мама беше отворила входната врата още преди да изляза от автомобила. Беше с пенъора с бродирани прасковки и оранжева ролка

на бретона.

— Отиде си!

Бързо влязох и се отправих към кухнята. Изпитвах нужда да седна. Колкото и да беше невероятно, таях надеждата, че татко ще седи там и ще каже смаяно: „Все ѝ повтарям, че не съм си отишъл, но не ще да чуе.“ Обаче не намерих никого, само студен препечен хляб, мазни ножове и други прибори, останали от закуската.

— Какво стана? Скарахте ли се?

— Не сме. Изяде си закуската както обикновено. Овесена каша. Аз му я правя. Виж — тя посочи една купичка, в която личаха останки от кашата. Не бе останало много. Да бе имал благоприличието да се задави от срам.

— После каза, че иска да говори с мен. Мислех, че иска да ми каже кога ще ми поправи оранжерията. Но той рече, че не бил щастлив, че между нас не върви и ме напуска.

— Не върви ли? Та вие сте женени от тридесет и пет години! Да не би... да преживява криза на средната възраст?

— Човекът е почти на шестдесет, много е стар за подобно нещо.

Права беше. Баща ми можеше да си изкара кризата на средната възраст преди повече от петнадесет години, когато никой нямаше да е против, дори щяхме да я чакаме с нетърпение, ако става въпрос, но вместо това той продължи да оплешивява и да бъде все така невзрачен и мил.

— После взе един куфар и напъха разни работи вътре.

— Не ти вярвам. Какво, например, прибра? Откъде знае как се върши тая работа?

Мама придоби леко неуверен вид, после, за да ми го докаже — и по-скоро да докаже на себе си — се качи на горния етаж и посочи шкафа в стаята за гости, където обикновено стоеше куфарът. (Бяха спечелили комплекта с купони от бензин.) После ме заведе в спалнята и посочи празните места в гардероба. Беше взел палтото, анорака и хубавия си костюм. Оставил бе смайваща бъркотия от разноцветни плетени пуловери и панталони, които най-приляга да опиша като „развлечени“. Бозави на цвят и с ужасна форма, кройка и плат. И аз бих ги зарязала.

— Ще трябва да се върне за тези дрехи — каза тя. Не бих се обзаложила.

— Струваше ми се разсеян в последно време — продължи мама, — казах ти.

Нека си остане между нас, но тя се питаше дали татко няма наченки на алцхаймер. Изведнъж разбрах. Наистина е имал алцхаймер. Не е бил с всичкия си. Навярно в този миг караше колата си луд за двама, убеден, че е руската княгиня Анастасия. Трябваше да предупредим полицията.

— Кой е регистрационният номер на колата му?

Мама доби изненадан вид.

— Не знам.

— Как така не знаеш?

— Защо ми е? Аз само се возя, не я карам.

— Трябва да проверим, и аз не знам.

— Защо пък трябва?

— Не можем да кажем на пътните полицаи да търсят син „Нисан Съни“ с петдесет и девет годишен шофьор, който сигурно си въобразява, че е последният потомък на Романови. Къде държи документите?

— На рафта в трапезарията.

Но след бързо претърсване на „кабинета“ на татко не можах да намеря документите на колата, а и мама не ми помогна много.

— Нали колата му е служебна?

— Така мисля.

— Ще позвъня в работата му и някой — секретарката или който и да е там, може да ни помогне.

Докато намирах прекия номер на баща ми, бях сигурна, че няма да отговори, че където и да се намира, не е на работа. Оставих слушалката и посъветвах майка ми да потърси номера на пътната полиция в Килмакуд. Но още преди тя да стане от стола, някой вдигна телефона на татко. Самият той.

— Татко? Ти ли си?

— Джема? — обади се предпазливо той. Само по себе си не беше за чудене; по телефона винаги ми говореше предпазливо. И с основание — защото му звънях предимно, за да:

а) му кажа, че телевизорът ми е развален и не може ли да дойде и да донесе кутията си с инструменти;

б) му съобща, че тревата ми трябва да се окоси и дали не може да докара косачката;

в) го информирам, че входната врата трябва да се боядиса и не може ли да дойде с неговите шкурки, мечета, четки, лепенки и голям плик най-различни шоколадови десерти.

— Татко, ти си на работа? — нямаше съмнение.

— Да, аз...

— Какво става?

— Виж, мислех да ти се обадя по-късно, но тук стана истинска лудница.

Той дишаше тежко.

— Изтекла е информация за плановете за пропотипа, конкуренцията възнамерява да направи изявление пред пресата — имат нов продукт, почти идентичен, това е индустриален шпионаж...

— Татко!

Преди да продължа по-нататък, нека ви кажа, че баща ми работи в отдела по продажбите на голяма фабрика за шоколадови изделия. (Няма да й споменавам името, защото при дадените обстоятелства не искам да им правя безплатна реклама.) Работи там откакто се помня и едно от предимствата на работата му беше, че можеше да взима колкото си иска от продуктите — безплатно. Което означаваше, че къщата ни винаги беше задръстена с шоколадчета и аз бях популярна сред хлапетата на улицата, отколкото навярно щях да бъда иначе. Естествено, на нас с мама ни беше строго забранено да купуваме от конкурентните компании, за „да не им пускаме гювеч“. Въпреки че негодувах срещу неговите заповеди (които всъщност не бяха заповеди, татко беше прекалено мек за такива неща) не можех да ги престъпя и колкото и да е абсурдно, първия път, когато изядох един „Фереро Роше“, наистина почувствах вина. (Знам, че всички тези припадъци по рекламите са преувеличени, но бях впечатлена, особено от кръглата форма. Но когато изтърсих пред татко, че трябва да започнат да правят кръгли шоколадови бонбони, той тъжно се втренчи в мен и каза:

— Има ли нещо, което искаш да ми признаеш?

— Татко, при мама съм и тя е много разтревожена. Какво става, би ли ми обяснил?

Вместо като с баща, държах се с него като с безочливо дете, извършило нещо глупаво, което ще се засрами от постъпката си, щом го смърдя.

— Мислех по-късно да ти позвъня, за да поговорим.

— Сега нали говорим?

— В момента не ми е удобно.

— По-добре ще е да ти стане удобно.

Тревогата ми растеше. Той не отстъпваше, както очаквах. Заговорих му твърдо:

— Татко, аз и мама се тревожим за теб. Мислим, че може би си малко... — как можах да го кажа? — малко умствено недобре.

— Нищо подобно.

— Само си въобразяваш. Душевноболните често не съзнават, че са такива.

— Джема, зная, че бях малко резервиран в последно време, много добре го съзнавам. Но не съм изкуфял.

Изобщо не очаквах това. Не звучеше като луд. Не долавях смирение. По-скоро знаеше нещо, което аз не подозирах.

— Какво става? — поколебах се.

— Сега не мога да говоря, тук има проблем, с който трябва да се занимава.

Отвърнах хапливо:

— Според мен състоянието на брака ви е по-важно от шоколадчетата с аромат на тирамису...

— Шшшт! — изсъска той в телефона. — Целият свят ли искаш да разбере? Съжалявам, че въобще съм ти споменавал.

От уплаха загубих дар слово. Той никога не ми се беше сърдил.

— Ще ти се обадя, щом мога да говоря.

Звучеше непреклонно. Някак си... знам, че е смешно, малко като баща.

— Е? — нетърпеливо попита майка ми, щом затворих.

— Ще се обади.

— Кога?

— Веднага щом може.

Хапех кокалчетата на ръцете си и не знаех какво да правя по-нататък. Той не звучеше като луд, но и не се държеше като нормален.

Просто не можех да измисля какво да предприема. Преди не бях изпадала в подобна ситуация и нямах опит, който да ме научи как да постъпя. Оставаше ми да чакам новините, а знаех, че няма да са добри. Майка ми не млъкваше:

— Ти как мислиш? Джема, как мислиш? — като че ли аз бях по-възрастната и знаех всички отговори.

Поне бях достатъчно тактична да не предложа: „Какво ще кажеш за чашка чай?“ Или още по-зле: „Я да си запарим по чаша.“ Не мисля, че чаят оправя нещо, и се кълна, че каквото и да стане, тази криза няма да ме превърне в любителка на чая.

Мислех да скоча в колата и да го намеря в работата, но заради проблема с аромата на тирамису навярно даже нямаше да го видя.

— Но къде ще живее? — изтърси жаловито майка ми. — Никой от приятелите ни няма го пусне у тях.

Не грешеше. В приятелския им кръг важеше правилото, че мъжете държат кесията и ключовете от колата, но жените властват у дома. Тяхна е последната дума кой да идва и да си отива, така че дори ако някой мъж беше обещал на баща ми да го приюти в стаята за гости, съпругата му нямаше и да го допусне през прага, от лоялност към мама. Тогава, ако не в къщата на приятел, къде?

Не можех да си го представя в плесенясала мансарда с газов котлон и ръждясал чайник.

И да му беше хрумнала някоя смахната идея, животът ѝ щеше да бъде кратък, далеч от мама и удобствата на дома. По три дни играеше с машината си за голф, но се връщаше вкъщи, щом му дотрябваха чисти чорапи.

— Кога ще се обади? — попита отново мама.

— Не зная. Да погледаме телевизия.

Докато мама се преструваше, че гледа „Сънсет Бийч“, написах първия имейл на Сюзан. Сюзан — известна като „моята прекрасна Сюзан“, за да се отличава от другите на име Сюзан около мен, които май не бяха толкова прекрасни като нея — представляваше едната третина от триумвирата, другите две бяхме аз и Лили. След големия разрыв Сюзан беше останала на моя страна.

Само преди осем дни, на първи януари, тя се беше преместила в Сиатъл с двегодишен договор на завеждаща връзките с обществеността в някаква огромна банка. Докато беше там, се

надяваше да свали някой компютърен гений, но за нула време бе установила, че всички те работят по двадесет и седем часа на ден и не им остава време да общуват и да се занасят със Сюзан. Пиенето на кафе само донякъде запълваше тази празнина и в резултат тя се чувстваше самотна и жадна за новини.

Спестих ѝ подробностите, натиснах бутона „изпрати“ на моя „Комуникатор плюс“, огромен тулуп с толкова много функции, освен дето не ми четеше мислите. Дадоха ми го от работата, уж като подарък. Няма що! На практика ме превърна в нещо повече от робиня, каквато вече бях — можеха да се свързват с мен, когато си поискат. А тежестта му скъса копринената подплата на една от най-хубавите ми чанти.

Когато „Сънсет Бийч“ свърши, а татко все още не се беше обадил, казах:

— Така не може. Пак ще му позвъня.

ГЛАВА 2

До: Susan_inseattle@yahoo.com

От: Gemma343@hotmail.com

Относно: Таткото беглец, все още незаловен

Ето ти още новини. Ще ти трябва валиум като разбереш, така че не чети по-нататък, преди да си вземеш. Хайде, отивай.

Върна ли се? Браво. Баща ми, Ноел Хоган, има гадже. Става още по-зле. Тя е на тридесет и шест. Само с четири години по-възрастна от мен.

Къде я е срещнал ли? Ти къде мислиш? В работата, естествено. Тя е — Боже, колко отвратително предсказуемо — негова лична асистентка. Името ѝ е Колет и има две деца, момиче на девет и момче на седем, от друга връзка. Не е била женена за баща им и когато казах на мама, тя отвърна: „Ясна работа. Защо да купуваш кравата, щом можеш да я доиш без пари?“

Говори се, че двамата дълго време работили върху новото шоколадче с тирамису и много се сближили.

Да, бях разказала на Сюзан за шоколадчето с тирамису. Знаех, че е тайна, и обещах на татко да не казвам на никого, но Сюзан прояви такъв ентусиазъм по въпроса, че не съумях да си държа устата затворена. С радост би написала есе на тема: „От обикновените вафли до фантастичните десерти — перспективи пред шоколадчетата през двадесет и първия век“. „Помисли само колко проучвания трябва да направи“, възторгна се тя.

Наложи се да си тръгна от работа (оставяйки двеста невъздържани чакръкчий в ръцете на Андреа) и да изчопля информацията от баща ми, сякаш участваше в „Стани богат“: „Дължиш ли пари?“ „Болен ли си?“ Накрая напилах разковничето с „Имаш ли любовница?“

Било само от три месеца — поне така каза. Какви ги вършеше, да зареже тридесет и пет годишен брак заради тримесечен флирт?

Гадно мъжко малодушие! По телефона стовари всичко на мен и ме остави аз да го съобщя на мама. Я по-полека! Аз съм дъщерята, тя е съпругата. Но като му напомних това, той отговори:

— А, не. Ти й кажи. Жените повече ви бива в тия работи.

Дори нямаше добрината да ме остави да отида и веднага да кажа на мама. Разприказва се колко го била очаровала Колет, докато майка ми гледаше като ранено животно.

— Кара ме да се чувствам млад — заяви той, сякаш очакваше да му се зарадвам. После добави — още преди да е отворил уста, знаех, че ще го каже:

— Чувствам се като юноша.

Така че му отговорих:

— Сигурна съм, че можем да те уредим с такъв. Мъжки или женски?

Но той изобщо не схвана. Смахнат стар глупак.

Да съобщя на майка ми, че съпругът й я е зарязал заради секретарка, беше определено най-трудното нещо, което някога съм правила през целия си живот. По-лесно щеше да ми бъде да й кажа, че е умрял.

Но тя го прие добре — прекалено добре. Само промълви:

— Ясно — звучеше много разумно. — Гадже, казваш? Дай да си пуснем „Бъфи“ тогава.

Така че, колкото и шантаво да звучи, седнахме да гледаме „Бъфи“, без да виждаме каквото и да било, във всеки случай аз, после без предупреждение тя изключи телевизора и каза:

— Знаеш ли, мисля, че искам да поговоря с него.

Върнахме се при телефона и този път тя му позвъни, и го хвана на бюрото му, и проведеха нещо, което може да се нарече спокоен разговор — дори прекалено:

— Да, вярно, Джема ми каза, но помислих, че не е разбрала правилно. Ъ-хъ, не е. Ъ-хъ, да... Колет... влюбен си в нея... разбирам... разбирам... хубав апартамент... е, хубаво. Хубавият апартамент е нещо хубаво... писмо от адвокат... разбирам, да, ще го очаквам, ами чао засега.

Когато затвори, тя съобщи:

— Има си приятелка — сякаш беше новина. После се върна в кухнята и продължи:

— Гадже. Ноел Хоган си има гадже. Ще живее с нея в хубав апартамент.

После отвори шкафа, извади една чиния и рече:

— Човекът, който ми е съпруг от тридесет и пет години, си има приятелка — и небрежно метна чинията като фризби към стената, където тя се разби на парчета. После още една, и още много. Набираше скорост, чиниите хвърчаха и промеждутъците, през които не трябваше да клякам, за да избегна експлозията от отломки, ставаха все по-кратки.

Докато продължаваше да троши синьо-белия кухненски порцелан, не се тревожех. Смятах, че постъпва така, както се очаква от нея. Но когато влезе в хола и хвана една порцеланова балерина — знаеш ги, ония непоносимо грозни статуетки, но тя си ги обичаше — и след съвсем кратко колебание я запрати към прозореца, тогава се разтревожих.

— Ще взема колата и ще го убия — изръмжа тя, сякаш бе обладана от зли сили. Само че:

а) тя не може да кара;

б) баща ми беше взел колата;

в) би умряла, но не би позволила да я видят в моята кола, защото била много „фуклива“.

Сигурна съм, че щеше да му види сметката.

Когато осъзна, че не може да отиде никъде, започна да си дърпа дрехите — да ги къса, предполагам? Опитвах се да и хвана ръцете и да я спра, но тя явно беше по-силна от мен. Тогава вече изпаднах в паника. Тя беше неуправляема и не ми идваше на ум какво да правя. На кого можех да се обадя? Първата ми нелепа идея беше да позвъня на татко, особено след като той беше причината. Накрая звъннах на Коуди. Естествено, не очаквах никакво съчувствие, но се надявах на практичен съвет. Той се обади с безметежен глас, като че лагеруваше във вишневочервена палатка, украсена с пера от марабу.

— А, шок ли? Я кажи.

— Баща ми я заряза. Какво да правя?

— О, Боже. Нея ли чувам?

— Кое? Пищенето ли? Да.

— Това да не е... Пастирките ли се строшиха?

Хвърлих бърз поглед.

— Танцуващите двойки. Близко беше. Какво да правя?

— Скрий по-скъпия порцелан.

Но когато стана ясно, че това няма да помогне, заключи:

— Извикай бърза помощ, скъпа.

В този квартал е по-трудно да накараш лекар да дойде на домашно посещение, отколкото да откажеш сладкишите. Обадих се и налетях на госпожа Фой, злонравната помощничка на доктор Бейли — разказвала ли съм ти за нея? Работи при него от паметивека и се държи, сякаш всяка консултация прахосва безценното му време. Все пак успях да убедя старата киселица, че е спешно. Звуците, които издаваше майка ми в истерията си, може да са помогнали, разбира се.

Така че час и половина по-късно доктор Бейли се появи в облекло за голф и — дръж се здраво — сложи на мама инжекция. Мислех, че докторите слагат инжекции само на хората от шикозните квартали. Както и да е, това явно бе мъдър ход, защото майка ми незабавно спря да се задъхва и се строполи на леглото си.

— Имате ли още от тях? — попитах и докторът отвърна:

— И още как! Какво се е случило?

— Баща ми ни напусна заради секретарката си.

Очаквах докторът да се направи на възмутен, но знаеш ли какво? Сянка на вина премина през лицето му и не се шегувам, мога да се закълна, че думата „Виагра“ разсече въздуха като синя светкавица. Хващам се на бас, че татко е ходил на преглед наскоро.

Докторът изведнъж страшно се разбърза.

— Сложете я да си легне — каза той. — Не я оставяйте сама. Ако се събуди... — извади две хапчета и ми ги подаде — нека ги изпие. Само в краен случай.

После надраска рецепта за успокоително и хукна към тринадесетата дупка на игрището за голф. Обувките му с бутони оставиха следи по килима в хола.

Помогнах на мама да легне — не беше се обличала, така че не стана нужда да я събличам — дръпнах пердетата и легнах до нея върху юргана. Бях с костюма си от „Никол Фархи“ и въпреки че не го бях взела от разпродажба и знаех, че целият ще стане в пера, не ми пукаше. Толкова се бях шашнала.

Цялата история беше откачена. Знаеш как е тук, никой не зарязва съпругата си. Хората се женят и остават женени по сто и седемдесет години. Даже и да се мразят. Не че баща ми и майка ми някога са се мразили, ни най малко. Те бяха... просто женени.

Поспях и изтрих последния абзац. Майката на Сюзан бе починала, когато Сюзан била на две, а баща ѝ се ожени повторно, когато Сюзан бе на двадесет. Бракът се беше разпаднал преди около три години и въпреки че Каръл не ѝ беше истинска майка и Сюзан вече не живееше с тях, когато нещата тръгнаха на зло, все още ѝ беше мъчно за случилото се.

Ето ме, търкалям се в леглото с най-хубавия си костюм и изведнъж сякаш чувам камбанен звън посред никое време: лежа в тъмна стая редом с упоената си родителка, а още дори не е дошло време за обяд. Връхлетя ме пристъп на страх, затова позвъних в работата, просто да се уверя, че не съм единственият човек на света. Андреа се изпусна, че екраните въобще не са пристигнали за конференцията на лечителите на болни гръбнаци, но настоя, че нямало значение. Няма що — как ще гледат докторите снимките на кривите гръбове без екрани?

Кой го е грижа, рекох си. Да сме честни, все нещо се обърква при конференциите, без значение какви приготовления правя. Поне бяха пристигнали цветята за галавечерята. (Увивахме жици около ружите и другите стъбла, за да заприличат на гръбначни стълбове. Идеята беше на Андреа — тя има безценни хрумвания.)

Горката Андреа умираше да разбере какво става с баща ми, инфаркт ли е получил, или инсулт, но сама знаеш, възпитанието повелява да не питаш направо. Казах ѝ, че е добре, но тия не ѝ минаваха.

— Стабилен ли е? — попита тя.

— Стабилен? Точно сега — не.

Бързо се откачих от телефона, но имах проблем. Всички в работата мислеха, че татко е с единия крак в гроба и как, по дяволите, да им кажа истината — че няма нищо подобно и че си е намерил гадже?

Не само че е крайно неудобно, но сума от тях бяха срещали татко, така че просто нямаше да ми повярват. Всъщност, макар той лично да ми беше признал, че си има приятелка, и аз не вярвах. Не е такъв тип. Даже името му е неподходящо, не мислиш ли? Дами и господа, надзърнете в сърцата си и се запитайте, Ноел Хоган име ли е за мъж, който зарязва съпругата си заради жена, достатъчно млада, че да му бъде дъщеря? Не беше ли по-добре името му да бъде Джони Чансър (Chancer — авантюрист (англ.) — Б. пр.) или Стив Глийм (Gleam — блестящ (англ.) — Б. пр.)? Не, казвам ви, уважаеми дами и господа съдебни заседатели, Ноел Хоган е името на човека, който чете Джон Гришам, произхожда от родословно дърво с четири достойни поколения, мъж, чийто любим герой не е Арни или Рамбо, а инспектор Морс. С други думи, дами и господа, това е човек, който и за миг не би разтревожил съпругата или дъщеря си.

Както и да е... След като се въргах в леглото сума време, реших, че е по-добре да почистя счупения порцелан и, кълна се в Бога, да беше видяла кухнята; навсякъде имаше отломки от строшени чинии — в маслото, в каната с млякото. От електрическия чайник стърчеше десетсантиметрово парче, подобно на модернистична пластика.

Колкото до хола, и там се трупаха счупени украшения. Е, някои от тях бяха толкова ужасни, че загубата не беше голяма, но наистина ми дожаля за нещастната малка балерина — танцът ѝ беше свършил.

Върнах се и легнах на леглото до мама, която трогателно похъркваше, но останах върху завивките. Имаше някакви тъпи списания на пода откъм нейната страна, така че прекарах в четене останалата част от деня.

Е, Сюзан, оттук нататък собственото ми държание малко ме плаши — отоплението изключи в единадесет и в стаята настана студ, но не се пяхнах под завивките. Струваше ми се, че не съм си легнала наистина, че само ѝ прави компания, но ако се завия, ще означава, че татко няма да си дойде. По едно време задряхах и като се събудих, беше тъй студено, че не си усещах кожата. Като побутнах ръката си с пръст, видях как се вдлъбва, но не усетих нищо. Беше много забавно, наистина, все едно си мъртва. Направих го още доста пъти, после сложих палтото на мама — нямаше смисъл да замръзвам само защото баща ми е откачил — но все още не исках да се завивам. Следващия път се събудих, и слънцето беше изгряло, и се ядосах на себе си.

Сякаш докато все още беше нощ, имаше надежда, че татко ще се върне. Шантава работа, зная, но така се чувствах.

Първите думи, които майка ми каза, бяха:

— Той никога няма да си дойде вкъщи.

Вторите бяха:

— Какви ги вършиш в хубавото ми палто?

Е, сега вече си в час. Още новини по-късно.

Целувки, Джема

П.П. Ти си виновна за всичко. Ако не беше започнала работа в Сиатъл, където не познаваш никого, нямаше да си самотна и да чакаш вести от дома и животът ми нямаше да се провали, така да знаеш.

П.П.П. Само се шегувах.

ГЛАВА 3

Мобилният ми телефон иззвъня. Беше Коуди. Естествено, това не е истинското му име. Всъщност се нарича Алойсис, но когато тръгнал на училище, никое от хлапетата не можело да го произнесе. С огромни усилия успявали да кажат „Уиши“.

— Трябва ми прякор — съобщил Коуди на родителите си, — нещо, което хората да могат да изговарят.

Господин Купър (Онъс) хвърлил поглед към госпожа Купър (Мери). Той бил против да кръщават момчето Алойсис от самото начало. Познавал нещастieto да ти натрапят непроизносимо име, но неговата по-религиозна съпруга настояла. Като светия Алойсис бил голяма работа — деветгодишен дал обет за целомъдрие и умрял на двадесет и три, грижейки се за болните от чума, след като самият се заразил — било чест да нарекат сина си на него.

— Добре, избери си прякор. Какъвто ти харесва, синко — рекъл великодушно господин Купър.

— Избирам името... Коуди!

Мълчание.

— Коуди?

— Коуди.

— Коуди е смешно име, сине. Не ти ли се иска да си измислиш друго? Пади е чудесно. Или Бъч, може би.

Коуди/Алойсис надут поклатил петгодишната си глава.

— Нашибайте ме с камшици, ако трябва, но името ми е Коуди.

— Да те нашибаме ли? — втрещил се господин Купър. Обърнал се към госпожа Купър:

— Какви приказки си чела на момчето?

Госпожа Купър почервенияла. Смятала, че „Житията на светците“ е добра и поучителна книга. Нейна ли била вината, че всички намирали края си сварени в катран или надупчени от стрели, или пребити с камъни до смърт?

Коуди е единственият сред моите познати, който счита, че има „призвание“. Прекарал е две години в семинарията, изучавайки основите на духовенството (преди всичко как да шиба хората) докато,

както казва той, „дойдох на себе си и разбрах, че не съм светец, а просто обратен“.

— Е, Джема — каза ми той, — налага се да си храбра.

— О, Боже — изпъсках аз, защото рече ли ти Коуди, че ти трябва смелост, значи новините, които има да ти казва, наистина са ужасни.

Странен тип е Коуди. Много е честен, направо безкористен. Ако го попиташ: „Каж ми сега и бъди честен, наистина честен, мога да го понеса, личи ли ми целулитът с тази рокля?“, ще ти отговори.

Но явно никой не задава подобен въпрос, ако очаква отговорът да е „да“. Хората питат само защото са самодоволно уверени, че след месеци процедури, в които са гълтали три пъти на ден някакви френски префърцунени таблетки, навлекли антицелулитни чорапогащи и скъпи, стегнати поли от ликра, отговорът ще бъде огромно, тлъсто „НЕ“.

Все пак Коуди беше човекът, който би признал, че вижда жълтеникави жилки по кожата ти. Не мисля, че го прави от жестокост. Би станал адвокат и на дявола, за да опази ближните си да не станат за смях. Сякаш не одобрява надеждата и счита, че като грешим в името на оптимизма, ставаме глупаци и даваме коз в ръцете на останалите.

— Става дума за Лили — каза той. — Лили Райт — повтори, след като не отвърнах. — Книгата ѝ е излязла. Казва се „Церовете на Мими“. „Айриш таймс“ ще пише за нея в събота.

— Ти откъде знаеш?

— Срегнах едного тази заран.

Коуди познава всякакви хора. Журналисти, политици, притежатели на нощни клубове. Работи в Министерството на външните работи и донякъде напомня Кларк Кент (Невзрачният герой, който нощем се превръща в Супермен. — Б. ред.): сериозен, амбициозен и „праволинеен“ дневно време, трудещ се усърдно, от все сърце и душа за Ирландия. Навсякъде се вре и е посветен във всякаква актуална информация.

— Положителна ли ще е статията? — устните ми с усилие оформяха нужните думи.

— Така мисля.

Отдавна бях чула, че Лили се кани да издава книга. Щях да припадна при тази несправедливост. Аз бях тази, която трябваше да

напише книга; говорех за това толкова често. И какво, че кариерата ми на писателка досега се свеждаше до това да чета томовете на други хора и да ги запращам към стената, обявявайки: „Какъв боклук! Ще се справя по-добре и насън.“

Известно време всеки път, когато минех покрай книжарница, влизах, за да търся книгата на Лили, но не я откривах и след повече от година реших, че няма и да се появи.

— Благодаря, че ми каза.

— Ноел прибра ли се?

— Още не.

Коуди цъкна с език:

— Когато Господ затвори една врата, следващата я затръшва в лицето ти. Е... знаеш... обади ми се, ако ти потрябвам.

Затворих мобилния си телефон и погледнах мама. Беше се ококорила от безпокойство.

— Баща ти ли беше?

— Не, мамо. Съжалявам, мамо — сряда сутринта, настроението ни беше на точката на замръзване. Събуди се нажалена и докато слизахме за закуска и минахме покрай входната врата, въздъхна тежко и рече:

— Исусе, Марийо и Йосифе, не сме сложили веригата — тя погледна по-отблизо. — Не сме спуснали дори резето.

Забърза към кухнята и провери задната врата.

— Ключът на задната врата не беше превъртан два пъти, алармата не беше включена. Не ми казвай, че и прозорците не са били обезопасени!

Баща ми явно е придобил нощни навици, превърнали къщата в по-охранявано място и от Форт Нокс.

— Защо не заключи? — попита мама. Не звучеше обвиняващо, по-скоро озадачено.

— Защото не знаех, че го правите.

Това даде повод за ново озадачение и след като помълча, тя установи:

— Е, сега знаеш.

Готвех се да тръгна за работа, но мама беше толкова отнесена и не на себе си, че позвъних на Андреа да видя какви ги вършат. Учуди ме, като ми съобщи, че галавечерята била „голям майтап“, че

чакръкчиите били банда веселяци и прегъвали ружите на две, за да покажат как изглеждал човек с дискова херния. Май беше забърсала някого от тях.

Добави, че нямало нужда да ходя, което беше много благородно от нейна страна, защото имаше доста работа след завършването на конференцията — да се откарат делегатите до летището, да се върнат столовете, осветителните тела и екраните на компаниите, от които ги бяхме наели, въпреки че екраните така и не пристигнаха, значи една грижа по-малко, разпавии с хотела за сметката и така нататък.

В замяна на нейната добрина ѝ разказах накратко какво всъщност се беше случило с татко.

— Криза на средната възраст — увери ме тя. — Каква кола кара?

— „Нисан Съни“.

— Ясно. Бързо ще я замени за червена „Мазда“ MX5 и скоро след това ще дойде на себе си.

Върнах се да предам добрите новини на мама, но всичко, което ми отговори, беше:

— Застраховката за червените коли е по-висока, четох го някъде. Искам да се върне вкъщи.

Беше се подпряла с лакти на масата, по която се въргаляха останки от вчерашната закуска: купички, изцапани с масло ножове, чаши за чай. (Аааа!) Не си бях дала труд да разтребя, когато разчиствах счупените чинии, сигурно съм си мислила, че това е територия на майка ми. Тя толкова се гордее с къщата си — поне при нормални обстоятелства — но сега дори не забелязваше бъркотията. Захванах се за работа, трупях чиниите една върху друга, но когато вдигнах купичката с овесената каша на баща ми, майка ми извика:

— Не!

Грабна я от мен и я сложи в скута си.

След това още веднъж набра телефонния номера в работата на татко. Звънеше му приблизително на всеки пет минути от осем и половина и все се включваше гласовата му поща. Вече беше десет и тридесет.

— Можем ли да отидем до работата му, Джема? Моля те. Трябва да го видя.

Явното ѝ отчаяние беше непоносимо.

— Нека изчакаме и първо да говорим с него.

Защото какво щяхме правим, ако се появим пред кабинета му и не ни пуснат? Не исках да рискувам.

— Мамо, имаш ли нещо против да изляза за десет минути?

— Къде ще ходиш?

Гласът ѝ беше дрезгав от плача.

— Не ме оставяй.

— Ще отскоча до магазина. Обещавам веднага да се върна. Да ти взема ли нещо? Половинка мляко?

— За какво ни е? Млекарят не носи ли мляко?

Млекарят. Един друг свят.

Търсех си палтото, когато си спомних, че съм го оставила при чакъркчиите. Наложих се да тръгна, както си бях — с измачкания костюм от вчера, покрит с полепнали по него перца.

— Нали веднага ще се върнеш? — извика мама след мен.

— Веднага.

Избръмчах до местния търговски център и изскочих от колата още преди да съм паркирала. Сърцето ми биеше до пръсване. Драмата с татко беше отстъпила на втори план. Причината да усещам устата си суха беше книгата на Лили. Хукнах през тълпата, надявайки се да не се сблъскам с някого от работата, и нахлух в книжарницата, като продължавах да бъда нащрек. Адреналинът ми беше на максимум, чувствах се като командос, атакуващ вражеско посолство. Очите ми шареха наляво и надясно, очаквах да изскочат из засада големи щандове с книгата на Лили, после много бързо се завъртях да видя да няма ли нещо зад мен. Засега нищо. Със зоркото си око мернах лавиците с нови заглавия и за по-малко от секунда сканирах всички корици — и киборг не би се справил по-бързо — но нямаше и следа от Лили.

Ами ако не продаваха книгата тук? В края на краищата това беше малък, квартален магазин. Реших, че трябва да отида в центъра, в някоя по-голяма книжарница. Нямаше да се откажа, докато не докопам копие от книгата на Лили.

После проверих по азбучен ред. Авторите с „Р“ бяха на по-ниските рафтове, близо до пода. Клекнах. Ротърс, Рердър, Рогън и... о, Боже, ето я. Видях името ѝ. Лили Райт. Написано някак си засукано и претенциозно: Лили Райт. И заглавието беше със същия шрифт: „Церовете на Мими“.

Сърцето ми щеше да изскочи, а дланите ми бяха толкова потни, че оставиха петна по корицата. Разгърнах страниците, но пръстите ми бяха като изтръпнали. Търсех представянето на автора. Изведнъж го открих.

Лили Райт живее в Лондон с приятеля си Антон и дъщеричката им Ема.

Велики Боже. Виждайки го в тази книга, то стана много по-истинско от когато и да е преди. Беше отпечатано.

Всички — нейните издатели, читатели, продавачите от книжарницата и работниците в печатницата — всички мислеха, че е вярно. Антон беше партньорът на Лили и те имаха дъщеричка. Побиха ме тръпки. Само аз правех изключение, защото бях единственият човек в целия свят, който мислеше, че Антон по право е мой. Всички други, навсякъде, смятаха, че претенциите на Лили към него са основателни. Горчива несправедливост. Тя го беше откраднала, но вместо да я третират като обикновена престъпница, каквато си беше, всички я потупваха по гърба и я поздравяваха:

„Браво, с какъв красив приятел си се обзавела. Умница си ти.“

Да не споменаваме факта, че отгоре на всичко беше започнала да дава фира, естествено. Дори не беше загатнато, че щеше да изглежда далеч по-лицеприятно, ако си беше присадила тупе като Бърт Рейнолдс — не ставам зла, тя самата често го казваше. Но не, на показ излизаха само хубавите ѝ страни, всичко беше прекрасно, дори косата ѝ. На задната корица имаше малка черно-бяла снимка. Загледах се в нея и устата ми се изкриви в гримаса. Вижте я, нежна блондинка с големи очи, източена като фиданка, стройна като ангел. А казват, че фотообективът никога не лъже.

Почти имах чувството, че няма нужда да плащам за книгата — не само че авторката беше откраднала мъжа, когото обичах, но и беше написала книга за мен. Усетих някакво силно, непреодолимо желание да кресна на продавача:

— Всичко това е за мен, знаете ли?

Но успях да се удържа.

Някак си платих и се озовах вън от магазина. Стоях на студа и прелиствах страниците, търсейки името си. От пръв поглед не можах да го видя. Продължих да търся, после разбрах, че тя навярно е променила името ми, в случай че реша да я съдя или нещо такова.

Навярно бях „Мими“. Стигнах до седма страница, преди да изляза от трансa, в който бях изпаднала и да си дам сметка, че със същия успех можех да съм у мама, на топло, вместо да стърча тук и да чета.

Веднага щом се върнах в къщата, майка ми застана на вратата на кухнята и рече, задъхвайки се:

— Той си има приятелка.

Докато съм била навън, тя най-накрая успяла да спипа татко и наново преживяваше новината.

— Това не се е случвало на никой от познатите ни. Къде сбърках?

Дойде в обятията ми, сгуши се до мен и нещо твърдо ме удари по бедрото — купичката от овесената каша, беше я пхнала в джоба на пенъоара си. Разплака се като дете, давеше се, кашляше и хълцаше; сърцето ми се късаше. Беше в толкова ужасно състояние, че й дадох двете таблетки, предвидени за спешен случай, и отново я сложих да си легне. Веднага щом задиша спокойно, извадих рецептата за успокоителното, която д-р Бейли остави — при първия удобен случай щях да отскоча до аптеката.

После в пристъп на ярост звъннах на баща ми, който изглеждаше изненадан — изненадан, не друго — да ме чуе.

— Идваш довечера вкъщи да се обясните — заповядах му гневно.

— Няма какво да обяснявам — започна той. — Колет каза...

— По дяволите Колет, пет пари не давам какво е казала Колет. Ще дойдеш тук и ще проявиш малко уважение.

— Какъв език — отговори огорчено той. — Добре. Ще дойда в седем.

Затворих телефона и земята се разтресе под краката ми. Баща ми си имаше любовница. Баща ми беше зарязал майка ми.

Настаних се на леглото до майка ми и започнах да чета книгата, която беше изцяло за мен.

По средата на следобеда мама отвори едно око.

— Какво четеш? — промърмори тя.

— Книга.

— Аха.

ГЛАВА 4

До: Susan_inseattle@yahoo.com

От: Gemma343@hotmail.com

Относно: Каква е жената, която краде любовта на живота на най-добрата си приятелка и после пише книга за нея?

Нов ден, нови проблеми.

Още възмутителни новини. Книгата на Лили е излязла. Да, Лили Райт — крадлата на мъже. Лили Райт — плешивката. Това е най-откаченото нещо, което някога съм чела, нещо като детска книжка, освен дето няма картинки и думите са по-дълги. Разказва се за вещица на име Мими (правилно чу, вещица), която идва в някакво село, което може със същия успех да е в Ирландия, Англия или на Марс, и започва да се бърка в живота на всички. Прави магии с такива наставления: „Сложи шепя състрадание, поръси интелигентност и щедро добави любов.“ Майтап! Мен ме няма вътре, теб те няма, даже и Антон май го няма. Единственият човек, когото разпознавам, е едно злобно момиченце с къдрици, което трябва да е Коуди.

Прочетох я едва за четири часа, но предполагам, че много хора ще я купят и тя ще стане милионерка и знаменитост. Животът е толкова гаден.

Щом свърших, трябваше да вдигна мама, защото баща ми щеше да дойде. Тя отказа да се облече — прекалено се беше влюбила в онзи пенъоар. А колкото до купичката за овесена каша на баща ми, така се беше вкопчила в нея, сякаш в съда щяха да я сложат в торбичка с надпис „Доказателство №1“.

После пристигна татко — използва собствения си ключ, което не очаквах, и съвсем си изкарах акъла. По-малко от два дни бяха минали, но изглеждаше променен. По-ъгловат, с по-изсечени черти, някак поясен. Бях поразена колко сериозна е цялата работа, когато установих, че е облечен с нови дрехи. Определено не бях ги виждала. Кафява велурена жилетка — Христе милостиви! Наченки на бакенбарди, фамозна прическа и, най-ужасното от всичко, маратонки. О, майко

Божия, маратонки. Ослепително бели и така стегнати, че изглеждаше, сякаш те го носят, а не той тях.

— Е, какво става? — попитах.

Без дори да сяда, той заяви, че много съжалява, но е влюбен в Колет и тя е влюбена в него.

Най-отвратителното, най-ужасно нещо. Какво беше сбъркано в картинката? Всичко, да го вземат мътните.

— Ами ние? — попитах аз. — А мама?

Помислих, че така ще му повлияя, защото цял живот ни е бил верен. Но знаеш ли какво отговори? Просто:

— Съжалявам.

Което, естествено, означаваше, че не съжалява. Даже не го беше грижа, което не разбирам, защото винаги е бил толкова добър и мил. Мина малко време, преди да схвана какво става, защото все пак беше ТАТКО, нали така? После — което ме изплаши още повече — той беше в онова състояние, в което единственото, което чувстваш, е собственото ти щастие, и не можеш да си представиш, че останалите не изпитват същото. Не допусках, че се случва и на възрастни хора, на родители.

Тогава мама каза със слаб глас:

— Ще останеш ли за вечеря?

Поне така ми се стори. Не съм съвсем сигурна. Бях като упоена, та рекох:

— Няма как. Няма достатъчно чинии.

После го нападнах обвиняващо:

— Вчера тя счупи повечето, защото беше толкова разтревожена.

Окото му не мигна. Само отговори:

— И без това не мога да остана.

Незабелязано хвърли поглед към входната врата, нещо сякаш прещрака у мен и аз креснах:

— Тя е отвън! Ти си я довел със себе си!

— Джема — извика той, но вече бях стигнала до входната врата и — ами да — една жена седеше на задната седалка на нисана. Стори ми се, че ще припадна. Наистина имаше друга жена и баща ми не страдаше от самозаблуда в резултат от преумора.

Знаеш как в книгите винаги казват, че жени, които крадат чуждите мъже, изглеждат „корави“, така че да не изпитваме никаква

симпатия към тях. Е, Колет наистина имаше такъв вид. Забеляза ме и ми хвърли поглед, който предупреждаваше: „Не се закачай с мен“. Сkochих като пощуряла, залепих лице о прозореца от нейната страна, поставих долната си устна върху горната и се оцъкних срещу нея, после я нарекох каквото трябваше, но прави ѝ чест, тя не се отдръпна дори на сантиметър, само хладно ме изгледа с кръглите си сини очи.

Баща ми хукна подире ми и занарежда:

— Джема, остави я на мира. Тя не е виновна.

После измърмори:

— Съжалявам, скъпа.

Напълно изцедена, влязох вътре и, Сюзан, знаеш ли какво ми беше в главата? Мислех си: направила си е руси кичури, косата ѝ изглежда по-добре от моята.

Татко остана още само около пет минути и точно когато тръгваше, извади четири прототипа на блокчетата тирамису от (чак ми е трудно да го напиша) джоба на кафявата си велурена жилетка. За момент почти се трогнах — поне искаше да ни зарадва с шоколад — когато каза:

— Искам да знам какви са ви впечатления, особено ако мислите, че ароматът на кафе е прекалено силен.

Хвърлих едното блокче по него, то го улучи по бакенбарда, и креснах:

— Сам си прави тъпия маркетинг — но мама беше стиснала своето като спасителна сламка.

В следващия момент пак останахме сами с нея, онемели, със зяпнали уста.

Именно тогава изпаднах в шок; нищо не ми изглеждаше истинско. Сякаш бушоните ми изгърмяха.

Как стана всичко? Но знаеш ли какво? Наред с другите чувства, беше останало място и за смущение. Това е лошо, нали? Но, Исусе, непоносима ми беше мисълта, че баща ми палува с жена на моята възраст. Достатъчно зле е да си мислиш, че родителите ти правят секс. Но с други хора...

Помниш ли, когато баща ти се ожени за Каръл? И как мисълта, че го „правят“, беше толкова ужасяваща, та решихме, че са заедно само за да си правят компания? Само да можех да убедя себе си, че и сега случаят е такъв!

И какво да очакваме от кичурестата Колет с твърдото лице? А баща ми носеше велурена жилетка. Велурена, мили Боже.

Ах! Само като си ги представя.

— След всичко, което направих за него — каза мама. — И да ме остави в годините на залеза ми. Къде сбърках?

Знаеш ли какво, винаги съм се страхувала да имам деца, защото чувствах, че няма да издържа да гледам разбитите им юношески сърца. И в най-лошите си кошмари не съм допускала, че ще ми се наложи да го преживея с майка ми.

Знаеш я каква е — прекрасна съпруга, винаги готвеща прекрасни ястия, поддържаща къщата в идеално състояние, никога не се сърдеше на татко, като се отнесе на тема шоколадчета. Запази фигурата си през менопаузата. Дори и нея понесе със самоувереност; никога не я спипаха в универсален магазин с неплатена консерва сардини в чантата. (Защо ли все избират консерва сардини?)

Ще ти кажа нещо, това много ме ожесточи срещу мъжете. Какъв е смисълът? Отдаваш им живота си, готвиш до посиняване, гладуваш, докато получиш остеопороза, и за какво? За да те зарежат тъкмо когато започваш окончателния си преход към старостта заради любителки на велурени жилетки с руси кичури.

— Той не те заслужаваше — казах аз.

Тя доби ядосан вид и отвърна:

— Говориш за баща си.

Какво се очакваше да кажа? Че морето е пълно с риба? Че ще срещне някой друг? Майка ми е на шестдесет и две, пухкава и мила, прилича на баба.

Ако имаш възможност, звъни ми у мама. Ужасява се да остане сама, така че ще остана тук за известно време, поне докато той не дойде на себе си и се прибере вкъщи.

С обич:

Джема

П.П. Не, няма да се сърдя, ако не си намерила валиум. И ром с кола е добър заместител. Правилно си постъпила.

Майка ми ме пусна да изляза и да си взема чисти дрехи от моя апартамент, който е на петнадесет минути път с кола.

— Ако не си дойдеш до четиридесет минути, ще започна да се страхувам — зарече се тя.

В такива моменти мразя факта, че съм единствено дете. Майка ми е имала два аборта — един преди да ме роди и един след това — и никакви люлеещи се кончета и велосипедчета с три колелца не ми компенсираха липсата на братчета и сестричета.

Докато карах, се сетих за Колет и кичурите й. Най-големият шок беше, че тя е на почти същата възраст като мен; значеше ли това, че татко е заглеждал приятелките ми? Не беше имал любовни връзки или флиртове — довчера идеята щеше да ми се види смехотворна — и съвсем неочаквано го погледнах с други очи. Като си припомня, винаги е бил любезен с приятелките ми, черпеше ги с шоколад, когато идваха, но така ги подканваше да споделят атмосферата на къщата. И когато прекрачих края на юношеството си и станах на двадесет и няколко, той беше таткото, който излизаше в два сутринта с палто върху пижамата, за да ме прибере от някой клуб в града. Отношенията ни се поохладиха и чашата преля, когато Сюзан отвори прозореца си и повърна половин бутилка кайсиева ракия от външната страна на вратата на колата. Татко не разбра до другата сутрин, когато, подрънквайки с ключовете за колата, запътил се да поиграе голф, откри, че по едната му врата има засъхнал драйф. Но вместо да побеснее и да се развика като господин Бийрс, когато Сюзан повърна в лехата му с цветя („Да кажеш на тази хлапачка да дойде и да си почисти! Не трябва да пие, още е малка и не може да носи!“ И така нататък, и така нататък...) татко само рече:

— А, горката! Тази Сюзан — и се обърна кръгом да вземе съд с вода и парцал.

По онова време си мислех, че татко просто проявява любезност, но сега се чудя дали не е имало някакъв развратен контекст.

Отвратителна мисъл.

Хванаха ме няколко червени светофара, които ми подядоха от времето, но поне кодът на електронната порта работеше. Апартаментът ми е в комплекс, който има претенциите да бъде последна дума на модата и сред многото удобства са (смехотворно жалък) фитнес клуб и електронен портал, предназначен да осигури „безопасност“. Обаче кодът на вратата най-редовно не работи и хората

или не могат да излязат за работа, или не могат да си влязат за вечеря, в зависимост кое време на деня е.

Прегледах пощата си — шест-седем листовки, рекламиращи силова йога, проспект за автоматично напояване — и проверих телефонния си секретар: нищо спешно; всички завършваха съобщенията си с думите: „Ще те потърся на мобилния телефон.“ (Мобилен, наистина. Животът ми щеше да се улесни, ако му сложат колелца.) После нахвърлях тоалетни принадлежности, бельо и зарядното устройство за телефона в една чанта и се опитах да намеря чисти дрехи за работа. Открих една прясно изгладена риза, закачена на вратата на гардероба, но ми трябваха две. Тършуването из закачалките ми осигури още една, после видях, че причината да не я нося е, че имаше гадни жълти петна под мишниците, които прането не бе успяло да премахне, та бях решила да не я обличам повече. Е, щеше да се наложи; просто нямаше да си събличам сакото. Накрая прибрах костюма си на дискретно райе и обувките с десетсантиметрови токчета. (Никога не нося ниски обувки. Обикновено са толкова високи, че когато ги събуя, хората се озъртат объркани и питат: „Къде изчезна тя?“ и аз трябва да отговоря: „Тук долу съм.“)

Преди да тръгна, хвърлих изпълнен с копнеж поглед към леглото си; щях да спя в стаята за гости на нашите и никак нямаше да е същото. Обичам си леглото. Нека разкажа за него.

Няколко любими вещи

Любима вещ №1

Леглото ми: една любовна история

Леглото ми е прекрасно. Не е просто някакво старо легло. То е легло, което сглобих сама, и с това не искам да кажа, че дойде пакетирано у дома от „Икеа“. Купих скъп матрак, искам да кажа, не най-евтиния в магазина. Май имаше цели два по-евтини. Истинско прахосничество.

После завивките. Имам не един, а два пухени юргана. С единия очевидно се завивам. Но — това ще ви хареса — вторият е под чаршафа ми и аз лежа отгоре му. На този номер ме научи майка ми и е трудно да опиша блаженството да се покатериш и да потънеш в пухкавите, перушинести обятия. Юрганите сякаш ме гаят, мълвейки:

„Сега си добре, при нас си, няма страшно, всичко е наред, сега си в безопасност“ — както героят говори на момичето в края на филма, след като е бягала от корумпираните агенти на ФБР и накрая е успяла да ги избличи, без да я застрелят.

Чаршафи, пликове и калъфки за възглавници: от памук, естествено, и са бели, бели, бели (като изключим петната от кафе).

Уникална отличителна черта: таблата — най-хубавото нещо. Направи ми я Клод, приятелят на Коуди (платих му за нея, не беше подарък) и това е табла като за легло на кинозвезда от петдесетте: голяма, украсена с всевъзможни завърънкулки, тапицирана с бледобронзова коприна, обсипана с чаени розички, наполовина приказна, наполовина модернистична, с други думи, страхотна. Хората винаги казват нещо за нея. Първия път, когато Антон я забележа, възкликна:

— Ега ти префърцуненото легло! — след което избухна в смях, преди да ме търкулне върху него. О, щастливи дни...

Хвърлих към леглото си последен, пълен със съжаление поглед, щеше ми се да не го напускам. Посъветвах се с въображаемите си сестри:

— Ти иди при мама — казах на първата. — Ти си най-голямата. Но полза нямаше, така че тръгнах аз.

Когато слязох от колата и влязох в къщата, носейки чистия си костюм и ризите, майка ми попита:

— За какво са ти потрябвали?

— За работа.

— Работа ли? — сякаш никога не беше чувала за подобна нещо.

— Да, мамо, за работа.

— Кога.

— Утре.

— Не ходи.

— Мамо, трябва да отида. Ще си загубя работата, ако не отида.

— Вземи си отпуска по семейни причини.

— Дават я само когато някой умре.

— Ще ми се да беше умрял.

— Мамо!

— Така си е. Щяхме да получим сума ти съчувствие. И уважение. И съседите щяха да ни носят храна.

— Кексове — казах аз (те това носеха).

— И ябълков пай. Маргьорит Кели прави чудесен погребален ябълков пай. — (Казано с определена доза горчивина, след малко ще стане ясно защо.) — А вместо да има благоприличието да умре, той си хвана приятелка и ме остави. И сега ти ми говориш за ходене на работа. Вземи си част от годишната отпуска.

— Не ми е останала.

— Отпуска по болест тогава. Д-р Бейли ще ти даде болничен. Аз ще платя.

— Мамо, не мога.

Започнах да изпадам в паника.

— Какво може да е толкова важно?

— Сватбата на Давиния Уестпорт е следващия четвъртък.

— Голяма работа — отговори ми тя.

Една от топсватбите във висшето общество за тази година, да бъдем точни. Най-важната, сложна, скъпа, ужасяваща работа, която някога съм имала. Предварителната организация ми беше отнела месеци, и не само наяве, но и насън.

Само цветята представляваха пет хиляди замразени лалета, поръчани от Холандия, наехме декоратор с шестима асистенти, които щяха да долетят от Ню Йорк. Тортата щеше да бъде три метра и половина високо копие на Статуята на свободата, но щеше да е направена от сладолед, така че не можеше да се приготви преди последната минута. Огромна шатра, достатъчна да побере петстотин гости, щеше да се вдигне на поляната в Килдеър в понеделник вечерта и да се превърне в страна на чудесата от арабските приказки до четвъртък сутринта. Защото Давиния — във всяко друго отношение любезно и разумно момиче — беше избрала да се омъжи в шатра през януари и аз още се опитвах да събера достатъчно радиатори, че да не замръзнем. Колкото до другите неща... Много, много други неща. Това, че Давиния ме беше избрала да осъществя мечтаната ѝ сватба, безспорно бе успех. Но напрежението... готвачите можеха да получат хранително отравяне, цветарите изведнъж да развият алергия към цветния пращец, фризьорите да си счупят китките, шатрата да се срути и в края на деня проблемът щеше да е само мой.

Но не можех да разкажа на мама никакви подробности, тъй като бяха строго поверителни, а нея я биваше още по-малко и от мен да пази тайни — половината квартал вече знаеше за шоколадчето с тирамису.

— Но ако тръгнеш на работа, какво ще стане с мен?

— Може да поканим някоя от съседките да стои при теб.

Мълчание.

— Става ли? Защото, разбираш ли, това ми е работата, плащат ми да бъда там, а вече не ходя два дни.

— Кои съседки?

— Ами...

Едно по-ново социологическо проучване би показало, че в състава на местната общност е настъпила промяна. Доскоро изглеждаше, че всички съседки са жени на мамина възраст или по-възрастни и се наричат Мери, Мора, Мей, Мария, Мойра, Мари, Мери и пак Мери. С изключение на госпожа Прайър, която се казваше Лоте, но само защото беше холандка. Те все я навестяваха, разнасяха пликосе за църковни събрания или търсеха назаем рокля за танците, или... е, такива неща.

Но напоследък три или четири от Меритата се преместиха; Мери и г-н Уеб продадоха къщата и се пренесоха в по-спокоен апартамент край морето „сега, когато децата изкласиха“; г-н Спароу беше починал и Мери Спароу, най-близката приятелка на мама, отиде да живее при сестра си в Уелс. А другите две Мери? Не мога да си спомня, защото, признавам, никога не обръщах голямо внимание, когато майка ми даваше отчет за местните събития. А, да, Мери и г-н Грифин се преместиха в Испания заради артрит на Мери Грифин. Ами последната Мери? Ще се сетя.

— Госпожа Парсънс — предложих аз, — тя е симпатична. Или госпожа Кели.

Долових, че идеята не я биваше. Отношенията им се бяха обтегли — останаха любезни, но напрегнати — откакто г-жа Парсънс беше помолила г-жа Кели да направи тортата за двадесет и първия рожден ден на Силия Парсънс, вместо да помоли мама, за която цялата махала знаеше, че прави торите за двадесет и първите рождени дни на всички; правеше ги във форма на ключ. (Това стана преди близо десет години. Да се таи обида е едно от любимите занимания тук.)

— Госпожа Кели — повторих, — тя не беше виновна, че госпожа Парсънс я е помолила да направи тортата.

— Но не беше длъжна да я приготви, можеше да откаже.

Въздъгнах. Повтаряли го бяхме хиляда пъти.

— Силия Парсънс не желаше ключ, искаше бутилка шампанско.

— Доди Парсънс поне можеше да ме попита мога ли да я направя.

— Да, но тя знаеше, че госпожа Кели има книга с украси.

— На мен не ми трябва книга. Мога да измислям формата с въображението си.

— Именно! Ти си по-добрата.

— И всички казаха, че блатът е сух като пясък.

— Така беше.

— Тя трябваше да прави това, за което я бива — ябълкови пайове за погребение.

— Точно така, наистина, мамо, госпожа Кели не беше виновна.

Важно беше да създам по-близки връзки с г-жа Кели, защото не можех да взимам повече свободни дни. Франсис и Франсес — да, „Ф&Ф“ от „Ф&Ф Дигнън“ — бяха толкова доволни, когато спечелих поръчката на Давиния, и казаха, че ако се справя добре, ще организирам всичките ѝ сватби. Но ако се издъня, е... Работата е, че ме беше страх от Франсис и Франсес — всички ни беше страх. Франсис има оловносива къса коса, която успешно подчертава боксьорската ѝ челюст. Въпреки че всъщност не пуши пури, не носи мъжки панталони и не седи с разкрачени крака, така я виждам, когато затворя очи и помисля за нея — нещо, което не се случва често, поне не доброволно. Франсес, партньорът ѝ в злото, беше като яйце с крака: всичките му килограми бяха струпани по корема, но пиццалите му бяха кльошави като на Кейт Мос. Имаше кръгло лице и беше плешив, като изключим двете туфи коса, стърчащи над ушите му, заради които приличаше на Йода. Хората, които не го познаваха, мислеха, че е мухльо. Казваха за Франсис: „Тя носи панталоните.“ Но грешаха, и двамата носеха панталони. Всеки си имаше чифт.

Ако объркам тази сватба, щяха да ме закарат в СБП (стаята без прозорци, техния еквивалент на стая 101 (Стая 101 — от романа на Джордж Оруел „1984“, стая, в която могат да ти се случат най-ужасни неща. — Б. пр.)), и да кажат, че съм ги разочаровала, и после, като

добавка, да ме уволнят. Тъй като са женени, често се хвалят, че компанията им повече прилича на семейство. Определено знаят как да ме накарат да се почувствам като виновна ученичка и поощряват организаторите (аз съм един от тях) да се конкурират помежду си — казаха ми хора, които го знаят — сякаш да се състезават братя и сестри.

Както и да е.

— Е, да покания ли госпожа Кели да дойде?

Мама отново потъна в мълчание.

Отвори уста. Известно време нищо не се случи, но знаех, че нещо се мъти. Тогава някъде дълбоко от нея се надигна тих, болезнен стон. Почти като ултразвук, но с лек намек за човешки глас. Смразяващо. Предпочитам да чупи чинии всеки ден.

Тя поспря, взе си дъх и започна наново. Дръпнах я за ръката и казах:

— Мамо. Моля те, мамо!

— Ноел си отиде. Ноел си отиде.

В този момент ултразвукът изчезна и тя неудържимо заплака, както тази сутрин, когато се принудих да я успокоявам с таблетките за спешни случаи на д-р Бейли. Но те се бяха свършили; трябваше да отида до аптеката. Навярно имаше някоя, която работи до късно през нощта?

— Мамо, само ще помоля някой да остане при тебе, докато скоча да взема таблетките.

Тя не ми обърна никакво внимание и аз запраших по улицата към госпожа Кели, която, като ме видя в какво състояние съм, разбра, че е дошло време да бърка тесто и да бели ябълки.

Обясних бедственото положение, тя знаела късна аптека.

— Затварят в десет.

Беше десет без десет. Време да наруша закона.

Подкарах като луда и стигнах аптеката в десет и една. Но вътре все още шаваше някой. Задумках по стъклената врана и един мъж спокойно се приближи и ми отвори.

— Благодаря ви. О, слава Богу — казах, влитайки.

— Хубаво е да си нужен — отговори той.

Тропнах пред него смачканата рецепта.

— Моля ви, кажете ми, че ги имате. Случаят е спешен.

Той я поизглади и отвърна:

— Не се безпокойте, имаме ги. Седнете там.

Изчезна зад белия параван, там където държат лекарствата, и аз се строполих на един стол, опитвайки се да си поема дъх.

— Точно така — безплътният му глас дойде иззад светлата преграда. — Дишайте дълбоко. Вдишвайте, издишвайте.

Появи се отново с успокоителните и каза любезно:

— Грижете се за себе си. И запомнете, никакво шофиране или работа с машини, когато взимате такива неща.

— Добре. Благодаря. Много ви благодаря.

Чак когато седнах зад волана, осъзнах, че той мислеше, че хапчетата са за мен.

ГЛАВА 5

Обикновено не чета рецензии за книги, така че мина време, преди да я открия в съботния вестник. Докато преглеждах критичните материали за някакви биографии на мрачни английски генерали и за една книга за бурската война, започнах да подозирам, че Коуди навярно поне веднъж е сгрешил. Но тогава сърцето ми подскочи и дъхът ми спря. Гадният Коуди беше прав. Имаше рецензия. Той знаеше всичко.

ОЧАРОВАТЕЛЕН ДЕБЮТ

„ЦЕРОВЕТЕ НА МИМИ“ ОТ ЛИЛИ РАЙТ.

„Долкин Емери“. Цена 6.69 лири

Дебютът на Лили Райт не е толкова роман, колкото притча. Една вещица на име Мими, практикуваща бяла магия, мистериозно пристига в малко село — с неясно местоположение — и започва да върши свой собствен вид чародейства. Споява разклатени бракове и сближава разделили се влюбени. Звучи ви твърде сладникаво, за да е интересно? Обуздайте цинизма си и се оставете на течението. Пропита с вълшебство, „Церовете на Мими“ е очарователна комедия на нравите и един ироничен поглед към обществото. Разтушаваща като гореща препечена филийка с масло, без която не можеш в студена вечер.

Разтреперана, оставих вестника. Явно романът се харесваше. Поеми си дълбоко въздух, задръж, издишай, пак вдишай, задръж, издишай. О, Боже, как завиждах. Така завиждах, че цялата бях позеленяла.

Сякаш беше пред очите ми: Лили Райт щеше да се превърне в истинска знаменитост. Всички вестници щяха да пишат за нея и да стане всеобща любимка. Независимо от рядката си коса, щеше да се яви на страниците на „Хелоу!“ Щеше да се добере до „Паркинсон“. Да я интервюират Дейвид Летърман и Опра. Щеше да стане толкова известна, че да може да си позволи прическата на Бърт Рейнолдс и щяха още повече да я харесват. Щеше да се отдаде на благотворителност и да я наградят. Да се вози в лимузина. Да има огромна къща. И охрана. Всичко, каквото си поиска!

Взех вестника и отново прочетох отзива, търсейки нещо — каквото и да е — отрицателно. Трябваше да има нещо. Но колкото и да четях, ставаше ясно, че рецензията е пълна с хвалби.

Захвърлих вестника с рязко движение. Защо животът е толкова противен? Защо някои хора получават всичко? Лили Райт има красив мъж — моя, прекрасно момиченце, наполовина мое и сега — славна кариера. Не беше честно.

Мобилният ми телефон иззвъня и аз го грабнах. Беше Коуди.

— Видя ли я? — попита той.

— Да. А ти?

— Да — последва пауза. — Постъпила е съвсем почтено.

Коуди държи златната среда между Лили и мен. Отказа да вземе страна, когато настъпи великият разрыв, и няма навик да злослови с мен за нея, въпреки че при нормални обстоятелства би злословил за Ирландия. (Само ако се отнася за олимпийски спорт.) Веднъж даже има нахалството да предположи, че отмъкването на Антон от Лили щяло да й причини толкова болка, колкото и на мен. Няма що! На теория разбирам положението му — Лили нищо не му беше сторила — но понякога, както днес, ми прилява от него.

Беше събота сутринта, пет дни, откакто татко си беше отишъл — пет дни — и все още не се беше върнал. Бях сигурна, че ще го стори всеки момент. Именно това ме крепеше, мисълта, че ситуацията беше абсолютно временна; че нещо е прещракало в главата му, в комбинация с напрежението от проблема с вкус на тирамису, но че ще дойде на себе си за нула време.

Чаках, чаках и чаках. Чаках да чуя ключа му в ключалката, да го видя как се втурва в антрето, хленчейки каква огромна грешка е

допуснал и как иска този ад да свърши.

В четвъртък му звъних четири пъти да го моля да се върне у дома и всеки път ми отговаряше едно и също — че съжалява, но няма да се върне. После си рекох, че достатъчно съм му се обаждала и няколкодневно мълчание от мен и мама ще му подейства като шок, който ще го вразуми.

Седмица. Давах му една седмица. Дотогава трябваше да се върне. Наистина трябваше, защото алтернативата беше немислима.

В четвъртък и петък не отидох на работа. Не можех — твърде много се тревожех за майка си. Но работех от мамини, прекарвайки четвъртъка в телефонни разговори, изпращане на факсове и имейли, организирайки сватбата на Давиния. Даже успях да метна няколко имейла до Сиатъл, на които отделих доста време и се съгласих със Сюзан, че жилетката на баща ми е могла да изглежда и по-зле, да речем — с ресни.

В петък сутринта Андреа дойде у майка ми с папките и поработихме върху списъците. Организирането на сватбата на Давиния Уестпорт включваше безконечни списъци: с времето за пристигане на гостите, на шофьорите, които щяха да ги вземат, къде щеше да застане всеки един и списък на специфичните изисквания на всекиго.

(Обожавам списъци и понякога в началото на някоя задача писмено изреждам нещата, които вече съм свършила, така че да мога да „им тегля чертата“.)

После идваха разписанията. Точният час, когато ще се разпъне шатрата, кога ще пристигнат километрите сатен, кога ще се застеле подът и ще се монтират осветлението и отоплението. Напредвахме добре, докато Давиния не се обади в петък следобед, за да каже, че приятелите ѝ Блу и Сиена са се разделили и не бива да седят един до друг на една и съща маса. Всяка друга работа трябваше да се отложи за следващите два часа, докато не разработим нов план за настаняване — тази незначителна раздяла породя приливни вълни, които се разпространиха из цялото сватбено тържество, защото изглежда всички гости бяха преспали едни с други. Всяко предложено разместване имаше отрицателен резултат; Сиена не можеше да седне на четвърта маса, защото новата приятелка на Блу, Огъст, беше там. Не можеше и да седи на пета маса, тъй като бившият ѝ щеше да е там. На шеста маса беше бившата на Блу, Лия, която беше зарязал заради

Сиена. Седма маса... и така нататък. А когато се опитахме да отстраним препятствията — да преместим Огъст на друга маса например — тя се оказваше до някого, с когото е скъсала или спала. Все едно се опитвахме да наредим кубчето на Рубик.

Това, което влошаваше нещата, беше, че не разполагах изцяло с вниманието на Андреа. Тя все гледаше шоколадчетата, небрежно разхвърляни по перваза на прозореца, в кутията за хляб и върху хладилника.

— Сякаш са те пуснали безконтролно в сладкарски магазин.

Тъй като през целия ми живот шоколадът ми е бил подръка, и то без пари, някак си не му обръщах внимание, но се беше оказал много полезен от вторник насам: мама загуби волята си за живот, но по-обезпокоителното беше, че изгуби желание и да готви. И тъй като няхах опит в тази работа, беше по-лесно като основно блюдо да хапваме бисквити и шоколад.

Натъпках Андреа с най-отбраните лакомства с надеждата, че ще се концентрира върху предстоящата работа.

— Съсредоточи се — умолявах я аз, — направи го за Давиния, ако не искаш да го направиш заради мен.

Виждате ли, Давиния Уестпорт беше нещо изключително. Въпреки че бе елегантна, богата и красива, тя беше и мила. (Като изключим, както казах, че настояваше да се омъжи в шатра през най-студения месец на годината.) Твърде често клиентът е най-лошата част от работата — по-лоша от пожар в балната зала на хотела два дни преди събитието или салмонелена зараза за гостите на благотворителна вечеря, причинила стълпотворение от линейки, докато хората се опитват да си изповръщат червата по време на лотарията. Но Давиния беше нещо различно. Не ми звънеше у дома посред нощ, че яката ѝ е в неподходящ нюанс на черното или се е простудила зле, та да го имам предвид.

Андреа и аз свършихме около осем часа в петък вечерта. Едва що си беше тръгнала, благодарно гушнала куп сладки, и майка ми ми връчи списък и ме засили към супермаркета за седмичните покупки. Не дойде с мен, понеже винаги, когато предлагах да се облече, тя се вкопчваше във (все по-мърлявия си) пенъоар на прасковки, запасваше го и изхленчваше:

— Не ме принуждавай.

Но когато започнах да разопаковам продуктите, мама се заоплакваше, че съм купила все каквото не трябва.

— За какво си взела това масло? — попита тя със същото озадачено изражение, което беше придобила първия ден когато бях забравила да заключа вратата през нощта. — И не купуваме такъв хляб. Не взимаме от този вид пуканки, имаме едни по-хубави. Да се хвърлят пари на вятъра... — мърмореше тя.

Преди да си легна, трябваше да се преборя със заключването, проверката на прозорците, поставянето на райберите и веригите на всички врати, за да обезопася къщата според високите изисквания на мама. До това време бях изтощена, така че се бухнах в леглото — и не можех да се удържа да не изпитам леко самосъжаление. Беше петък вечер, трябваше да съм излязла и да се забавлявам, а не да дундуркам майка си. Как ми се искаше да се беше върнал татко.

Бях в твърде лошо настроение за да заспя, затова потърсих убежище във фантазиите си. Открай време си представям въображаеми истории, в които избягали гаджета се завръщат или побеждавам враговете си. Създавам си сериозна репутация, преди всичко пред тайфата на Коуди, и нерядко жени, с които току що съм се запознала, ме молят да им помогна.

Ето как става: тя ми описва накратко бедата, в която е изпаднала. Например, приятелят ѝ е забелязан в „Браун Томас“ да купува чанта от импрегнирана кожа. Естествено, потърпевщата мисли, че е за нея, и прави това, която всяка здравомислеща жена би направила — веднага отива и си купува подходящи сандали. Но когато се срещат следващия път, типът се появява, без да носи под мишница пакета с чантата. Очевидно се среща и с някоя друга!

Аз събирам информация, като продължителност на връзката, цена на чантата и така нататък и правя следното заключение: „Ето какво ще сторим. След три месеца случайно се сблъскаш с него и естествено изглеждаш страхотно...“ Подробно планирам прическата и тоалета — може да е с тесни бежови кариран панталони, каквито е видяла във „Вог“, и с дълбоко деколтирана блуза. Е, може и поло, ако предпочита. И обувки по модата от последния сезон, естествено — после продължавам: „Чантите от импрегнирана кожа са намалени и си купила две. Не, не, чакай, не си купила нито една, защото кой би искал чанта, която вече никой не купува? Не, получила си премия в работата

и си взела чанта от «Орла Кийли», където има списък на чакащите, и тъкмо си се върнала от ваканция в тропиците, от което другите ги хваща завист, защото не само си отслабнала, но и имаш прекрасен загар. Пътната полиция е вдигнала колата му, вали като из ведро и една от обувките му е открадната от злобно бездомно куче.“ И така нататък, и така нататък. Казват ми, че хората ме ценят именно заради вниманието ми към подробностите, и когато Антон избяга с Лили, никой не можеше да повярва, че се е случило.

Сценарият, с който се разтушавах, включваше и бягството ми в някакво село, близо до морето; фантастично девствено море с високи вълни с големи гребени, разбиващи се в брега и всичко, каквото се полага. Правя дълги, прекрасни разходки покрай брега или по скалите, и докато мрачно ходя насам-натам, някакъв селянин хубавец ме забелязва и въпреки че не съм стъпвала на фризьор от цяла вечност, е заслепен от мен. Естествено, той всъщност не е селянин, а син на филмов режисьор или бивш предприемач, продал свръхмодерната си компания за милиони. Аз имам ефирен и деликатен вид, но понеже съм дълбоко наранена, се държа студено с него в селския магазин, когато той се опитва да бъде мил с мен. Обаче вместо да ме нарече тъпа кучка, както става в истинския живот, и да насочи вниманието си към селската хубавелка, той оставя по две пресни яйца пред прага ми всяка сутрин. Връщам се от шесткилометровия си преход покрай скалите и намирам яйцата — все още топли, разбира се, очакващи ме за закуска. (Нищо, че обикновено закусвам шоколад и три купички овесени ядки.) Правя си възхитителен омлет с див магданоз, наскубан от градината пред къщата. Или ми оставя набран лично от него свеж букет от дивни цветя и следващия път, когато го срещна, не му се подигравам: „Да не би доставките на цветя да стигат и дотук?“ Напротив, благодаря му, като му казвам, че лютичетата са любимите ми цветя. (Ако са лютичета, де.) По-нататък се появявам в кухнята му, където го виждам как нежно храни малко агънце с биберон и сърцето ми започва да се топи. Докато една сутрин, докато си карам велосипеда, една скала се откъртва, повличайки ме със себе си. Предупредили са ме, че ръбът на скалите е ронлив, но изгубила интерес към живота, не обръщам внимание. Ала по някакъв начин красавецът фермер ме вижда как политам към морето, докарва трактора си и с помощта на въжета ме

изтегля от малката издатина, където по една щастлива случайност съм се озовала. Глупости. Мечти и просовидения.

ГЛАВА 6

До: Susan_inseattle@yahoo.com

От: Gemma343@hotmail.com

Относно: Драмата, която няма край

Чакай, да чуеш. Снощи си лежах в леглото и се утешавах с фантазиите за фермера филмов режисьор, когато чух шум откъм мамината стая. Нещо сякаш тупна и тя започна жалостиво да вика: „Джема, Джема.“ Ей така: „Джжееее-маааа... Джжеееемаааа...“

Така че, втурнах се към нейната стая и я заварих да се мята като риба на сухо и да стене: „Сърцето ми!“ (Това хората действително го казват в истинския свят.) „Получавам инфаркт!“

Повярвах ѝ — беше посивяла, гърдите ѝ се издигаха и спускаха и беше изцъклила очи. Така рязко грабнах телефона от нощното шкафче, че той се прекатури на пода.

Няма нищо по-страховито от това, да набереш телефона на бърза помощ — преди го бях правила само веднъж: Антон имаше пристъп на нечувано хълцане, а аз яко се бях напила. (И той също, да си кажем правичката, та затова и хълцаше.) Бяхме опитали всичко, за да спре: пъхнахме студен ключ под ризата му, пи от обратната страна на чашата, прочете извлечението си от банката и видя с колко е на червено. Тогава ми изглеждаше като спешен случай, а операторът ми тръшна телефона.

Но сега беше друго. Приеха ме на сериозно, казаха ми да поставя мама в подходящо положение (каквото и да значеше това) и обещаха, че линейката идва веднага. Докато чакахме, държах ръката на майка ми и я умолявах да не умира.

— Една мисъл ме крепи — каза задъхано тя. — Това ще е за урок на баща ти.

Най-ужасното беше, че дори нямах домашния телефон на татко. Трябваше да настоя и да взема номера на Колет с непреклонното лице за спешни случаи, но бях прекалено горда да го поискам.

Майка ми хриптеше и се бореше за въздух — беше направо ужасно, мога да ви уверя — а аз не можех да се начудя на лошия си

късмет. Представете си! Да загубя и двамата си родители за една седмица. Това не го пишеше в хороскопа ми миналата неделя.

Точно тогава ми се прииска есенните вечерни класове, за които ти и аз се бяхме записали (но престанахме да ходим след третата седмица) да бяха по оказване на първа помощ, вместо по йога или разговорен испански. Навярно щях да науча как да различа дали майка ми ще живее, или умира.

Смътно си спомних нещо за аспирин — не трябваше ли да се дава на сполетени от сърдечна криза? Или категорично се казваше, че трябва да им го дадеш, или със сигурност — че не трябва.

В далечината се чу воят на сирени, приближи се, после през завесите на спалнята проблесна синя светлина. Изтичах долу да отворя входната врата и десет минути по-късно, когато бях отключила всевъзможните вериги и ключалки, двама хващащи окото яки млади мъже (сигурно щеше да ги харесаш) се втурнаха вътре, затрополиха нагоре по стълбите с носилка, вързаха мама в нея, после изтрополиха надолу, а аз подрипвах подир тях. Вкараха я в линейката, скокнах вътре след нея, след което свързаха майка ми към какви ли не монитори.

Полетяхме с вой по улиците, докато мъжете проверяваха показанията на мама и не знаей как разбрах, но скоро атмосферата се промени от организирани действия към нещо по-неприятно. Двамината си размениха странни погледи и буцата в стомаха ми се втвърди.

— Ще умре ли? — попитах аз.

— Не.

— Кажете ми?

Тогава единият от тях отговори:

— Нищо й няма. Няма инфаркт. Нито инсулт. Всичките жизнени показатели са добри.

— Но не й стигаше въздух — отвърнах аз — и беше почнала да посивява.

— Вероятно пристъп на паника. Консултирайте се с домашния си лекар, дайте й валиум.

Можете ли да си представите? Сирената замлъкна, линейката направи обратен завои и със значително по-малка скорост мама и аз бяхме върнати въщи и стоварени отвън пред входната врата. Унижени. Двата типа се държаха много мило. След като се измъкнах от

колата, им се извиних, че съм пропиляла времето им, но те само отговориха:

— Няма нищо.

Отново си легнах и, кълна се в Бога, така горях от срам; та цялата пламтах. Всеки път, когато се унасях, си припомнях всичко наново и аааах, трябваше да седна. Минаха часове, докато заспах, и когато се събудих, беше събота сутринта и време да прочета хвалебствената рецензия за книгата на Лили в „Айриш таймс“. (Прилагам линк към интернет страницата на вестника.)

Мразя го тоя живот.

Все пак се радвам, че мога да те развеселя — но ти скоро ще си намериш приятели и повече няма да си самотна.

Сега трябва да тръгвам, защото д-р Бейли е тук (отново). Моля те, пиши ми и ми разкажи нещо хубаво за Сиатъл.

С обич: Джема

П.П. Не трябваше да те угощавам с тази история, но да знаеш, мисля, че ароматът на кафето е прекалено силен и че шоколадът ми харесва много повече млечен, отколкото тъмен.

Пуснаха ме навън да изпълня рецептата на майка ми в аптеката. Д-р Бейли ѝ предписа по-силни успокоителни. После надраска нещо на талона си с бланки и рече:

— Ето и малко антидепресанти.

Майка ми отговори:

— Единственият антидепресант, който искам, е мъжът ми да се прибере вкъщи.

— Такъв още няма на пазара — отсече д-р Бейли, слизайки вече по стълбите, запътил се към игрището за голф.

Отидох в аптеката, където бях ходила предната вечер. Там не само бяха мили към мен, но и беше най-близко. Вратата изскърца и някой каза:

— Здравейте отново.

Беше същият човек, който ми бе спасил живота в сряда през нощта.

— Здравейте.

Подадох му рецептата. Той ѝ хвърли един поглед и цъкна състрадателно.

— Седнете, моля.

Когато изчезна зад тъмната преграда, за да донесе мамините хапчета за щастие, забелязах, че имат всякакви хубави неща, които ми липсваха по време на състрадателното ми препускане в сряда през нощта.

Не само обичайния аптекарски набор от болкоуспокоителни и сиропи за кашлица, но и голямо разнообразие от кремове за лице и, най-странното — лакове за нокти. Ето какво чувствам към лака за нокти...

Някои от любимите ми неща

Любим предмет № 2

Ноктите ми: свидетелство за достоверност

През целия си живот съм мразила ръцете си. По принцип имам къси крайници и това личи най-много в пръстите ми. Но преди около шест месеца, по нареждане на Сюзан, започнах да си „правя“ ноктите. Което означаваше да ги оставям дълги и да ги заздравявам с всевъзможни козметични чудесии. Но най-хубавото е, че те не изглеждат фалшиви. На вид са чудесни нокти, с прекрасна дължина, оцветени в приятен цвят. (Мразя ужасното вещерско яркочервено.)

Когато ноктите ми са направени, ставам различна. По-енергична съм, жестикулирам повече, повече ме бива да драскам. Мога да демонстрирам нетърпение, като потропвам по масата, и да сигнализирам края на някоя среща с няколко подбрани почуквания.

Сега изцяло завися от дългите си нокти. Без тях съм като Самсон без буйните си коси, чувствам се гола и безсилна. Вече не се смея, когато подиграват някое момиче, за което счупването на нокът е цяло бедствие, защото счупеният нокът за мен е като криптонитът за Супермен. (В едноименния филм, когато Супермен се приближи до кристал от криптонит, губи силата си. — Б. пр.)

За първи път през живота си бях започнала да си купувам лак за нокти. Все се чувствах някак си изостанала в това отношение, но компенсирах изпуснатото време и сега имам какви ли не. Матови, перлени, в цвят металик, със звездички и млечнобели.

Единственият проблем е, че когато нещата се объркат в работата ми, вече не мога да си хапя ноктите като преди. Май трябва да си набавя фалшиви за тази цел, както някои смучат фалшиви цигари, когато се отказват от пушенето. Или пък да взема да пропуша.

Когато човекът се появи отново с хапчетата, носещи нирвана, си бях избрала лак за нокти: с млечнобежов цвят, като януарско небе, който изглежда ужасно на самото януарско небе, но странно наистина, като лак за нокти е много шик.

— Това е чудесен жизнерадостен нюанс — каза той.

Стори ми се странна забележка за мъж. Особено имайки предвид, че не беше вярно.

Но когато започна да чете указанието: „Взимайте антидепресантите веднъж дневно, ако пропуснете някой ден, не удвоявайте дозата на следващия, продължавайте с обичайната. Взимайте успокоителните само в краен случай, към тях лесно се привиква“, си припомних, че в сряда вечерта беше помислил, че илачите са за мен. Очевидно все още се заблуждаваше и не ми идваше на ум как точно да му кажа, че са за майка ми.

— Ами благодаря.

— Пазете се — провикна се той след мен.

Като се върнах у майка ми, безпокойството ми започна да расте. Чувствах нужда да си отида у дома. Трябваше:

- а) да си изпера дрехите;
- б) да изхвърля кофата с боклука;
- в) да си платя сметките;
- г) да наглася видеото да ми запише „Обичаш 1988“.

Освен това във външния свят трябваше:

- д) да купя подарък за рождения ден на Коуди;
- е) да си взема чорапогащи фантазе за сватбата на Давиния (трябваше да се маскирам като гостенка, въпреки че работех за нея). (Наистина би трябвало да получавам пари за дрехи, защото се налага

да си купувам прекалено много финтифлюшки заради работата ми. Шапки, рокли за коктейл и какво ли не.)

ж) да си направя ноктите.

В момента, в който се изправих, изглежда съм предала решителния си дух на мама, защото тя каза тревожно:

— Къде отиваш?

— Отивам си у дома, мамо. Трябва да си изпера дрехите и...

— Колко време ще се бавиш?

— Няколко часа, така че...

— Значи ще се върнеш до три. Ами защо не си донесеш прането тук и аз да ти го изпера?

— Няма нужда.

— Правя го далеч по-добре от теб.

— Да, но имам да свърша и други неща.

— Ами аз? Сама ли ще ме оставиш?

Подкарах колата, а страхът като камък се беше загнездил в стомаха ми. Със сигурност имаше и други хора, които можеха да помогнат, но като размислих, възможностите изглеждаха доста анемични.

1) Братя или сестри? Никакви.

2) Грижовен съпруг, който да ми бъде опора? Няма такъв.

3) Братя и сестри на майка ми? Също няма. Като мен, мама беше единствено дете — очевидно особеност на рода.

4) Братя и сестри на баща ми? Я да видим! Две сестри — но едната живееше в Роуд Айлънд, а другата в Инвърнес — и един брат, чичо Лио, починал преди около седем месеца от масивен инфаркт, докато си купувал нова бургия за бормашината в „Удис“. („Удис“ — верига магазини за инструменти. — Б. пр.) Шокът беше ужасен и стана още по-зле, когато съпругата му Маргот, една от най-добрите приятелки на майка ми, се спомина само пет седмици по-късно. От разбито сърце, навярно ще речете. Всъщност, карала с висока скорост; не могла да вземе завоя една нощ и се блъснала в каменна стена. Беше потресаващо, особено толкова скоро след кончината на чичо Лио — вярно, че Маргот си беше клюкарка и въпреки че я срещах само по сватби, Коледи и други семейни празници, дори и на мен ми липсваше.

5) Съседи? Най-доброто, което ми идваше на ум, беше горката одумана госпожа Кели. Тя трудно изплува в съзнанието ми, защото когато растях, задънената ни уличка ми изглеждаше като отделно общество; всички семейства бяха горе-долу на една и съща възраст. Сега, без да забележа, тя се беше населила с доста по-млади семейства. Кога се промени толкова? Кога измряха всички или се преместиха в онези лесни за поддържане апартаментчета, последна спирка преди окончателното дървено легло, водещо към небесата?

6) Приятели? Майка ми и баща ми не се отличаваха от другите и всичките мамини приятели бяха приятели и на баща ми — те бяха „семејство“, което се срещаше с други „семејства“. Говореха за другите каква чудесна „двойка“ били. Имаше едни „Бейкърови“ — баща ми играеше голф с г-н Бейкър. И „Тиндалови“.

7) Духовният наставник на майка ми? Някой свещеник навярно — струваше си да проверя.

Чудесно време избра да ни зарежеш, Ноел Хоган, ръб такъв. Не ми се щеше да го наричам така, но заедно с това думата ми харесваше. Ами ако никога не се върне вкъщи? Ако нищо не се промени? Как ще се оправя, ако майка ми започне да се задушавя всеки път, когато изляза от дома ѝ? Как ще се справя с работата си? Как ще живея?

ГЛАВА 7

Трябваше да отида на работа в понеделник сутринта. Определено и безусловно се налагаше. Давиния беше помолила да се срещне лично с мен, освен това се очакваше да отида в Килдеър, за да огледам мястото и да се уверя, че шатрата се издига на правилната поляна. Зная, че звучи напълно откачено, но наистина се беше случило на Уейн Дифни от рок групата „Ладз“ (знаете го, онзи смахнатия, със супер тъпата прическа). Разпънали сватбената му шатра на друга поляна, после нямало време да я свалят и издигнат наново и на фермера, собственик на земята трябвало да се платят огромни суми. Не беше нашата агенция, слава Богу, но въпреки това историята разтърси из основи браншовата ни асоциация.

Така че в неделя вечерта, чувствайки се виновна и готова да се отбранявам, натиснах копчето за изключване на звука на телевизора и казах:

— Мамо, утре е абсолютно наложително да отида на работа.

Не отговори, остана загледана в безмълвните образи, сякаш не ме е чула.

Денят беше минал кошмарно — майка ми не беше отишла на църква, а човек, незапознат с ирландските майки католички, трудно може да разбере колко сериозно е това. Те никога не биха пропуснали неделната служба, дори да са болни от бяс и да им излиза пяна от устата — просто ще си вземат достатъчно носни кърпички, за да се забърсват. Ако загубят единия си крак, ще подскачат на другия. Ако загубят и другия, ще тръгнат на ръце, като се стараят да вървят грациозно, за пред съседите, минаващи с колите си.

В десет часа в неделя сутринта прекъснах безучастния телевизионен маратон на майка ми, която гледаше седмичния обзор на стоковата борса.

— Мамо, няма ли да се приготвяш за църква?

(В този момент си припомних коя беше четвъртата Мери, която се премести от квартала. Всъщност не се казваше Мери. Беше г-жа Прайър — Лоте. Нищо чудно, че не съм могла да се сетя.

Предстоящата служба навярно е напомнила и на двете ни, защото веднъж мама беше казала:

— Много съм привързана към Лоте, нищо, че е лютеранка.

Но предното лято Лоте се беше възнесла в небесата и г-н Прайър продаде къщата и отиде в старчески дом.)

Майка ми изглежда не ме чу, тъй че повторих:

— Мамо, време е да се приготвиш за службата. Аз ще те закарам.

— Няма да ходя.

Стомахът ме присви.

— Добре, ще дойда с теб.

— Нали ти казах, че няма да ходя? Всички ще ме зяпат.

Използвах думите, с които винаги ме окуражаваше, откакто навлязох в съзнателна възраст.

— Не ставай глупава — рекох й. — Те са си по-интересни. Кой ще си даде труда да те зяпа?

— Всичките — отвърна ми печално и май беше права. При нормални обстоятелства мама считаше единадесет часа за „време за разходка“. За нея и близките й приятелки беше време да „излязат“. Ако някоя в затънтения ни квартал се сдобиеше с ново зимно палто, първия път, когато го показваше пред хората, беше на службата в единадесет часа.

Но не само, че мама беше изоставена съпруга, тя не можеше да се похвали с никакво ново зимно палто — а трябваше да има поне едно-две, тъкмо вървяха разпродажбите. Всички недомлъвки и лукави погледи щяха да са отправени към нея, заради това, че е парясана, и напълно щяха загърбят червеникаво-кафявото палто от смес от вълна и полиестер, което г-жа Парсънс си бе купила с огромно намаление от седемдесет и пет процента.

Така че майка ми не отиде на литургията, прекара още един ден облечена с пенъоара си, а сега отказваше и да ме чуе.

— Мамо, моля те, погледни ме. Наистина трябва да отида на работа утре.

Изключих напълно телевизора и тя се въртна към мен наскърбена:

— Тъкмо гледах.

— Не гледаше. Мамо, утре е наложително да отида на работа, защото през следващите четири дни всяка минута ми е ценна.

— Значи лошо си планираш работата, да оставиш всичко за последната минута.

— Не е така. Наемът на шатрата е двадесет хиляди евро на ден, затова трябва да сгъстим всичко до няколкото дни, с които разполагаме.

— Андреа не може ли да се справи?

— Не, мое задължение е.

— И в колко часа ще си дойдеш?

Обзе ме паника. Обикновено, когато работя върху подобна задача, използвам всяка минута, която не е посветена на работата, да се наспя. Но изглежда трябваше да пътувам по час и двадесет минути с колата от Дъблин до Килдеър и обратно, всеки ден. Два часа и четиридесет минути, откраднати от съня ми. Всеки ден. Ааааа!

В понеделник, когато часовникът иззвъня, се разплаках. Не само защото беше шест сутринта, а защото татко ми липсваше.

Беше изминала най-странната седмица в живота ми — бях шокирана и усърдно се опитвах да се грижа за мама. Но сега шокът беше отминал и изпитвах само тъга.

Сълзите се стичаха по възглавницата ми. С детска наивност копнеех татко да не си беше тръгвал и всичко да си беше както преди.

Той беше мой баща и мястото му си беше вкъщи. Беше тих човек и бе станал по-неразговорлив предимно заради майка ми, но сега тишината в къщата можеше да се реже с нож.

Сигурно вината беше моя. Бях го пренебрегвала. И на двамата не обръщах достатъчно внимание. И то защото смятах, че са щастливи заедно. Всъщност въобще не мислех за тях, изглеждаха така довольни. Не бяха ме тревожили дори за миг, живееха си спокойно, привързани един към друг. Е, баща ми работеше и играеше голф, а майка ми си стоеше вкъщи по цял ден, но имаха достатъчно общи интереси — кръстословици, разходки до Уиклоу да се порадват на пейзажа, много се увличаха по криминални филми: „Морс“, „Убийства в Мидсомър“ и други подобни. Веднъж дори заминаха на уикенд с организирано разследване на убийство, въпреки че май останяха разочаровани. Очаквах да има „престъпление“ и поредица от улики, които да ги доведат до главния злодей. Вместо това ги наливаха с напитки,

заклучвали ги в гардероби и ги пребърквали други „детективи“ като тях.

Отдавна ли е бил нещастен татко? Винаги беше толкова мил и благонравен човек, но дали така не е прикривал някаква мрачна потиснатост? Нима е прекарал години, тайно копнеещ за различен живот? Досега не бях мислила за него като за отделна личност, за мен беше съпруг, баща и любител на голф. Но той явно беше нещо много повече и необятността на непознатата територия ме объркваше и притесняваше.

Измъкнах се от леглото и се облякох за работа.

До десет сутринта Килдеър заприлича на снимачна площадка — навсякъде гъмжеше от хора и камиони.

Носех слушалки и микрофон и приличах на Мадона по време на турне, само дето сутиенът ми не беше толкова повдигнат.

Шатрата беше пристигнала от Англия и седемнадесет от наетите двадесет души се бяха явили, за да я издигнат. Бях поръчала да монтират четири химически тоалетни и бригада-дърводелци усърдно се трудеха, за да сковат пътеката към тях. Освен това бях убедила по телефона митническия служител да пусне в страната хладилния камион с лалетата.

Когато доставиха печките за шатрите, където щеше да се приготвя храната — два дни по-рано, но все пак пристигнаха — седнах в колата си, включих отоплението и позвъних на баща ми в работата, за да го помоля още веднъж да се върне вкъщи.

Кротко, но твърдо, той каза не, след което аз излях тревогата си:

— Татко, как мама ще се оправя с парите?

— Не получихте ли писмото?

— Какво писмо?

— Има писмо, където обяснявам всичко.

Веднага позвъних на майка ми и тя отговори задъхана:

— Ноел?

Сърцето ми се сви.

— Не, мамо, аз съм. Получили ли сме писмо от татко? Може ли да отскочиш и да провериш?

Тя отиде и се върна.

— Да, има нещо с вид на документ, адресирано до мен.

— Къде беше?
— На перваза на прозореца, заедно с другите писма.
— Но... защо не го отвори?
— А, винаги оставям баща ти да се оправя с документите.
— Но то е от татко. От баща ми за теб. Ще го отвориш ли?
— Не. Ще изчакам, докато се върнеш. А, дойде д-р Бейли, даде ми рецепта за приспивателни. Как да ги взема?
— Иди до аптеката — опитах се да я подлъжа.
— Не — гласът ѝ трепереше. — Не мога да изляза от къщи. Ще идеш ли ти? Аптеката е отворена до десет, ти сигурно ще си дойдеш дотогава.
— Ще направя каквото мога.
Затворих и зарових лице в дланите си. (Натиснах без да искам бутона за повторно набиране и чух майка ми да хълца: „Ноел?“)

Да напусна мястото на сватбата в 8.30 вечерта, беше все едно да си взема половин свободен ден. Карах колкото бързо можех, без ченгетата да ме спрат, стигнах до мамини, грабнах рецептата и отпраших към аптеката. Любезният мъж не беше на смяна, слава Богу. Подадох листчето на едно момиче с отегчен вид, но тогава любезният щръкна иззад лекарствата и жизнерадостно каза:

— Здравейте.

Да не би пък да живее в аптеката, зачудих се аз. Преживявайки от захарни пръчици и сиропи за кашлица, полагайки глава нощем върху меки пакети с бинтове?

Той взе рецептата и промърмори съчувствено:

— Не можете ли да спите?

Заразглежда лицето ми и това, което откри там, го накара да поклати тъжно глава.

— Да, антидепресантите първоначално имат подобен ефект.

Съчувствието му, макар и съвсем неуместно, беше утешително. С лека усмивка на благодарност се отправих към дома на мама, където седнахме и отворихме страшното писмо от татко.

Беше от адвоката му. Исусе, колко сериозно беше! Въпреки че от умора буквите танцуваха пред очите ми, схванах същината.

Баща ми предлагаше нещо, наречено „временно финансово споразумение“. Звучеше зловещо, защото подсказваше, ще бъде

последвано от постоянно. Пишеше, че ще дава на мама определена сума месечно, от която тя да плаща разходите по домакинството, включително и ипотеката.

— Трябва да пресметнем. Колко е ипотеката?

Майка ми ме изглежда, сякаш я карах да ми обясни теорията на относителността.

— А режийните? Колко горе-долу е сметката за електричество?

— Не... не знам. Баща ти попълваше всички чекове. Съжалявам — отговори тя така съкрушено, че не можах да продължа.

Какво да кажа.

Не е за вярване, че мама някога е ходела на работа — в машинописен отдел, където е срещнала татко. Но спряла да работи, като забременяла с мен; след спонтанния аборт преди това не искала да поема никакви рискове. Навярно така и така щеше да напусне работа след като се родя, така постъпваха ирландките в онези дни. Но въпреки че другите майки се връщаха на работа, когато всичките им деца тръгнаха на училище, моята не го стори. Била съм нейното съкровище, казваше тя. Казано по-прозаично, не се нуждаехме от нейните пари. Макар че татко не го повишиха, не стана голям шеф и не караше Мерцедес, винаги получаваше достатъчно.

— Мисля, че сумата ще стигне — въздъхнах аз. — Хайде да си лягаме.

— Има още нещо — каза тя. — Имам обрив.

Протегна крака си и разтвори пеньоара. Наистина — бедрото ѝ беше покрито с подути червени петна.

— Трябва да отидеш на лекар — изкривих уста в полуусмивка. — Това е истерия.

Всъщност и тя се засмя.

— Не мога да позвъня на д-р Бейли и да го моля за ново домашно посещение.

А пък аз не мога да отида отново в аптеката. Любезният човек ще си рече, че напълно съм откачила.

Вторник сутринта започна с препирня в Килдър. Специалистката по вътрешното оформление и осемте ѝ помощници здравеняци решиха, че трябва да превърнат шатрата, лъхаща на спарена трева, в интериор от хиляда и една нощ. Но шатрата не беше

напълно издигната, така че двата екипа се опитваха да работят едновременно и мигът, в който един от работниците стъпка ивица златист сатен с калните си ботуши, даде сигнал за бойни действия.

Декораторката — яка мадама на име Мери, нарече работниците „недодялани леваци“.

Обаче те решиха, че това прозвище е най-смешното нещо, което някога са чували, и не спряха да го повтарят:

— Разбра ли, мой човек, аз съм недодялан левак. Недодялан!

После нарекоха Мери „тлъста брантия“, което си беше чистата истина, но не допринасяше за хармонична работна среда, и се наложи да употребя значителния си талант на парламентър, за да попреча на екипа по вътрешното оформление да си вдигне чуковете.

След като спокойствието беше възстановено, стоях сред мразовитото поле, надявайки се да остана насаме и да позвъня на леля Гуен в Инвърнес.

Възкликвайки колко е прекрасно да ме чуе, тя ме попита на колко години съм станала, но аз малко грубо съкратих тази част от разговора — нямаше как, времето ми беше ограничено. С две думи описах положението с татко и завърших:

— Мислех, че може би ще поговориш с него.

Изведнъж леля Гуен се превърна в невротична стара дама.

— Ами не знам... не мога... не ми е работа... момиче, казваш... но какво бих могла да му кажа...

Нещо привлече вниманието ми: на моравата между химическите тоалетни и дървената алея се бяха струпали декораторите и работниците, издигащи шатрата. За мой ужас изглежда си разчистваха сметките. Неколцина от бачкаторите си запретваха ръкавите, а един от декораторите застрашително размахваше бутилка минерална вода. Време беше да се намеся.

— Е, благодаря ти, лельо Гуен.

Докато слушах равнодушните ѝ извинения, затворих телефона и закрях по замръзналата земя.

По-късно същия ден опитах с леля Ейлиш в Роуд Айлънд, но я сварих в отвратително настроение, не ѝ беше до разговори:

— Възрастни хора сме. Баща ти отговаря за това, как ще си живее живота, както и майка ти — нейния.

— Да приема, че ми казваш „не“, така ли?

— Не. „Не“ е някаква възможност. Не вярвам в думата „не“.

— Но ти току-що я каза.

— Не, не съм.

По-късно се пробвах при Джери Бракър, партньора на татко на голф, който ми отвърна със силен, фалшив, унизителен смях.

— Допусках, че може да ми се обадиш. Или пък майка ти. Предполагам, че искате да говоря с него.

— Да! — Слава Богу, някой готов да помогне. — Ще го сторите ли?

— Да кара, както си знае. Ще дойде на себе си, като му дойде времето.

Натъжена, позвъних на г-жа Тиндъл с надеждата, че тя ще вземе майка ми под крилото си. Без успех. Държа се забележително хладно и се престори, че някой звъни на входната врата, само да се отърве от мен.

Бях чувала, че изоставените жени се оплакват, че „приятелките“ им ги зарязват, ако се опитват да върнат съпрузите си. Мислех, че е параноя, но се оказа вярно.

Тази вечер не се прибрах до един през нощта. Мама все още беше будна, но за моя изненада изглеждаше малко по-добре. Мъртвешкият, безжизнен поглед в очите ѝ беше на изчезване и сякаш духът ѝ беше по-висок. После разбрах защо.

— Четох от тази книга — каза тя почти жизнерадостно.

— Каква книга?

— „Церовете на Мими“. Беше чудесна.

— Така ли?

Изведнъж се изплаших. Не исках никой да я харесва.

— Веднага ме ободри. И да не ми кажеш, че е от Лили! Разбрах чак когато видях снимката ѝ на гърба. Какво постижение, да напише книга.

После замислено продължи:

— Много харесвах Лили, винаги е била така мила.

— Я чакай малко! Тя ми отмъкна гаджето, не помниш ли?

— А, да. Е, написала ли е и други книги?

— Една — отсякох аз, — и не е публикувана.

— Защо не? — майка ми звучеше възмутено.

— Защото... защото никой не я хареса.

Проявявах жестокост. Неколцина литературни агенти май я бяха одобрили. Трябвало само да махне героя или да промени мястото на действието в Мейн или да я пренапише в сегашно време.

От години Лили пишеше и пренаписваше книгата — как ѝ беше името? Нещо свързано с водата? О, „Кристално чиста“, ето как беше. Но дори и след като беше направила исканите промени, пак нищо не стана. Беше отхвърлена от не един, не дори двама, а от трима агенти и аз бях ужасно впечатлена от факта.

— Ще дам „Церовете на Мими“ на Кели — додаде майка ми. — Тя обича хубавото четиво.

Фактът, че майка ми хареса книгата на Лили, наново провокира безпокойството, което ужасната ми седмица бе успяла да притъпи. На следния ден при първа възможност позвъних на Коуди. Не си беше в офиса, така че го хванах на мобилния. Дишаше тежко, по което заключих, че е на пътеката за бягане. Или правеше секс.

— Как е книгата на Лили?

— Още не е предизвикала световна катастрофа.

— Слава Богу.

— Я се разкарай.

После, след кратко колебание, той попита:

— Ти четеш ли я?

— Естествено! Едвам стигнах до края. А ти?

— Да.

— И?

Той помълча.

— Мисля... че всъщност е доста добра

Стори ми се, че долавям сарказъм, искам да кажа, това си беше Коуди.

После осъзнах, че не е така и едва не се поболях от страх. Ако Коуди, най-големият циник на планетата, мислеше, че е прекрасна, сигурно беше истина.

ГЛАВА 8

До: Susan_inseattle@yahoo.com

От: Gemma343@hotmail.com

Относно: Демоничното питие

В събота вечерта беше рождения ден на Коуди — да ти казвам ли повече? Купонът беше в „Мармозет“, най-новия ресторант в Дъблин, с двадесет от най-близките му приятели и той така се беше развилнял, че не можах да проявя организационните си умения. Всъщност, това е само защото, като изключим майка ми, се страхувам най-много от него. Както и да е, за мое облекчение сватбата на Давиния мина без особени гафове, които да увеличат напрежението от живота ми у дома, така че още съм с всички си.

Естествено се притеснявах как ще мине, така че си направих план, който да ме пази от глупости: реших да не пия вино, защото с непрестанното доливане не можеш да контролираш количеството. Вместо това пих водка с тоник и — ето ти хитрината — след всяко питие прехвърлях парченцето лимон в новата чаша. По този начин следях броя на питиетата, които поглъщах, докато чашата така се препълни с лимонови резенчета, че вече не можеше да се налее нищо. Остроумно, напи?

Май не.

Пристигнах с последните, не защото майка ми си измисляше причини да ми попречи да изляза, а защото „Мармозет“ е едно от онези презрени места, които дори не оповестяват съществуването си — няма табела, няма номер на улицата, няма прозорци. Като всички свежарски места в Ню Йорк и Лондон преди петдесет години. Хубаво де, влизам аз и ето ти принцеса Коуди начело на масата, получава си подаръците. Имах проблем, защото този следобед мама за пръв път ме пусна да пазарувам, откакто започна историята с баща ми, и от вълнение толкова ми се завъртя главата, че не успях да реша откъде да започна и какво да купя. Така че вместо да купя подарък на Коуди, накрая си взех кофа за въглища. Не ме питай защо, нещо в нея ме привлече; минавах набързо покрай щанда за домакински изделия в

„Дюн“, когато я видях и изведнъж страстно я пожелах. После — това обаче не го казвай на никого — отидох на щанда за играчки и си купих магическа пръчка. Покрита е с блещукащи звездички на мек люляков фон. Бях озадачена и засрамена от това колко много я искам, но реших, че понеже баща ми е избягал, ми е ограбил детството и това е опит да си го върна отново.

Както и да е, опитвам се да ти кажа, че остана време колкото да купя на Коуди бутилка шампанско и да и лепна една поздравителна картичка, която обаче застана накриво, сигурно съм я разместила при носенето, така че, когато му я подадох, той доби надутото, капризно изражение — негова запазена марка и ледено рече:

— Личи си, че си вложила много мисъл в подаръка.

Бях готова да се обърна кръгом и да отпраша към къщи, където да гледам „Стани богат“ с мама.

— Не съм длъжна да стоя тук и да ме обиждат — казах аз. — Мога да отида на сума ти други места.

Тогава той сви знамената, извини ми се и накара Тревър да стане, та аз да седна от дясната му страна.

Беше обичайната компания на Коуди: красива, забавна и много шумна. Мъжете имаха маникюр, а жените сякаш бяха току-що излезли от козметик, издокарани по последна мода. Бяха Силви и Дженифър и още няколко други, чиито имена не мога да си спомня в момента.

Отдадох се на развлечения и в общи линии си прекарвах чудесно. После споменах на Коуди колко ми е било забавно да си изиям вечерята от чиния за вечеря, защото у майка ми вечеряхме в десертни чинийки — нали беше изпочупила всички нормални, а аз все нямах време да купя нови.

Коуди почука с ножа по чашата си (изпускайки стръкче пацърнак в шампанското си, без дори да забележи), помоли за тишина и ме накара да разкажа историята за дезертирането на татко. Тъй като бях на шестата си водка, вече не ми изглеждаше ужасно, по-скоро бе забавно да привлече вниманието на цялата маса, а те се гърчеха и задушаваша от смях, докато описвах новия вид на баща ми, пътешествието с линейката и многобройните посещения при аптекаря. После им разказах за седмицата, която преживях, за ставането в пет сутринта и прибирането ми от Килдър в един през нощта. Как сутринта на сватбата доставените химически тоалетни се оказаха в

ужасно състояние и никой не искаше да ги почисти, защото не им било работа, и как аз трябваше да запретна ръкавите на официалния си костюм и да хвана четката. И докато търках, едва придържах към главата си украсата си от паунови пера, защото нямаше чисто място, където да я оставя.

Колкото и да беше отвратително, по едно време долових смешната страна. Стана ми забавно. Толкова забавно, че в един момент установих, че едновременно хълцам от смях и сълзите ми текат. Силви и Реймънд ме заведоха в дамската тоалетна да ме поспретнат, после си поръчах нова водка с тоник и пак бях във форма.

Разказах на всички за шоколадчето с аромат на тирамису, даже на келнерките и на хората от другите маси.

После ми стана леко мътно. Спомням си, че сметката беше ужасяваща и всички обвиняваха мен, защото водката с тоник струвала по десетачка чашата, а аз съм гаврътнала поне единадесет. Още по-мътно си спомням, че отказвах да си тръгна от „Мармозет“, защото още имах място за още три-четири парченца лимон в чашата си. Мержелее ми се, че май (а може би не) хванахме такси с Коуди и Силви и някак си успях да си прескрипя ухото с вратата — въпросното ухо днес прилича на пурпурно покълнало цветно леле, тъй че навярно наистина е било така. След това не помня нищо.

Поспрых. Ако не посгъстях последващите събития, този имейл щеше да надмине „Война и мир“. Защото сутринта след купона на Коуди се събудих в собственото си легло, в моя си апартамент, и още преди да установя, че съм в пухената завивка, се изпълних с лоши предчувствия. Имах странно, неясно усещане за мен самата и по-нататъшното проучване показва, че съм напълно облечена, но сутиенът ми е разкопчан под роклята и гащите ми са свалени до средата на бедрата ми, но чорапогащите ми са вдигнати догоре. Когато го установих, се почувствах толкова неудобно, че не можах да го понеса.

Докато се въртах в опит да се наглася, погледнах зад ръба на леглото и там, проснат на пода като труп на местопрестъпление, лежеше мъж. С тъмна коса, облечен с костюм. Нямах представа кой е. Никаква. Той отвори едно око, изгледа ме накриво и рече:

— Добро утро.

— Добро утро — отговорих му аз.

Той отвори и другото си око и тогава ми се стори, че знад кой е. Познах лицето му, съвсем сигурна бях.

— Оуен — изтърси той. — Срецнахме се снощи в „Хамън“.

„Хамън“ беше един нов бар — нямах представа, че съм ходила и там.

— Защо лежите на пода? — попитах аз.

— Защото ме избутахте от леглото.

— Защо?

— Нямам представа.

— Не ви ли е студено?

— Замръзвам.

— Изглеждате много млад.

— На двадесет и осем съм.

— Аз съм на повече.

Като огледах стаята, добавих:

— Какво прави тук кофата ми за въглища?

— Донесохте я, за да ми я покажете. Снощи разказахте на мнозина за нея, имахте много горд вид. Съвсем основателно — добави той. — Истинска красота.

Започваше да ме подлудява, исках да се махне от мен, за да заспя отново, и установих, че си го представям.

— Ужасена сте — каза той много наблюдателно. — Ще ви направя чаша чай и ще си тръгвам.

Извиках:

— Никакъв чай!

— А кафе?

— Добре.

В следващия момент напълно се разбудих, устата ми беше суха като гъон и се зачудих дали не бях сънувала всичко това. Но до мен стоеше чашата с кафе, леденостудено, бях отново изпаднала в унес, преди да успея да го изпия. И кофата за въглища продължаваше да стърчи върху нощното ми шкафче, и всевъзможни чудесни нещица — лакове за нокти, фон дьо тен, пудрата ми „Ориджинс“ — бяха съборени и разпилени пред очите ми, подсказващи събитията от снощи, подобно на жертви от автомобилна катастрофа.

Беше ужасно и когато се надигнах от леглото, краката ми едва не се подгънаха при първия опит да стана. В дневната възглавничките

бяха съборени от канапето, сякаш някой (аз и Оуен?) беше водил турнир по борба върху него. Лепкави червени кръгове разкрасяваха прекрасния ми дървен под, резултат от отворената бутилка червено вино, а върху сребристия ми, осемдесет процента вълнен килим, имаше ужасно петно с цвят на кръв. От счупените стъкла около петното личеше, че по време на някоя от схватките сме се приземили върху винена чаша.

Испаднах в истински ужас, когато забелязах, че от дървения под се надигат странни сребърни мехури, но като погледнах по-отблизо, установих, че това са купища дискове, пръснати из стаята, които отразяваха слънцето. Отвън в антрето под вратата беше подпъхната една изключително гневна бележка: Гари и Гей от горния етаж се оплакваха от шума. Бяха бесни и ми се дося да потъна в земята от срам. Трябваше да им се извиня, а не мислех, че ще съм в състояние да проговоря отново.

Подобни сцени някога бяха нещо обикновено в събота и неделя, но бяха изминали години — е, една година — откакто не върша подобни щуротии.

Навярно нещо се бе променило от последния път, когато доведох вкъщи мъж, когото дори не помня как съм срещнала, защото хубавецът ми беше оставил бележка. Мислех, че подобни типове обикновено офейкват в четири сутринта, пъхнали слиповете си в джоба, и не се появяват никога повече. На бележката — надраскана с молива ми за вежди върху реклама за ароматизатор на въздуха — пишеше:

О, ангел с кофа за въглища. За мен си неустойимо пленителна. Нека го направим отново някой път. Ще ти се обадя, щом си оближа раните.

Оуен

П.П. Живей дълго и процъфтявай.
Ще ти се обадя.

С тези думи нещо си проправи път през болезнените ми очни кухини, през разрешената коса и изтръпналия мозък, и разбрах, че ужасното, злокобно чувство, което ме притискаше, не беше само

кошмарът на махмурлука, а майка ми. Очите ми се отместиха към телефона — чак ме беше страх да го погледна. Телефонният секретар святкаше като побеснял с тройна скорост. (Можеше ли да е истина? Ускорява ли се мигането, ако имаш много непрослушани съобщения?)

Изпитах страх. Ужасен, стъписващ, противен, непоносим страх. Сякаш будилникът ми не беше иззвънял и бях пропуснала сватбата на най-добрата си приятелка, безплатен полет с „Конкорд“ до Барбадос, животоспасяваща операция...

Не трябваше да съм в моя апартамент. Трябваше да се върна у майка ми снощи. Бях обещала, това беше единственият начин да я убедя да ме пусне изобщо да изляза. Как съм могла да забравя? Как можах да заспя наново тази сутрин? Как може да не се сетя за нея досега?

Натиснах „прослушване“ и когато равният, като на Маргарет Тачър глас произнесе: „Имате — десет — нови — съобщения“, пожелах да умра. Първите четири бяха от Гари и Гей от горния етаж. Бяха много, много ядосани. След това започнаха съобщенията от майка ми. Първото беше в пет сутринта. „Къде си? Защо не си дойде вкъщи? Защо не отговаряш на мобилния си телефон? Не можах да мигна.“ Следващото обаждане беше в шест и петнадесет, после в девет и двадесет. Звучеше все по-обезумяла и при обаждането в десет и тридесет едвам дишаше. „Не ми е добре. Сърцето ми. Този път е наистина. Къде си?“

Последното обаждане не беше от майка ми, а от госпожа Кели. „Бедната ти майка я откараха в болницата в ужасно състояние — съобщи ми хладно тя. — Ако намериш време да се обадиш у дома, ще ти бъдем благодарни.“

ГЛАВА 9

До: Susan_inseattle@yahoo.com

От: Gemma343@hotmail.com

Относно: Минават десет дни, докато ужасът изчезне.

Чак днес усетих почва под краката си. Мама — слава на Христа — нямаше инфаркт, просто нов пристъп на паника. Сестрите бяха поговорили с нея, нещо от сорта „Незаконно е да се прахосва времето на полицията.“ Но когато им разказала как баща ми я напуснал и аз не съм се прибрала, те пренасочили яда си към мен и в резултат се почувствах толкова виновна, че ми идеше да потъна в земята.

Баща ми още не се е върнал. Миналата седмица, докато работех като луда, не ми остана много време да мисля за него. Но сега, когато животът ми се върна в нормалните си релси, осъзнах, че има повече от две седмици, откакто си отиде. Сякаш съм била в транс — как са могли да изминат две седмици? Ужасно дълго време, но едва ли ще трае повече от месец, докато се върне.

Коуди, госпожа Кели и всички от работата ми цъкват възмутено и повтарят какъв глупав стар негодник е той, но веднага щом се опитам да се съглася, се разстройвам, приплаква ми се, а те ме гледат странно и разбирам какво си мислят — не е същото като да ме е напуснал собственият ми съпруг. Съпругите могат да се безпокоят и да им се плаче, но дъщерите трябва да се примиряват с оскърбленията. Опитах се да го нарека „откачен дърт глупак“, а госпожа Кели рече:

— Браво!

Но после аз се разплаках и това я обърка.

Цялата история е многопластова. Продължавам да мисля, че разбирам, че татко си тръгна и развали всичко, после се окуражавам и си казвам, че скоро ще се върне вкъщи. Сетне фактът, че още не се е прибрал, ме поваля отново, много по-силно и по-болезнено, отколкото преди. Но както казвам, нека мине месец, това е съвсем приемлив срок.

А, да, за магическата пръчка, благодаря за забележката, че винаги съм си падала по евтини безвкусици. Все пак какво

долнопробно има в шапката ми за душ с надпис „Кити заминава за Ню Йорк?“ Красива е, да не говорим, че е практична.

Тази седмица съм в офиса. Такова облекчение е да работиш само по десет часа на ден — и да си близо до магазините. Купувам си разни неща. Странни неща. Вчера през обедната почивка си купих ключодържател с форма на кама от лъскаво стъкло със синьо цветенце отпред. После си лакирах ноктите в десет различни цвята, всеки в по-захарно пастелен цвят от предишния. Благодаря на Бога за зрялата си възраст.

Такива едни ги върша. Пиши ми нещо смешно.

Поздрави и целувки: Джема

На връщане от работа онази вечер — както повечето вечери — се отбих до аптеката да взема нещо за мама. Този път беше мехлем за крака на атлети — нямам представа откъде го измисли, защото най-атлетичното нещо, което е правила някога, е да отвори пакет бисквити. Но преди дори да помоля за него, любезният човек зад щанда каза:

— Бяхте в добра форма в събота вечерта.

Всичката кръв от лицето ми бързо и внезапно започна да се оттича и ръцете и краката ми заиграха някакъв странен танц, което беше особено досадно, тъй като тъкмо бях успяла да ги накарам да спрат да треперят.

— Къде сме се срещнали? — попитах аз с обезкръвени устни.

Той помълча, доби изненадан вид, явно му беше неловко, но отговори:

— В „Хамън“.

— В „Хамън“ ли? Исусе Христе, кого още съм срещнала в „Хамън“ в събота вечер?

— Май сте... изненадана?

Определено бях. Изцяло. Да срещна човека от аптеката в „Хамън“ и въобще да не помня. Как ли са го пуснали да излезе иззад щанда? С какво ли е бил облечен? Не можех да си го представя с друго освен с бялата престилка. Дали не е бил с тайфа аптекари, всичките пременени по същия начин?

— Бях се почерпила — промълвих аз.

— Беше събота вечер — каза той, но после придоби малко по-строг вид и добави: — Не ви ли е казал лекарят, че не трябва да пиете, докато взимате антидепресанти?

Беше дошло времето.

— Не, не — отвърнах аз. — Виждате ли, рецептите, които изпълнявам при вас, не са за мен, а за майка ми. Съжалявам, че не съм ви казала досега, моментът все не ми се виждаше подходящ.

Той отстъпи назад, изгледа ме продължително и едва-едва поклати глава, докато асимилира информацията, а после заговори:

— Беше ли някое от лекарствата за вас?

Прехвърлих наум дългия списък от илачи, които взимах за майка ми; не само антидепресанти, успокоителни и сънотворни хапчета, но и антиацид за стомаха, болкоуспокоителни за синусите и...

— Лакът за нокти беше за мен.

— Знаете ли какво? — размисли се той. — Чувствам се като пълен кретен.

— Недейте — отговорих, — вината е моя, трябваше веднага да ви кажа, но ми беше приятно някой да е любезен с мен, дори и да ми няма нищо.

— Разбирам — той все още се чувстваше неудобно.

— Само от любопитство — попитах аз, — как е в „Хамън“?

— А, става. Публиката е доста младежка.

Изведнъж се зачудих на колко ли е години — до момента не се бях замисляла, че въобще има възраст. Всъщност не го бях възприемала и като човешко същество, а просто като благо присъствие, раздаващо таблетки, което пази майка ми да не откачи напълно.

— Заради бялата престилка е — заговори той, сякаш четеше мислите ми, — обезличава. Навярно не съм много по-възрастен от вас, Морийн, и току-що разбирам, че това не е името ви.

— Не, казвам се Джема.

— И аз имам име — каза той — Джони.

До: Susan_inseattle@yahoo.com

От: Gemma343@hotmail.com

Относно: Чудесата никога не свършват

Познай какво! Младежът ми се обади. Онзи, когото срещнах в нощта на рождения ден на Коуди. Оуен или както там се казва. Искане да излезем.

— Защо? — питам аз.

— Да пийнем нещо — отговаря той.

— Минаха почти две седмици, преди да се обадиш — отвърщам му аз.

А той:

— Трудно ми беше да се претраша.

Както и да е, казах му, че не мога да излизам, и той отговори:

— Разбирам, че искаш да прекараш повече време с кофата си за въглища.

Явно не е там причината, а защото няма да получа пропуск от майка ми за момента. Тя ме пуска единствено да ходя на работа и да й изпълнявам рецептите в аптеката и нямам сила да й се противопоставя, особено след като изпаднах в немилост заради рождения ден Коуди...

Както и да е, кажи ти как си? Някакви мъже на хоризонта?

С обич:

Джема

Като говорим за рецепти — на мама й свършиха приспивателните, тя ги гълта като бонбони, та скочих в колата и както винаги любезният човек стоеше зад щанда.

— Здравейте, Джема — каза той, — не Морийн. Джема. Звучи чудесно, като се поупражняваш. Виж как промениха „Джиф“ на „Сиф“ („Джиф“ и „Сиф“ — известни почистващи препарати, — Б. пр.) — отначало на всички им беше трудно да го казват, но сега им е като втора природа.

— Или да казват зехтин вместо дървено масло — съгласих се аз.
— Случва ли се да излизате оттук?

Той помисли за момент и отвърна:

— Не.

— Но защо? Не можете ли да си вземете друг фармацевт да ви помага?

— Имам помощник — брат ми, но претърпя мотоциклетна злополука.

Замълчахме и аз изхъмках съчувствено, въпреки че не познавах брат му.

— Кога стана това?

— През октомври.

— Боже, преди толкова време.

— И ще мине още дълго, докато се оправи. Кракът му е зле контузен.

Пак изсумтях със съчувствие.

— И не е възможно да се намери заместник.

— Трябва ли да работите толкова до късно? Не можете ли просто да затваряте по-рано?

— Всички знаят, че сме отворени до десет. Помните ли първата вечер, когато дойдохте тук? Ами ако бяхме затворили?

Примижах при мисълта. С луда майка на ръцете, която нямаше как да усмиря. Имаше право.

— И аз не излизам много — не ми се искаше да мисли, че е единствен. — Да идвам тук ми е нещо като развлечение.

— Как така? — той изгаряше от любопитство и кой би го обвинил. Така че му разказах цялата история — телефонното обаждане, прелестите на Колет, бакенбардите на баща ми, „инфарктите“ на майка ми и вековете, които сега прекарвах пред телевизора.

В този момент влезе един да търси капки за очи и аз тръгнах.

ГЛАВА 10

Тъй като съм единствено дете, беше неизбежно в крайна сметка аз да се грижа за възрастния си родител. Но не бях готова, поне не още. Мислех, че подобно нещо ще се случи в далечното, неясно бъдеще, а в мъглявите ми представи винаги присъстваше и мъж, който да споделя бремето ми. Освен това си представях, че липсващият родител поне ще е проявил благоприличието да е починал, а не да живее в разврат със секретарката си. Е, човек предполага, Господ разполага.

За ужасно кратко време старият ми живот си замина. Въпреки че му се възхищавах отстрани — апартаментът ми, приятелите ми, моята независимост — някак беше по-лесно да се откажа от него заради майка ми. И, да бъда откровена, без татко чувствах, че трябва да остана вярна на единствения родител, когото имах.

Въобщо без да го искаме, аз и мама възприехме определен ред, който основно се състоеше в това, да не мърдаме от къщи, като някои чудачки. Позволено ми беше да ходя на работа — после се прибирах, сядах на канапето до нея и всяка вечер гледахме едни и същи програми: две серии на „Семейство Симпсън“, един час „Бъфи“ и накрая — новините в девет часа.

Ако се налагаше да работя до късно, тя гледаше сериалите сама и ми разказваше какво е станало, когато се върнех. В събота и неделя гледахме „Убийства в Мидсомър“ или „Морс“ — филмите, които преди беше гледала с татко, и най-странното беше, че макар никога да не оставах сама, бях ужасно самотна.

Мама и аз нямахме какво особено да си кажем. Понякога ще попита:

— Защо мислиш, че ме напусна?

— Навярно защото чичо Лио и леля Маргот умряха толкова скоро един след друг.

— И аз скърбя за Лио и Маргот — отговаряше тя, — но май не е в това причината.

Ами може би защото ще стане на шестдесет през август. Хората често полудяват, като се зададе годишнина с нула накрая.

— Преди две години станах на шестдесет, нима си взех любовник?

Надявахме се баща ми да се върне и животът пак да стане хубав, макар че не разчитахме твърде много. Мама вече не готвеше, така че карахме на бисквити, пастет и консерви. Само да станех от канапето да се облекча, и тя добиваше тревожен вид, и аз се чувствах гузна.

Никой не можеше да повярва, че не мога да убедя татко да се прибере.

— Трябва да измислиш нещо — повтаряше Коуди.

Като изключим личния ми живот, не можех да се упреквам за нищо, дори не ми се говореше.

В работата нещата също не вървяха добре. Въпреки че не се бях провалила напълно (Аааа! Каква мисъл, наказанието в Стаята Без Прозорци), няха никакви нови ангажменти и Франсис и Франсес не бяха особено очаровани, защото, както ми натякваха почти всеки ден, трябвало да увеличавам оборота си всяка година с петдесет процента. (Миналата година бяха само десет процента, но сега бяха хвърлили око на една вила в Испания.)

— Новата поръчка няма да ти дойде сама — оплакваше се Франсес. — Трябва да я търсиш, Джема. Да вървиш по петите ѝ като куче.

Истината беше, че бях загубила хъс. Целият бизнес зависеше от жизнеността и инициативността ми. Когато обядвах с представители на други компании, те биваха заслепени от енергията ми и добиваха увереност, че следващата им конференция ще бъде нещо особено, блестящо и интересно и при всички случаи ще им се отрази добре.

Хората се тревожеха за мен, най-вече Коуди.

— Вече не излизаш. Не е в твой стил да сдаваш багажа.

— Не съм се предала. Само докато баща ми се върне вкъщи. За себе си съм му определила два месеца срок да се осъзнае, а са минали само шест седмици.

— Ами ако не се върне?

— Ще си дойде. Надеждите ми се крепят на няколко факта, особено, че не са пристигали други адвокатски писма за временни финансови споразумения.

— Ако майка ти отказва да излиза, трябва да я оставяш сама.

— Не мога. Започва да плаче и да се задушава. По-лесно ми е просто да остана. Даже не ходи на църква. Казва, че религията била глупост.

Коуди се ужаси.

— Като помислиш, всъщност е права, но не очаквах нещата да са толкова зле. Ще наминавам.

Отбиваше се у нас, сядаше до майка ми и казваше:

— Слушай, Морийн, като седиш тук, няма да го върнеш.

— Нито ако тръгна да танцувам по балове или започна да играя бридж.

— Морийн, животът си върви.

— Не и за мен.

След време се отказа и в антрето призна с известно възхищение:

— Наистина е голям инат, какво ще речеш?

— Казах ти. Упорита е като магаре.

— Сега виждам откъде си го наследила. Да ти се намира нов вид шоколад? Прощавай.

Той театрално се плесна по устата с ръка.

— Е, предполагам, че не. Като гледам мамчето ти, от сладко се е захаросала.

— Друг път — възразих, но той твърдо ме прекъсна и сложи ръка на гърдите си.

— Коуди Купър служи на истината. Казвам ти го, защото съм длъжен. Тя беше привлекателна жена, твоята майка, напомняше на Деби Рейнолдс от петдесетте. Какво стана с косата ѝ?

— Пораснала е. Не ще да отиде на фризьор. Измервам времето, откакто баща ми го няма, по дължината ѝ. Вече е прекалено дълга.

— Тя се съсипва — Коуди помълча, за да наблегне на думите си.
— А като гледам, и ти също. Мисли му.

После изчезна като кръстоносец с наметало и понеже не исках да мисля за това, което каза за мен, се замислих за майка ми.

Човек не гледа на родителите си по начина, по който гледа на другите хора, но ми се струва, че мама беше някак си сладка и закръглена. Заоблени прасци, загладени ръце, спретната талия и малки, пухкави длани и ходила. (Тях съм наследила от нея, което е жалко, защото подобна фигура в наше време е крайно старомодна.) Дълго време тя изглеждаше по-млада от татко и наистина не мога да посоча

кога настъпи промяната, но вече не младееше. До кризата тя редовно си правеше косата — не просто я къдреше, правеше я някак по-лъскава и слагаше повече лак, отколкото трябваше, но въпросът е, че се старееше. Освен това обичаше дрехите — едва ри е нужно да поясня, че такива не бих облякла, ако ще от това да зависи животът ми; жилетки с апликации или блузи с лъскави копченца. Но тя си ги обичаше и за да намери, каквото ѝ е по вкуса, обикаляше магазините. По време на разпродажби се отправяше с автобус към центъра на града сама и винаги се завръщаше тържествуващо.

— Беше сякаш иде краят на света — стари вещици ме ръгаха с лакти — но успях да ги надвия.

Радостно ще покаже трофеите от пътешествието си; ще разпростре нещата на кревата си и ще ме подкани да отгатна колко струват.

— Боже, не знам.

— Хайде де, познай!

— Преди или след разпродажбата?

— Преди.

— Седемдесет и пет.

— Седемдесет и пет ли? Та това е вълна!

— Сто.

— Повече.

— Сто и петдесет.

— По-малко.

— Сто и тридесет.

— Да! А сега познай за колко го взех.

— За четиридесет?

— Стига де, Джема, не се будалкай.

— За сто.

— По-малко, по-малко.

— Деветдесет?

— По-малко.

— Седемдесет?

— Вече е по-топло.

— Шестдесет?

— Повече.

— Шестдесет и пет?

— Да. На половин цена, а е чиста вълна.

През този ритуал преминаваше всяка дреха, която си бе купила, и татко винаги споделяше радостта ѝ.

— Това е много хубаво, мила.

Често той ми казваше напълно искрено:

— Джема, майка ти е елегантна жена.

Чудно ли е, че бях тъй слисана, когато я напусна? Като се замисля, тя и него караше да отгатва цените, така че може да не е чак толкова за чудене.

До: Susan_inseattle@yahoo.com

От: Gemma343@hotmail.com

Относно: Вероломната крава

Знаеш ли какво? Андреа идва тичешком към мен в работата и изтърсва със светнали очи:

— Прочетох книгата, дето Лили Райт я написа!

Сякаш ще ѝ дадат медал или нещо такова, защото я е прочела. Каза, че ѝ харесва, че много ѝ повдигнала настроението. Тогава навярно забеляза израза ми, защото млъкна. Боже, колко са тъпи хората.

Нито майка ми, нито аз сме виждали очите на баща ми от деня, в който го замерих с шоколадчето с тирамису. Не е звънял на нито една от нас — нито веднъж. Можеш ли да повярваш? Успявам да поговоря с него само когато се обаждам в работата му и Колет я няма, за да излъже, че е отишъл на зъболекар. Нито веднъж не дойде да си вземе дрехи, пощата, нищо. Помоли ме да му препращам писмата и аз отказах, защото исках да ги използвам, да го накарам да се отбива да ни види. Но той отказва да дойде. Измъкна се:

— А, сигурно са само сметки и такива работи, нищо чак толкова важно.

Спрях, преди да напиша следващата част. В нея разказвах на Сюзан как всяка сутрин през последните две седмици се събуждам в пет. Чудех се какво ще стане, докато паниката почти ме задушаваше. На тридесет и две животът ми изглеждаше свършил. Кога всичко щеше да се нормализира? Нямах близък човек и никакъв път за отстъпление.

И с живота, който водех, надали щях да имам. Или татко щеше да се върне, или... или какво?

Нещо трябваше да се промени.

Но с баща ми никак не вървеше. Нямаше извинения или обещания, нито гняв, нито му подейства затрогващият ми призив към чувството му за отговорност.

— Татко — казах аз, — моля те, помогни ми, не мога да се справя. Това е мама, тя просто не е готова да... живее без теб.

— Трябва й твърдост, но скоро ще свикне.

Тонът му все още беше благ, но странно безразличен. Не го беше грижа.

Всичката невинност беше изчезнала, превърнала се бе в мръсотия и поквара. Когато бях малка, вярвах, че татко може да поправи всичко. Леля Ейлиш обичаше да разказва една шега, за времето си — дръзко сквернословие:

— Каква е разликата между Бог и Ноел Хоган? Джема не мисли, че Бог е Ноел Хоган.

Но сега светът беше друг. Никакво магическо избавление. Не можех да го понеса. Особено след като едно време бях татковото момиче. Всеки ден откакто бях навършила четири, той се връщаше от работа и, хванати за ръце, тръгвахме по магазините с количката ми с куклата, за да купим цигари.

Сега цялата тази близост беше изчезнала завинаги и вече никога нямаше да бъда малкото му момиченце. Беше си намерил друго и въпреки че знаех, че е глупаво и нелогично, се чувствах отризната. Какво ми имаше, че да се хване с някоя, с четири години по-възрастна от мен?

Мама беше права — беше все едно е мъртъв, само че по-лошо.

Най-големият от всичките ми страхове беше, че Колет може да забременее. Цялата история щеше да се бетонира и никога нямаше да върнем нещата, каквито бяха.

Тъжното бе, че цял живот съм искала брат или сестра. Внимавай какво си пожелаващ.

Всеки път, когато говорех с баща ми, заеквах от страх, че ще каже:

— Ще си имаш малка сестричка или братче.

Беше ли възможно? Страхувах се да попитам, да не му давам идеи, но не издържах, така че му се обадох и казах:

— Татко, има нещо, което искам да направиш за мен.

— За моравата ли става дума? — попита той. — Няма нужда да се коси до идния април, пък и косачката е под навеса.

— Ако Колет забременее... — нарочно направих пауза, за да скочи и да се развика, че нищо подобно няма да се случи. Но не стана така. Парализирах се от страх. — Ако надуе корема, моля те, обади ми се. Чуваш ли ме? Мислиш ли, че ще можеш?

— А, Джема, не бъди такава.

Въздъгнах, съжалявах за проклетията си.

— Извинявай, но ще ми кажеш ли все пак?

— Да.

Така че, въпреки че ми беше мъчно, че татко не ме търси, все пак беше и някакво облекчение. Продължавам със Сюзан.

Напоследък, освен всичко, ми стана фикс идея да си купя тостер „Здравей, Кити“. Толкова е симпатичен и, представи си, отпечатва образа на Кити върху печените филийки.

Успях да кача програма за връзка с Интернет на скапания стар компютър на баща ми. Освен другите му екстри, сега може да ми показва цветни въпросните тостери.

Пожелай ми късмет.

С обич: Джема

П.П. Минаха три седмици, откакто баща ми си отиде, и мама се справя страхотно. Отслабнала е с двадесет килограма, направи си руси кичури, дискретна операция за премахване на бръчките и си има тридесет и пет годишно гадже. Ще ходят заедно на почивка в Кап фера. Тя още отказва да се научи да кара, но няма значение, защото новият ѝ приятел (Хелмут, швейцарец е) винаги изпраща кола да я вземе или идва сам с червения си „Астон Мартин“ с вертикално отварящи се врати.

Натиснах „изпращане“ и после включих стария компютър на баща ми. Ще намеря тостер „Здравей, Кити“ по Интернет, ако ще да умра.

— Какво правиш? — мама влезе в стаята и застана над рамото ми, докато щраках с мишката и пишех.

— Търся тостер „Здравей, Кити“.

— Защо?

Прехвърлях различните стоки с бясно съсредоточение.

— Четох, че Рийс Уидърспуун има такъв.

Мама помълча, после рече:

— Ако Рийс Уидърспуун скочи от някоя скала, и ти ли ще я последваш?

До: Susan_inseattle@yahoo.com

От: Gemma343@hotmail.com

Относно: Черен ден

Последното шоколадче от баща ми свърши. Навярно това ще извади мама от коловоза. Не че ще успее да излезе от него, защото е затрупана от тонове шоколад.

Да, естествено, че се шегувах за нейната метаморфоза! Велики Боже. Не мисля, че е събличала бродираната си одежда от сутринта, когато татко си тръгна, и още не се разделя с купичката от овесените ядки. А колкото до двадесетте кила, разбирай го обратно. Не спира да яде шоколад, казва, че се чувствала по-близо до баща ми, като се тъпче с продукцията на компанията му.

С обич: Джема

П.П. Поръчах тостера и сега искам раница като на Барби.

П.П.П. Хелмут има бухнала русолява коса (много подобна на мамината), траен слънчев загар и стройно гъвкаво тяло, което намирам за странно отблъскващо. Използва козметика „Ла Прери“, безбожно скъпи мазила. Остави едно бурканче в банята и, разбира се, аз си взех малко, а на следния ден той ми се изрепчи за, както се изрази, „кражбата“. Естествено, отрекох, но той възрази, че си знаел, че съм аз, че си личало къде съм бръкнала с пръста си в бурканчето и че само диваците си пъхат пръстите и правят дупки в кремове „Ла Прери“.

Не му позволих да ме нарича дивачка и го наклеветих на мама. Тя седеше в леглото, облечена със сребрист копринен широк халат, и

закусваше — филийка пълнозърнест хряб, едва забележимо намазан с мед. Беше си направила косата и бе сложила грим. Изложих оплакването си.

— О, скъпа — въздъхна тя. Преди не ме беше наричала „скъпа“. — Много ми се иска двамата да спрете да се карате и да опитате да се разбирате.

— Не разбирам какво намираш в него!

— Е, скъпа — тя леко повдигна изскубаната си вежда. Кога ли бе започнала да скубе веждите? Пък и да ги повдига дяволито?

— Да кажем, че той е... мнооого добър в леглото.

— Няма нужда да ме осведомяваш. Все пак съм ти дъщеря.

Тя стана от леглото. Широкият халат една покриваше задните ѝ части. Имаше великолепно крака за шестдесет и две годишна жена. Беше започнала да казва на хората, че е само на четиридесет и девет и ще празнува великата петдесетгодишнина догодина.

Изтъкнах, че ако е само на четиридесет и девет, е била на шестнадесет, когато ме е родила.

— Бях съвсем млада булка, скъпа.

— Значи татко е бил на тринадесет.

— Кой? — тя разсеяно се усмихна.

— Татко. Баща ми. Мъжът, за когото си омъжена.

— О — помахна ми леко с ръка, с което ме отпрати и изрази състрадание към татко.

ГЛАВА 11

До: Susan_inseattle@yahoo.com
От: Gemma343@hotmail.com
Относно: Живея във въображаем свят

Написах един малък разказ. Рекох си, че може да пожелаеш да го прочетеш.

Ноел Хоган кротко гледаше голф, когато нов страховит трясък от стаята над главата му накара стъкления полилей да се залюлее. Гери и Роби опустошаваха помещението, но той беше твърде уморен, за да отиде и да им даде да разберат. Не че нещо би се променило, те само щяха да му се изсмеят. Той отново се съсредоточи върху голфа и си каза, че е нормално децата да хвърлят телевизори от двуетажните си кревати.

Колет го беше оставила да гледа децата, докато отиде до центъра. Обясни, че му предоставя добра възможност да се сближи с откачените малки негодници (по негови думи, не по нейни), но той не можеше да се отърве от подозрението, че тя иска да обиколи магазините, без деца да висят за полите ѝ.

След време забеляза, че трясъците бяха престанали. Много важно. Сега какво? Сърцето му се сви, когато вратата се отвори и Гери и Роби се вмъкнаха в стаята, един от друг с по-злокобен вид. Странно как и двамата бяха копие на майка си, а тя не изглеждаше злокобно. Беше ли тя...?

Гери взе дистанционното и небрежно смени програмата.

— Това го гледах — каза Ноел.

— Голям праз. Този апартамент не е твой.

Гери сменяше каналите, отхвърляйки всичко като безинтересно, докато се натъкна на нещо като пищно погребение на някакъв кардинал; тържествено и бавно.

Седнаха смълчани, заслушани в безжизнените напеви и изведнъж Роби отбеляза:

— Мразим те.

— Да, ти не си наш баща.

— Може би си ни дядо, само че си по-стар.

Отново тишина. Ноел не можеше да им каже, че и той ги мрази. Все още се опитваше да ги надвие.

— Тя хукна нанякъде да харчи твоите пари — каза Гери. — Това е единствената причина да е с теб. Ще купи хубави неща за себе си, мен и Роби и нашия татко, и после, когато похарчи всичко, ще скъса с теб. Ако си още жив.

Злобните забележки на Гери попаднаха в целта. Колет харчеше парите с дива бързина.

— Вземете си шоколад.

Децата обичат шоколад.

— Не, този е пълен боклук. Обичаме само „Фереро Роше“.

Изведнъж той чу ключа на Колет да превърта в ключалката. Слава Богу. Тя влезе и захвърли дузини торби от „Маркс и Спенсър“ на масата.

— Здравей, любими — целуна Ноел по носа. — Имам подарък за теб — закачи го тя.

Банички със свинско! Помисли си Ноел. Онези, мазничките, от „Маркс и Спенсър“, най-вкусните, които можеш да намериш. Каква жена! Прав е бил да изостави милата и предана Морийн, негова съпруга от тридесет и пет години.

Колет се присегна за чантата и бавно извади нещо. Пропусна като банички със свинско — но не беше това. Беше сутиен. Найлонов, в черно и тюркоазено. Луксозен. После ръката ѝ бръкна отново и извади подходящи по цвят бикини.

— Хубави гащи — каза дръзко той.

— Не са гащи — Колет закачливо хвърли парчето дантела по него и то се надипли на главата му, разрошвайки олисярите му кичури. — Това са прашки!

Прашки. Ноел знаеше какво означава това. Значеше, че иска пак да „поязди“ довечера. Отново. Но първо ще трябва да направят модно ревю, тя да крачи напред-назад с луксозните си гащи, излагайки на показ дупето си пред него, танцувайки както винаги, около дъската за гладене, по липса на пилон. Всяка проклета нощ.

Тя бе ненаситна, а той — изтощен.

— Има ли друго в торбата? — попита той, все още таейки надежда за свинските банички.

— Естествено има — тя измъкна колан с жартиери в същия цвят.

Ноел тъжно кимна. Сигурно е бил луд, за да си помисли, че ще му донесе банички със свинско. Никога нямаше да му позволи да хапне дори една. Според нея беше стар и разнебитен, а артериите му — съвсем запушени.

Но тази здравословна диета без мазнини го убиваше.

КРАЙ

Как мислиш? Възможно ли е наистина да е така? Няма ли да е страхотно? Бих дала всичко татко да си дойде вкъщи.

Беше време за посещението ми при Джони Рецептата. Водеше разговор с жена, купуваща препарат против хронична кашлица.

— Ето я Джема, тя ще знае.

— Какво да зная?

— Колко пари трябва да имаш за един уикенд в Париж?

— Повечко — отвърнах, — доста.

— Той казва четиристотин — г-жа Хронична кашлица] на към Джони.

— А, най-малко. Имат чудесни обувки в Париж. И бижута. И дрехи. Само помислете за яденето — мили Боже! Колко ми се ходи в Париж.

— И на мен — каза Джони.

Очите ни се срещнаха.

— Ще те заведе — каза той. — За две седмици.

— Защо не месец?

При тези думи и двамата избухнахме в неудържим смях.

Усмивната, г-жа Хроничната кашлица ни гледаше. Но когато Джони и аз успяхме да си вземем дъх, спогледахме се отново и се разсмяхме двойно по-силно, усмивката ѝ се спаружи.

— Кое е толкова смешно?

— Нищо — Джони се задъхваше. — И в това е цялата работа.

До: Susan_inseattle@yahoo.com

От: Gemma343@hotmail.com

Относно: Изчукай ме, скъпа, още веднъж

Познай! Оня младок Оуен ми се обади отново. Каза, че като си гледал крака, му се струвало, че нещо липсва. После разбрал, че е синината, която съм му направила, когато го съм го бутнала от леглото онзи път. Чудел се дали няма възможност да повторим изпълнението и сигурно ме е хванал някак си натясно, защото казах „да“. Подробности ще бъдат уточнени. Не ми е ясно как ще го сервирам на майка ми, но ще измисля нещо. Замислила съм да се позабавлявам.

С обич: Джема

Хубаво беше, че излизах. Часовете вкъщи с мама се бяха отразили губелно върху възприятията ми за реалността. Не можех да се удържа да не мисля за всичко лошо, което може да се случи между баща ми и Колет и после да пиша кратки разказчета. Само това ми даваше утеха. Създадох ярък въображаем свят, където, наред с другите неща, Колет отказваше да работи каквото и да е, защото живееше с баща ми, който изпадаше в немилост пред шефовете си и започваше да идва на себе си.

Така отчаяно исках мама и татко пак да се съберат. Ужасно беше семейството ти да е разбито, въпреки че бях на тридесет и две.

Вместо с фантазията с филмовия режисьор, който едновременно беше и фермер, прекарвах безсънните си ранни утрини, измисляйки сценарии, заимствани от най-различни любовни романи, където мама и татко накрая отново са заедно. Много ми харесваше един, в който под някакъв претекст — да кажем, рождения ден на стар общ приятел — трябва заедно да извършат дълго пътуване, но колата се разваля и те се озовават в селска къща наред пуста, разразява се силна буря и електричеството спира, чуват странни шумове и трябва да спят в едно легло с оглед безопасността си.

Но един от любимите ми бе как татко се отбива при мама уж да си прибере пощата. Направила си е косата, гримирана е дискретно и е облечена със саронг и бански костюм. Изглежда великолепно.

— Ноел — казва тя с топлота, която го смущава, — как се радвам да те видя. Тъкмо се канех да обядвам. Ще ми направиш ли компания?

— А, зависи. Какво има?

— Печени сандвичи със сирене и шунка и бутилка чудесно изстудено шардоне.

— Колет не ми дава да ям сирене.

— А Хелмут мисли, че съм вегетарианка — отговаря сухо тя.

— Това е сериозен проблем.

— Така ли? — дяволита гримаса бавно се разлива по лицето на мама. — Нека бъдем непослушни. Няма да те издам.

— Ами добре.

— Такъв хубав ден е, нека обядваме във вътрешния двор.

Те сядат на масата и слънцето ги гали. Тихо жужат пчели и кацат върху червените цветове на напръсничетата. Мама си е сложила слънчеви очила „Шанел“ и червилото ѝ не се изтрива, когато яде сандвича си. Татко се взира в прекрасната разцъфнала градина, някога негова гордост и радост, преди да бъде съблазнен от разни прашки.

— Забравил съм какво чудесно слънчево местенце е.

— Аз пък не съм — мама протяга дълъг крак със слънчев загар. — Ривиерата в Килмакуд, драги. Е, разкажи ми всичко. Как е животът с Клодет?

— Колет.

— Ужасно съжалявам. Колет. Добре я карате, нали?

— Ами да — отвърща печално той. — А как е животът с Хелмут?

— Превъзходен. Толкова секс, че се чудя какво да правя.

— Ами... добре.

— Секс — казва мама пренебрежително, облизвайки сиренето от пръстите си, — младите само за това мислят. Ще речеш, че те са го изобретили. Колко драматично.

— Да. Направо те изтощават — изведнъж думите започват да се леят от устата на татко. — Какво лошо има просто да се гушнем? Защо винаги трябва да изпълнявам цялата програма? Защо не мога да си легна и поне веднъж просто да заспя?

— Именно. Ужасна скука.

Седят в мълчание (приятно, разбира се).

— А двамата малчугана на Клодет? Как са те? Кипят от енергия на тяхната възраст, нали?

— Да — отвърща мрачно той.

— Дребни лайна, да си го кажем.

— Да — той я поглежда изненадано. Никога не е имала пиперлив език.

— И още по-зле става. Чакай малката госпожичка да влезе в пубертета! Тогава съвсем ще се изправиш на нокти.

Ноел не би могъл да е по-изправен, дори и да беше прима балерина, и изведнъж мисълта да се върне при Колет го хвърля в най-черно отчаяние.

— По-добре да тръгвам. Трябва да взема Гери от уроци по хип-хоп.

Вече в антрето, той почти забравя за пощата си, докато мама му напомня.

— Ще си загубиш и главата, ако не е закачена за врата ти — казва му нежно тя. В мрака на антрето, с бански костюм в морскосиньо и зелено, тя му напомня момичето, за което се е оженил.

— Хубаво беше да те видя — тя го целува по бузата. — Поздрави Клодет от мен. И запомни — добавя със закачлива усмивка, — няма да те издам, ако си премълчиш. Ще бъде нашата малка тайна.

Джоджо

ГЛАВА 12

2:35, понеделник сутринта

Манодж провря главата си през отворената врата.

— Джоджо, Кийт Стейн е тук.

— Кой е Кийт Стейн?

— Фотографът от „Литературни новини“. Да направи снимки към материала ти.

— Добре. След две минути — отговори Джоджо. — Сваля краката си от бюрото и захвърли настрани кръстословицата, която я подлудяваше. Извади от косата си химикалката, която служеше за заместител на шнола. Кестенияв водопад се стече по раменете ѝ.

— Нямаше нужда, госпожице Харви, и така сте прекрасна — каза Манодж. — Като изключим, че гримът ви се е поразмазал.

Той ѝ подаде чантата.

— Покажете хубавото си лице.

Джоджо не се нуждаеше от поощрение. Всеки в издателския бизнес четеше въпросника в „Литературни новини“, първо това правеха сутрин.

Тя отвори несесера си и отново си сложи вампирско червеното червило — запазената ѝ марка. Щеше ѝ се да не е така, предпочиташе да носи бледорозов гланц за устни или страхотното неутрално сиво-кафяво. Но веднъж беше дошла на работа с „дискретно начервени“ устни и всички я гледаха странно. Марк Ейвъри ѝ каза, че изглежда малко преbledняла, а Ричи Гант я обвини, че има махмурлук.

Същото беше с косата ѝ; по никакъв начин не ѝ отиваше. Когато беше прекалено дълга, приличаше на невчесана грънчарка, а с твърде къса, ами... Когато навърши двадесет, скоро след като пристигна в Лондон, се беше подстригала като гамен и веднъж, като влезе в една кръчма, барманът я изгледа подозрително и попита:

— На колко години си, синко?

Толкова за експеримента с късата коса — и свежото лице.

— Слагай повече туш — настоя Манодж.

— Ти си гей — снизходително му отговори Джоджо.

— А ти си политически неориентирана. Говоря ти за туша. Две думи: Ричи Гант. Хайде да го поболеем.

Джоджо установи, че си слага туш с нов ентусиазъм.

След като набързо си дооправи грима — руж, фон дьо тен — Джоджо прекара четката през косата си за последен път и беше готова.

— Много си секси, шефке. Извънредно прелъстителна.

— Кажу ми да влезе.

Натоварен с техниката си, Кийт пристъпи в кабинета, спря и силно се засмя.

— Приличаш на Джесика Рабит! — каза той с възхищение. — Или на онази, червенокосата, от филмите от петдесетте. Как ѝ беше името?

Той тропна с крак няколко пъти.

— Катрин Хепбърн? Не.

— Спенсър Трейси?

— Той не беше ли мъж?

Джоджо вдигна бяло знаме.

— Рита Хейуърт.

— Да! Някой казвал ли ти е, че приличаш на нея?

— Не — усмихна се тя. — Никой.

Очите му бяха толкова откровени, че едва ли бе злонамерен.

Кийт разтовари фотографското си оборудване, огледа малката, затрупана с книги стая, задържа очи върху Джоджо, после пак хвърли поглед наоколо.

— Нека направим нещо малко по-различно — предложи той. — Вместо обичайната снимка на бюро в стил Уинстън Чърчил, да го направим по-атрактивно.

Джоджо смразяващо изглежда Манодж.

— Какво си ми казал? За последен път, чети по устните ми. **НЯМАМ НАМЕРЕНИЕ** да си събличам блузата.

Кийт светна.

— Била сте подготвена за подобно нещо? Може да бъде съвсем дискретно. Два поставени на място палеца...

Нов поглед от страна на Джоджо внезапно го да накара замлъкне и когато отново заговори, фриволността се бе изпарила.

— Прекрасно бюро имате, Джоджо. Какво ще кажете да легнете на него на една страна и да смигнете с едно око?

— Аз съм литературен агент. Покажете малко уважение!

Освен това беше толкова висока, че щеше да стърчи от двата края.

— Имам идея — съобщи Манодж — ами ако имитираме онази известна снимка на Кристин Кийлър? Знаете ли я?

— Седнала на кухненски стол на обратно? — попита Кийт. — Класическа поза. Прекрасна.

— Тя беше гола.

— Вие не сте длъжна да бъдете.

— Добре — Джоджо реши, че е за предпочитане пред това, да се изтяга в пълен ръст върху бюрото и лакътят ѝ да стърчи във въздуха. По-скоро да се свършва; имаше сума ти работа и вече беше загубила половин час с кръстословицата.

Манодж изчезна в галоп и се върна с кухненски стол, който Джоджо възседна, чувствайки се като пълна глупачка.

— Фантастично — Кийт коленичи пред нея, за да започне да снима. — Сега една голяма усмивка — но преди да натисне копчето, той свали фотоапарата от лицето си и отново се изправи на крака. — Не изглеждате съвсем естествено — установи. — Бедата е в костюма ви. Може ли да си свалите сакото? Само сакото — добави бързо той.

Джоджо не искаше, не и на работа. Костюмът ѝ на дискретно райе беше като предпазна броня и без него се чувстваше прекалено уязвима. Освободено от ограниченията на сакото, поведението на тялото ѝ я караше да мисли за превтасало тесто — толкова много преливаше, че бе невъзможно да повярваш, че едно време всичко ѝ е било по мярка. Но циците ѝ щяха да са скрити от облегалката на стола, така че тя се изхлузи от сакото и отново яхна стола, придръпвайки облегалката към гърдите си.

— Има още нещо — каза Кийт, — бихте ли навили ръкавите на ризата си? И разкопчайте поне едно копче. Само едно, моля ви. И си поразтърсете косата, разпуснете я.

— Мисли си за страст — настоя Манодж.

— А ти — за опашките пред бюрата за безработни.

— Хайде да действаме — прекъсна ги Кийт. — Джоджо, очите към мен.

ЩРАК!

— В работата ми казваха, че едно време си била ченге в Ню Йорк, преди да влезеш в играта. Вярно ли е?

ЩРАК!

— Какво ви става, бе хора? На всички им харесва, че е била ченге. Даже и Марк Ейвъри си позволява сексуални фантазии как Джоджо с един ритник разбива врати, щраква белезниците и промълвява: „Вкарах те на топло.“ Какво, нямате ли жени полицаики във вашия град?

— Не е същото — носят обувки с нисък ток и пригладени коси. Наистина ли сте били в полицията?

— Няколко години.

ЩРАК!

— Супер.

Не беше супер. Беше гадна работа и тя обвиняваше телевизията, че я изкарваше страхотно занимание.

— Трошили ли сте с ритник врати?

— Стотици.

ЩРАК!

— Работили ли сте под прикритие?

— Винаги. Трябваше да съблазнявам мафиотски босове, да спя с тях и да науча всичките им тайни.

— НАИСТИНА ЛИ?

ЩРАК!

— Не — засмя се тя.

— Гледайте все така. Стреляли ли са по вас?

ЩРАК!

— Постоянно.

— Наклонете леко глава. А вие стреляли ли сте?

ЩРАК!

— Да.

— Сега една голяма усмивка. Убивали ли сте?

ЩРАК! ЩРАК! ЩРАК!

ГЛАВА 13

Понеделник — късен следобед

Кийт си тръгна, Джоджо отново се екипира със самото си и се канеше да започне работа, когато Манодж позвъни:

— Обажда се Иймън Фарел.

— Какво иска?

— Явно за Ларсън Коза има зашеметяваща статия в днешния брой на „Индинендънт“ и защо пък не? Да ти го дам ли, или да се отърва от него?

— Обичаш да казваш така. На мен никога не би ми хрумнало. Не, свържи ме.

С едно щракване яростта на Иймън се плъзна по телефонната жица и заля стаята.

— Джоджо, писна ми от този гадняр Коза.

Той си каза всичко, докато Джоджо хъмкаше съчувствено и си проверяваше електронната поща. Едно съобщение от Марк; ще го запази, докато е още на телефона.

— ... плагиатство... аз бях първи... — молеше Иймън — ... дължи всичко на мен... мисли, че всичко е във външния вид... издокарано парвеню...

Джоджо отдалечи слушалката от ухото си за момент, сякаш от нея излизаше пяна. Той продължи:

— Знаеш ли как го наричат? „Младия гений“. Аз съм младият гений.

Горкият човек, помисли си Джоджо. Беше се срещала и с други писатели. След първоначалната радост, че са ги публикували, угодническата признателност се изпаряваше, за да отстъпи място на завистта. Изведнъж установяваха, че не са единствените нови писатели на света — имаше и други! Получаваха добри отзиви и високи аванси! Трудно беше да се преглътне, особено за някой като Иймън, който се радваше на значителен ранен успех. Говореха за него като за „младия гений“, вундеркинда. А ето че изневиделица изскочи Ларсън Коза и обра аплодисментите.

Иймън завърши високопарната си реч с думите:

— Какво мислите да предприемете срещу него? Да не забравяме двадесет и петте хиляди лири комисиона.

Само да можех.

Беше осигурила на Иймън аванс от четвърт милион лири за книгата му. Една от най-големите ѝ сделки и определено внушителна според повечето стандарти — особено след като младите гении получават прекрасни отзиви, но рядко се продават в очакваните тиражи.

— Десетте процента, които ми взимаш, ти плащат заплатата.

Тук грешиш, друже. Джоджо не бе получила и петак, трябваше да станеш съдружник, преди да си сложиш в джоба процент от някоя сделка; дори и така, никога не надхвърляха пет.

Но не си даде труд да отвори уста. Той беше гневен, чувстваше се несигурен, а за нея не беше нещо лично. Както и да е, след още няколко обиди, той изведнъж спря и рече:

— Уф, Джоджо, извинявай. Толкова съжалявам, че няма в накъде. Какъв глупав негодник съм, да ти причинявам това. Конкуренцията е толкова свирепа в нашия бизнес, по-зле е от където и да е, че направо полудявам.

Що не се опиташ да работиш като агент, помисли си тя. Тогава ще разбереш какво значи конкуренция. Но само му каза:

— Зная, напълно те разбирам. Изобщо не мисли за това.

— Истинско съкровище си ти, Джоджо Харви. Най-добрата. Ще можеш ли да забравиш всичките простотии, дето ги изприказвах?

— Вече ги забравих.

До: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

От: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

Относно: Липсваш ми

Липсвам (гл.) 1. Чувствам желание. 2. Не притежавам. 3. Усещам особено със съжаление — чувствам липса — напр. Липсваш ми.

Целувки: М

До: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

От: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

Относно: Лош

Лош (прил.) 1. Труден, упорит, неприятен — напр. Лош късмет, не биваше да отиваш за цяла седмица на панаира на книгата. — Шега — 1. Нещо недодялано, което се прави или казва, за да предизвика смях, но има обратен ефект.

Целувки: Дждж

П.П. Аз също забелязах отсъствието ти с особено съжаление.

Десет минути по-късно Манодж отново позвъни.

— Обажда се братовчедка ти Беки, която прилича на теб, само че не е толкова чудесна, ако съдя по снимката на бюрото ти. Май иска да ти се лепне довечера, спомена нещо за „Пица Експрес“. Ако вие, дами, се нуждате от мъжка компания, ще бъда щастлив да отменя заявката ви в агенцията за мъже придружители и доброволно да предлага услугите си. Ще приемете, или ще отклоните обаждането?

— Свържи ме с нея.

— Не, трябва да кажеш „приемам“.

Джоджо въздъхна.

— Приемам.

ГЛАВА 14

7:10, понеделник вечерта

Повечето вече си бяха отишли вкъщи, когато Джоджо започна да попълва въпросника на „Литературни новини“.

Име

Джоджо Харви

Възраст

32

Професионална биография

Три години в Полицейското управление на Ню Йорк (истина е). Няколко месеца работих като барманка, когато отначало дойдох в Лондон, шест месеца като лектор в „Кларис“, преди да бъда повишена на поста помощник, а по-късно младши агент. Пълноправен агент от четири години. Година и половина по-късно се преместих в агенция „Липмън Хай“.

Кой е любимият ви аромат?

Марк Ейвъри.

Джоджо потръпна, изпитвайки желание да го вдъхне точно сега.

Не, почакай, не можеше да напише това. Тя бързо задраска толкова много редове, че листът почти се прокъса. Какво бяха отговорили другите? Бърз преглед на предишните издания показва, че някакъв старчок с папийонка беше писал „прашният мирис на библиографската рядкост“. Друг, с още по-широка и провиснала папийонка бе посочил „уханието на прясно мастило от първото издание на писател дебютант“.

Ричи Гант (въобще без вратовръзка, който ти носи такова нещо върху фланелка) беше написал „на парите“ и целият издателски свят одумваше безграничната му тъпота. Но Джоджо с неохота реши, че все пак се възхищава от откровеността му...

Следващ въпрос.

Какво ви потиска?

Ричи Гант.

Спря за момент, после енергично го задраска.

Какво е мотото ви?

Ричи Гант трябва да умре!

Не, и така не бива.

Иисусе, така отчаяно бе жадувала да я помолят да попълни този въпросник, а то се оказа далеч по-трудно, отколкото очакваше.

От кого най-силно се възхищаваш?

Марк Ейвъри.

Кого най-отявлено презирате?

Съпругата на Марк Ейвъри? Не, не, не. Я се стегни да видим следващия въпрос.

Кои хора определено не одобрявате?

Жени, които налитат на женени мъже.

Какво бихте променили в личен план?

Като изключим, че гаджето ми има съпруга и две деца?

Да спомене ли перфекционизма си, зачуди се тя. Ами упоритостта си? Не, помисли си, трябваше да са прасците ѝ. Бяха прекалено плътни и кожени ботуши до коляното не бяха за Джоджо. Трудно се престащаваше да сложи дори меки ботушки от мачкан лак. Звучеше банално, но на Джоджо нямаше да подхождат дори и боти до глезена. Най-лошото беше, че ѝ се искаше прасците ѝ да имат нежно оформени мускули. В резултат почти винаги носеше шити по поръчка костюми с панталони. Те бяха станали запазената ѝ марка. (Още една, по дяволите.)

Как разпускате?

Правя секс с Марк Ейвъри. Ако не е наблизо, с бутилка мерло и предаване за дивите животни, предимно за малки тюленчета.

Какво ви кара да плачете?

Бутилка мерло и предаване за дивите животни, предимно за малки тюленчета.

Вярвате ли в моногамията?

Да. Да, бе, как бих могла? Аз съм лицемерна. Но не съм и допускала, че ще стане това с Марк. Не съм такъв човек.

Коя книга бихте искали да издадете?

Лесно, помисли си тя, не че някога би си признала, дори да я подложат на изтезания. Беше „Бързи коли“, за която говореха всички. Страхотен роман, само дето Ричи Гант му беше агент — не Джоджо — и беше осигурил милион и сто хиляди при наддаването. Джоджо беше понасяла подобни удари, но не чак толкова големи, и възмутително завиждаше дори и преди Ричи Гант да извърви пътя по коридора до кабинета, да размахва договора пред нея и да изграчи:

— Чети и плачи, янки.

Как си представяте себе си след пет години?

Като съдружник в агенция „Липмън Хай“. Надявам се да е много по-скоро от пет години. Да речем, веднага щом някой се пенсионира.

В „Липмън Хай“ имаше седмина съдружници — петима работеха в Лондон и двама в клона в Единбург. Освен това имаше и осем агенти, които не бяха съдружници и тъй като нямаше как да се разбере кого бордът на директорите ще избере да замести поредния пенсионирал се, Джоджо се надяваше това да бъде тя. Въпреки че имаше трима агенти, които работеха по-отдавна от нея, тя беше донесла големи приходи на агенцията — за последните две години беше спечелила най-много от всички.

Коя е любимата ви фраза?

Коего не успее да ни убие, ни прави по-забавни.

Какви са най-ценните ви качества?

*Мога да спра такси, като му свирна, и да псувам на италиански.
Мога да имитирам патока Доналд и да поправам велосипеди.*

Без кои пет неща не можете да живеете?

Цигари, кафе, водка с мартини, „Семейство Симпсън“... Какво друго? Редовна доза вълнение? Още цигари.

С кое свое постижение се гордеете най-много?

Спирането на цигарите. Така мисля. Още не съм успяла.

Кой е най-ценният урок, който ви е дал животът?

Добрите хора имат грозна коса.

Тя се сепна. Пълни глупости, помисли си, закрепвайки косата си с химикалката, едно по-добро приложение. Манодж щеше да попълни въпросника. Време беше да се срещне с Беки.

ГЛАВА 15

Навън на Уордър Стрийт беше все още оживено, дори в леденостудената януарска вечер. Джоджо притича толкова бързо, че един бездомник измърмори:

— Къде има пожар, сладурче?

Тя продължи забързана, не искаше да закъснее за срещата с Беки.

Двете бяха много близки, повече от сестри. Когато Джоджо пристигна от Ню Йорк и взимаше оскъдна заплата, първо като барманка, после като лектор в агенцията, се беше настанила при Беки. В такова тясно пространство други биха се изпокарали до смърт. Вместо това приятелството им укрепна. Независимо че бяха живели на хиляди километри една от друга, те си приличаха, което ги вълнуваше и очароваше. Откриха, че майките им, които бяха сестри, имаха навика да оставят найлоновите покривала върху новите мебели почти цяла година. А когато дъщерите им не ги слушаха, и двете казваха; „Не се ядосвам, разочарована съм от теб“, след което ги перваха по главата — жест повече напомнящ яд, отколкото разочарование.

Беки и Джоджо дори изглеждаха еднакво. Но Джоджо, по-висока и по-засукана, беше като копие на Беки плюс 25 на сто в добавка. (Въпреки че и двете бяха естествено кестеняви, косата на Беки беше къса и на места изрусена и по тази причина никога не я набеждаваха, че прилича на Джесика Рабит.)

След като месеци живяха в тясната стаичка, накрая се преместиха в апартамент, където всяка си имаше спалня, и съжителстваха в хармония в продължение на няколко години, докато Джоджо си купи собствено жилище, а Беки срещна Анди.

Въпреки че Беки беше по-възрастна с осем месеца, Джоджо приличаше на по-голямата сестра. Някак си привличаше много повече внимание от Беки, която по характер беше добра душа.

В „Пица Експрес“ Беки пиеше червено вино и замезваше с чесново хлебче. Помаха с ръка на Джоджо, за да я повика.

Прегърнаха се, след което Беки се отдръпна и оголи зъби като тигър, канещ се да изръмжи.

— Черни ли са ми зъбите?

— Не — Джоджо се разтревожи. — Моите да не би да са?
— Не, но нали съм на червено вино. Хвърляй ми по едно око.
— Добре. Но и аз ще пия същото, тъй че и ти ме попоглеждай.

Прегледаха менюто и Беки отбеляза:

— Ще си поръчам „Венециана“, но ще ми кажеш ли, ако ми се завре спанак между зъбите? Можеш ли да повярваш, че на Мик Джагър му инкрустирали изумруд в единия зъб? Какво си мисли? Достатъчно зле е да ти остане храна по зъбите, но пък да го постигаш изкуствено?

След като поръчаха, Джоджо попита:

— Е, как я караш?

Беки беше мениджър в частна клиника, отговаряше за здравните програми на големите компании и животът ѝ беше ад.

— Няма да повярваш — тя ми даде четири нови фирми.

„Тя“ беше Елиз, шефката мъчителка на Беки.

— Четири! И всяка от тях има дузини служители, и на всички трябва да съставя здравни програми. Имам вече повече, отколкото мога да поема. Започнах да правя глупави грешки и ще става все по-зле, защото нямам време да си проверя работата.

— Беки, трябва да ѝ кажеш, че ти идва нанагорно.

— Няма как. Ще излезе, че не ме бива.

— Трябва.

— Не мога.

— Щом ти прехвърля още фирми, значи мисли, че си способна.

— Нищо подобно! Претрупва ме с работа, за да се скапя и да напусна. Тя е кучка и аз я мразя.

Завладяна от напрежението в разказа на Беки, Джоджо извади кутия цигари от чантата си.

— Пак пропуших.

— Какво стана с твоята акупунктура?

— Всеки път, когато си бодвах игличката в ухото, неистово ми се прияждаше картофено пюре. Ама страшно много. В петък вечерта ще ме хипнотизират. Един от партньорите, Джим Суийтмън, ми даде телефона. Пушеше по четиридесет на ден, а вече трета седмица ги е спрял.

— Всеки с порока си — целомъдрено каза Беки.

— Зная, но стъжват живота на пушачите. Ако искам да пуша, докато съм на работа, трябва да изляза на улицата, а понякога мъжете ме взимат за проститутка.

Беки пое обилна глътка вино, после провери зъбите си. Бяха дребни, но не и черни.

— Чувствам се по-добре — сподели тя, — екстра е да изпуснеш парата. Сега е твой ред, Джоджо. Излей си душата.

— Ами, хубаво, от известно време не съм продала нищо. Нищо свястно не ми попада. Кръгла нула, а оня тъпчо Гант направи две големи сделки през последните два месеца и ще ми вземе хляба.

Беки размаха пръст.

— Я чакай, ти не сключи ли сделка миналата седмица? Заради която си купи портфейл „Марк Джейкъбс“?

— Какво? О, това беше за Иймън Фарел. Не говоря за настоящите ми автори. Трябва да продължа да увеличавам списъка си от клиенти. Ако работите ми не потръгнат скоро, тази година няма да получа премия.

— Ами портфейлът? Премия, глупости! Би трябвало да взимаш процент от сделките. Да станеш съдружник!

— Работя по въпроса.

— Как е новият ти помощник?

— Манодж ли? Млад, енергичен, сече му пипето, но... е, не е като Луиза. Защо ѝ трябваше да забременява и да напуска?

— Ще се върне след четири месеца.

— Мислиш ли? Не смяташ ли, че обича бебето си прекалено много, за да го остави?

— Луиза ли? Малко вероятно.

Луиза беше мацка, свикнала да носи високи токове, да пие водка с мартини и с ум като бръснач. Спря коктейлите, когато забременя, но малко други неща се промениха.

— Наистина ми липсва — въздъхна Джоджо. — Сега няма с кого да си приказвам.

Луиза беше единственият човек в работата, която знаеше за нея и Марк.

— Как изглежда Манодж?

— А, не, Беки. Не, не и не. Тридесет и пет кила с мокри дрехи. Капризен дърдорко. Старае се да изглеждам добре, мисли, че това му е

работата.

— Гей ли е?

— П.Г.

— Я пак?

— Почти гей. И както ти казах, умен е. Само две седмици и вече знаеше за мен и Ричи Гант.

— Знае ли за Марк?

— Не! Да не си луда?

— Кога се връща Марк от панаира на книгата?

— В петък. Слава Богу.

— Защо не замина с него? — попита Беки.

— И да пропусна цяла седмица работа, за да се мотая из някаква хотелска стая, докато го чакам да се върне от срещите? — Джоджо се опита да си придаде възмутен вид, но не й се удаде — Мили Боже, само помисли. Цели пет дни в леглото. Румсървис, филми, чисти чаршафи всеки ден, в хотелските чаршафи има нещо... Но мнозина от „Липмън Хай“ са отседнали в същия хотел. Все някой щеше да ни види — Джоджо малко тъжно загледа пицата си.

Беки демонстрира солидарността си, като й стисна ръката, но нямаше какво ново да каже. От самото начало преди около четири месеца бяха анализирали ситуацията толкова подробно, че добросърдечната Беки започваше да съжалява за съпричастието си. Разстройваше се.

Стигнаха до извода, че навярно нещо куца в брака на Марк, за да кръшка. Но беше различно, когато наистина са замесени чувства, разсъждаваше Джоджо. Няма как да не се срамуваш. Поне тя не можеше.

От друга страна, отдавна не беше харесвала мъж. Последният ѝ приятел („Бедния Крейг“) беше наистина обеднял и когато тя скъса с него, замина да помага на Третия свят. Връзката с предшественика му беше потръгнала добре, но само докато въпросният („Ричард Чеп“) откри, че Джоджо печели повече от него и започна да ѝ намира кусури — бързината, с която върви, навикът ѝ да носи високи токове, въпреки че е метър и седемдесет и пет; защо никога не слага поли.

— Какво ти предстои до края на седмицата? — попита Беки.

— Утре вечер купон за представянето на новия роман на Миранда Ингълънд.

— Ще ми вземеш ли един екземпляр, обожавам я. А какво ще правиш в сряда вечерта?

— Ох! — Джоджо скри лице в шепите си — Вечеря по случай излизането на биографията на Чърчил. Старците ще си припомнят Втората световна война, а аз ще си играя с храната и едва няма да заспя от скука.

— Защо ще ходиш? Не са твои книги.

— Дан Суон ме помоли.

— Но той не ти е шеф. Кажи му да си го начука.

Джоджо се разсмя, представяйки си как ще предложи на възрастния интелектуалец Дан подобно действие.

— Той е старши съдружник и определено се държи любезно с мен. Чест е да те помолят. В четвъртък вечер ще ходя на йога — кратко мълчание, — вероятно. В петък вечер ще ме хипнотизират и в събота ще се видя с Марк.

— Ела ми на гости в неделя. Анди казва, че не те е виждал от векове.

— По-малко от две седмици. Беки, не ви ли досаждам с Анди прекалено често? Само защото сте семейство и знаете за Марк, мога да приказвам, колкото си искам, вие не ми казвате да млъкна. Е, само понякога.

— Глупости. Много ни е приятно. Ела у нас и ще четем вестници, ще ядем сладолед и ще се оплакваме.

— За какво?

— За каквото искаш — гласеше великодушният отговор. — За времето, за работата ти, че яйцата със сметана ги правят по-малки. Каквото избереш.

Час по-късно, когато се целуваха за лека нощ, Беки попита:

— Черни ли са ми зъбите?

— Не. А моите?

— Не.

— Не пихме достатъчно. Жалко. Ще се видим в неделя.

ГЛАВА 16

Вторник следобед

До: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

От: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

Относно: Липсваш ми

Да копнееш, чезнеш, желаш, да искаш да ѝ съблечеш дрехите и да легнеш с нея.

Целувки: М

До: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

От: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

Относно: Лош

Упорит, груб, свиреп, строг, неприятен, непоносим в резултат на великата глупост да заминеш на панаир на книгата за цяла седмица.

Целувки: Дждж

Сряда следобед

До: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

От: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

Относно: Кръстословица

Зациклих.

Дума с четири букви, изразява привличане и съдържа десетка, обградена от положителен отговор на обратно. Помагай.

Целувки: Дждж

До: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

От: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

Относно: Секси

Х като римско десет. Положителеният е отговор да (Да — на англ. yes, на обратно — say. — Б. пр.), привлекателна — секси. (Секси — sexu. — Б. пр.) Моля потвърди веднага: Кога ще те видя отново? Ще прекараме ли нежни моменти?

Целувки: М

До: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

От: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

Относно: Кога ще те видя пак?

Събота, събота, съъбота, събота, събота, събота, ча, събота, събота, вечерта (също и през деня).

Целувки: Дждж

До: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

От: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

Относно: Събота

Чудесно. Леглото е прекалено голямо без теб.

Целувки: М

ГЛАВА 17

8:57, петък сутринта

Джоджо ги чу, преди да ги види — продавачите и читателите се тълпяха около последното издание на „Литературни новини“ и цвърчаха като ято врабци:

Пам първа я забеляза.

— Твоите отговори на въпросника са тук!

— Изглеждаш превъзходно!

Навяра един екземпляр под носа ѝ и Джоджо отскочи назад. Снимката! Приличаше на героиня от второразряден филм от петдесетте — вълниста кестенява коса закриваше едното ѝ око, тъмни, нацупени устнички, а освен това намигаше. Кийт беше виновен за снимката! Направиха я само на шега и той обеща да не я използва.

— Отговорите са страхотни. Толкова остроумни!

— Благодаря — отговори Манодж, — от името на Джоджо.

Кой е любимият ви аромат?

На успеха.

От кого най-силно се възхищавате?

От себе си.

Какво бихте променили в личен план:

Липсата на скромност.

Кого най-отявлено презирате?

Себе си — заради липсата на скромност.

Как разпускате?

В леглото. Сня по седем часа на нощ.

Кои недостатъци у другите най-силно ненавиждате?

Мръсното им подсъзнание.

Кое ви кара да плачете?
Рязането на лук.

Кое ви потиска?
Липсата на духовна сила.

Как си представяте себе си след пет години?
Виж предишния отговор.

Коя книга бихте искали да издадете?
Библията.

Вярвате ли в моногамията?
Тази игра е като „Монополи“, нали?

Какви са най-ценните ви качества?
*Мога да спра такси, като му свирна, и да псувам на италиански.
Мога да имитирам потока Доналд и да поправам велосипеди.*

Единственият от първоначалните отговори, които Манодж беше оставил, въпреки че тя не му беше показала по-личните от тях.

Без кои пет неща не можете да живеете?
Чист въздух, сън, храна, кръвоносната си система — и книгите.

Коя е любимата ви фраза?
Приемате ли кредитни карти „Виза“?

Кое ви прави щастлива?
Да чуя отговор „да“.

Кой е най-ценният урок, който ви е дал животът?
Красивите момичета финишират последни.

Като завършек, забележката си я биваше. Джоджо и Манодж си смигнаха, докато Пам ги внимателно ги наблюдаваше. Веднъж се беше опитала да имитира секси намигването на Джоджо — беше си пийнала

— но единственото, което постигна, бе да ѝ се размести контактната леща, което накара клепача ѝ да затрепка като забодена с карфица пеперуда. Когато най-накрая успя да укроти спазмите, мъжът, когото опитваше да свали, пиеше коктейл с друга жена.

Но не всички се радваха за Джоджо. На път към кабинета си тя мина покрай Лобелия Френч и Орора Хол, които държаха първите две места, преди да изгрее Джоджо. Както и Таркин Уертуърт, неутвърдил се агент, който считаше, че ако постави пред името си „магистър“, автоматично ще си осигури повишение — до появяването на Джоджо.

Единайсет минути по-късно

Джоджо още не бе отворила имейлите си, когато Джослин Форсайт, един от старшите съдружници, почука на вратата и ѝ попита:

— Ще разрешите ли да вляза?

Англичанин до мозъка на костите си, конкуриращ джина „Бийфитър“, той потупваше по дланта си с навит на руло екземпляр на „Литературни новини“, който разви, за да излезе наяве снимката на Джоджо.

— Скъпо момиче, вие сте литературна „Виагра“. Ще разрешите ли? — посочи той към стола.

За Бога.

— Разбира се.

Форсайт повдигна крачолите на шития си по поръчка костюм и седна.

— Току-що влязохте, нали?

Точно тогава Манодж подаде глава през откренатата врата и кимна към Джослин.

— Внимавай в картинката, Джок. Извинявай Джоджо, на телефона е Иймън Фарел и е на път да откачи. Ходил в „Уотърстоунс“ и там имали дванадесет екземпляра от книгата на Ларсън Коза и само три от неговата. Говори нещо за смяна на издателя. Да го разкарам ли, или да се отърва от него?

— Какво да направите? — подскочи Джослин.

— Да го разкарам...

Джоджо го прекъсна.

— Означава да го развесели и да го отпрати в добро настроение. Кажи му, че има дванадесет екземпляра от книгата на Ларсън Коза,

защото никой не е купил нито един. Знаеш си работата.

— А откъде произхожда тази изразителна фраза? — запита Джослин. — От дните ви в полицията ли?

— Май да.

— Обяснете ми, моля.

Чувствайки се като цирков тюлен, Джоджо обясни.

— Я да видим. Понякога хората се отбиваха в управлението да се оплакват, че няма достатъчно ченгета по улицата. Бяха абсолютно прави, нямаше достатъчно патрули. Но ние им казвахме: „Не се бойте, има мнозина, облечени цивилно, и агенти под прикритие. Не ги виждате, но имайте ми вяра, там са.“ И те си отиваха доволни.

— Нещо като психологически трик?

— Правилно схванахте.

— Ще ви помоля за още един пример.

Ръцете на Джоджо я сърбяха да отвори имейлите си, но гостът ѝ беше мил старец. При това съдружник.

— Да помисля. Ето, една жена дойде в управлението и съобщи, че от ЦРУ я шпионират през електрическите контакти.

— Подобно нещо се случи с една моя леля — промълви Джослин. — МИ5 (МИ5 — британска тайна служба. — Б. пр.), а не ЦРУ, но е почти същото.

— Сигурно ѝ е било много неприятно.

— Трябва да призная, скъпа — и не се гордея особено с това, — стори ми се ужасно смешно.

— Е, да. Та горката жена, за която разказвах, не беше с всичкия си и мястото ѝ беше в болницата. Когато я откарахме вкъщи, открихме, че тя живее срещу един магазин за дрехи, който имаше, както си му е реда, манекени на витрината и ние я уверихме, че един от манекените е цивилна полицайка, която ще я защити.

— И тя ви повярва?

— Като нищо.

— Ясно. „Разкарай го или се отърви от него“ — повтори Джослин, опитвайки вкуса на фразата с върха на езика си. — Великолепно. В бъдеще ще я използвам. Е, трябва да тръгвам, скъпа. Зная колко сте заета, но навярно ще обядваме заедно някой ден.

— Разбира се.

— Мисля, че си пада по теб — отбеляза тихо Манодж, след като съдружникът си тръгна.

— Аха.

— Хубаво е началниците да те харесват.

— Обзалагам се, че не си маха жилетката, когато върши оная работа.

— Гадна си.

След още две минути

— Обажда се съпругът на Луиза — каза Манодж. — Изтекли са й водите.

— Какво, вече? Още не й е време...

— Две седмици по-рано — потвърди Манодж.

Браво, помисли си Джоджо. Колкото по-скоро Луиза роди бебето си, толкова по-бързо ще седне зад бюрото си, нали така?

— Ще си вземе пълната отпуска по майчинство — Манодж сякаш четеше мислите й. — Винаги постъпват така. Сега трябва да изпратим цветя.

— Кой сме тия „ние“, бледолики?

— Всъщност, ти. Да го уредя ли?

По обед

Манодж беше излязъл да купи термофор и целият етаж бе притихнал. Джоджо ядеше ябълка и четеше трудно смилаемия втори роман на Иймън Фарел.

Не чу да влиза никой, но някак почувства, че я наблюдават, и вдигна глава от ръкописа.

Беше Марк.

— Върнал си се!

Изведнъж се оживи. Щастие, помисли си тя. Положителна емоция, предизвикана от образа на Марк Ейвъри.

Което беше глупаво, защото обективно Марк Ейвър не беше чак такава плячка. Не притежаваше висок ръст и тъмни къдри, присъщи на ролята на романтичен герой. Навярно беше около метър и осемдесет, но изглеждаше по-нисък, защото беше набит. Въпреки че косата му беше тъмна, кожата му не притежаваше онзи екзотичен маслинен

отенък, беше с обичайния английски тен и цвят на очите. Но това нямаше значение...

Беше се усмихнал до уши.

— Видях отговорите ти. Бива си те, Джоджо — после сниши глас. — Седем часа, а? Ще видим какво можем да уредим.

Но преди да има възможност да отговори, се чу глъчка — неколцина от другите се връщаха от обяд — и Марк изчезна. Изпитваха такава параноя да не ги видят заедно, че често говореше, когато той вече не можеше да я чуе и думите замираха на устните ѝ.

ГЛАВА 18

Четири секунди по-късно

На Джоджо ѝ се прииска да скокне и изтича след него, в резултат да си насини крака, удряйки се в бързината в бюрото си — Боже, не го беше виждала една седмица — но не можеше.

Опита се да продължи да работи, но трудният втори роман на Иймън Фарел рязко спря изобщо да я привлича. Не че преди ѝ беше интересен.

„Сега как изобщо ще свърша някаква работа?“

Ненадейно дойде помощ.

След още тринадесет минути и половина

Пам се втурна вътре, затвори вратата и се облегна на нея, сякаш глутница вълци я гонеха по петите. Плътено към гърдите си беше притиснала ръкопис. Почука го с пръст и дрезгаво каза:

— Тук имаме нещо.

Пам беше лекторът на Джоджо. Всеки агент имаше такъв — именно така Джоджо започна кариерата си. Работата на лекторите беше да пресеят огромния куп ръкописи, пристигащи всеки ден в „Липмън Хай“. От време на време се натъкваша на нещо свежо, но повечето отхвърляха и пишеха писма до авторите, като ги поощряваха да не се отказват от писането.

Джоджо се сети за един документален филм за Рио или Каракас — някакъв латиноамерикански град — където армии от доведени до крайна нищета хора си изкарваха прехраната на градското бунище. По цели дни преравяха купища вонящи отпадъци, търсейки нещо, което да продадат или заменят.

— Първите три глави, книгата се казва „Любовта и фереджето“ — избъбри Пам. — Страхотна е.

— От кого е?

— Нейтън Фрей.

— Никога не съм го чувала. Дай да видя.

След две страници увлечението на Джоджо продължаваше да расте. По всичко личеше, че е напипала златна мина и от вълнение

дъхът ѝ почти спря. Каква късметлийка беше, че точно Пам, а не някой от другите лектори се натъкна на нея.

Щом изчете трите глави, скокна.

— Манодж, извикай го този. Кажи му, че трябва да видим и останалото. Изпрати куриер.

Нямаше смисъл да предлага да представлява Нейтън Фрей, преди да е видяла цялата книга. Не за първи път след трите обещаващите начални глави идваха четвърта и пета, в които гигантски влечуги завладяваха Земята.

До: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

От: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

Относно: Теб

Какво ми причинява Джоджо — надува рог, разместено 500.(4–2)

За Джоджо дойде като приятно разсейване. Някои хора си взимат любовници и ги обучават на тантричен секс. На мен ми дават уроци по шифровани кръстословици.

Докато чакаше книгата на Нейтън Фрей, си драскаше по тефтерчето. Какво ми причинява Джоджо — надува силно (Силно — hard (англ.). — Б. пр.) рог, разместено 500.(4–2)

Четири букви, после две. Свързани думи. Написано с римски цифри 500 беше D. „Надувам“ (Надувам — blowing, hard-on — копнеж (игра на думи). — Б. пр.) не беше ли анаграма? Тогава схвана и се разсмя. Копнеж.

Един (биещ рекордите) час и петдесет и пет минути по-късно

Манодж сложи целия ръкопис в ръцете ѝ, сякаш ѝ подаваше новородено.

— Супер. Ох, страхотно. Благодаря ти.

— Да отклонявам ли всички обаждания?

— Виждам, че се сецаш, без да ти кажа.

Джоджо си качи краката на бюрото и потъна в книгата. Беше майсторски написана любовна история между афганка и агент на секретните служби. Нещо средно между „Джеймс Бонд“ и „Капитан Корели“. Една от онези редки книги, изпълнени с напрежение, драматизъм, човечност и много секс.

Много по-късно

Манодж провря глава иззад вратата.

— Има ли чудовища?

— Още не. Върви много добре.

— Отиваме в кръчмата.

— Непоправим гадняр.

— Петък вечер е. Ела в кръчмата. Тук съм почти от три седмици и още не си ме почерпила едно питие. Казват, че с Луиза сте били дупе и гащи.

— Да бе! Беше бременна през последните девет месеца. Трябва да дочета тези страници. Стигнах твърде далеч, за да спра сега.

Именно защото героите изпитваха силни чувства, краят щеше да е трагичен — което навярно щеше да осигури добри отзиви, а нищо чудно — и литературно отличие.

Манодж имаше право, едно време по-често излизаше с колегите. Мартинитата с водка, които обръщаха едно след друго в шумната петъчна вечер, нерядко ентусиазираха жените да хукнат по клубовете на лов за мъже. Но Джоджо беше намерила своя...

Едва беше започнала да чете отново, когато някой я попита:

— Ще дойдеш ли да пийнем по едно?

Беше Джим Суийтмън, шефът на медийния отдел и най-младият съдружник.

— Не.

— Вече не излизаш.

— Манодж ли те изпрати?

Джим се намръщи.

— Да не съм те обидил? Да не съм се опитвал да те свалям на пияна глава?

— Не. И знаеш ли как може да си сигурен? Всичките ти зъби са си още на място — засмя се тя. — Когато завърша тази великолепна, чудесна книга, в девет имам час при оня твой хипнотизатор. Да откажа пушенето, помниш ли?

— Хубаво. Късмет.

— Весело прекарване на почивните дни. Чао.

Тя продължи да чете още двадесет, може би двадесет и пет минути, когато чу някой да казва:

— Какви ги вършиш?

Сега пък кой? Беше Марк. Обляна от щастие, го дари с най-широката си усмивка.

— Чета.

— Че кога пък се научи?

Избута стола си малко назад, като остави единия си крак на масата, и леко се извъртя. Беше чудесно да може да го гледа толкова, колкото ѝ се иска. През повечето време в офиса можеше да си позволи само бегли странични погледи — навярно гледаше Марк по-малко, отколкото когото и да е от колегите си. Дори и тогава се страхуваше, че някой ще изтърси:

— Хванах ли те? Гледаше Марк Ейвъри. Какво става между теб и съдружника, отговарящ за мениджмънта?

— Мислех, че си тръгнал — каза тя.

— Имах да си наваксам.

— Как мина панаирът?

— Трябваше да дойдеш с мен.

— Нима трябваше?

Очите му бавно се усмихнаха.

— Май не получих целувка?

— Не зная — с помощта на крака си тя се залюля на стола, — ти как мислиш?

Той мина зад бюрото и тя се изправи на крака. Обви ръце около врата му и долепи лицето си до неговото. Изчака миг, за да почувства истинското облекчение, че отново е тук; топлината му, твърдите мускули на ръцете му, миризмата му — не одеколон за след бръснене или освежител, а нещо незнайно и мъжествено. Напрежението изчезна и тя напълно се отпусна.

После отмести глава, оставяйки се да усети бодличките на брадата му по страната си и намери устните му.

— Джоджо — прошепна Марк и зарови лице във врата ѝ. Целунаха се отново, докато той се опитваше да плъзне ръката си нагоре под сакото ѝ. Тя усети горещия му учестен дъх в ухото си, ръбът на бюрото притисна бедрото ѝ. После той разкопча сакото ѝ, ръцете му обхванаха изпъкналите ѝ нежни гърди и краката ѝ омекнаха от копнеж.

Тя чувстваше ерекцията му, ръката му притискаше рамената ѝ в желание да я повали на земята. Беше силен и настойчив, но Джоджо се съпротивляваше.

— Всички са си отишли — каза той, пръстите му напипваха зърното на гърдата ѝ. — Няма страшно.

— Не — тя се изплъзна от него — ще се видим утре.

Колкото и отчаяно да го желаше, нямаше намерение да се люби на пода в кабинета си. За каква я смяташе той?

ГЛАВА 19

Още по-късно в петък вечерта

Джоджо, разкажете ми за баща си.

...Хм ...Шегувате се, нали?

Разкажете ми за баща си.

*...Какво става? Да не сме в някой филм на Уди Алън?...
Извинете, правилно ли ме чувате?...*

Чувам ви идеално.

Тогава защо не разговаряте с мен?

Тук сме, за да говорите вие, не аз.

*Я чакайте малко, какво става тук? Дойдох да ме хипнотизирате,
за да спра да пуша.*

Трябва да ви опозная, преди да ви помогна.

*Не ви трябва. Гледала съм хипнотизатори по телевизията, карат
хората да си мислят, че са пилета, които са си загубили цигарите.
Никога не са ги срещали през живота си и не знаят нищо за тях.*

Аз съм хипнотерапевт, а не хипнотизатор.

Има ли разлика?

*Голяма. Те са актьори, в голямата си част и шарлатани. Аз съм
професионалист.*

...О ...Боже ...Вие сте психотерапевт.

Проблем ли е за вас това?

*Не. Всъщност да! Искях като дойда тук, да ме погледнете в
очите, да ми се приспи, после да си тръгна и да никога да не запаля
цигара.*

Пушенето е дълбоко вкоренена пагубна привичка. Няма възможни избавления.

...Да, но аз търсех магическо спасение...

Излиза, че когато си тръгна оттук довечера, все още ще бъда пушач?...

Точно така.

И ще трябва да дойда отново тук и другата седмица?

Точно така.

И да ви разказвам за баща си?

Точно така.

Моля ви, престанете да го повтаряте. Колко седмици ще трябва да идвам?

Колко е дълга нишката?

Не колкото търпението ми. Колко седмици?

Средно между шест и девет.

Благодаря.

Изглежда имате проблеми с доверието.

Нямам проблем с доверието. По-скоро с времето.

Можете да излезете през тази врата веднага.

Бих могла, но пропуснах „Приятели“, мога да добавя. Тъй че давайте. Колкото по-скоро започнем, толкова по-бързо ще стана непушач. Значи се интересувате от бащите. Ей, мога ли да пуша тук? Не?... Струваше си да попитам. Хубаво. Казва се Чарли, наполовина ирландец, една четвърт италианец и една четвърт евреин. Към метър и деветдесет, тежи около сто-сто и пет килограма. Първо беше ченге, после стана пожарникар. Какво друго да ви кажа?

Какъв човек беше, докато растяхте?

Ами... какво да кажа, беше... баща като баща.

Вие сте най-малкото му дете и единствена дъщеря. По-различно ли се отнасяше към вас, отколкото към тримата ви братя?

Дума да не става. За него бях едно от момчетата, четвъртият син. Не разбрах, че съм момиче, докато не навърших петнадесет!

Какво смешно намирате?

Моля?

Защо се смеете? Защо неяснотата по отношение на пола ви дава повод за смях?

Е, предавам се, само се шегувах. Всъщност исках да кажа, че не бях от онези кокетни момиченца, облечени в официални роклички, които никога не се цапат. Мога ли да дъвча дъвка? Не? Не?

С какво се обличахте?

За цигарите — разбирам. Но това даже не е обикновена дъвка, а „Никорет“. Лечебна! Не възнамерявам да я залепя под стола си, когато си тръгвам. Какво ще кажете?

С какво се обличахте?

Приемам това за „не“, нали така? По дяволите. Какво носех ли? Обикновени дрехи — дънки, маратонки. Очила за ски. Изкуствени опашки. Наметки от изкуствена кожа...

...Съжалявам. Само дънки и маратонки.

Ваши собствени?

На братята ми. Вижте, няхахме много паря и с мама не ни пукаше с какво съм облечена.

Какво работят братята ви сега?

Ченгета са.

И тримата ли?

Ами... да...

Атмосферата в дома ви изглежда прекалено мъжка.

Я по-полека. Не мисля, че на мама ще ѝ е приятно да го чуе. Тя беше истинска дама. Ако твърде често казвахме „по дяволите“, ни цапваше изотзад по главите.

Цапваше ви отзад по главите ли?

...Ами... разбирам какво имате предвид... Но не искаше децата ѝ да ругаят. Опитваше се да ни научи на обноски.

Разкажете ми повече за майка си.

Англичанка е, казва се Даян и е медицинска сестра. Среещнала татко, когато докарал прострелян човек в болницата.

Навярно е било чудесно да имате за майка медицинска сестра, когато сте боледували.

Майтапите ли се? Казваше, че цял ден трябва да се грижи за пациентите в болницата и не ѝ се ще да се занимава със същото в свободното си време. Например, ако паднех и си обелех колената, ми казваше, че има едно момиченце в нейното отделение с изгаряния трета степен на седемдесет процента от тялото си. Или ако тате го болеше глава, заявяваше, че трябва да си разчупи черепа с бухалка за бейзбол, а после предлагаше да му направи тази услуга.

Излиза, че бракът на родителите ви е бил нещастен?

Не! Бяха луди един за друг. Като разправяше онова за бейзболната бухалка, тя само се шегуваше.

Какво стана, когато навършихте петнадесет? Кога открихте, че сте момиче?

Вижте, винаги съм знаела, че съм момиче, просто бях едно от хлапетата... Но на петнадесет бих един тип на билиард...

Да разказвам ли повече?... Хубаво, имахме маса за билиард в мазето и често играехме с татко и братята ми и те ме разбиваха. Но предполагам, че с времето започна да ме бива. После се запознах с онова момче и го харесах.

В какъв смисъл го харесахте?

Харесвах го, харесвах го. Падах си по него.

За първи път ли се влюбвахте?

Неее, вече бях на петнадесет. Влюбвах се от осемгодишна — не в истински момчета, главно във филмови звезди. Например душа давах за Том Круз, увличах се по Том Селек... май бяха все мъже на име Том. Знаете ли, сега, като си помисля, много ми харесва Том Ханкс в „Голям“.

Как се казваше онова момче?

Мелвин. Не беше Том. Навярно беше знак, че работата няма да стане.

Какво се случи?

Беше първата ми истинска среща. Дойде до къщи и баща ми му каза, че само ако ме пипне с пръст, ще го убие. Сетне, след като хубаво го наплаши, рече:

— Приятно прекарване, деца — сякаш бяхме във филма „Щастливи дни“. После с Мелвин отидохме да играем билиард и аз го победих. Не му стана приятно и оттам нататък не щя и да знае за мен.

Вие как се почувствахте?

Мислех го за голям тъпак. Не ми трябваше гадже, което на всяка цена държи да ме превъзхожда.

Ето че стигнахме до някъде.

Стигнахме ли?

Но времето свърши. Ще се видим идната седмица по същото време.

ГЛАВА 20

9:07, събота сутринта

Телефонът извъня. Беше Марк.

Лоши новини. Донякъде ги беше предчувствала. Беше отсъствал цяла седмица и ако беше негова съпруга, тя щеше да очаква да остане около нея поне през първия ден — да изхвърли боклука, да се скара на децата и разни от сорта.

— Джоджо — прошепна той. — Много съжалявам. Няма да успея за днес.

Тя не отговори. Беше твърде разочарована, за да го улеснява.

— Сам е зле.

Сам беше синът му.

— Снощи ни се обадиха. Излязъл да пийне с приятели — каза ни, че ще гледат видео — но бил толкова зле, че го откарали в болница.

— Сега добре ли е?

— В момента — да. Но така ни изплаши, че сега трябва да остана в къщи.

Какво можеше да каже? Сам навършваше тринадесет. Работата беше сериозна.

— Къде си?

— В бараката.

В бараката, значи. Сред препарати за плевели, отрови против голи охлюви и парцали за паяжини. Тя почти се засмя — какви прелести криеше връзката им.

— Е, пази се и се погрижи за него и въъ... другите. — За жена си и дъщерята.

— Знаеш колко съжалявам, Джоджо. Но има шанс за утре, бих могъл...

— За утре имам други планове. Надявам се Сам да се оправи. Ще се видим в понеделник.

Тя прекъсна връзката и придърпа завивката си до брадичката, оставайки за миг неподвижна. Нямаше да хленчи. От самото начало си знаеше с какво се захваща, наясно беше какво я чака.

Но беше така развълнувана — изминала бе повече от седмица, откакто за малко бяха заедно...

Погледна към нощното си шкафче, където слагаше новия си портфейл, за да бъде първото нещо, което ще види, щом се събуди, но сега каза:

— По дяволите.

Сега съжаляваше, че не се бяха любили на пода в офиса през онази нощ. Когато се срещаш с женен мъж, се възползваш винаги, когато можеш.

Как стана така? Как сексът на пода, покрит с ръчно тъкан килим, заприлича на награда? Как можаха тя и Марк Ейвъри да я докарат до тук?

Винаги го беше харесвала; уважаваше практичния начин, по който мотивираше служителите си, без да ги заплашва. Ясно беше, че и той я харесва. Театрално се прилепяше към стената, докато тя минаваше покрай него по коридорите на „Липмън Хай“.

— Внимание! — казваше той, щом тя преминаваше. — Бързият влак иде.

Наричаше я Ред (Red — червена. — Б. пр.), а тя него — шефе. Разменяха реплики с безизразни лица, когато изпадаха в мрачни настроения.

Той беше добър ръководител, от когото винаги можеш да поискаш съвет. Тя се стараеше да не го безпокои; обичаше сама да си решава нещата, освен когато се натъкнеше на нещо, което и острите реплики не можеха да разрешат. Като историята с Миранда Ингълънд — объркана, трудно разрешима ситуация, която почти я докарваше до лудост.

Тя влезе в кабинета на Марк, седна и заяви:

— Това ще ти хареса, шефе.

— Денят беше монотонен — с каменно изражение провлечено отговори той. — През една монотонна седмица. В един монотонен живот. И тя се появява. Какво има, Ред?

Тя обясни всичко. Миранда Ингълънд беше прекрасна писателка, но кариерата ѝ се организираше изключително зле. Искаше да уволни агента си, Лен Макфадън, и да стане клиент на Джоджо. Желаше и да смени издателите си. Но Лен имаше договор с предишните издатели за още две книги. Миранда го беше подписала; ако той ѝ го върнеше, тя

щеше да бъде свободна да се обърне към други издатели, но ако го дадеше на старите ѝ издатели, тя щеше да се обвърже с тях за още две книги. В момент на яд, разбирайки, че Миранда иска да го уволни, споменал, че ще предприеме първото.

— И ти нямаш печалба от това? Не и докато следващия договор не бъде обсъден?

— Точно така. Ако кариерата на Миранда не бъде напълно унищожена дотогава.

Марк се загледа в тавана, после сведе поглед.

— Въпросът е: струва ли си главоболието?

— Определено да. Миранда Ингълънд е наистина чудесна. Предстои ѝ дълга кариера и ще създаде много книги, но ѝ трябва подходящ издател. „Пелъм“ не дават никакви пари за проучване на пазара, но „Долкин Емери“ биха отделили нужните средства. Кариерата ѝ ще потръгне именно с тях, ние дори можем да се опитаме да купим първите две книги и да ги преиздадем като нови публикации, и ако този път го работим както трябва, наистина ще се получи много добре...

— Хубаво. Значи проблемът е Лен Макфадън. Колко предстои да загуби?

— Десетте си процента от договора с двете книги.

— Можеш ли да уговориш по-добър договор с „Долкин Емери“? Достатъчно, че да покрие десетте процента на Макфадън, без да докарат Миранда до просешка тояга?

Джоджо обмисли въпроса. Колко силно „Долкин Емери“ искат Миранда?

— Знаеш ли, мисля, че ще мога.

— Ами да започваме тогава.

— Боже, бива си ни.

Беше влязла в кабинета му, хваната в капана на Параграф 22 — каквото и да предприемеше, щеше да бъде в неин ущърб. В крайна сметка спечели.

— Мъдър си като сова — каза му тя.

— Хитър като лисица?

— И това също. Благодаря ти.

Това се случи преди около осемнадесет месеца и дотолкова усили уважението ѝ към него, че отношенията им се промениха.

Изведнъж помежду им се породил много повече топлина. По време на директорските сбирки в петък сутрин той имаше възможност да я слуша, но поглеждаше в страни и се усмихваше, което я трогваше; той се възхищаваше от нейната работа и това ѝ харесваше.

Но нито веднъж тя не помисли за него като за потенциално гадже — беше женен, което автоматично означаваше, че е недостижим. Дори ако съзнателно беше се замислила за това, би заключила, че на четиридесет и шест, той беше твърде възрастен за нея.

Обаче всичко се промени един следобед, когато той се появи в кабинета ѝ, търсейки някого, който да представя агенцията на официална вечеря същата вечер. Беше поканен той, но съпругата му имаше мигрена и се налагаше да я замести на родителската среща.

— Знам, че идвам в последната минута — извини се той. — Но свободна ли си тази вечер?

Джоджо му хвърли кос поглед.

— Не зная. Колко ви взех снощи?

Очакваше той да се засмее, но изражението на лицето му ѝ навя мисълта, че е сбъркала. Той не се усмихваше; изглеждаше сякаш стъписан. Веселото ѝ настроение помръкна, изненада се; винаги си беше падала по шегите, но си беше позволила прекалено много. Колкото и дружелюбен да беше, все пак той си оставаше неин шеф.

— Извинете — каза сериозно тя. — Естествено, че съм свободна.

След това ѝ се стори, че отношенията им отново станаха нормални, но няколко дни по-късно се оказа, че не е така.

Имаше церемония по раздаване на награди за издатерите, продължително, шумно събитие в „Хилтън“ на Парк Лейн. В края на вечерта Джоджо беше излязла от хотела и чакаше реда си за такси, хванала каишките на обувките си, когато се появи Марк. Не го беше видяла през цялата вечер.

— Ред — забърза той към нея. — Търсех те.

— Ето ме.

Някой по-назад на опашката се провикна:

— Марк Ейвъри, какво си мислиш, че правиш?

— Предреждам опашката!

— Поне е откровен — Джоджо чу нечие мърморене.

— Как беше вечерта? — попита тя.

— Дрънканици за книги, малко пьянски — засмя се Марк. — Празни приказки за продажби.

Тогава забеляза обувките в ръцете ѝ и изненадан погледна надолу към краката ѝ, боси на студения нощен тротоар. Джоджо сви рамене.

— Убиваха ме.

Той поклати глава с нещо, наподобяващо възхищение, след което предреди останалите, като си пееше тихичко: „... мрази Калифорния, студено и мрачно е там, затова тя е скитница... обича свежия вятър в косите си... животът без въздух...“

— „Без грижи“ — поправи го Джоджо. — Ето го и таксито ми. Лека нощ. Ще се видим утре.

Вратата се отвори и тя тъкмо влизаше, когато Марк я дръпна за косата. Тя изненадано се обърна назад и го чу да пита:

— Може ли да дойда с теб?

— Искаш да те закарам?

— Не, искам да дойда у вас с теб.

Реша, че ѝ се е счуло.

— Не — отвърна изумена тя.

— Защо не?

— Женен си. Шеф си ми. Пиян си. Да продължавам ли?

— На сутринта ще съм трезвен.

Но ще продължиш да си женен. И да си ми шеф.

— Моля?

— Не — тя се засмя и се отдръпна от него, настанявайки се навътре в таксито. Преди да затвори вратата, добави: — Ще забравя, че това се е случило.

— Аз няма.

На следния ден тя очакваше глупаво шеговито извинение — приказки от сорта: „Боже, в такова състояние бях снощи“, после навярно примирие, подкрепено с „Алка зелцер“. Но нямаше извинения, нито „Алка зелцер“, нищо.

Тя дори не го видя до следобеда, когато съвсем случайно се разминаха по коридора.

Щом я зърна, погледът му видимо се промени. Беше чувала, че зениците се разширяват — бяха ѝ изпращали предостатъчно любовни романи — но не беше виждала да се случва в истинския живот. Сега,

сякаш по нечия заповед, те се уголемиха, докато очите му станаха почти изцяло черни. Той не й каза нито дума, но след това всичко се промени.

ГЛАВА 21

11:12, събота сутринта

Джоджо тъкмо отново се унасяше в сън, когато пак се звънна. Носеха ѝ цветя. Преди да започне историята с Марк, през живота си не беше получавала толкова цветя, чудеше се какво да прави с тях; букетите се трупаха след провалени срещи, изкушаваха я кошнички с ягоди, които бе принудена да изяжда съвсем сама, толкова много, че събираха осите.

С дългата си фланелка, тя стоеше до вратата, чакайки момчето с цветята да се качи по стълбите. Живееше в апартамент на петия етаж в Мейда Вейл (Мейда Вейл — квартал в Лондон. — Б. пр.), в сграда, облицована с червени тухли, чието първоначално предназначение било женени мъже да настаняват любовниците си. Въпреки че, когато се нанесе, дори не подозираше, че ще се превърне в такава. Би се изсмяла, не само на идеята, но и на самата дума.

Огромен букет снежнобели лилии пътуваха нагоре по стълбите. Най-горните се свеждаха, сякаш да си поемат дъх, когато един младеж се появи иззад тях.

— Пак вие — укори той Джоджо и сред шумолене на целофан ѝ подаде цветята. — Почакайте, картичката — той бръкна в джоба си и извади малко пликче. — Той казва, че се извинява и се опитва да ви омилюва.

— Това не е ли поверително?

— Аз трябваше да напиша съобщението. Как да бъде поверително? Може и да се сърдите, но каза да ви донеса всичките лилии, с които разполагам.

— Добре. Благодаря ви — Джоджо се отдръпна навътре.

— Що не престанете да се карате. Тия стъпала ще ми вземат здравето.

Джоджо затвори вратата, струпа цветята в кухненската мивка и се обади на Беки.

— Какво става?

— Мислех, че ще прекараш деня с Марк — гласът на Беки звучеше загрижено.

— Промяна в плановете. Е, какво правиш?

Тонът ѝ беше весел. Не искаше да я съжаляват.

— Отивам на зъболекар — отговори Беки. — Една пломба ми падна снощи, после ще пазарувам с Шейна. Искаш ли да дойдеш?

Джоджо се поколеба. Бюстът, талията и бедрата ѝ бяха по модата от 1959. Да пазарува с кльощавата Шейна значеше да ходят в магазини, предназначени за недохранени тринадегодишни момиченца.

— Зная — Беки я изтръгна от колебанието ѝ, — ще ни кара да ходим в „Морган“. Но все пак ела. Ще се посмеем.

— Примамливо, но ще го пропусна. Ще се видим по-късно.

12:10, събота следобед

— Шейна, обаждам ти се за вечерята довечера? Знам, че отказах поканата ти, но може ли да си променя решението? Извинявай, че ти развалям подредбата на гостите, но ще съм доволна да ям пилешки хапки на малката масичка с децата.

— Отново ли? — беше отговорът на Шейна.

— Да, пак.

Един от страничните ефекти да излизаш с женен мъж беше да се натрапваш на хората в последната минута, въпреки че не си подходящо попълнение.

— Не бива да търпиш подобно поведение от негова страна — препоръча Шейна, която не търпеше нищо от никого.

— Да си ме чула да се оплаквам?

Шейна цъкна с език.

— Както и да е, довечера не се предвиждат никакви деца, тъй че ще седнеш на голямата маса.

— Хубаво.

Шейна беше близка приятелка на Беки от детинство и когато Джоджо дойде да живее в Англия, се сближи и с нея. Беше невероятна. Първата чернокожа — при това жена — съдружник във фирма на експерти по управлението, където работеше и печелеше повече от Брандън, нейния съпруг — адвокат, който изпълняваше всичко, което тя му нареди. Въпреки че беше родила две деца, коремът ѝ беше плосък и твърд и задникът ѝ не даваше никакви признаци за проване. Домът им бе голяма триетажна къща в Строук Нюигтън, която бяха купили за някаква незначителна сума. Бяха ремонтирали изкорубения

под, ръждясалия водопровод, и върнаха красотата на рушащата се къща — тъкмо навреме, преди цените на недвижимите имоти да се повишат в този район.

Шейна даваше изтънчени вечери. Поне бяха такива в началото, но тя оставяше на разположение на гостите си толкова много пиене, че до края на вечерта те се разгорещяваха и се подпираха на масата далеч повече, отколкото в по-ранните часове.

2:10, събота следобед, Кенсингтън

Джоджо обичаше да пазарува сама — това означаваше, че може да променя решението си винаги, когато рече, без някой да я увещава. Беше решила да прекара следобед като купи това-онова за къщата, например фино спално бельо и екзотични масла за баня. Откакто купи апартамента преди двадесет месеца, не скъпеше пари за него. Вместо обикновени списания абонира издания за вътрешно обзавеждане, изведнъж се заинтересува от цветовете на стените, вместо от нюанса на лака си за нокти, започна да харчи повече за рамки на картини, отколкото за обувки. Купи си огромно удобно канапе и старинни индийски мебели и се канеше да се обзаведе с фотьойл с подложка за краката, вграден пепелник и хладилник за бира, когато Беки я разубеди. Зарази се от лудостта на всеки, сдобил се с нов апартамент.

После се поуспокои. Върна се към „Харпърс и Куин“ („Харпърс и Куин“ — лондонско периодично издание. — Б. пр) — докато не започна да се вижда с Марк. Тъй като двамата всъщност никога не излизаха, апартаментът ѝ се превърна в любовното им гнездо и вещи като ароматични свещи и чаршафи от египетски памук създаваха приятно настроение.

Но този следобед тя изведнъж осъзна, че няма смисъл да купува нов комплект чаршафи — съпругата и семейството му нямаше да изчезнат. Разполагаше с достатъчно възбуждащо бельо, за да отвори собствен магазин, така че се възползва от правото на самотния купувач и взе друго решение. След десет минути в „Баркърс“ откри чифт панталони, толкова скъпи, че ахна, като видя цената.

— Зле ли ви е, госпожо? — материализира се продавачката.

Джоджо се засмя сконфузено.

— Нищо чудно, че наричат американците гръмогласни. Там е цената, нали? Не е номерът на модела?

— Стоят прекрасно, като се облекат. Защо не ги изпробвате?

Джоджо погледна значката с името на продавача.

— Но Уенди, те точно това очакват.

Искаше ѝ се бързо да си излезе, втурвайки се надолу по ескалатора към безопасността на улицата. Вместо това последва Уенди в пробната и с едно дръпване на ципа се превърна в по-висока, постегната, дългокрака жена със заоблени бедра.

— Идеални са — отбеляза Уенди.

Джоджо въздъхна, направи бърза проверка на финансите си и каза:

— Какво пък, по дяволите. Трябва да се използва всеки шанс.

Преоблече се отново със собствените си дрехи и подаде панталоните.

— Имате ли ги в други цветове? Не? Хубаво. Сега наистина ще ви изкарам акъла. Имате ли още от този модел?

— Навярно. Но не бихте ли искали да пробвате нещо различно?

Джоджо поклати глава.

— Все пробвам. Смят ми се, но истината е, че с моите форми, когато намериш нещо, което ти отива, не можеш да се откъснеш от него. Веднъж си купих пет еднакви сутиена. Бяха в пет различни цвята, но, както приятелката ми Шейна каза, то си е един и същи сутиен.

Без да спира да говори, Джоджо тръгна след Уенди към касата.

— Братовчедка ми Беки постъпва също като мен, може да е семейна черта. Тя толкова се притеснява, че се преструва пред продавачите, че другите неща са за сестрите ѝ, а няма сестри.

Уенди погледна към монитора, за да провери имат ли на склад други чифтове

— Но явно аз не се притеснявам — додаде Джоджо. — След като ви разказвам цялата тази история.

Уенди продължи да цъка с мишката, без да ѝ отговори. Беше продавачка, а не психоаналитик.

8:15, събота вечерта

Когато Джоджо пристигна, Шейна се движеше сред гостите, облечена във впит бял костюм, разкриващ осем сантиметра прелъстителен махагонов корем, и ги черпеше с убийствена смесица, в която преобладаваше ромът.

— Моя собствена рецепта. Нарекох го „Машина за поддържане на живота“.

Гостите бяха сбирщина всезнайковци с мнение по всеки въпрос от работата на Брандън, предприемачи от фирмата на Шейна и едно съседско семейство. Имаше и неколцина стари приятели като Беки и Анди.

Джоджо прие едно питие, поздрави останалите и установи — с неголяма изненада — че вече е поотегчена.

Трапезарията се осветяваше от трепкащи восъчни свещи, хвърлящи сенки върху белите стени. На лъскавите рафтове бяха подредени цветя и клонки, нежни и деликатни.

— Когато порасна — заяви Беки — искам да съм като Шейна.

— Да — съгласи се Джоджо и помисли: „Не че ми е скучно, но предпочитам да съм с Марк.“

Светът ѝ се беше смалил — все едно с кого беше, мечтаеше си да е с Марк. Така става, като се влюбиш — искаш да виждаш само него.

Минаха всичко на всичко пет секунди, когато забеляза, че всички останали бяха по двойки: Шейна с послушния Брандън, Беки с Анди — сякаш беше Ноев ковчег. Но тъй като Марк беше женен, тя се намираше в зоната на здрача и нито беше обвързана, нито свободна.

Я стига. Не трябва да мисля по този начин.

Изведнъж Беки се озова точно пред Джоджо. Тя се наведе още по-близо и я обля с дъха си.

— Хубаво ли мирише устата ми?

По-рано същия ден зъболекарят ѝ беше казал, че венците ѝ леко се свличат и една електрическа четка за зъби ще реши проблема, но Беки, която през повечето време се безпокоеше за състоянието на зъбите си, се страхуваше, че е жертва на тотален гингивит.

— Приятно мирише. Как мисли Анди?

— Толкова ми е свикнал, че няма да усети разликата, и да завоня като скункс.

Още един удар под кръста. Ще имат ли някога възможност тя и Марк да свикнат дотолкова един с друг, че той да не усети, ако тя лъха на мърша?

Сетне забеляза дългата маса от тъмно дърво: бяха наредени дванадесет старинни изящни порцеланови чинии, също толкова комплекта прибори за хранене, ръчна изработка, дванадесет кристални

чаши за вино — и една пластмасова купичка, чаша с картинка на Боб Зидаря и нож и вилица със Зайчето Питър (Боб Зидаря и Зайчето Питър — популярни герои от английски приказки и анимационни филми. — Б. пр.). Мястото на Джоджо. Шейна се беше изразила недвусмислено.

Когато седнаха да се хранят, Шейна, все така тенденциозно, взе пластмасовата купичка и подаде на Джоджо порцеланова чиния, препълнена с домашно приготвени блюда: задушено пиле, гарнитура от ориз и грах, чеснови питки. Джоджо пое дълбоко дъх и лапна първата хапка.

— Мили Боже — възкликна мъжът до нея. Името му беше Амброуз. — Човек наистина може да преяде.

— Нали е храна — възрази Джоджо, — какво да я правя? Да я пазя за черни дни ли?

Мъжът наблюдаваше как друга гигантска хапка изчезва в устата на Джоджо и ахна:

— Олеле! — достатъчно силно, за да го чуят всички.

Джоджо се приведе над чинията си. Какъв принц! Някои мъже явно не я харесваха — заради апетита ѝ или височината ѝ? Но независимо, че ги считаше за задници, все пак не ѝ беше приятно.

— Джоджо никога не пази диета — гордо оповести Шейна. Всъщност беше опитала веднъж, когато беше на седемнадесет, и не устиска повече от един ден.

— То се вижда.

— Амброуз, извини се, за Бога — възкликна жената, седнала срещу него. Беше толкова слаба, че чак прозираше, и Джоджо предположи, че е приятелката му.

— За какво? Просто отбелязах един факт.

— Проклети адвокати — Шейна притвори очи.

Амброуз невъзмутимо кимна към жената-скелет:

— Погледнете Сесили. Не яде нищо и е в отлична форма.

Преставайки да го слуша, Джоджо се зачуди кога за последен път жената-скелет е имала менструация.

— Наистина съжалявам — започна да се извинява Сесили през масата, — обикновено не е толкова груб.

— Не е нужно вие да се извинявате — засмя се Джоджо на безпокойството ѝ. Нямаше смисъл да се правят сцени заради този

малоумник.

— Истински глупак. Моля, не му обръщайте внимание. — Сесили беше привлечена от Джоджо, не сваляше поглед от нея от момента, в който пристигна. Джоджо беше едро момиче, много по-обемна, отколкото Сесили можеше да си представи и в най-страшните си кошмари — но беше чудесна. Жизнена и съвършена в тези невероятни панталони и прилепнала тъмночервена блуза, с гладки и блестящи като сатен деколте и рамене. (Всъщност благодарение на лосиона за тяло с перлен блясък, с радост би пояснила Джоджо, ако я запитаха.)

Но Сесили бе омагьосана най-вече от начина, по който Джоджо се чувстваше толкова удобно в собствената си кожа. До такава степен, че сериозно се замисли дали да не прекрати членството си във фитнес клуба. Дори — по дяволите! — да яде каквото ѝ се ще. Щом на тази Джоджо ѝ се отразяваше добре, защо не и на нея?

С жените около Джоджо понякога ставаше така. Докато бяха с нея, разбираха, че рекламата лъже, че размерът няма значение, че нещо недоловимо като *joie de vivre* (радост от живота (фр.). — Б. пр.) и увереност са най-важното. Но после се прибираха у дома и откриваха, за свое огромно разочарование, че не са като Джоджо Харви и не могат да си обяснят защо са се почувствали така преди.

11:45, събота вечерта

Когаго започнаха първите пиянски спорове за политика, Джоджо си помисли: „Точно така! Стига.“ Изведнъж ѝ стана непоносимо да бъде с други, а не с Марк, и ѝ се прииска да си тръгне. Все първа си отиваше в последно време.

Шейна и Брандън се опитаха да я задържат, докато позвънят на такси, като я предупреждаваха, че няма да е сигурно да скита из района в събота вечер, но тя настоя да си върви. Обзе я страх, че ще я задържат сред суматохата от прегръдки и целувки, и най-после я оставиха да си тръгне. Навън, на смълчаната улица, тя изпълни дробовете си с прекрасния, студен нощен въздух; после видя жълтата светлина на приближаващо такси. Супер!

Половин час по-късно пристигна в безмълвния си апартамент, наля си чаша мерло, включи телевизора в долния край на леглото и се пхна под завивките, за да гледа филм за мееркатите (мееркат — малък

бозайник. — Б. пр.) в Калахари. Беше ѝ го дала Олга Фишър. Тя беше единствената жена сред седмината съдружници в „Липмън Хай“ — и двете еднакво обичаха филмите за дивата природа. Всички им се смееха за това, така че тайно си разменяха филмите на Дейвид Атънбъроу (Дейвид Атънбъроу — един от създателите на филми за дивата природа. — Б. пр.), сякаш бяха порнографски.

Олга приближаваше петдесетте, живееше сама, носеше перли и елегантни шалове и понеже успяваше да сключи договори с добри условия за авторите, които представяше, я наричаха „мъжетрошачката“. Ако беше мъж, мислеше си с горчивина Джоджо, щяха да я смятат за „най-добрия си агент“. Зачуди се дали след време и на нея щяха да лепнат подобно прозвище. Нищо чудно. Задници.

Тя се настани в кревата и тихо се засмя, когато един самец, заел позиция за наблюдение в клоните на едно дърво — впил ноктите си, загледан в далечината — загуби равновесие и се изтърколи на земята, откъдето се надигна и отърси праха от себе си с ужасно засрамен вид. Втренчи се в камерата по същия начин, по който Роби Уилямс гледа свирепо папараците.

Изведнъж Джоджо спря да се смее и си помисли: „Аз съм жена в най-хубавите си години. Не би трябвало да прекарвам съботната вечер сама в леглото, гледайки филми за мееркати, които падат от дърветата.“

Тя погледна портфейла си, оставен до нея на възглавницата. „Не е правилно“, каза тя. Вече ѝ беше напълно ясно.

ГЛАВА 22

Въобще не трябваше да започвам да се срещам с него, помисли си Джоджо. Сега можех да съм влюбена в някой друг, който да не е женен. Ех, трябваше, щеше, можеше...

Поне да ставаше дума само за секс, мислеше си със съжаление тя. Да бяха вълнуващи, опасни авантюри. Теоретиците на любовните отношения винаги твърдяха, че взаимоотношенията, основаващи се на приятелството и взаимното уважение, са много по-дълготрайни — и негодниците имат право.

Дори и преди Джоджо да дойде на работа в „Липмън Хай“, тя уважаваше Марк; той беше известен в бранша като човек с въображение. Пет години по-рано, по времето, когато беше станал съдружник, отговарящ за управлението, „Липмън Хай“ беше сънлива малка агенция и някои от съдружниците бяха толкова стари, че пред тях Джослин Форсайт изглеждаше като начумерен юноша. Първата работа на Марк беше да открие неколцина енергични млади агенти и да направи трима от тях съдружници, веднага щом тримата най-несговорчиви титуляри бяха убедени да се оттеглят. Създаде отдел за чуждестранни права и жизнена връзка с медиите и за по-малко от осемнадесет месеца „Липмън Хай“ се превърна от компания, на която никой не обръщаше сериозно внимание, в една от най-престижните лондонски агенции.

Беше непреклонен — налагаше се — но привлекателен. В преговорите с издателите можеше да стане непоклатим като скала, но запазваше достойнство. Нищо лично, говореха маниерите му, но просто няма да стане. Няма да отстъпя, така че по-добре го сторете вие. Не беше неумолим, нито груб, но преследваше целите си.

Освен това притежаваше чувство за хумор. Не беше забавен като избраница си Джим Суийтмън, който определено знаеше как да печели приятели и да влияе на хората, но под сериозната му външност се криеха смях и веселие.

Ала най-силно възхищение у Джоджо будеше способността на Марк Ейвъри да се справя с всякакви проблеми. Инстинктите му никога не го подвеждаха, нищо не можеше да го изкара от релси и за

всичко имаше отговор: дон Корлеоне, но без характерния глас, съответния антураж и шкембето.

После дойде нощта пред „Хилтън“, последвана от номера с разширяването на зениците в коридора и ситуацията придоби фатален оттенък. Когато Джоджо направи изложението си в петък сутринта, Марк се държеше по неговия си начин — гледаше настрани и се усмихваше, само че този път усмивката липсваше. Вече не се прилепяше театрално към стената, докато тя профучаваше по коридорите на „Липмън Хай“. Обръщаше се към нея единствено с Джоджо, добродушните шегки секнаха.

Това не ѝ се нравеше, но някак се справи. Умееше да чака — имаше богат опит с издателите — и не обръщаше внимание на страха и съмнението, които я гризяха.

Марк не би станал управляващ съдружник на литературна агенция, без да притежава смелост и твърдост, така че резервираните им отношения продължиха.

По-търпелива съм от когото и да било, мислеше си Джоджо, но с всичкото напрежение около себе си, как можеше да заспи, като той постоянно бе в мислите ѝ? След като веднъж беше привлякъл вниманието ѝ като мъж, а не само като шеф, въображението ѝ се развихри и решителността ѝ намери простор. Многозначителният поглед в коридора беше началото на устремното ѝ увлечение по него и това наистина я вбесяваше. По-късно тя призна на Беки:

— Все си мисля какво ли е да спиш с Марк Ейвъри.

— Слаба работа. Така мисля. Дъртак като него.

— На четиридесет и шест е, не е на осемдесет и шест.

Беки се разтревожи. Какво ще излезе от цялата работа?

— То е, защото не си правила секс с никого от девет месеца. От Бедния Крейг насам. Може би трябва са спиш с някого.

— С кого?

— Защо питаш мен? С когото и да е.

— Не мога да хукна да си търся мъж, само за да спя с него. Не съм такава. Искам да спя с Марк. С никого друго.

— Джоджо, избий си го от главата. Моля те.

— И като имаш предвид, че вече го харесвам, възхищавам се от него и го уважавам, обречена съм — гласеше печалният отговор.

Погледнато по-прозаично, трябваше да се грижи за кариерата си. Надяваше се някой ден да я направят съдружник, но как щеше да стане това, ако шефът ѝ се държеше все едно, че не съществува?

След пет седмици тя реши да хване бика за рогата и си уговори делова среща с него. Влезе в кабинета му, затвори енергично вратата след себе си и седна.

— Джоджо?

— Марк, не зная как да го кажа, но отношенията ни са някак обтегнати. Да не е заради работата ми? Да не би да създавам проблеми?

Знаеше, че не е в това работата, но искаше да е сигурна.

— Не, въпросът не е в работата ти.

— Добре. Защо не изплюеш камъчето? Не можем ли да си върнем старите отношения?

Той помисли за миг.

— Не.

— Защо не?

— Защото... защото... как да ти го кажа? — започна той. — Защото, моля те, не се смей, съм влюбен в теб.

— Моля? Как така? Работя с теб от две години. Ако не те познавах досега...

След кратко мълчание Джоджо вдигна поглед и продължи:

— Ти си женен. Никога няма да се обвържа с женен мъж.

— Зная. Това е една от причините за чувствата ми към теб.

— Е — въздъхна тя. — Не е ли това удар под кръста?

ГЛАВА 23

Имаше само един изход — да забравят за цялата работа и отново да бъдат колеги, които се държат естествено един с друг. Разбира се, нямаше как да стане; и Джоджо, и Мрак го знаеха. Никой от тях не искаше да забрави за случката, но като се преструваха, че всъщност се е случило нещо прекрасно, историята престана да им изглежда отблъскваща.

След драматичното обяснение на Марк в любов, Джоджо позвъни на Беки и тихичко ѝ разказа всичко.

— Не се бой — окуражи я Беки. — Това е просто номер да те вкара в леглото си.

— Мислиш ли? — въпросът бе зададен с облекчение и разочарование.

— Убедена съм.

До: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

От: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

Относно: Говорех сериозно.

Не е номер да те вкарам в леглото си.

Целувки: Марк

— Използвал е същите думи? — възкликна Беки — Боже, наистина е умен.

— Да. През цялото време ти повтарям.

Беки се изненада от раздражението на Джоджо.

— Спокойно де.

През следващите няколко дни Джоджо и Марк се отбягваха, хвърляйки си многозначителни погледи и изпускайки разни предмети, когато се срещнеха. Джоджо докладваше за всеки незначителен сблъсък на Беки, която проявяваше загриженост, но не беше особено очарована. Никога не беше спала с управляващ съдружник — мениджърът по продажбите беше най-големият ѝ удар.

На десетия ден Марк покани Джоджо на обяд; искал „да поговорят“.

— Да поговорите как да ти смъкне гащичките — въздъхна Беки.

— Добре — помисли си Джоджо.

— Ето какво — започна Марк между ордьовъра и основното блюдо, — нямам намерение да ти казвам, че жена ми не ме разбира. Не мисля да те убеждавам, че не се любим, защото много рядко, но го правим. Освен това обичам двете си деца, не бих сторил нищо, за да ги нараня.

— Да речем да ги напуснеш?

— Да. Така че зависи от теб. Заслужаваш много повече, отколкото ти предлагам, но ти казвам, че към никого не съм изпитвал същото, което чувствам към теб.

— И това няма да ти стане навик?

Той изглеждаше шокиран.

— В никакъв случай.

Веднага щом Джоджо се върна в къщи, се обади на Беки, за да ѝ предаде разговора.

— Бързо действа — отбеляза Беки. — А и ти не искаш да изостави децата си. Искаш да спиш с него.

— Така ли? Тогава всичко е наред.

На другата сутрин я чакаше имейл.

До: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

От: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

Относно: Моля те

Моля те (въпросителна форма) — прося, умолявам, pledирам, примолвам се, падам на колене.

Целувки: М

За нейна изненада, отведнъж очите ѝ плувнаха в сълзи. Беше непоносимо — съпругата му, децата му, деликатното му смирение. Трябва да предприемем нещо.

Беки подхвърли идеята как да излязат от положението.

— Може да е отвратителен в леглото — допусна с надежда тя. — Може да ти се пригади.

Джоджо се съмняваше, но усмихната и притеснена, изтича да каже на Марк.

— С малко късмет ще се отвориш от мен.

Погледът, който й хвърли, й даде да разбере колко невероятно би било.

— Ами, ако си сигурна...

Тя кимна.

— Искаш ли...? Искам да кажа, навярно...

— Ела у нас. Ще приготвя вечеря. Не — поправи се тя — няма. Ако ти сготвя, никога няма да се отърва от теб.

Той подходи към секса с нея, както правеше с всичко друго — с решителност, увереност, прецизност към подробностите. Съблече дрехите й, сякаш разопаковаше подарък.

По-късно я попита:

— Според теб, как беше?

— Гибелно — тя вдигна поглед към тавана. — Не можах да се отделя от теб, а ти?

— Дори по-зле, отколкото очаквах.

— Е? Не беше ли страхотно? — попита Беки на следния ден. — Или малко куцаше? Понякога тия старчоци могат да бъдат ужасни.

Веднъж Беки беше преспала с пиян мъж на тридесет и седем и се имаше за авторитет по въпроса.

— Нищо подобно — каза ядосано Джоджо. — Не е само сексът, Марк е любимият ми човек.

— Съжалявам — промълви изумена Беки.

— Не, аз съжалявам — Джоджо също беше изненадана.

— И какво ще правите сега? Нали се измъкнахте от неудобното положение?

— Само глупачка би започнала връзка с женен мъж.

— А ти, Джоджо не си такава.

— Не.

— Кога ще се срещнете пак?

— Довечера.

Същата вечер Марк попита Джоджо за първото ѝ гадже и тя отговори:

— Не мога да ти кажа, ще умреш от ревност.

— Ще го понеса.

— Беше новак в пожарната при татко.

— Новак ли?

— Работеше отскоро. Хлапе.

— Искаш да кажеш, че е бил пожарникар? По дяволите, ужасно съжалявам, че попитах. Но като заговорихме, трябва да знам. Беше ли едър?

— Огромен. Над метър и деветдесет, ръцете му като талпи, вдигаше тежести. Имаше ей такъв гръден кош, стискаше ме и не ме пускаше, ако не искаше.

— О-хо.

Джоджо се засмя.

— Ти попита. Но знаеш ли какво? Всеки може да бъде горила с едър гръден кош. За да се поддържа интересът ми, трябва нещо повече.

Странно беше, че след като си падна по Марк, установи, че и останалите го харесват — Луиза, Пам — всички.

Остана изненадана, че преди не го беше забелязала.

— Мислех, че Джим ви е любимецът — сподели тя с Луиза. — Не е ли тъй?

— Не ме разбирай погрешно, Джим е красив, но Марк... Марк е чист секс. Бих дала... я да видим... А! Виж докъде съм изпаднала — никога не бих си купила нови обувки, ако прекарам един час в леглото с Марк Ейвъри — тя театрално потръпна. — Обзалагам се, че е истински звяр.

Неделя сутринта

Джоджо се събуди и се присегна да вземе П. Г. Удхаус от купчината книги за разтуха до леглото си. Обичаше него, Агата Кристи и всичко, което четеше едно време, когато растеше в Ню Йорк и си мислеше за английските си предци. Въпреки че сега знаеше, че книгите нямат нищо общо с истинския свят, те ѝ доставяха огромна наслада.

После стана и си изглади дрехите, докато чакаше да стане достатъчно късно да позвъни на родителите си в Куинс (Куинс — квартал на Ню Йорк. — Б. пр.); обаждаше им се всяка неделя и всяка седмица провеждаха горе-долу един и същ разговор.

— Здравсти, тате!

— Кога ще си дойдеш вкъщи?

— Нали скоро се видяхме. На Коледа — преди около месец.

— Нее, кога ще се върнеш завинаги? Майка ти се тревожи за теб. Всички от пожарната те чакат с нетърпение — паразитни шумове — чакай малко, говоря с нея! Тя е и моя дъщеря. Ало, ето, майка ти иска да говори с теб.

Смущения, докато Чарли подава телефона.

— Здравей, милото ми момиче, как си?

— Добре, мамо, чудесно. Всичко наред ли е?

— Екстра. Не слушай този стар глупак. Просто се тревожи за теб. Има ли някаква възможност...

— Ще се опитам да си дойда през лятото, какво ще кажеш?

Когато десет минути по-късно постави слушалката, се почувства малко виновна, но обясни на портфейла си:

— Сега живея тук, нали? Това е моят дом.

Обичаше портфейла си. Беше идеална компания и много удобен, отколкото ако си вземеше куче.

После излезе и взе автобуса към уютния апартамент на Беки и Анди в западен Хампстед (Хампстед — квартал на Лондон. — Б. пр.). С метрото навярно щеше да бъде по-бързо, но тя предпочиташе автобуса, защото от него можеш да гледаш. След като беше живяла тук десет години, все още обичаше Лондон, въпреки че много оставаше, докато настигне Ню Йорк, особено в областта на салоните за маникюр.

— Чудесно — възкликна Анди, когато й отвори вратата, — отиваме в „Сейнсбъри“. Ще помогнеш да пренесем торбите.

След като приключиха седмичното пазаруване, тя се влачеше след тях в градинския център.

— Не ти ли омръзва винаги да бъда третото колело?

— Така е по-забавно, а после имаме какво да си говорим с Бекс.

Анди и Беки живеяха заедно от осемнадесет месеца и се държаха, като че ли никога не се любеха и се бяха отегчили взаимно до смърт, сигурен знак, знаеше Джоджо, че бяха луди един по друг. Никой

не би се шегувал така, ако не беше сигурен в другия. В резултат Беки мечтаеше всеки друг да се задоми и да бъде щастлив, особено Джоджо.

— Момичетата Уайът правят купон — обяви Беки, след като се върнаха в къщи, докато внасяха пазарските торби в кухнята.

Сестрите Уайът — Магда, Марина и Мейзи, бяха приятелки на Беки, откакто бяха живели заедно в една къща, преди тя да се пренесе у Анди. Бяха руси, елегантни, красиви, богати и изненадващо мили и сърдечни. Караха далеч по-скъпи коли, но винаги се обаждяха и канеха нея и Джоджо на купоните си.

Беки имаше слабост и към трите, а те харесваха Джоджо. Дори Джоджо изпитваше мили чувства към Магда, най-възрастната, която притежаваше най-големи организационни умения.

— Но НЕ и в секса — обичаше да казва на Анди.

— Както и да е — продължи тя — те ме плашат. Толкова са невероятни.

— Мейзи навършва тридесет. Ще има празненство в имението на родителите им в Хампстед. Сигурно ще бъде чак през юни, но искат да знаят дали ще отидеш.

— През юни ли? — изненада се Джоджо.

— Това изискано ли е? — зачуди се Анди — да отправяш покани няколко месеца по-рано.

— Откъде да знам. Едно е важно — ще бъде карнавал.

— Карнавал — заоплаква се на шега Джоджо — защо трябва да бъде карнавал?

Мразеше карнавалните костюми — обикновените рокли й създаваха достатъчно трудности — и винаги се маскираше като дявол: черно прилепнало трико от глава до пети, червени рога на главата и червена опашка отзад.

— Все пак ще бъде купон и ти може да срещнеш някой мъж. Искам да кажа — Беки притеснено замълча — някой свободен.

— Не всеки има вашия късмет — отвърна Джоджо.

— Около мен още се навъртат — пошегува се Анди.

— Няма кой друг да те вземе — възрази Беки.

— Вярно е — съгласи се Джоджо. — Въпреки че Анди беше прекалено красив, за да бъде верен.

— Утре на работа — каза тъжно Беки, вдигайки очи от купчината вестници. — Снощи сънувах, че съм дала неточни цифри на Британските авиолинии и съм надплатила на стотици хора, а те дори не са ми клиент. Въпреки че скоро ще станат — добави мрачно тя, — както е тръгнало, всяка компания по целия свят ще ми стане клиент. Беше кошмар. Събудих се разтреперана.

— Това се превръща в мания — отбеляза Анди. — Трябва да се опълчиш на Елиз.

— Как?

— Полека. Кажи ѝ това, което разказа на мен.

— Ако започне да се държи гадно?

— Гадно ли? Това е работа, спри да приемаш всичко толкова навътре. Виж Джоджо. Ако някой ѝ се меси в работата, веднага ще го вкара в пътя. — Анди замълча. — Ще ти напомня, че тя спи с шефа си, който, ако иска, може да бъде крайно неприятен.

— Стига толкова — отговори Джоджо.

— Как върви извънбрачната връзка? — попита Анди. — Какво ще се случи?

Джоджо се посмути.

— Питай Беки. Тя е специалист по чувствата.

— Е?

Беки се замисли.

— Има няколко възможни развръзки. Ще ви ги изброя.

Известно време драска върху секцията „Мода“ на „Сънди Таймс“, после обяви:

— Хубаво. Ето ги.

а) Марк напуска жена си.

б) Съпругата му също има връзка с, да кажем, с учителя на сина им, и напуска Марк.

в) Джоджо и Марк постепенно се отдръпват един от друг, но си остават приятели,

г) Съпругата трагично умира от — от какво мрат хората? От скарлатина. Джоджо се представя в дома на Марк като гувернантка и след като е минал траурът, той може да признае пред всички, че е влюбен в нея.

— Коя ви харесва най-много?

— Нито една. Не искам той и съпругата му да се разделят

— Значи си съгласна да си нещо като помощно колело към велосипеда на живота му? — попита Анди.

— Не, но...

Тя не искаше да разваля ничий брак. Част от морала, в който беше възпитана, бе, че семейството е на първо място. Ако някой от огнеборците в пожарната на баща ѝ се мотаяше наоколо с жена, която не му е съпруга, другите момчета от бригадата се намесваха. Увещаваха и съветваха неверния съпруг да се върне при жена си: обикновено така и ставаше. А в редките случаи, когато не го правеше, приятелите се сплотяваха около съпругата и мъжът се озоваваше сам и изоставен.

— Ами децата му? Те ще ме намразят.

— Ще живеят при майка си.

— Но ще идват при нас да ни развалят съботите и недели. Съжалявам — добави тя малко отбранително. — Просто говоря откровено.

— Но ти се разбираш с деца — възрази Беки. — Двете на Шейна те обичат.

— Искам деца, но искам отначало да са бебета. Не пубертиращ младеж с престъпни наклонности и глупаво момиче, което пада от понита. Ще прекарвам цялото си време в Бърза помощ.

— Джордж Клуни не е ли готино парче? — изведнъж се обади Анди.

— Предпочитам Марк.

— Дявол да го вземе. Какво искаш тогава?

— Искам никога да не се беше женил и да нямаше деца.

Беки погледна списъка си.

— Съжалявам. Такава възможност не се предвижда.

— Какъв негодник — въздъхна Джоджо.

— Колко зле е всъщност? — попита Беки. — Колко силно си увлечена по него? По скалата на Доминик?

— Кой е Доминик? — поиска да узнае Анди.

— Беше преди да се появиш ти — обясни Беки. — Големия.

— Знаете ли, когато за първи път дойдох в Англия преди десет години, не схващах, че някои от типовете, с които се запознавам, са

задници — обясни Джоджо. — Просто си мислех, че англичаните са си такива. Дори когато разбрах, че са задници, бяха английски задници, така че не изглеждаше толкова зле. Мина време, преди да стана придирчива в избора си.

— Идиотите, с които излизаше...

— Тогава срещнах Доминик.

— И той беше идиот — допълни Беки. — Беше двуметров дангалак, журналист. Достоеен за теб. Едва не се ожени за него, сгодихте се, поръчахте пръстени и каквото там се полага. Но него го достраша. Не че го хвана шубето, но си помисли, че може да го дострашее...

— Реши, че „не е сигурен“ — довърши Джоджо. — Седмица преди да заживеем заедно. Каза ми да задържа пръстена, но вече не сме сгодени. Отложихме сватбата за неопределено време. После установихме, че трябва да си починем един от друг...

— Но той продължава да се преструва на обиден, все едно кренвиршът му е от злато.

— Саламът.

— Извинявай, забравих, че Големия е такъв не само на ръст.

— Разби ми сърцето — примирено каза Джоджо, — но за щастие аз съм от най-силните жени в света и не мога да търпя подобни номера от един мъж, от никой мъж.

— А, веднъж можа — възрази Беки — Спомни си как веднъж ме излъга и ми се кълнеше, че само му трябвало легло за през нощта, а после влязох и какво да видя...

— Е, поддавала съм се един-два пъти...

— Двадесет пъти.

— Но с това се свърши. Вече ми мина.

— Ако бях на теб, все още щях да чакам, с надеждата накрая да вземе решение — каза Беки. — Щях да се съсипя. Тридесет и пет кила, изгризали до дъно нокти и любимото ми занимание щеше да бъде да си смуча краищата на косата. Щях да карам на ксенакс и валиум и щях да спя на пода до телефона. Щях да ям бебешка храна направо от бурканчето и...

— Преди колко време беше това? — прекъсна я Анди.

Джоджо се замисли.

— Май шест години — обърна се към Беки, която сякаш сега се събуждаше от транс. — Или шест и половина?

— Какво прави сега? Среща ли се с друга?

— Нямам представа, пък и не ме интересува.

— Още ли пазиш пръстена?

— Не. Продадох го и Беки и аз отидохме в Тайланд за две седмици.

— Обичаш ли Марк толкова, колкото обичаше Доминик? — попита Беки.

Джоджо дълго обмисля въпроса и накрая каза:

— Навярно повече. Но той е женен.

Работата беше обаче, че Марк беше започнал да намеква, че може да напусне Каси. Спонтанни недомлъвки. Джоджо никога не би го подтикнала. Нищо чудно цялата тайнственост на положението да стане непоносима, вместо да остане просто дразнеща, и тогава тя щеше да поиска повече. Но за момента разсъжденията за щастливото им бъдеще идваха само от негова страна.

ГЛАВА 24

8:30, понеделник сутринта

На път към „Липмън Хай“ Джоджо мина покрай един човек, който се шляеше по улицата отпред. Решеше си косата, оглеждайки се в огледалото за обратно виждане на една кола. Лицето му имаше цвят на клисав хляб. Почти беше сигурна, че това е Нейтън Фрей, ужасяващо, изнервящо подранил за срещата си в девет часа.

9:00 и десет секунди, понеделник сутринта

Манодж съобщи за Нейтън и той наистина беше човекът с тестеното лице, точен до секундата.

Изглеждаше съкрушен. Беше писал книгата цели три години; беше ипотекирал къщата си втори път, напуснал съпругата и семейството си и преоблечен като жена, живял шест месеца в Афганистан. Вече го бяха отхвърлили двама агенти. „Глупаци и половина“ — помисли си Джоджо. Сега, когато отново беше толкова близо до истинския живот и до човека, който имаше властта да осъществи мечтата да издадат романа му, беше на път да рухне.

Но когато Джоджо го поздрави за чудесната книга и обясни как според нея тя ще се продава по целия свят, нездравата му бледност се разсея и постепенно лицето му придоби по-здрав цвят, наподобяващ царевична питка.

— Има ли някой друг ръкописа в момента? Някакви други агенти? — попита Джоджо. Не за първи път се случваше писател да изпрати книгата си на много места и в резултат няколко агенти да твърдят, че притежават правата.

— Не — реших да го изпращам на агентите последователно.

Хубаво. Поне нямаше да става нужда да се боричка с конкуренти.

— Не можех да повярвам, когато се обадохте. Искях агент като вас, повярвайте...

— Сега го имате — отговори Джоджо и незабавно две малки нови петна избиха на бузите му.

— Брей — каза тихо той и стисна юмруци. — Боже! — избърса чело с обратната страна на ръката си и цялото му лице порозовя и

лъсна като ягодов крем. — Сега какво следва?

— Ще ви уредя сделка.

— Така ли? — той изглеждаше изненадан. — Просто така?

— Написали сте чудесна книга. Много издатели ще искат да я купят.

— Мразя да моля... Знам, че звучи малко смешно... но...

— Да, ще спечелите много пари. Ще ви издействам най-високия възможен аванс.

— Не искам много — отговори бързо той. — Да ме издадат е достатъчно възнаграждение. Но нямаме никакви приходи и съпругата ми и децата ми изпитват затруднения...

— Не се тревожете. Имам чувството, че много хора ще искат тази книга и с радост ще платят за нея. Дайте ми десет дни и веднага щом имам новини, ще ви потърся.

Нейтън тръгна назад, като повтаряше:

— Благодаря ви, благодаря ви, благодаря ви...

Манодж го изгледа, докато излизаше, и когато благодарностите заглъхнаха, отбеляза:

— Меденият месец. Но колко време ще мине, преди да започнат ругатните и обажданията, че не може да си намери билетите за метрото?

Джоджо се усмихна.

— Е, наш ли е? — попита той.

— Наш е.

— Разкажи ми за него. Има ли нещо интересно?

— Хващам се на бас — Джоджо му предаде с две думи афганистанската история. — Той е това, което в бранша се нарича „автор с високи продажби“ — тя тръсна ръкописа пред него. — Започвай да го преснимаш. Трябват ми шест идеални копия, и то за вчера.

— Наддаване ли ще правиш?

Джоджо кимна. „Любовта и фереджето“ беше така прекрасна, че беше уверена, че неколцина издатели ще се заинтересуват и ще се впуснат във война на наддаване.

Докато Манодж дишаше изпаренията на фотокопирната машина и се цупеше, че е завършил с отличен по английски, а върши работа, за

която може да бъде обучена и маймуна, Джоджо състави наум списъка на издателите.

Първо обаче трябваше да попита Марк какво става със Сам, преструвайки се, че се вълнува дали кризата у дома му се е задълбочила. На това семейство все се случваха злополуки. Съпругата Каси, учителка в началното училище, получаваше изтощителни мигрени всеки път, когато хапнеше сирене — факт, който не я възпираше да се натъпче с пай със сирене винаги, когато ѝ се приискаше. Софи, десетгодишната дъщеря, представляваше опасност за самата себе си: за времето, откакто Джоджо бе започнала да се среща с Марк, беше паднала от пони и си беше забила транспортира в ръката.

Инцидентът с пиенето не беше първата простъпка на Сам — бяха го хванали да краде пакетче плодови бонбони „Ментос“ от магазинчето за вестници и списания — събитие, довело до посещения при училищния психолог. Дори Хектор, кучето на семейство Ейвъри, заговорничеше да ги раздели. Вечерта, когато Джоджо сготви истинско индийско блюдо от нищо, Хектор беше ударен от кола и получи лошо сътресение на мозъка. Марк трябваше да се прибере къщи, преди да е докоснал и един патладжан. После, една седмица по-късно, Хектор глътна един от чорапите на Марк за скуош и Сам се опита да му приложи хватката „Хаймлих“ („Хаймлих“ — хватка, прилагана при задавяне с храна. — Б. пр.), успявайки единствено да счупи едно от ребрата му. Отново Марк беше принуден да препуска към къщи.

До: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

От: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

Относно: Сам

Той вече е добре. Много се извинявам. Какво ще кажеш за вторник вечерта?

М

До: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

От: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

Относно: Вторник

Вторник става.

Целувки: Джодж

До: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co
От: Mark.avery@LIPMANAIGH.co
Относно: Теб
Метичоба

Метичоба? Джоджо се зачуди. Какво по дяволите означаваше? Метичоба? Навярно някаква анаграма. Блъска си главата няколко секунди и изведнъж се сети. Засмя се и след като си поигра с буквите, му изпрати отговора:

До: Mark.avery@LIPMANAIGH.co
От: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co
Относно: Метичоба?
Е, чемибота повече!
Целувки: Дждж

След това Джоджо позвъни на шестте най-известни издатели в Лондон, съобщи им защо се е спряла на тях и им обеща, че е попаднала на истински брилянт. Определиха дата за търга — една седмица по-късно — издателите да имат достатъчно време да уговорят с директорите си големите пари, на които тя се надяваше.

Можеше ли този ден да стане по-добър? Когато Джоджо говори с Таня Тийл от „Долкин Емери“ за „Любовта и фереджето“, последната каза:

— Добре, че се чухме. Щях да ти се обаждам по-късно днес за Лили Райт.

Лили Райт беше една от авторките на Джоджо, нежна, интелигентна и чувствителна жена и Джоджо инстинктивно чувстваше, че е един от „добрите“ хора в живота ѝ. Когато за първи път се срещна с Лили, тя дойде с приятеля си Антон; двамата притеснено седнаха пред Джоджо, довършваха си взаимно изреченията и изглеждаха очарователни. Лили беше написала „Церовете на Мими“, вълшебна малка книжка за една добра вещица. Джоджо много я хареса и почувства, че е особена. Но понеже беше прекалено езотерична, тя не можа да убеди никой издател да плати много за нея.

Таня я купи за нищожната сума от четири хиляди. По онова време беше заявила:

— Лично аз я обожавам. По-добра е от хапчетата за щастие. Почти съм убедена, че няма да стане бестселър; но какво пък, ще опитам.

Но колкото и Таня да се стараеше да убеди колегите си, че книгата може да се окаже изненада за всички, никой не купи идеята. В резултат „Долкин Емери“ я издаде в малък тираж, почти без никаква реклама и — каква изненада! „Церовете на Мими“ едва не предизвика сензация.

— Какво става с Лили? — попита Джоджо.

— Имам прекрасни новини — Джоджо долови радостта ѝ. — Излязла е страхотна рецензия за „Церовете на Мими“ в тазседмичния брой на „Флаш“! Ще я преиздадем. Продажбите са на ниво. Ще повярваш ли, че тиражът е почти разпродаден?

— Така ли? Фантастично! И при това почти без реклама.

— След като решихме да я преиздадем, ги убедих да пуснем няколко реклами.

— Великолепно! Колко бройки ще отпечатате? Още пет хиляди?

— Не, решихме десет.

— Десет ли? Двойно повече от първото издание? Продажбите сигурно са внушителни.

— Слушай какво казват читателите за нея в „Амазон“ (Амазон — страница в Интернет, посветена на литература, отразяваща и читателския интерес. — Б. пр.). „Книгата се оказа нещо много лично.“ Излязохме прави, Джоджо!

Джоджо се съгласи, каза „благодаря“ и затвори, опиянена от възторг. Винаги е добра новина, че напук на всичко, някоя книга се оказва успех, дори и малък. Но в този случай, тъй като авторката беше сладурана, радостта ѝ бе още по-силна. Отвори „Амазон“, за да открие страницата на „Церовете на Мими“ — Таня имаше право. Седемнадесет читателски отзива, и всичките във възторг от книгата. „Обаятелна... носеща утеха... възшебна... Вече я прочетох...“

Джоджо веднага позвъни на Лили, която беше едновременно изненадана и благодарна, после се отпусна, изпаднала в щастлива забрава. Сега какво? Да обядва, по дяволите!. Беше свършила достатъчно за една сутрин.

Вдигна телефона и набра един вътрешен номер.

— Дан? Свободен ли си да обядваме?

— Да обядваме ли?

— Да ядем заедно на едно и също място.

— Да, бе, добре. Ела да ме вземеш.

— Добре. Идвам.

Преди да се премести в Англия, за Джоджо Дан Суо се покриваше с представата за истинския англичанин. Беше слаб и светъл, и въпреки че беше почти на шестдесет, все още имаше момчешки вид. Най-хубавото беше, че носеше смешно вълнено сако с цвят на овесена каша с кръпки на лактите. Приличаше на семейна реликва и като се намокреше, миришеше особено — на куче или по-скоро на гниеци треви. Джоджо смяташе, че това допринася за очарованието му.

Именно той убеди Джоджо да започне работа в „Липман Хай“. За първи път се срещнаха на празненство на младите таланти. Дан нахълта вир вода от дъжда, с миризливото си сако, и поспря, сепнат от оживлението.

— О, Боже! Я, колко свежа кръв!

Джоджо, която беше застанала до вратата, поспряла за минутка да се изсуши, преди да се впусне сред множеството, забеляза кръпките му и усети миризмата. Великолепно, помисли си тя. Истински английски ексцентрик.

Стъписан, Дан оглеждаше помещението.

— Повече млади таланти, отколкото звезди на небосвода.

— Да — засмя се Джоджо — залата гъмжи от тях.

— Гъмжи — повтори Дан. — Най-добре казано — той протегна ръка към Джоджо: — Дан Суон.

— Джоджо Харви.

— Госпожице Харви, напомняте ми за четвъртата ми съпруга.

Но госпожа Суон не съществуваше — нито една. Животът на Дан беше поел по друг път. Ето защо продължаваше да бъде агент на биографии, както по-късно призна пред Джоджо. Не можеше да устои на мъже в униформи, макар осемдесетгодишни и напълно изкуфели.

На път към кабинета на Дан, Джоджо мина покрай вратата на Джим Суийтмън.

— Ей, ти — тя спря до вратата и надникна вътре, — защо ме измами? Тая, дето отказва от пушенето, не е хипнотизаторка, а ПСИХАРКА.

Джим се засмя, разкривайки прекрасните си бели зъби. Джоджо закри очи.

— Боже, заслепена съм. Нужно ли е да правиш така?

Джим се засмя още по-широко.

— Виж какво пише тук.

На стената зад бюрото му на лист А4 с черен флумастер пишеше:

С радост съобщавам: 25 дни не пуша!

— Кой го е грижа, че ти си успял — каза тя. — И колко ти трябваше?

— Хм.

Това му беше лошото на Джим Суийтмън. На такъв съвършен чаровник беше трудно дълго да му се сърдиш.

— Нали не щеш да ходиш на психар?

— Защо не? Джоджо Харви не е жена, която таи дълбоки мрачни тайни. Няма с какво да я уплаша.

Той ѝ отвърна със същата усмивка, олицетворение на невинно веселие. Но Джоджо не беше убедена. Той и Марк бяха доста близки и понякога тя се питаше какво знае Джим.

Тя се обърна да излезе и се сблъска с Ричи Гант. Кльоцав, с маслиненочерна коса, той приличаше на млада акула, на която ѝ се зловидят мобилните телефони на другите млади акули. Бързо се отдалечи, както и беше дошъл. Брр! Докоснах го.

Дан се изненада да види Джоджо в кабинета си, въпреки че бяха изминали само деветнадесет секунди, откакто беше разговарял с нея по телефона.

— А, да — каза той без ентузиазъм, — да ядем. Предполагам, че трябва.

Той свали от закачалката древна безформена филцова шапка, която изглеждаше почти жива, сякаш беше направена от мъх. Нахлузи я плътно на главата си и тя изведнъж заприлича на зелен кошер. После подаде лакътя си на Джоджо.

— Ще тръгваме ли?

ГЛАВА 25

10:15, вторник сутринта

Телефонът извъня:

— Обажда се дресираната маймуна — съобщи Манодж. — Патриша Евънс е на телефона, приемаш ли разговора, или не?

— Приемам, приемам! — извика Джоджо от вратата.

Чу се прещракване, след което гласът на Патриша:

— Джоджо, прочетох „Любовта и фереджето“.

Сърцето на Джоджо лудо заби от приток на адреналин. Новината обещавахе да бъде добра.

— Много ми хареса — съобщи Патриша. — Всички тук сме във възторг и искам да направя предварителна оферта.

— Офертата трябва да бъде много висока, за да грабнете книгата веднага.

— Според мен ще си доволна. Предлагаме един милион.

Изведнъж ръцете ѝ се сгорещиха и адреналинът я заля като атакуваща армия. Джоджо мислеше бързо. Един милион лири бяха ужасно много пари, особено за дебютен роман. Но „Пелъм“ са готови да предложат толкова висока сума, нямаше ли да го сторят и другите издателски къщи? Навярно чрез търг парите щяха да станат още повече. Повече от единия милион, който Ричи Гант беше получил за „Бързи коли“...

Но ако вземеше погрешно решение и „Пелъм“ останат единствените, които искат „Дюбовта и фереджето“? Какво щеше да стане, ако никой друг не предложи по-висока цена или офертите са пониски? Нямаше как да разбере, нямаше как да разбере, но двама агенти вече бяха отклонили Нейтън — явно не бяха доловили потенциала...

Помисли спокойно. Бъди хладнокръвна. Не се задъхвай.

— Това е много щедро предложение — констатира Джоджо. — Ще поговоря с Нейтън и ще ви позвъня обратно.

— Предложението е в сила през следващите двадесет и четири часа — предупреди Патриша. Гласът ѝ не беше спокоен. Звучеше по-скоро ядосано. На Джоджо ѝ се прииска веднага да извика: „ДА!“ — След това ще го оттеглим.

— Разбрах, Патси. Ще се чуем по-късно.

Тя затвори слушалката.

Докато беше заета с инфарктната ситуация, мисълта ѝ бе ясна като кристал. Двадесет и четири часа да приеме предварителната оферта на „Пелъм“. Ако откаже, „Пелъм“ ще могат да участват в наддаването. Но от опит знаеше, че ако се наложи да го сторят, ще предложат много, много по-ниска сума — в смисъл „гроздето е кисело“. И винаги съществуваше опасността да не участват в търга. Това беше устремът на първата любов, но след една седмица ентусиазмът да купуват навярно щеше да се уталожи и можеше да решат, че книгата не е толкова добра, колкото първоначално са си помислили. Междувременно нищо чудно и другите издателски къщи да се оттеглят и Джоджо да се окаже без сключен договор за Нейтън Фрей. Точно така се беше случвало, не с нея, но се беше случвало. Пълен провал — хитрата сврака с двата крака.

Както и да е, тя можеше да даде съвет, но преди всичко трябваше да се обади на Нейтън. Набра номера.

— Нейтън, обажда се Джоджо. Получихме предложение от „Пелъм прес“. Много високо.

— Колко?

— Един милион.

Чу се тракане — сигурно телефонът падна — последвано от нечленоразделни звуци. Тя търпеливо го изчака да дойде на себе си и да попита с треперещ глас:

— Може ли да ви позвъня след малко?

След половин час Нейтън се обади отново.

— Извинявайте за преди малко. Нещо ми прилоша. Трябваше да помисля.

Обзалагам се.

— Ако те предлагат толкова много, и друг може да ги последва.

— Нищо не ни го гарантира, но и ние имаме същата идея.

— Какво представлява издателство „Пелъм“?

— Много предприемчиви, много агресивни, издали са много бестселъри.

— Леле! Това звучи страховито.

— Перфектни са в работата си — хвалбите ѝ бяха съвсем целенасочени.

— Вижте, аз не съм осведомен, Джоджо, не ме карайте аз да решавам, вие кажете — гласът му звучеше като пред разплакване.

— Нейтън, искам да ме изслушате много внимателно. То е като хазарт. Ако отхвърлим това предложение, може и да не получим толкова високо чрез търга.

Все още с треперлив глас той попита:

— Знаете ли колко получих миналата година? Девет хиляди. Девет хиляди. Всичко, което успеете да ми спечелите, надминава и най-развихрените ми мечти.

Да отхвърли един милион. Луд човек. Но наистина беше живял шест месеца в Афганистан, предрешен като жена. Не е за вярване.

— Не взимайте решение веднага. Изчакайте до утре.

— Вече реших. Какво ли разбирам от тези работи? Вие сте моят агент, вие сте експерт. Доверявам се на вас.

— Нейтън, книжният търг не е точна наука. Има опасност всичко да се провали и да не спечелим нищо.

— Имам ви доверие — повтори той.

Явно Джоджо сама трябваше да реши.

11:50, вторник сутринта

Тя продължи да работи — всъщност два плодотворни часа; прочете резюмето на корицата на новия роман на Катлийн Пери и го окачества като прекалено сладникав; позвъни на издателката на Иймън Фарел и й събщи, че трябва да променят датата на излизането на новата книга на Иймън, за да не съвпада с тази на Ларсън Коза; прочете ужасни отзиви за последния роман на Иго Гибсън и се обади да му изкаже съчувствието си.

Но през цялото време мислено разиграваше двата противоположни сценария за „Любовта и фереджето“. Да приеме или да откаже?

„Пелъм“ не беше любимото ѝ издателство, бяха така безогледно предприемчиви, че не беше сигурна, че са подходящи за книгата. Но един милион кинта си бяха един милион. Да приеме или да откаже?

Да приеме или да откаже?

Реша да приеме. Тогава Манодж ѝ позвъни.

— Пак е маймуната — да ти се ядат банани? Да ти изтанцувам танца на радостта?

— Какво искаш?

— Свързвам те с Алис Багшоу.

Едно от другите издателства.

— Приемаш ли, или...

— Приемам — изщракване. — Здравсти, Алис.

— Джоджо, става дума за „Любовта и фереджето“ — продума задъхано Алис.

— Не ти ли казах, че е страхотна?

— Така е. Права си. Та исках да ти кажа, че ние от „Нокстън Хаус“ искаме да направим предварително предложение.

Джоджо не можа да не се усмихне.

— Искаме да предложим точно... — Алис замълча, за по-драматичен ефект — ... два... две...

Два, помисли си Джоджо, два милиона. Слава Богу, че не прие по-ниската оферта на „Пелъм“.

— ... двеста и двадесет хиляди лири — довърши Алис.

Измина една секунда.

— Двеста и двадесет хиляди ли? — попита Джоджо.

— Точно така — потвърди Алис, взимайки изненадата на Джоджо за щастливо неверие.

— О, Алис, ужасно съжалявам, вече имаме много по-високо предварително предложение.

— Колко по-високо?

— Много.

— Джоджо, за нас това е максимумът. Не можем да вдигнем повече.

Значи „Нокстън Хаус“ отпадна. Е, все още в играта оставаха пет.

— Да говорим откровено, Джоджо, не мисля, че струва повече от нашата оферта. Наистина трябва да я приемеш.

— Благодаря за съвета, Алис.

Джоджо се залюля на стола си, потънала в размисъл. Обаждането на Алис беше разклатило нейната самоувереност.

Как щяха да постъпят четирите издателства, които още не й се бяха обадили?

Олив Лиди от „Садърн Крос“ напоследък търпеше неуспехи и отчаяно търсеше голям удар. Щеше ли да предложи достатъчно висока сума, или куражът щеше да я напусне?

Франц Уайлдър от „Б&Б Колдър“ също беше в купа: беше станал редактор на годината и беше издал роман, спечелил „Букър“ (Букър — престижна английска награда за литература. — Б. пр.). Той не би се отказал от нов удар, но дали огромният успех не беше притъпил стръвта му?

Тони О'Хеър от „Тор“ беше великолепен издател, но „Тор“ напоследък претърпя сътресения — уволнения и оставки, в издателството цареше недоволство. Силно се нуждаеха от нещо голямо, но организацията им напоследък беше в пълен хаос и навярно нямаше да могат да се споразумеят да упълномощат Тони да предложи парите.

А Таня Тийл от „Долкин Емъри“? Другата умница, издателката на Миранда Ингълънд. Няма причина да не предложи по-висока цена.

Но нямаше как да разбере, докато не ѝ се обадеха. Не можеше и да става въпрос тя да ги търси; това щеше да предизвика вълна от подозрителност.

Трябва да имам смелост, помисли си тя. Трябва да съм твърда.

Не за първи път попадеше в подобна ситуация — въпреки че не ставаше дума за толкова огромни суми — но нямаше гаранции, че ще се измъкне. Само защото не се бе провалила предишните пъти не означаваше, че я чака успех.

А щетите бяха непредсказуеми, не само за бедния Нейтън Фрей, но и за нея. Да съсипе книгата още преди да бъде продадена...

Веднага щеше да тръгне мълва. Надеждността ѝ ще бъде срината, ще минат векове, преди да се възстановят тънките като паяжина връзки, които бе изграждала с издателите през всичките години.

ГЛАВА 26

Вторник вечерта, в след любовното легло на Джоджо

— Как мислиш да постъпиш?

— Ти какво би направил?

— Ще приема предварителното предложение от един милион лири.

— Ясно...

— Това е невероятна сума, особено за дебют.

— Разбирам...

— Значи така, а?

— Какво?

— Ще го приемеш, нали?

— Да. Не. Не зная.

— Искаш да биеш единия милион, който Ричи Гант получи за „Бързи коли“, така ли? — Марк зарови пръсти в косата ѝ. — Не е правилно така да взимаш решения. Ако се опитваш да засенчиш Ричи, няма да вземеш правилното решение.

— Не съм ти искала съвет — високомерно му отвърна тя.

— Напротив, попита ме — засмя се той, целувайки кокалчетата на ръцете ѝ едно по едно, — а като говорим за съвети, Ред, понякога не получаваме отговорите, които очакваме.

Тя повдигна глава, отплитайки косата си от пръстите му, после отново се отпусна на възглавницата си и въздъхна:

— Искат ли ти се да се върнеш в полицията? — пошегува се Марк. Подобно на малко момченце, изпитваше интерес към живота ѝ като пазител на закона и винаги се опитваше да я накара да му разказва за него.

— Знаеш, че не е като в „Ангелите на Чарли“ — гласът ѝ прозвуча раздражено. — Как ще ти харесва да претърсваш труп, така разложен, че смърди през четири етажа, и да стоиш на пост, докато се появи колата?

— Каква кола?

— Линейката. Трябваше да чакаме на местопрестъплението, но понякога вонята беше толкова нетърпима, че не можехме. Стояхме в

коридора и се стараехме да не повърнем — тя се извърна да го погледне и избухна в смях. — О, Марк, ако можеш да си видиш изражението. Така ти се пада, като питаш за подробностите.

Той я докосна на определено място.

— Недей, освен ако нямаш намерение да продължиш.

— Имам намерение, но...

— Но?

— На мотрисата й трябва гориво.

— Добре казано.

— Докато чакаме, разкажи ми за онази смрад.

— Най-лошото е, че щом веднаж я надушиш, никога не я забравяш.

— Прилошава ли ти?

— Дали ти прилошава? Първият полъх те кара да повърнеш, и после не можеш да спреш. Вонята попива в теб — попива в дрехите и косата ти — навсякъде. Освен това всички трупове започват да се издуват. Но — бодро добави тя, — може да си късметлия и да ти се падне някой пресен, който е мъртъв отскоро. Апартаментът може да се окаже хубав и можеш да гледаш телевизия през часовете, докато чакаш. Да обърнеш някоя бира. Почти става купон.

— Ти шегуваш ли се за бирата?

— Не.

След мълчалив размисъл Марк попита:

— На теб случвало ли ти се е?

— Кое — бирите или труповете?

— Труповете.

— Естествено.

— Кога?

След като помисли и помълча, Джоджо отговори:

— Едно четиригодишно момиченце, жертва на автомобилна катастрофа, почина в ръцете ми. Онази вечер пропуснах вечерята.

— Онази вечер? Само тогава ли?

— Може би няколко дни. Ей, я не ме гледай така.

— Как?

— Сякаш съм чудовище. Трябваше да бъда твърда, само така можеш да се справиш. Не можеш да допуснеш да чувстваш жал всеки път, това ще те убие. Не може ли да говорим за нещо друго.

— Добре. Как се проявява Манодж?

— Бива го. Ще се справи, докато Луиза се върне.

— Ако Луиза се върне.

— Не говори така.

— Даже и да си дойде — продължи да я дразни той — ще бъде различно. Често ще закъснява, ще се разсейва и ще мирише на бебешка повърня. Ще заспива и ще си тръгва рано, за да води детето си на лекар, и ще е загубила инстинкта си на хищник.

Джоджо също го докосна на едно особено място.

— Не го прави, ако вде сигурна, че го искаш.

— О, и още как.

По-късно задряха и когато Джоджо се сепна, видя че е 1:15 през нощта.

— Марк, събуди се. Време е да тръгваш.

Той седна, от кожата му се носеше приятна топлина. Спеше му се, но беше ясно, че трябва да положи усилие.

— Защо да не остана?

— И да не си отидеш?

— Да.

— Искаш да те хванат ли?

— Много ли лошо ще бъде?

— Да. Каквото и да става, така не бива — тя хвърли по него един чорап. — Обличай се. Отивай си вкъщи.

ГЛАВА 27

10:00, сряда сутринта

Часовникът бързо отброяваше миговете до крайния срок, определен от „Пелъм“, а Джоджо още не беше взела решение.

Да приеме милиона и да пропусне възможността да вземе повече? Или да откаже единия милион и да поеме риска да получи много по-малко?

Нямаше как да разбере: можеше само да гадае. Повече наподобяваше хазарт.

Не се различаваше от покера, който едно време играеше с баща си и братята си. Татко ѝ пееше:

Трябва да знаеш кога да рискуваш,
кога да рискуваш,
и кога да пасуваш...

— Патрища Евънс се обажда. Приемаш ли разговора?

...и кога да бягаш.

— Няма да се обадя. Ще ѝ позвъня в десет.

Джоджо се шмугна покрай бюрото на Манодж.

— Отивам да видя Дан.

— Наставникът ти — допълни Манодж. Манодж се боеше от Дан и от странната му зелена шапка.

Дан беше в кабинета си и лъскаше със сукно един от любимите си военни спомени. Стоеше с любимата си зелена шапка — навярно беше забравил да я свали, когато беше влязъл — и под нея лицето му изглеждаше дребно и дяволито.

— Здравей, Джоджо, тъкмо почиствах любимия си шлем.

Джоджо не знаеше каква част от двусмислиците, които ръсеше, бяха преднамерени. Всичките, подозираше тя, но сега не му беше времето.

— Май ти пари под краката.

— Определено ми пари. Трябва да го кажа на някого: Получих от Патриша Евънс предварително предложение за един милион лири. Да го приема ли и да пропусна възможността да спечеля повече? Или да го отхвърля и да рискувам да не получа нищо? Ти си агент с опит, как постъпваш обикновено?

Дан затършува из джоба на панталоните си от рипсено кадифе и измъкна една монета.

— Ези или тура?

— А, я стига.

— Понякога ходя при Олга Фишър...

— Защо при Олга? Да отида ли при нея?

— ...и играем на камък, ножица, хартия.

Джоджо изглеждаше разочарована и Дан и каза тихо:

— Не мога да те посъветвам нищо. Това е игра на риск и аз подозирам, че ще направиш именно това, което младите глупаци наричат „най-неудачния сценарий“.

Джоджо се замисли.

— Най-лошият сценарий? Мога да изгубя един милион лири. Мога да съсипя кариерата на един писател.

— Така е.

— Да — замислено каза Джоджо — благодаря ти, Дан. Много ми помогна.

— Ще приемеш ли?

Джоджо го изгледа изненадана.

— Не.

— Извини ме, скъпа, но току-що каза, че има вероятност да загубиш един милион лири и да съсипеш кариерата на автора. Наистина го каза, нали, защото ако не си, значи съм тръгнал по пътя на изкуфялата леля на Джослин Форсайт.

— Казах кое е най-лошото, което може да се случи. Не е въпрос на живот и смърт. Тоест, каквото и да стане, никой няма да пострада. Точно така ще постъпя. Благодаря ти.

Завъртя се на сто и осемдесет градуса на високите си токове и изчезна. Дан каза на въздуха с искрено възхищение:

— Тази самка ще изяде малките си.

По-късно

Беше труден разговор. Патриша беше недоволна. Само миг и тя рязко промени сърдечния тон, с който винаги се обръщаше към Джоджо.

— Все още можете да наддавате в понеделник — меко каза Джоджо.

— Направих единственото предложение, което възнамерявах да направя.

— Съжалявам, наистина. Ако си промениш решението, няма да ходя никъде, имаш телефонния ми номер.

По-късно Манодж я попита:

— Как го прие?

— Мрази ме.

— Сигурен съм, че не те мрази.

— Определено е така. Но пък не беше най-добрата ми приятелка. И следващия път, когато ми попадне добра книга, ще ме потърси. Сега за довечера — продължи тя, като смени темата — на кой клас по йога да отида? Мога да отида на трудния и да стоя на един крак като чапла и да се потя като прасе, или да отида в групата, където ще лежа на пода и ще дишам дълбоко. Къде да се насоча, Манодж?

— Легни на пода и дишай дълбоко.

— Правилен отговор. Ти си добро момче.

— Мъж, Джоджо, мъж. Кога ще го забележиш?

Още по-късно

Тя реши да пропусне урока по йога. Беше станало прекалено късно, а със същия успех тя можеше да лежи на пода и да диша дълбоко и у дома си пред телевизора.

Събра си нещата и на път за навън видя светлина в кабинета на Джим Суийтмън. Импулсивно спря да си побъбрят, но когато отвори вратата, видя, че Ричи Гант е с Джим. Погледнаха я безизразно, после отново се съсредоточиха в говорещия, чийто безплътен глас нареждаше:

— Винаги остава нещо неизяснено.

— Извинете — прошепна Джоджо и веднага излезе.

Беше седем и половина и Джим Суийтмън и Ричи Гант водеха конферентен разговор по телефона. Какво, по дяволите, ставаше? С кого можеха да говорят по това време вечерта? Никой в гринуичкия

часови пояс, това беше ясно. Което означаваше, че разговарят с далечен събеседник.

ГЛАВА 28

11:10, петък сутринта, седмично заседание на агенцията

— Джоджо — попита Марк. — Имаш ли нещо да съобщиш?

— Естествено, че имам. Авторката ми Миранда Ингълнд е седма сред бестселърите на броя в тазседмичния „Сънди Таймс“.

Възгласи „браво“ и „добра работа“ се чува около масата. Само Ричи Гант не каза нищо. Стана й ясно, защото тя го изглежда мрачно, опитвайки се да хване погледа му и да позлорадства.

Марк се размърда.

— Ричи?

Джим Суийтмън и Ричи се наместиха на столовете си и изправиха гърбове. Размениха погледи и Джим кимна на Ричи. Ти им кажи.

Дявол да го вземе, помисли си Джоджо. Пак нещо кроят.

— Ослепителният г-н Суийтмън — Ричи звучеше безчестен продавач на коли — и отделът му по връзки с обществеността продадоха правата за екранизация на „Бързи коли“ за един и половина милиона на водещо студио в Холивуд. Водим преговори със Западния бряг цяла седмица.

Разговаряме със Западния бряг. Обичаше да го казва. Ето какво значи са правили в сряда вечерта.

— ...и уговорихме сумата късно снощи.

После Ричи срещна погледа й. Самодоволната усмивка не слизаше от лицето му.

3:15, петък следобед

Манодж й позвъни.

— Обажда се Тони О'Хеър от „Тор“. Приемаш ли, или...

— Приемам.

Адреналинът на Джоджо скочи. Това можеше да е нещо добро. Друго предварително предложение, навярно. Странно време е избрал, в петък следобед, но...

— Джоджо? Тони е на телефона. Във връзка с „Любовта и фереджето“.

— Да? — не ѝ стигаше дъх.

— Много съжалявам, но ще трябва да пасувам.

По дяволите.

— Лично на мен много ми хареса, но тук цари известна неразбория. Годината не беше много добра и нямаме свободни пари, поне за момента, но това е. Сигурен съм, че разбираш.

— Добре — тя трябваше да си прочисти гърлото. — Добре — повтори с по-нормален глас. — Няма нищо, Тони, благодаря, че ми се обади.

— Не, аз ти благодаря, че ми изпрати ръкописа. Наистина, съжалявам Джоджо, книгата е прекрасна и съм сигурен, че няма да имаш проблеми да я продадеш.

Джоджо вече не беше толкова сигурна.

— Е — обади се Манодж.

— Не проявява интерес.

— Защо не?

— Казва, че нямали пари. Би ли отворил прозореца?

— Защо? Да не се каниш да скачаш?

— Имам нужда от малко въздух.

— Вярваш ли на Тони?

— Трудно е да се прецени, защото никога не казват направо, ако книгата не им харесва. За всеки случай, да не би да се окаже, че всъщност е хит, и те са се подвели. Ще изляза да изпуша една цигара.

Джоджо застана на улицата, замислено вдишвайки дима. Оставаха още трима издатели. Все още имаше на какво да се надява.

Но почти нямаше смисъл да ходи на хипнотичния сеанс тази вечер. Трябваше да продължи да пуши, за да преживее края на седмицата.

11:05, неделя следобед

Джоджо вдигна очи от неделния вестник и попита с известно любопитство:

— Никога ли Каси не се чуди къде си?

Марк се беше появил малко след десет. Легнаха си, после закусиха, след това се върнаха в леглото и сега се бореха с купа списания и вестници. Той изглежда не бързаше да се прибере вкъщи.

Марк остави „Харпърс“ на Джоджо.

— Аз не изчезвам. Винаги обяснявам нещо.

— Какво например?

— Че отивам на работа или да играя голф...

— И тя ти вярва?

— И да не ми вярва, не го показва.

— Навярно и тя си има нещо.

— Мислиш ли, че е възможно?

— Би ли се разтревожил?

След известно мълчание Марк каза:

— Би било облекчение.

Джоджо наистина не можеше да си представи Каси с пламенна любовна връзка. Но пък не беше задължително да е пламенна през цялото време. Каси можеше да ходи на разходки покрай реката или да решава кръстословици с нейния човек.

Веднъж я беше срещнала, но то беше много преди да се заинтересува от Марк, така че не ѝ обърна особено внимание. Спомни си, че приличаше на учителка от основно училище, каквато всъщност и беше: спретната и приветлива, с късо подстригана коса. Беше на четиридесет и нещо, но Джоджо знаеше годините ѝ, защото Марк ѝ беше казал. Джоджо познаваше и историята им. Марк бил приятел с брат ѝ — и все още беше — и се сближил с Каси, докато тримата живеели заедно в един апартамент.

Джоджо често се чудеше дали той още я обича; можеше да го попита, но се страхуваше, че може да отговори както положително, така и отрицателно.

— Извинявай, че споменах Каси — каза Джоджо. — Как да ти кажа, сега се чувствам наистина виновна.

— Но...

— Разкажи ми нещо, разсей ме...

Марк въздъхна и започна:

— Добре. Погледни я — той посочи една тенисистка в списанието. — Получава по десет милиона годишно от спонсорство, да не говорим за комисионните. Не си избрала подходящия бранш, Ред.

— Може да се опитаме да накараме „Кока-кола“ да спонсорира писателите. Не, прав си, книгите не са достатъчно привлекателни — тя се засмя на унилата му физиономия. — Е, хубаво, а какво ще кажеш за продуктова реклама?

— Моля?

— Ами ето — избираме няколко нашумели автори, свързваме ги с някой продукт и те пишат хвалебствени думи за него в романите си.

— Усещам как това ще се понарави на бранша.

— Хубаво де, отначало ще роптаят, но парите въртят света.

— Дай ми един пример за такава продуктова реклама.

Джоджо подложи ръце зад тила си и замислено се загледа към тавана.

— Да вземем, да речем... я да видим. Точно така, да вземем Миранда Ингълънд — струва си да издадем последната ѝ книга в четвърт милионен тираж, а читателите ѝ са почти изцяло жени на възраст между двадесет и четиридесет.

— И кой продукт ще ѝ джиросаме?

— Хм... — Джоджо прехапа съсредоточено устната си. — Козметиката, очевидно. Главната героиня може да изпробва определена марка всеки път, когато се появи. Да кажем „Клиник“ — Джоджо беше вярна на марката от шестнадесетгодишна. — Няма нужда да навираме продукта в очите на читателя. Ще бъде по-неуловимо от истинската реклама и много по-резултатно.

— Боже, колко си изобретателна — възхитено поклати глава Марк.

— Само се шегувам — отвърна Джоджо, разтревожена отведнъж.

— Знам, но ми е забавно. Продължавай.

— Добре — тя отново подхвана темата. — Мъжете и колите. Вземи някоя от онези „мъжки“ книги и накарай героя да кара „Ферари“. Не, зарежи ферарито, много е скъпо, обикновените хора не могат да си го позволят. По-добре „Меркюри“ или „Биймър“.

Въображението ѝ изведнъж се развихри.

— Не, не, сетих се! Нещо като „Мазда“. Не много скъпа кола, която се опитва да се наложи на пазара. Освен да я споменава в книгата, ще задължим автора да кара същата марка една година. А отрицателният герой може да притежава конкурентния модел и той ще се развали в сублимния момент. Съществуват безкрайни възможности... А, още нещо! Можем да наречем книгите на продуктите. Не само новите издания, но и старите заглавия също могат да участват. „Повелителят на конете“ може да се превърне в „Пиещият Кока-кола повелител на конете“. Или „Дневникът на Бриджит Джоунс“

— стига до вас с помощта на „Клиник“. В спорта е позволено, защо не и с книгите?

Марк се усмихваше, без да я поглежда.

— И как ще убедим авторите да се съгласят с това? Капризно племе са те.

— Ако парите са достатъчно — дяволито отговори Джоджо.

— Гениална си — заяви Марк, — истинско съкровище. Значи първото нещо утре е да си уговоря среща с производителите на коли и компаниите за безалкохолни напитки.

— Я почакай, идеята беше моя!

— Губиш. Световният бизнес е жестока джунгла.

Джоджо стана сериозна.

— Няма ли да е ужасно?

— Отвратително.

ГЛАВА 30

Понеделник сутринта

Големият ден. Страховитият голям ден. Денят, в който се получиха първите оферти за „Любовта и фереджето“. Ако търгът беше добър, а Джоджо се надяваше да бъде, можеше да продължи цяла седмица с предложения и контрапредложения, телефонни разговори с редакторите, чакане с притаен дъх, докато убедят издателите да одобряват по-големи суми, трудни решения, когато изглежда, че всичко е приключило, докато някой не пристигне с оферта в последната минута и целият процес не започне отново, със суми, изкачващи се до облаците...

10:45 сутринта

Таня Тийл от „Долкин Емери“ първа излезе на сцената. Джоджо не смееше да диша в тишината, когато Таня обяви:

— Четиристотин и петдесет хиляди.

Джоджо си отдъхна. Не беше зле като за начало. Ако и другите три предложения се въртят около тази сума, имаше шанс да залагат едни срещу други, докато надхвърлят един милион.

— Благодаря, Таня. Нека да ти се обадя, когато се чуя и с другите.

Тя затвори слушалката. Чувстваше се превъзходно.

11:03 сутринта

Олив Лиди от „Садърн Крос“ беше следващата.

— Слушам те — каза Джоджо.

— Петдесет хиляди.

Джоджо замръзна и когато ледените кристалчета в кръвта ѝ се разтопиха, първото нещо беше да се изсмее, въпреки че нямаше повод за смях.

— Отпадам ли? — попита Олив с колеблив глас.

— На косъм беше.

— Ще видя какво мога да направя.

— Хубаво.

Джоджо знаеше, че няма да я чуе отново. Първоначалната ѝ прогноза за Олив беше правилна: поредицата от неуспехи я беше обезкуражила.

11:15 сутринта

Позвъни Франц Уайлдър, редакторът на годината.

— Искам да предложа три пет нула.

— Триста и петдесет хиляди? — А не три лири и петдесет? Не пречи да попитам, както са тръгнали нещата.

— Триста и петдесет хиляди.

Благодаря ти, Боже. Оставаха още двама участника.

— Много добра оферта, Франц. Не е най-високата, но е близко. Ако решиш да ми се обадиш по-късно с по-висока...

— Не.

— Моля?

— Това е окончателното ми предложение.

— Но...

— Единствен аз знам колко струва тази книга... — довърши мисълта си Франц.

Надеждата се изцеждаше от нея, протичаше през пода на кабинета ѝ, стигайки до ателиетата на графичните дизайнери на долния етаж. Там беше бедата с тези дълбокомислени, консервативно облечени редактори. Дай им някоя и друга награда, и решават че целият свят им принадлежи.

— Работата е там, Франц, че Нейтън е много търсен в момента и всички го искат.

— Книгата е чудесна, наистина мога да направя много от нея.

— Не се съмнявам — с убеждение се съгласи тя — но...

— Това е окончателната ми оферта, Джоджо.

— Да, но...

Ако можеше да го накара да предложи колкото Таня, тогава навярно щеше да е склонен и да отиде по-нагоре.

— Не, Джоджо, това е положението.

— Добре. Благодаря ти, Франц — какво друго да каже. — Ще имаме предвид предложението ти. Ако Нейтън реши, че би предпочел по-малко пари в замяна на твоя опит, ще те потърсим.

Да му се не знае, мислеше си тя, сякаш жизнените сили я напуснаха. Цялата ужасна истина се сгромоляса върху нея и тя имаше чувството, че е попаднала в безвъздушно пространство. Остана само един редактор в играта: Таня Тийл. Как може да има наддаване само с един участник в търга? Как можа да се случи така?

Без да излъже Таня и да и каже, че други са предложили по-висока оферта, нямаше начин да вдигне сумата. Лъжата не само че беше отвратително неетична, но можеше да се окаже нож с две остриета: Таня да е близо до пределната си граница и да реши да не предлага повече — и Джоджо да остане с празни ръце.

Така ли щеше да стане? Четиристотин и петдесет хиляди веднъж, два, пъти, три пъти и — продадено на Таня Тийл? Почти петстотин и петдесет хиляди по-малко, отколкото беше предложила Патриша Евънс. Дори не са и половината. Мили Боже.

Джоджо нямаше сили да се обади на Таня, поне не още. Беше само единадесет и половина в понеделник сутринта — търгът не можеше вече да е свършил. Нещо трябваше да се случи. Все нещо можеше да се направи.

Преглътна, потискайки желанието си да повърне. Издъних се, каза си тя. Сгреших. Трябваше да приема предложението на Патриша Евънс.

Патриша Евънс — помисли си тя и сякаш изведнъж ѝ просветна. Бих могла отново да опитам с нея. Може да не предложи толкова, колкото преди, но все пак да участва. Нещо трябва да съживи проклетия търг.

Изведнъж я обзе луда надежда и три пъти непохватно се опита да отвори тефтера си с телефонните номера. Докато телефонът звънне, изрепетира разговора. Щеше да бъде небрежна и дружелюбна. Здравей, Патси — щеше да каже, — реших да ти напомня, че днес е търгът за „Любовта и фереджето“. Няма нужда да споменава офертата от един милион и гнева на Патриша, когато я отхвърлиха.

През годините се беше научила, че ако се държиш, сякаш нещата вървят по определен начин, понякога успяваш да заблудиш хората да играят по свирката ти.

Но Патриша я нямаше. Би могла да бъде на всевъзможни места — на съвещание, на зъболекар, в тоалетната, но параноята беше по

петите на Джоджо и тя си представяше как Патриша нарежда на помощничката си: „Кажи й, че съм умряла.“

Джоджо затвори телефона и се опита да си даде ясна сметка за ситуацията. Четири хиляди и петстотин бяха феноменална сума; тя завинаги можеше да промени живота на Нейтън.

Но тя можеше да му спечели много повече — и колкото по-висок е авансът, толкова по-висок е бюджетът за маркетинг и реклама, защото издателите се стремяха да си върнат аванса.

И това ужасно чувство на загуба не беше свързано само с парите. Тя просто се прекара. Толкова беше сигурна в тази книга, така уверена, че ще счупи рекордите, че заложи кариерата си на нея. Ужасна мисъл. Без да го осъзнава, това навярно беше най-големият шанс, който някога е имала, и тя го бе пропиляла. Какво си е въобразявала?

Ами ако това съсипе изгледите й да стане съдружник? Ами ако Ричи Гант получи по-добри шансове? Той беше дошъл в „Липмън Хай“ само преди осем месеца, а Джоджо работеше в агенцията от две години и половина. Но не беше успяла...

Паниката я обгръщаше и заплашваше да я задуши, затова се опита да си внуши да мисли разумно. Никой не е умрял, никой няма да пострада. Всички някой ден ще умрем и нищо няма да има смисъл. И любимата аксиома на губещия: Бог дал, Бог взел.

Но не беше приятно да губиш и, още по-зле, когато се разчуе... Ще се опита да го покрие — ако Ричи Гант разбере, клюките няма да имат край.

Манодж влезе и погледна лицето й.

— О, не.

— Всъщност, да.

— Кажи ми.

— Не сега. Излизам да купя нещо.

— Какво?

— Каквото и да е.

ГЛАВА 31

Джоджо почти си купи кофа за банята. Беше синя, пластмасова, с изрисувани делфинчета, но когато я взе и се нареди на касата, изгуби желание.

Тръгна бавно към кабинета си, където изяде една солена кифла с шунка и сирене, безнадеждно наблюдавайки как трохите се ронят и падат на бюрото ѝ.

Когато Манодж позвъни, че я търсят на телефона, сърцето почти щеше да изскочи от гърдите ѝ — възможно ли бе да е Патриша Евънс?

— Олив Лиди е на първа линия.

— Има само една линия.

— И какво? Това не значи, че тя не е на първа линия.

Джоджо въздъхна тежко.

— Свържи ме.

— Олив? С какво мога да ти бъда полезна? Да не искаш да прибавиш още една петачка към офертата си?

— Става дума за „Любовта и фереджето“. Надявам се, че не е прекалено късно. Бих искала да направя предложение.

— Да не си се объркала, Олив? Ти вече направи оферта. Смах се, помниш ли?

— Искам да я увелича.

— С колко?

— На шестстотин хиляди.

— Какво? Какво става, Олив? — Как успя да уредиш да ти одобрят петстотин и петдесет хиляди за три часа?

— Не прецених стойността на книгата. Сгреших.

Тогава Джоджо схвана. Олив се беше надявала, че никой друг няма да прояви интерес и е искала да мине евтино. Малко самообладание! Но какво от това? Всичко започва отново! Слава Богу.

— Пак ще ти се обадя тогава.

Понеделник, 3:07 следобед

— Таня, получих предложения, по-високи от твоето.

— С колко по-високи?

— Знаеш, че нямам право да казвам...

— Джоджо!

— Шест.

— Добре. Седем.

— Благодаря. Пак ще се чуем.

3:09

— Олив? Имам предложение, по-високо от твоето.

— Колко по-високо?

— Знаеш, че не мога да ти кажа...

— Колко?

— Седем.

— Тогава осем.

3:11

— Таня, получихме нова оферта.

— Трябва ми малко време. Нямам право да вдигам повече.

— Кога ще ми се обадиш?

— Скоро.

Вторник, 10:11 сутринта

— Джоджо, Олив е. Книгата моя ли е?

— Очаквам обаждане от друга заинтересована страна.

— Трябва скоро да разбира.

— Разбрах те.

10:15

— Таня, принудена съм да те помоля да побързаш.

— Извинявай, Джоджо, опитваме се да се свържем с издателя.

Трябва той да одобри по-голяма сума, но е с яхтата си някъде из Карибите.

— Колко скоро ще ми се обадите?

— Ще опитам до края на работния ден.

4:59 следобед

— Олив, обаждат се Джоджо, ще ме изчакаш ли до утре сутринта?

— Ами, не знам...

— Моля те, Олив. Стари приятели сме.
— Добре.

Сряда, 10:14 сутринта

— Таня?

— Джоджо! Виж, извинявай, че не ти се обадох вчера. Все още не мога да се свържа с него.

— Съжалявам, Таня, но другата страна наистина ме притиска.

— Дай ми време поне до следобед. Моля те, Джоджо, отдавна се познаваме.

2:45 следобед

— Джоджо?

— Таня?

— Деветстотин!

2:47

— Олив?

— Джоджо?

— Най-високата сума е деветстотин.

— По дяволите! Мислех, че е моя. За да вдигна още, ще трябва да задвижа машината да одобрят нова сума.

— Кога можеш да ми се обадиш?

— Скоро.

2:55

— Джоджо, Беки се обажда. По обяд заспах и сънувах, че всичките ми зъби са изпадали. Какво значи това? Страх от нещо? Обвързване? Смърт?

— Страх, че ще ти изпаднат всичките зъби. Трябва да затварям, Бекс.

Четвъртък, 10:08 сутринта

— Джоджо, Таня е.

— Още чакам да се обадят другите.

— Известно ти е, че трябва да знам. Деветстотин е огромна сума и знам, че Олив Лиди е другият редактор...

— Защо мислиш така?

— Носи се слух. Тя няма да предложи нищо повече без разрешение. Там са абсолютни нещастници. (Таня беше съкратена от „Садърн Крос“ след един горчив неуспех. Не им беше простила.)

— Моля те, Таня, ще можеш ли да ме изчакаш до ранния следобед? Два и тридесет и после се оттеглям.

10:10

— Олив, Джоджо е на телефона.

— Виж, извинявай имаме спешна среща този следобед с директора по продажбите и рекламата. Ще ти се обадя, щом свършим.

— Не можете ли да проведете срещата малко по-скоро. Наистина ме натискат...

— Не. На директора по продажбите ще му махат сраснал се нокът на крака тази сутрин, от месеци чака да го приемат, и операцията няма да свърши до дванадесет и тридесет. След което веднага пристига. Моля те, Джоджо, както ти каза вчера, стари приятели сме...

— Да, зная, но трябва да решавате бързо. Иначе ще трябва да я дам на другата страна.

— Това е оная кучка Таня Тийл, нали? Хич не я слушай, тя няма кураж да се откаже.

— Виж сега...

— До три и тридесет. Ще ти се обадя тогава. Повече не мога да направя.

2:29 следобед

— Манодж е. Таня Тийл е на първа линия.

— Още не е два и тридесет!

— Какво да й кажа?

— Каквото и да е. Всичко. Дай ми един час.

— Счупен крак?

— Не чак толкова страшно.

— Съмнение за счупен крак.

— Давай!

3:24

— Джоджо, няма да повярваш.

— Беки, здрасти, аз...

— Бях на една среща тази сутрин и познай какво? Един от зъбите ми падна. Тъкмо се готвех да заговоря, когато един зъб започна да се въргала из устата ми като бонбон. Точно както в съня ми!

— Как може зъб да падне ей така?

— Не беше точно зъб, беше коронката му, но това може да означава, че съм медиум.

— В последно време коронката клатеше ли ти се?

— Не. Е, съвсем мъничко...

— Беки, извинявай, мила, трябва да затварям.

3:31

— Джоджо, Олив е. Добре — отсреща тежко дишане, — един милион.

3:33

— Таня, те дават милион.

— Милион! Кой може да повери на тая патка толкова пари? Тя е толкова редактор, колкото аз съм трамвай...

— Оставаш ли, или се отказваш?

— Оставшам, но трябва да ги накарам да развържат кесията още малко. Между впрочем, как ти е кракът?

Сега, след като беше получила оферта от един милион, душата на Джоджо се рееше като птичка.

— Какво следва? — попита Манодж.

— За днес — толкова, но утре ще се обадят отново. И двете отчаяно искат книгата, бият се със зъби и нокти, което ни е само от полза.

— Как ще празнуваш довечера? Ще ходиш на йога?

— Йога, ли? Дрън-дрън. Разюздан секс с приятеля ми.

Чукчукчук. Не трябваше да го казва. Приповдигнатото настроение я правеше безразсъдна. Манодж изстена.

— Кой е тоя?

— Няма значение.

— Ричи Гант е, нали?

— Не. Той е твоето гадже.

— Беше първо твое, но те изрита и сега сърцето ти кърви и обикаляш около къщата му да се молиш да те приеме обратно.

Джоджо прекара четката през косата си.

— Как изглеждам?

— Наведи се и си разтръскай косата, обърната на обратно.

Джоджо го изгледа студено.

— Сигурно ме мислиш за пълен идиот.

— Не. Придава повече обем. Не е, защото искам да ти гледам в деколтето. Е, хубаво де. Не само, защото искам да погледна в деколтето ти.

7:15, четвъртък вечерта, пред блока на Джоджо

За Марк ѝ напомни разносвачът на цветя, с когото се сблъска на вратата на блока.

— Къде беше? — попита той. — Мислех вече да си тръгвам. Нали знаеш, че свършвам в седем.

— Това за мен ли е? — тя посочи цветята. — По дяволите.

— Много благодаря!

Пъхайки цветята под мишница заедно с една бутилка шампанско, тя включи мобилния си телефон. Имаше три съобщения от Марк; понито на дъщеричката му Софи я беше настъпило по крака и ѝ счупило два пръста. Невероятно съжаляваше. (Първо съобщение.) Още извинения. (Второ съобщение.) Отбягваше ли го тя? (Трето обаждане.) Джоджо го набра.

— Каси можеше да я вземе — обясни той. — Но беше толкова разстроена, че ме помоли да я придружа.

Долавяше страданието в гласа му: малкото му момиченце страдаше и искаше татко си. Тя въздъхна; как да му се сърди?

— Събота? Какво ще кажеш за събота? — попита Марк.

— Ще се освободиш ли утре вечер? Трябва да ходя на онази хипноза против пушенето и искам да се измъкна.

— Извинявай, Джоджо, трябва да заведа някъде онези италиански издатели. Но ако не искаш да те хипнотизират, не ходи. Не ти трябва оправдание.

— Прав си. За събота ли се разбираме? Кажи на Софи да не се приближава до онзи проклет кон, и ако няма други счупени крайници,

ще те чакам.

Позвъни на Беки и на домашния, и на мобилния телефон, но и на двете места се свърза с гласовата поща, така че се обади на Шейна.

— Да излезем — предложи Шейна.

— Как можете да си намирате детегледачка толкова бързо?

— Детегледачка ли? Не ми трябва детегледачка, имам си Брандън. Ей, Брандън! Излизаме с Джоджо да пийнем по нещо.

— Да дойда ли при теб?

— Не! Повярвай ми, няма да ти харесат тукашните кръчми. Освен ако не ти се ще да те застрелят. Да се видим в Айлингтън, в „Кингс Хед“, след един час.

— Добре.

Те поговориха за търга, за това колко много Джоджо мрази Ричи Гант, за импотентността на Брандън, после, след няколко питиета, Джоджо направи грешката да изтърси пред Шейна за провалената среща с Марк.

— Това не е на хубаво, момиче — презрително поклати Шейна глава.

Презрение към нея, установи Джоджо и смеейки се, я бутна.

— Не ме гледай така.

— Казвам ти, каквото виждам. Ако не ти харесва, промени го.

— Знаеш ли какво трябва да направиш? — продължи Шейна, без да даде възможност на Джоджо да отговори: — Трябва да го доведеш да се срещнем с него — аз и Брандън, Беки и Анди. Така постъпват хората, запознават приятелите си.

— Но той е женен.

— Но ако се отнася сериозно към теб, както твърдиш, навярно ще поиска да ни опознае.

— Искаш да кажеш, че ти искаш да го опознаеш. Не, Шейна...

— Отношенията ви трябва да станат нормални. Елате в неделя да хапнем. Ще помоля мама да сготви и очаквайте малки чудеса. Ще ви вземе акъла. Какво ще кажеш за един и тридесет?

О, Боже.

— Не, Шейна. Времето ми с него е прекалено ценно. Не искам да го делим с никого.

— Един и половина — Шейна вирна брадичка.

— Не — Джоджо я изгледа продължително.

— Един и половина.

— Не.

— Един и половина.

— Не.

— Един и половина.

— Не.

— Един и половина.

— Не.

— О, Боже!

— Какво има?

— Една от сестрите Уайът.

Джоджо се извъртя, за да погледне през навалищата, която излизаше от театъра и наводняваше бара, и видя висока руса жена.

— Това е Магда!

Любимката ѝ, на Шейна също. Магда ги забеляза.

— Джоджо! Разкошно момиче! — те се прегърнаха. — А, Шейна! Колко се радвам, че те виждам.

Не се държи толкова мило с Шейна, колкото с мен, помисли си Джоджо.

— Беки тук ли е?

— Не, само двете сме — сякаш извинително отвърна Шейна.

— Отивахме да вечеряме — Магда неопределено посочи към обкръжението от красота, което я заобикаляше. Седем или осем съвършени мъже и жени. — Елате с нас — наистина постави ръка на рамото на Джоджо.

Изглеждаше, че наистина го иска, но Джоджо изпита неудобство да се натрапва, затова неубедително се заоправдава, че ще става рано на другия ден.

— Щом е така, трябва да обещаеш, че ще ми позвъниш, за да излезем. Обещай ми!

След това Магда си тръгна и мястото помръкна.

— С теб се държа по-любезно — тихо отбеляза Шейна.

— Да. Да, така беше. Нарече ме „разкошна“.

Последва миг мълчание, после двете не можаха да издържат и избухнаха в неистов смях.

— Знаеш ли какви сме с теб — заключи Шейна. — Състрадателни и милостиви.

ГЛАВА 32

Петък сутринта

Таня увеличи офертата си с нови петдесет хиляди, което беше по-малко, отколкото очакваше Джоджо. След което Олив я контрира с още двадесет хиляди.

— Защо си толкова начумерена? — попита я Манодж. — Но всъщност знаеше. — Мислиш, че няма да вдигнат над 1,1 милиона лири, които Ричи Гант е взел за „Бързи коли“.

— Все още не сме ги надхвърлили.

Следващото предложение на Таня беше за десет хиляди и Олив даде също толкова. И двете редакторки почти бяха стигнали максимума си, но офертата си оставаше 1,09 милиона.

— Трябват ти още десет хиляди — пресметна Манодж.

— Двадесет. Искам да го надмина, не само да го настигна.

Последваха нови пет от страна на Таня, после още пет от Олив — след което Таня наддаде с още три! Надмина сумата на Ричи Гант. Със съвсем малко, но я надмина.

Увеличавайки малко по малко, Джоджо успя да вдигне сумата, докато и двете редакторки се спряха на 1,12 милиона.

— С двадесет хиляди повече — отбеляза Манодж, — можеш да спреш дотук.

Но Джоджо и без това имаше намерение да спре. Нямахше повече пари и тъй като офертите бяха еднакви, трябваше да се проведе „конкурс по красота“, където Нейтън щеше да огледа издателите, които наддаваха за книгата, и да реши кого харесва най-много.

Манодж набра номера.

— Следващия вторник сутринта — съобщи той — отивате в „Долкин Емери“ в десет и в „Садърн Крос“ в единадесет и тридесет.

Полунощ, петък, апартаментът на Джоджо

На външната врата се звънна. Беше Марк. Отървал се от бандата шумни италианци, пристигна неканен у Джоджо.

— Искан да те видя. Разкарах италианците — извика по домофона, леко пийнал. — Дойдох с такси.

— И какво чакаш — медал ли?

Радваше се да го види, и то много, но категорично не биваше да му става навик да се изтърсва за едно бързо чукане всеки път, когато му скимнеше, преди да се отправи към къщи при жена си.

Тя стоеше до вратата и го наблюдаваше как изкачва последните стъпала.

— Можеше вътре да е другото ми гадже. Не мислиш ли?

Той стигна догоре и я придърпа към себе си с цялата пламенност на ревнивец.

— По-добре да няма друг.

— Един женен мъж ми казва, че не бива да си имам друг?

— Права си — той извади с усилие мобилния си телефон от джоба — това продължи прекалено дълго. Сега ще кажа на Каси, че те обичам и...

Тя издърпа апарата.

— Дай ми го, пияна откачалка. Така и така си вече тук, имам планове за теб.

Двадесет минути по-късно

Джоджо го избута от себе си; и двамата бяха потънали в пот и дишаха учестено.

— Това беше... беше — подхвана той.

— Отвратително?

— Да. А за теб?

— По-зле отвсякога.

— Всички ли участваха в наддаването?

— Да — смръщи се тя. — Всичкият тестостерон.

— Поела си голям риск.

— Но успях.

— Кажи ми, не започна ли всичко, за да биеш Ричи Гант?

— Естествено.

Докосна рамото му с връхчето на езика си. Кожата му беше гладка и солена. После зарови лице във врата му и вдъхна аромата му. Беше упойващ.

5:43 на следващата сутрин

Едновременно се сепнаха и се събудиха, видяха часовника и се спогледаха с ококорени от притеснение очи и настръхнали коси.

— По дяволите! — каза Джоджо — Марк, ставай, отивай си вкъщи!

— Да му се не знае — пребледнял и махмурлия, Марк хукна през вратата, все още обличайки се. — Ще ти се обадя по-късно.

— Хубаво. Желая ти късмет.

Секунди по-късно Джоджо чу да се затръшва входната врата, навярно беше прелетял петте етажа. Стомахът ѝ беше на топка от притеснение: задаваше се опасност. Каси щеше да разбере, Марк щеше да ѝ каже, щяха да съобщят на децата, щеше да бъде ужасно, той щеше да се изнесе от Пътни (Пътни — квартал на Лондон. — Б. пр.), щеше да дойде да живее при нея, щяха да се съберат, а тя още не беше готова.

Денят ѝ се стори безкраен. Отиде на йога с идеята, че това ще разсее мислите ѝ от чакането. Получи се само за един час. Когато се върна вкъщи, почти очакваше да намери Марк отвън с куфар в ръка. Но го нямаше. И никакви вести. Лошо. Липсата на новини беше потискаща от лошата новина. Марк и Каси навярно бяха потънали в порочния кръг на сълзите и взаимните обвинения. Потрепери, като си ги представи.

Накара Беки да излязат на пазар. Прекараха следобеда в „Уайтлис“, Джоджо проверяваше телефона си за съобщения на всеки петнадесет минути. Нищо. Мразеше безсилието си да не може да му позвъни.

Накрая ѝ се обади в събота вечерта, когато Джоджо беше у Беки и Анди.

— Той ли е? — само с устни прошепна Беки, с широко отворени от тревога очи.

Джоджо бързо ѝ кимна.

— Той е — прошепна Беки на Анди и те седнаха с хванати ръце, сякаш очакваха ракова диагноза.

Джоджо се изправи и отиде в антрето.

— Какво стана? Издънихме ли се?

— Не.

Тя въздъхна, за първи път с пълни гърди през този ден. Но напред с облекчението, почувства и разочарование. Във въображението

й той вече живееше с нея и тя се беше примирила с тази мисъл. Всъщност й беше много приятно.

— Кажи ми какво стана?

Така се случило, че Каси спала така тежко през цялата нощ, та само забелязала, че Марк се прибира в седем без пет с репетираното извинение: — „Цяла седмица се прибирам късно, до гуша ми дойде от шумни италианци, заспал съм на канапето в бара, ето ти номера, ако не ми вярваш.“

Но Каси наистина му повярвала — Джоджо реши, че е по-глупава, отколкото я беше смятала — и тя и Марк прекараха неделята в траурно настроение.

— Бяхме на косъм — казаха си. — Не трябва да допускаме да се случва отново.

Но четири нощи по-късно случаят се повтори. Въпреки че предишното закъснение беше предизвикало ужасно безпокойство, не настъпи краят на света; някак си се измъкнаха. И втория път се получи.

ГЛАВА 33

Четвъртък сутринта, „Долкин Емери“

Джоджо излезе от асансьора, после кимна на Нейтън да я последва.

— Добре — преглътна той и колебливо пристъпи навън от асансьора върху святата земя на „Долкин Емери“. Щеше му се да падне и да я целуне.

— Не се притеснявай — потупа го Джоджо нежно по гърба — те са само едно издателство, което иска да ти даде една камара пари, за да ти издаде романа. Мнозина автори биха убили, да бъдат на твое място.

Тя тръгна надолу по коридора, поздравявайки с бърза усмивка администраторката.

— Добро утро, Шърли.

— Добро утро, Джоджо.

— Това е Нейтън Фрей.

Шърли любезно се усмихна на пребледнелия, замаян мъж — причината, поради която трябваше да дойде на работа в седем и тридесет тази сутрин и да посипе с пясък пода на заседателната зала.

— В заседателната зала са. Ще им съобщя, че сте тук.

— Зная пътя.

— Да, нека само...

Но Джоджо вече я бе подминала, а Нейтън хрисимо подтичваше след нея.

Всички директори на „Долкин Емери“ бяха в заседателната зала, не по-малко изнервени: директорите по продажбиту проучването на пазара и рекламата и техните помощници, както и главният редактор Таня Тийл и самият издател. „Любовта и фереджето“ беше най-голямата мишена, която улучваха за цялата година.

— Проклета Джоджо, винаги закъснява — отбеляза Таня Тийл, подавайки главата си през вратата, после дръпвайки се рязко навътре.
— Боже, ето я!

Настана суматоха, когато Джоджо се показа на вратата, подканяйки Нейтън, който се опитваше да се усмихне с избили

капчици пот на горната си устна.

Дик Бартън-Кинг, директор по продажбите, се изправи и се втренчи през процепа за очи на своята бурка. Виждаше съвсем малко, което беше жалко, защото харесваше Джоджо.

Под метрите плесенясал плат, той затършува да открие процеп, за да се ръкува. Мразеше тая бурка. Идеята беше на отдела за проучване на пазара, естествено. Тогава защо не я беше облякъл някой от тях? Как така се измъкнаха само с чалми на главите?

Не му дадоха и един от играчките-автомати, които Таня Тийл лично беше отишла да купи. Не беше честно.

Търсенето на хубави книги става все по-сложно. Не бива да обръщам внимание на посипания с пясък под и другите афгански джунджурии, помисли си Джоджо: да видим обема на рекламния им бюджет.

Заеха местата си и групата се впусна в действие със смайващи приказки за реклами по телевизията, триседмично промоционално турне, сто хиляди отпечатани листовки и биографични очерци в престижните вестници...

— Ще дам интервю пред „Обзървър“? — запита Нейтън очарован.

— Да — потвърди Джуно, отговаряща за връзките с обществеността, — сигурна съм, че ще го уредим, може и да успеем. Вероятно.

Бяха направили макети за корицата и на рекламните плакати, графики с предвижданияте суми от продажбите. Дори Джоджо, свикнала на помпозните приказки на издателите, трябваше да признае, че представлението беше впечатляващо.

Колкото до Нейтън, той беше толкова слисан, че в един момент Джоджо се обезпокои да не припадне.

Когато всичко свърши, служителите на „Долкин Емери“ ги изгледаха, докато си тръгваха.

— Изглежда мина добре — каза тихо Таня Тийл, като разкопча ципа на ботуша си, обърна го и изсипа пирамидка пясък.

— Да — потвърди Фран Смит, помощничката ѝ, оглеждайки с въздишка пода, който ѝ предстоеше да помете.

Джоджо придружи Нейтън до таксито и го заведе в „Садърн Крос“, където Олив и екипът ѝ разиграха коренно различно представление. Никакъв пясък, никакви бурки, никакви играчки-автомати. Само разговори за наградата „Букър“.

Въпреки че предлагаха същия аванс като „Долкин Емери“, бяха предвидили много по-малък бюджет за реклама. Накараха факта да прозвучи като нещо хубаво.

— Прекомерната реклама може да опропасти една книга — заяви сериозно Олив. — Хубавите книги нямат нужда да се рекламират по търговски центрове и по спирките на метрото. Те говорят сами за себе си.

После, притиснат от Олив, Нейтън се съгласи, че не иска да го сложат в един куп с Джон Гришам и Том Кланси по летища, супермаркети и класации за най-продавани книги. Че много повече му подхожда да си изгради репутацията на добър писател въз основа на добрите отзиви и препоръките, предавани от уста на уста.

Когато срещата свърши, Джоджо заведе Нейтън в близката кръчма и се опита да направи равносметка.

— Дори книги, прекрасни като твоята, могат да спечелят от рекламата.

— Книгата си е моя — възрази Нейтън, малко ядосан, беше се главозамаял от идеята да спечели литературна награда. — Искам да ме отпечата „Садърн Крос“.

Ами хубаво, помисли си Джоджо. Започна се.

ГЛАВА 34

Петък сутринта

— Отпечатали са го — оповести Манодж, подхвърляйки броя на „Литературни новини“ на бюрото ѝ — на пета страница.

„Литературни новини“, 2 март

РЕКОРДНИ ПРОДАЖБИ

„Любовта и фереджето“, дебютен роман, чието действие се развива в Афганистан, според източниците ни беше продаден на Олив Лиди от „Садърн Крос“ за 1,12 милиона лири — най-високата сума, плащана някога във Великобритания за дебютен роман. Г-жа Лиди го определя като книга на десетилетието. Авторът му Нейтън Фрей е бивш начален учител, който шест месеца е живял, предreshен като жена, в Афганистан, докато правел проучванията си за книгата. Агент по продажбата е Джоджо Харви от „Липмън Хай“, която в последно време жъне успехи. Тя е агент и на Миранда Ингълнд, която е на първо място в класацията за тази седмица с четвъртия си роман. Другият редактор, участвал в наддаването, е Таня Тийл от „Долкин Емери“, за която казват, че е „съкрушена“.

Съкрушена, точно както казват, помисли си Джоджо. Таня се разрида, когато Джоджо ѝ се обади, за да съобщи новината. Един от най-трудните елементи на работата ѝ беше да отхвърля хората, но победителят можеше да е само един.

— Манодж, ще отидеш ли да купиш една торта?

— Празнуваме ли?

— Не, Луиза ще ни посети следобед с дъщеричката си Стела.

Манодж се смути.

— Луиза? — но после шеговито продължи. — Тъкмо ще ме отвори къде е забутала договора с Миранда Ингълънд. И ти ми казваш, че била подредена.

9:43, петък сутринта

Джослин Форсайт почука на вратата.

— Най-сърдечни поздравления, скъпа.

— Благодаря ти.

— Всичко ли е тип-топ? Прочете и ситния шрифт, нали?

— Почти. Сега ни опаковат с полиетилен.

О, не.

— С полиетилен ли ви опаковат? Да не е някой от юридическите ти лафове?

— По-скоро пожарникарски.

На лицето му се изписа нетърпение и любопитство, така че тя поясни:

— Когато пожарът най-накрая изгасне, сградата трябва да се обезопаси, затова обвиват прозорците с полиетилен.

— Полиетилен. Невероятно.

Втори пристигна Джим Суийтмън, който огря кабинета с ослепителната си усмивка.

— Поздравявам те. Ще е забавно, като тръгнеш да продаваш правата за екранизация.

— Значи ли, че ще трябва да отскоча до Лос Анджелис?

— Зависи... Как си с голфа?

— С голфа ли?

— Е, ще трябва да се научиш да играеш голф, за да впечатлиш големите клечки в киното.

10:56, петък сутринта

— Виждам, че си късметлия, Кагни. (Героиня полицайка от популярен телевизионен сериал. — Б. ред.)

Джоджо вдигна поглед. Ричи Гант стоеше на вратата и тя пусна химикалката.

— Какво? Да не би да говориш за сделката ми за 1,12 милиона лири за Нейтън Фрей?

— Доколко беше въпрос на късмет?

Джоджо се засмя.

— Знаеш ли? Колкото повече работя аз, толкова повече работи и късметът ми.

Устата му се отвори, като че искаше да каже нещо, но не му се удаде. Очевидно беше в плен на силни чувства.

— Ау! — Джоджо се плесна по челото. — Кого трябва да прегърна? Май вече стана време за седмичното съвещание. Нека те съпровожда до залата — тя се опита да сложи ръка на гърба му, но той се изплъзна.

На събранието всички говореха за сделката на Джоджо — книгата на десетилетието. Съдружниците силно се вълнуваха при мисълта, че ще получат част от комисионата, но дори и редовите агенти се радваха; всички, с изключение на Ричи Гант.

— Колко книги на десетилетието станаха досега? — попита той.
— Май поне шест.

Това предизвика смущение. Всички завиждаха, но повечето бяха достатъчно деликатни да не го покажат.

— Не беше много спортсменско — възпротиви се Дан Суон.

— Какво очакваш? — запита Джослин Форсайт с глас, сякаш го душат. — Аматадор. Гамен. Казвам аз да се отървем от него.

— Смотаняк — прошепна Джоджо и в стаята настъпи неловка тишина. — Смотаняк, не гамен.

Петък следобед

От два и тридесет нататък дамският състав в „Липмън Хай“ се скупчи в кабинета на Джоджо — дори Лорета Френч и Орора Хол забравиха омразата си към нея — носеха бебешки чорапки, розови гащички, дънкови роклички и миниатюрни фланелки, украсени с лъскави принцеси.

— Не ти ли се ще самата ти да си ги сложиш? — въздъхна Пам.

— Като нищо.

Скоро Луиза се появи на вратата и възкликна:

— Леле!

— Каква е станала косата ти — извика Джоджо. Късо подстриганата коса на Луиза беше израснала и обрамчила лицето ѝ, от което изглеждаше по-млада и по-нежна, отколкото я помнеше.

— Ехе! — Луиза посочи вързоп, закопчан на гърдите ѝ. — Остави косата ми. Какво ще кажеш за това?

— Покажи ни я — изчурулика Пам.

— Я се наредете на опашка — разпорежи се Джоджо. — Зад мен. Аз купих тортата, аз ще бъда първа. Здравей, мила — тя се наведе да целуне Луиза. — Поздравления! Дай ми я сега.

— Кажи „здравей“ на леля Джоджо — Луиза ѝ подаде Стела.

— Олеле! — Джоджо се загледа в мъничкото личице, миниатюрните миглички и разфокусираните сини очи.

— Не е ли прекрасна! — възкликна Луиза.

— Красавица. И ухае фантастично — на пудра и мляко.

Всъщност Луиза също ухаеше. Тя сякаш плуваше в облак от аромати.

— Може ли да я взема сега — примоли се Пам.

— После аз — настоя Олга Фишър.

Докато всички гукаха около Стела, Манодж раздаваше парчета торта и удостоверяваше Луиза с мрачни погледи.

— Луиза — каза високо той, — тъй и тъй си тук, можеш ли да намериш договора с Миранда Ингълънд?

— Моля? — усмихна се разсеяно Луиза. — Миранда коя?

— Миранда Ингълънд. Припомни си последния договор, който тя подписа. Знаеш ли къде се намира?

Нова полуусмивка.

— Представа си нямам.

А още по-малко интерес, отбеляза Джоджо.

В този момент се появи Марк и скупчилите се жени се отдръпнаха да му направят път.

— Поздравления — той целуна Луиза и погледна надолу. — Виждам, че прилича на майка си.

— Искаш ли да я подържиш?

Марк внимателно пое Стела и я залюля в прегръдките си, после ѝ се усмихна и каза нежно:

— Здравей, красавице.

О, Боже. Джоджо се канеше да сложи в устата си парче торта, но се спря и го върна в чинийката.

— Влюбен съм — нежно каза Марк, галейки с пръст Стела по лицето, но Луиза се усмихна и съобщи:

— Съжалявам, че ви прекъсвам, но трябва да тръгвам.

— Какво? Вече? — разочарованието бе всеобщо.

— Дойдох с автобуса, за да мога да я накърмя, но ако не си тръгна веднага, ще ме хване задръстването и ще минат часове, преди да стигна в къщи.

— Остани още малко — настоя Олга Фишър.

— Наистина не мога.

— Добре.

Те неохотно я пуснаха да си върви и се разотидоха по кабинетите.

Джоджо събра всички подаръци, изпрати Луиза до асансьора и използва момента да я попита:

— Добре ли си?

Луиза я дари с още една от прекрасните си усмивки и отговори:

— Джоджо, никога не съм била по-щастлива. Имам чувството, че съм в рая.

— Още се срещам с Марк.

— Той е прекрасен мъж. Виж как се зарадва на Стела.

Ясно. Връзката, която Джоджо искаше да установи, нямаше да се получи, поне не днес. Луиза не беше същата; беше се превърнала в нещо друго, в роб на едно вързопче. Да си го кажем, докато беше в кабинета ѝ, единственият човек, когото поглеждаше, беше Стела, въпреки че Стела не можеше още да отвърне на погледите ѝ.

Целуна я за довиждане.

— Обаждай се и ще се видим... кога предстои да се връщаш? През юни ли?

— Май през юни. Ще се видим тогава.

— Е — просъска Манодж на Джоджо, когато тя се върна. — Видя ли?

— Кое?

— Когато Марк Ейвъри взе бебето, всички жени викнаха: „Ааах!“ Жените постоянно прегръщат бебето, но никой не ахка. Каква е тая работа?

Джоджо го изучаваше.

— Ти ми кажи.

Беше любопитна да узнае защо при вида на Марк, който гука на Стела, загуби апетит към вкусната торта.

— Очевидно е!

— Защото изглежда мъжествен, но нежен ли?

Той подбели очи.

— Защото е шефът и те му се подмазват.

Четири седмици по-късно

— Мисля, че трябва да хвърлиш един поглед — Пам подаде на Джоджо купчина страници. — Мисля, че е ръкопис.

— Мислиш?

— Прилича на сбирка от имейли.

— Документалистика?

— Не точно. Но личността, която го е писала, не е тази, от която го имаме. Авторката е Джема Хоган, но го изпрати приятелката ѝ Сюзан.

— Нищо не ми говори.

Пам сви рамене.

— Препоръчвам ти да го погледнеш. Не съм сигурна, но може да излезе нещо страхотно.

ЛИЛИ

Въпреки че сама направих избора си, никога няма да си простя. Звучи твърде мелодраматично, зная, но е чистата истина. Много пъти до този ден съм си пожелавала да не го бях срещала. Това е най-ужасното нещо, което някога съм извършвала, и дори сега, когато сме заедно и имаме Ема, често установявам, че докато правя нещо обикновено — приготвям млякото на Ема или си мия косата, очаквам да настъпи катастрофа. Да изграждаш щастieto си върху чуждото нещастие не е добро начало за устойчива връзка. Антон казва, че страдам от чувството за вината, характерно за всеки католик. Но аз не съм католичка — следователно не може да е вярно.

ГЛАВА 35

Журналисти. Със скромния си опит на човек, от когото са взимали интервюта, мога да кажа, че съм срещала два вида. Първите се правят на „сериозни“, като се обличат като бездомници (стил, който до известна степен толерирам, откакто станах майка). Другите изглежда прекарват целия си живот, пъхайки си носа в чуждите работи.

Тази, която наруши територията ми — Марта Хоуп Джоунс от „Дейли Еко“ — беше от втората категория. Беше облечена в червен костюм с позлатени копчета с обточени с ширити пагони на раменете и носеше обувки в същия червен цвят. Чудно как е успяла да ги намери. Навярно е прибегнала до услугите на агенциите за организиране на сватби, където боядисват обувките на шаферките в същия цвят като роклите им. Не че особено разбирам от това.

— Добре дошла в скромното ми жилище — казах аз и едва-що не си отхапах езика. До такава степен не исках да привличам вниманието ѝ със скромността на жилището си: бивш общински апартамент, само с една спалня, който приютяваше Антон, Ема и мен.

Когато Отали, пиарката от „Долкин Емери“, уговори интервюто, бях помолила да ми позволят да се срещна с тази Марта в хотел, бар или на някоя автобусна спирка — където и да е, но не тук. Ала статията трябвало да носи „домашна“ атмосфера, така че не ми оставиха избор.

— Очарователни — обяви Марта, завирайки нос си в кухнята и забелязвайки две сушилки с дрехи, които упорито отказваха да изсъхнат.

— Не е нужно да влизате там — цялата пламнах. — Представете си, че не сте ги видели.

Но Марта бръкна в чантата си (в същия червен цвят като обувките), извади бележник и започна да си записва нещо. Опитах се да чета на обратно и ми се стори, че една от думите беше „кочина“.

Насочих я към хола, който Антон, слава Богу, беше разтребил. Всъщност беше струпал четиридесет или петдесет от меките играчки на Ема в един ъгъл, освен това беше изпразнил цял флакон с

освежител за въздух с аромат на праскови с надеждата да замаскира миризмата на мухлясало пране.

Марта се тръсна на канапето, измърмори „Боже!“ и скокна отново на крака. И двете забелязахме остра част от „Лего“, която болезнено се бе забола в задникай.

— Извинете, това е на момиченцето ми...

Марта надраска още нещо в бележника си.

— Не използвате ли диктофон? — попитах аз.

— Не, така е много по-непосредствено — размаха химикалката си с усмивка. И можеше да си пише каквото си поиска за мен.

— Къде е дъщеричката ви? — тя се огледа.

— На детската площадка с баща си.

Където щяха да останат, докато не им съобща, че теренът е чист. Не можех да ги замесвам в това.

Марта прие чая, отказа бисквитите и интервюто започна.

— Е, браво на вас — прочете й шареха като малки сини мъниста, прекалено лъскави и ненаситни. — За книгата ви „Церовете на Мими“.

Издаде звук, сякаш съм изиграла номер на доверчивите читатели. Идея нямах как да отговоря. „Да, чудесно съм се справила, благодаря.“ Щеше ли да е безочливо? Освен това, ако свиех рамене и кажех: „Не аз съм измислила пътуването във времето“, щеше ли да си затвори бележника и да си тръгне?

— Четох част от биографията ви, но вие сигурно знаете, че материалите на Марта Хоуп Джоунс са различни от това, което публикуват обикновените драскачи. Искам да започна начисто. Да разбера коя в същност е Лили и какво се крие под нейната кожа?

Тя направи движение с ръката си, все едно, че дълбае, и аз предпазливо кимнах, но не исках да я пускам под кожата си.

— Не винаги сте били писателка, нали, Лили?

— Не. Допреди две години се занимавах с връзки с обществеността.

— Нима?

Явната ѝ изненада беше обидна, макар да ми беше ясно, че не изглеждам като човек с такава професия. Енергичните, бързо мислещите, изграждащите чуждия имидж трябваше да имат вид на енергични, бързо мислещи, изграждащи чуждия имидж. Да носят костюми, косите им да са фризирани, маникюрът им да е направен

професионално. Но дори и в апогея на скромния ми успех, подгъвите на дрехите ми мистериозно се разпаряха, дългата ми руса коса се измъкваше от шнолите и се потапяше в кафето по време на важни срещи. (Това беше причината организаторът да спре да ме кани на срещите за опознаване с клиентите.)

— В коя област работехте? — Марта беше заинтригувана. — Певци, създали един-единствен хит? Звезди от сапунени сериали?

— Не чак толкова важни личности — аз пък не исках да се правя на интересна.

Хората си представят, че работата на пиара е да привлича вниманието на пресата към некадърни певци, актьори или модели. Но освен това пиарите продават мляко на прах на безпарични африканци, твърдейки, че то е по-добро от майчиното мляко. Или някоя тютюнева компания им плаща да убеждават лековерни правителства, че е чудесна идея повечето поданици да са пушачи, защото всички ще измрат, преди да станат прекалено стари и да им потрябват пенсия или лекарски грижи. Статия, написана от талантлив отговорник за връзките с обществеността, може да убеди хората, че няма значение, че водата им се трови от някоя химическа корпорация, защото компанията създава работни места.

Рекламата и подкупването на политиците също може да помогнат. Когато дойдат тежки времена и беззащитните поискат помощ, аз идвам да ги спася с някой вестникарски материал.

Съчувствието ми към онези, наред чийто град е струпано огромно бунище или магистрала пресича задния им двор, е искрено. В резултат статиите ми в пресата наистина бяха убедителни; за мой срам съм добра в работата си и безброй пъти съм си мечтала за двама-трима певци със западаща кариера.

— Ясно, занимавахте се с връзки с обществеността — химикалката на Марта неуморно драскаше. — И къде беше това?

— В Дъблин отначало, после в Лондон.

— Какво сте правили в Ирландия?

— Майка ми отиде да живее там, когато бях на двадесет, и аз заминах с нея.

— Но се върнахте в Англия. Какво стана?

— Съкращения. Освободиха ме от работа.

Аз си бях виновна. Така добре си свърших работата в две огромни кампании, че и двете фирми получиха каквото искат и престанаха да бъдат наши клиенти. Това съвпадна с орязването на работните места в бранша в Ирландия и така и не успях да си намеря друга работа. Право да си кажа, изпитах огромно облекчение. Тази работа ме потискаше до смърт.

— Майка ми се върна в Англия и аз дойдох е нея. Закратко работих на свободна практика... — после млъкнах.

— После ви обраха.

— После ме обраха.

— Ще имате ли сили да ми разкажете по-подробно? — попита Марта, притискайки ръката ми със своята, тонът ѝ изведнъж стана мелодраматично загрижен.

Кимнах. Не че някога е имало съмнение. Ако държах в тайна истински драматичната част от историята, нямаше да има нито интервю, нито статия, заемаща две страници от най-продавания всекидневник в Англия. Разказах набързо, изпускайки колкото можех, и завърших със сцената, когато онзи тип ме блъсна на земята и изчезна с чантата ми.

— И така ви остави да умрете — Марта бясно дращеше по страницата.

— Хм, не. Бях в безсъзнание, но се свестих и успях да се добера до вкъщи.

— Да, но е можело и да сте мъртва — настоя Марта. — Нямало е как да знае.

— Де да знам — свих рамене, като се съгласих неохотно.

— И въпреки че постепенно физическите белези са изчезнали, душевните рани останаха?

Преглътнах.

— Бях много разстроена.

— Разстроена! Сигурно сте се потресли. Невероятна травма! Нали?

Послушно кимнах — и малко отегчено.

— Получили сте посттравматичен стрес — Марта пишеше все по-бързо, — не сте могли да ходите на работа.

— Вижте, по това време бях на свободна практика...

— Не сте били в състояние да излезете от къщи...

— Да, аз...

— Престанайте да се миете? Да се храните?

— Но аз...

— За вас всичко е изгубило смисъл.

Пауза. Въздишка.

— Понякога. Но не всеки чувства...

— И точно в този мрачен, самотен момент, се появява искрица светлина. Озарило ви вдъхновението, седнали сте и сте написали „Церовете на Мими“.

Още секунда мълчание, след което вдигнах бяло знаме. Да кара както знае, вече не й трябвах.

— После си наемате агент, той ви намира издател и бум! За една нощ ставате знаменитост!

— Не точно. Писах близо пет години през свободното си време и всъщност завърших един роман, но никой не искаше...

— Колко екземпляра от „Церовете на Мими“ са продадени?

— Последната цифра е 150 000. Поне толкова са отпечатани.

— Брей, брей — дивеше се Марта, — почти четвърт милион.

— Не...

— Горе-долу — акулската усмивка на Марта не допускаше възражения. — И сте я написали за по-малко от месец.

— Два месеца.

— Два? — изглеждаше разочарована.

— Но това е невероятно бързо! Писах първия си роман почти пет години и още не е издаден.

— И, както чувам, вече имате предани почитатели. Вярно ли е, че са организирали читателски групи, които във ваша чест се наричат „вещерски сборища“?

Имаше няколко откачалки в Уилтшър, на които им беше омръзнало да се правят на друиди. Но кимнах. Това за сборищата беше вярно.

Внезапно дамата в червено смени тактиката.

— Въпреки това критиката не винаги е била благосклонна, нали, Лили?

Отново показваше фалшиво съчувствие. Предпочитах да ме мачка.

— Кой го е грижа какво казва критиката? — решително отвърнах аз. Всъщност, беше ме грижа. Знаех наизуст огромни откъси от най-свирепите отзиви, които получих, откакто „Церовете на Мими“ наводни книжарниците и за романа започна да се говори. Когато отначало книгата излезе и никой не очакваше да се продадат повече от две хиляди екземпляра, една утешителна статия в „Айриш таймс“ ми отправи плахи похвали. Но търговският успех съвпадна с най-жлъчните статии, които се лееха в големите вестници. „Индипендънс“ я беше нарекъл...

— „Захарен памук за мозъка“ — додаде Марта.

— Да — съгласих се смирено. Можех да продължа. *Този абсурден дебютен роман е вторичен продукт на съвременната съзливачива чувствителност. Небивалица, в която се разказва за някаква добра вещица, така наречената Мими, която изневиделица се появява в едно китно селце и отваря магазинче, където продава възшебни церове на народонаселението за разните им болестки.*

— И „Обзървър“ каза, че книгата ви е...

...толкова сладникава, че на читателите може да им призлее — довърших вместо нея. Така беше. Всъщност можех да цитирам цялата статия, дума по дума. — Моля ви — казах, — написах книгата за собствено удоволствие. Откъде да знам, че някой ще я публикува. Ако не беше Антон, никога нямаше да я изпратя на Джоджо.

Химикалката на Марта отново увеличи скоростта.

— Как се запознахте със съпруга си Антон?

— Още не сме женени.

Журналистите правят толкова много грешки, но трябваше поне да изясня фактите. Мразя да чета интервюта, пълни с неточни подробности за мен, защото се опасявам хората да не помислят, че лъжа. (Никога не гълтам, като пуша. Бих се във Виетнам и прочие.)

— В такъв случай как се срещнахте с годеника си Антон?

— Приятел — поправих я аз, да не би да ми поиска да ѝ покажа пръстена.

Марта остро ме изгледа.

— Но нали ще се оженим?

Изсумтах утвърдително, но всъщност за мен не беше от голямо значение ще се оженим ли, или не. Родителите ми, за разлика от мен, са горещи привърженици на брака. Толкова го обичат, че продължават

да го практикуват. Майка ми е била женена два пъти, а татко — три. Имам толкова много доведени и заварени братя и сестри, че една семейна сбирка би заприличала на някой от последните епизоди на „Далас“.

— Та как се запознахте с Антон? — попита Марта отново.

Как да отговоря на това?

— Чрез една обща приятелка.

— На тази обща приятелка ще ѝ бъде ли приятно да я спомена?
— примигна тя.

— Не, благодаря. Не мисля.

— Напълно ли сте убедена?

— Изцяло. Благодаря.

Марта се пообезпокои, знаеше, че има някаква история, а аз изглеждах, сякаш съм глътнала блокче лед. Мразя, мразя, мразя да давам тези интервюта. Ужасявам се, че ще ме разкрият, и ако продължават да ровичкат из личния ми живот, така и ще стане.

Но карай да върви. Поне засега.

— С какво се занимава Антон?

Друг неудобен въпрос.

— Той и партньорът му Мики имат медийна компания, наречена „Ай-Кон“. Те създадоха „Последният човек“ за „Скай Диджитъл“. Нали знаете, онова риалити шоу — довърших с надежда.

Но тя не беше и чувала. Както и шестдесет милиона други зрители.

— А сега са в преговори с Би Би Си и Канал 5 за деветдесетминутка. („Деветдесетминутка“ означава телевизионен филм. Така ми звучеше по-добре.)

Но Марта не се интересувахе от върховете и спадовете в кариерата на Антон. Е, направих каквото можах.

— Ами хубаво, мисля, че вече научих достатъчно — тя затвори тефтера си, после скокна до тоалетната. Докато я нямаше в стаята, се безпокоях какво съм казала, какво не съм казала и дали има чисти кърпи в банята.

Изпроводиخ я до входната врата на долния етаж, покрай партерния апартамент на Лудия Пади. Надявах се да не се появи, но той нищо не пропускаше и копнееше за разнообразие. Поне не беше

агресивен, и на това съм благодарна. Всъщност изглеждаше съвсем доволен, защото хареса Марта в пурпурните ѝ одеяния и заяви:

— Брей, напомняте ми на една песен.

— „Дамата в червено“ — Марта сърдечно му кимна. — И аз много я харесвам.

Но вместо нея Лудият Пади подхвана:

— „Внимавайте, не викайте и не плачете, ще разберете защо...“

Малко късно разпознах песента и я запях на ум — „Дядо Коледа идва в града“.

— Не му обръщайте внимание — усмихнах се заговорнически и си завъртях ръката — благодаря, че дойдохте.

— „Той знае спите ли...“

— Фотографът ще ви се обади за снимката.

— „Знае дали сте будни...“

— Беше ми приятно да се запознаем — тя мрачно се усмихна.

— „Знае дали сте били послушни...“

— Довиждане.

— „ЗАТОВА ВИНАГИ СЛУШАЙТЕ!“

Ведната щом тя си тръгна, се върнах горе, взех си набързо дъх и звъннах на Антон по мобилния.

— Вече е безопасно да се върнете.

— Идем, скъпа.

Десет минути по-късно щръкна на вратата, дългурест като върлина. Малката Ема беше дълбоко заспала, свита на топка до гърдите му. Шепнейки, я сложихме в легълцето и затворихме вратата на спалнята.

В кухнята Антон си съблече палтото. Под него носеше розовия кашмирен пуловер, който татко ми изпрати, в случай, че ме поканят у Греъм Нортън. (Не че татко живее в света на фантазиите, но е редовен посетител.) Пуловерът беше прекалено къс и тесен за Антон, виждаха се петнадесет сантиметра от хлътналия му стомах и един дълъг черен косъм, който се спускаше от пъпа му. Коуди веднъж нарече Антон най-зле облечения човек, когото някога е срещал, но според мен не е така. Розовото определено му отива.

— Тая дрешка май е твоя — той посочи пуловера с изненада. — Извинявай, скъпа, облякох се адски набързо, помислих, че е някой от омалелите ми пуловери. Е, казвай, как мина с гостенката ти?

— Абе не знам. Като че не беше зле, докато не срещна Лудия Пади.

— Боже! Само не отново. Какво стана този път? Да не я покани на среща?

— Не, изпя „Дядо Коледа идва в града“.

— Но сега е април.

— Тя беше облечена в червено.

— Но нямаше брада.

— Нямаше.

— Трябва да се преместим. Да са останали бисквитки?

— Колкото щеш.

— Не ги разбирам.

Нито пък аз — след първото интервю, което взеха от мен, ме осрашиха пред целия свят, като казаха, че предлагам само кафе или чай без бисквити. Оттогава насам, като закъснял опит да се реабилитирам, купувам от най-хубавите бисквити всеки път, когато ще идва журналист, но нито един не щя да ги вкуси.

ГЛАВА 36

Нека разкажа за Антон. Важно е да разберете, че не съм прелъстителка. Честно казано, далеч не мога да се нарека фатална жена. Ако направех състезание, щях да се класирам толкова назад, че да се наложи да измислят нова категория специално за мен.

Накратко, ето как стана всичко: израснала съм в Лондон и след няколко бурни години родителите ми окончателно се разделиха, когато бях на четиринадесет. В годината, когато навърших двадесет, майка ми се омъжи за един тъповат, но достолепен ирландец и се премести при него в Дъблин. Въпреки че вече бях достатъчно голяма да живея самостоятелно, аз също заминах за Дъблин и след време си намерих приятелки, като една от най-близките ми беше Джема. След като висях на врата на майка ми и нейния хубавец Питър около година, се стегнах, взех диплома по „Комуникации“, после си намерих работа да пиша статии в пресата за „Мълигън Тани“ — най-голямата ирландска фирма за връзки с обществеността. Но след като работих там пет години, си загубих работата и не можах да си намеря друга. Това се случи горедолу по времето, когато мама и Питър се разделиха. Майка ми се върна в Лондон и аз — като бледна сянка — я последвах по петите. При все че не ми беше по сърце, си намерих някаква работа на свободна практика да пиша съобщения за печата, но все не ми стигаха парите, за да отскоча до Дъблин да видя старите дружки в края на седмицата. Междувременно, скоро след като се върнах в Лондон, Джема се запозна с Антон. Въпреки че от време на време Джема ми идваше на гости, Антон беше прекалено необщителен и не я придружаваше.

Така че не го бях срещала, докато не остави Джема в Дъблин с разбито сърце и не дойде в Лондон, за да създаде собствена медийна компания. (С Мики им беше писнало да правят клипове за охрана на труда и искаха да се пренасочат към телевизията. Предполагаха, че ще им бъде по-лесно в Лондон, отколкото в Дъблин.)

Според версията на Антон продължилата му една година връзка с Джема беше приключила. Тя твърдеше, че само си почивали един от друг, но той не го осъзнава. Тихичко плачейки по телефона, тя ми довери:

— Давам му два месеца, дотогава ще разбере, че все още ме обича, и ще се върне.

Обаче тя се опасяваше, че някоя лондонска мацка може да го разтуши и тъй като бях „посветена“, идеално ми пасваше ролята на шпионин на Джема. Наредено ми бе да се сприятеля с Антон, да не се отделям от него и ако много се заглежда по друго момиче, „да бръкна в окото му с остра клечка“ или „да плисна киселина в лицето на мацката“.

Обещах да постъпя точно така, но за мой вечен срам не направих нито едно от двете. Обичах Джема, тя ми вярваше за Антон, най-любимия ѝ човек, а аз се отплатих за доверието ѝ, като я предадох.

Изглежда Джема е имала предчувствие. Веднъж по телефона каза полуизвинително:

— Знам, че съм невротична, ревнива и зла жена, която не се търпи, но, моля те, не се сближавай прекалено с него. Знаеш, че си хубава.

— Ако харесва оплешивяващи жени. (Косата ми е толкова рядка, че понякога прозира розовината на скалпа ми. Други жени казват, че ако спечелят от лотарията, ще си направят по-големи цици или постегнат задник. Аз бих си присадила коса, въпреки че има опасност да се инфектира, както явно стана с Бърт Рейнолдс.)

— Човек не знае, може да обича кубета. Просто сте пред очите ми, ходите насам-натам, карате ролкови кънки, той те снима на фона на площад Трафалгар, Биг Бен, Бъкингамския дворец... — нареждаше Джема.

— Улица Карнаби — допълних аз — ще отидем дотам с червен автобус.

— Да, именно, благодаря. Ще се разхождате, изпитвайки мила платонична любов. После един ден ще ти влезе прашинка в окото, той ще ти я извади, и опа! Притискате се плътно един до друг, че не може нож да прекараш, усещате как бавно пламва искрата и установявате, че отдавна сте влюбени.

Обещах на Джема, че няма за какво да се тревожи и донякъде удържах на думата си. Нямаше пламнали искри и пращинки в окото. Вместо това се влюбих в Антон още първия път, когато го видях. Но и за Джема той беше „единственият“. Изглежда му ставаше навик.

Но всичко тепърва ми престоеше и нямах представа, че ще се случи нещо подобно, когато два дни след пристигането му в Лондон вдигнах телефона и набрах неговия номер. Длъжна бях да се погрижа, но как да го държа под око? Можех да седя в някоя кола пред апартамента му и да го дебна. Само че не исках. Реших, че една предварителна среща на по чашка да се опознаем ще свърши работа. В зависимост от това как ще протече, можех да го запозная с други хора, които да се съгласят да участват в следенето.

Разбрахме се да се срещнем в седем часа един четвъртък до станцията на метрото в Хавърсток Хил. Държах под наем мизерен апартамент близо до Госпел Оук — щях да отида пеша.

Докато слизах по хълма към станцията на метрото, въздухът беше кристално чист и ухаеше на сочна трева. Хладният покой на есента току-що беше настъпил. Огненият блясък на август беше отстъпил на мека, бакърена светлина; миризмата от нагорещени кофи за смет беше заменена от сладкия аромат на златните листа и скорошният дъждец беше отмил останките от летния прахоляк. Бях спокойна, че е есен. Можех отново да дишам. Докато не се сетих, с типичната ми липса на организация, че не зная как изглежда Антон. Можех да се осланям само на описанието на Джема, което гласеше, че той е „разкошен, не можеш да си представиш“. Но непредставимото можеше да бъде и „и последният мъж да беше на земята...“ Да му се не знае, ядосвах се на себе си, примижавайки към далечната станция, надявайки се да няма прекалено много красиви мъже. (Подобна мисъл е доказателство, че развивам някаква форма на лудост.)

Докато търсех с очи, забелязах, че някой пред станцията ме наблюдава. Изведнъж разбрах, че е той. Знаех, че е той.

Не се спънах, но имах чувството, че ще падна. От изненада всичките ми мисли се разбъркаха и се наредиха наново и за един миг всичко се промени. Зная колко абсурдно звучи, но е чистата истина.

Навярно съм спряла. Веднага осъзнах, че трябва да се обърна кръгом и да излича от съзнанието си бъдещето, но продължавах да слагам един крак пред друг, сякаш невидима нишка ме теглеше право към него. Чувствах яснота, страх и особено чувство за неизбежност.

Всяка глътка въздух, която си поемах, отекуваше силно и забавено, сякаш се гмурках под вода, и когато се приближих, си наложих да спра да го гледам. Съсредоточих се върху тротоара —

изхвърлени билети за метрото, фасове от цигари, смачкани консерви от кока-кола — докато стигна до него.

Първите му думи бяха:

— Видях те още отдалеч. Веднага се досетих, че си ти — той докосна кичур от косата ми.

— И аз разбрах, че си ти.

Докато тълпи от хора профучаваха, влизайки и излизайки от станцията, подобно на герои в забавени филмови кадри, ние с Антон приличахме на неподвижни статуи, очите му вперени в мен, положил ръце на раменете ми, сякаш пленени в магически кръг.

Отидохме в една от хубавите кръчми наблизко, където той ме настави на една пейка и попита:

— Нещо за пиене?

Мекият му мелодичен глас успокои немирния морски бриз и се разнесе из мъгливия, изпълнен с аромат на пирен въздух. Беше от Донегал в северозападна Ирландия; след време установих, че там всички говорят като него.

— Аква либра — отговорих аз, страхувайки се да поръчам алкохол, да не стане сместа прекалено взривоопасна. Той се облегна на бара, каза нещо на бармана и с ужасно объркване аз определих какво виждам. Беше висок и ъгловат, и толкова слаб, че дъното на джинсите му висеше, ризата му беше с ярки шарки, не точно като хавайска, но опасно близко. Лонгур. Така бе го окачествил Коуди... Но черната му коса изглеждаше деликатна и копринена, имаше хубава усмивка, и случващото се в момента нямаше нищо общо с външния му вид.

Той се върна с напитките и се наведе към мен, притворил очи от наслада. Канеше се да каже нещо мило, просто си го знаех, затова избързах с нещо по-неутрално:

— Апартаментът ти във Воксхол има ли микровълнова печка?

— Има, наистина — отвърна любезно той. — Има и хладилник с камера, поставка за притопляне на ядене, чайник, тостер и абсорбатор. И това е само кухнята.

Колебливо зададох още няколко въпроса, като всеки следващ излизаше още по-глупав от предишния. Как му харесва Лондон? Апартаментът му близо ли е до станция на метрото? С тържествен тон той даде отговор на всичките.

Но не зададох истинските въпроси. Гледах лицето на Антон и се питах какво има, какво има в него, та ме кара да се чувствам така?

Чудех се дали не е, защото той ми изглеждаше най-жизненият човек, когото някога съм срещала. Очите му блестяха и с всяка усмивка и всяко намръщване лицето му изразяваше всичките му мисли.

Впечатляваше ме всяко ново нещо, което забелязвах — дългите му пръсти и едрите кокалчета, така различни от моите. Гъвкавият му кръст ме привличаше непоносимо. Искях да докосна неговата крехкост, така несъответстваща на този висок, жизнен мъж, и да заплача.

Но имаше една тема, която не подхванахме, и колкото повече приказвахме, толкова отсъствието ѝ ставаше по-осезателно. Накрая изтърсих:

— Как е Джема?

Не можех да не попитам. Тя беше причината за срещата ни и нямаше как да се преструвам, че е иначе.

Антон погледна към пода, после отново нагоре.

— Добре е — очите му гледаха умолително. — Не ставам за нея, все ѝ го казвам.

Кимнах, пийнах още малко, главата ми олекна и изведнъж започна да ми се повдига. С омекнали крака тръгнах към тоалетната, затръшнах вратата зад себе си и повръщах ли повръщах, докато не остана нищо освен стомашен сок.

Излязох, все още олюлявайки се, облях китките си със студена вода и попитах отражението си в огледалото: Какво, по дяволите, става?

Беше просто, влюбвах се в Антон и от това ми прилошаваше. Единственото, за което можех да мисля, беше Джема. Обичах Джема, а тя обичаше Антон.

Върнах се при него и казах:

— Трябва вече да тръгвам.

— Зная — той беше разбрал.

Изпрати ме до вратата и каза:

— Ще ти се обадя утре — после докосна връхчетата на пръстите ми със своите.

— Чао.

Изкачих бегом стълбите към убежището на апартамента си, но стигнала веднъж там, не се почувствах по-добре. Мотаех се като муха без глава, неспособна да се съсредоточ върху нищо. Всичко по телевизията ме дразнеше, книгата не ми беше интересна, исках да поговоря с някого... но с кого? Почти всичките ми приятели бяха приятели и на Джема. Джеси, сестра ми, обикаляше света с гаджето си Джулиан, последната им пощенска картичка пристигна от Чили.

Навярно с майка ми... но тя отбягваше да говори с мен. Подозирах, че се опасяваше да не би да я помоля да се нанесе пак при нея. Колкото до татко, той не вярваше, че и сам Господ ще бъде достатъчно добър за мен, да не говорим за разни бивши на Джема. И от него щях да получа слаба утеха. По-добре да се оплачех на арменския поп.

Любовта от пръв поглед не можеше да е такава — само най-романтичните хора вярват, че съществува. Естествено всеки може да изпита страст. Известно е, че мъжете са способни да зяпат цяла вечер жената на съседната маса и после да го отрекат. Или да откажат да седнат в колата, само защото зад волана си ти. Или да обещаят да те вземат в седем и тридесет, а да се появят в десет и двадесет, лъхаци едновременно на Джак Даниълс и скъп аромат. (От парфюма на някоя друга.)

Но независимо от всичко, винаги съм вярвала в любовта, макар да звучи като да вярваш в честните политици. Падам си по всякакви истории за любов от пръв поглед, все едно са скъпоценни камъни. Докато работех в „Мълиган Тани“, бях срещнала един мъж — важен шеф в бранша, който имаше право да коли и беси — и той сподели как почти бил сгоден за някаква жена, когато срещнал ЛННЖ (любовта на неговия живот). „Разбрах го първият път, когато я видях в другия край на стаята.“ Това бяха точните му думи.

(Всъщност нямам представа как започнахме тази тема. По това време се срещаме, за да решим как най-лесно да убедим една малка община, че няма защо да се страхува от канцерогенните отрови, които компанията на въпросния господин планираше да изхвърли в реката им.)

Така че ми беше неприятно да открия обратно на своите очаквания, че влюбването от пръв поглед не е забавно. Вместо целият

ми живот да си дойде на място и да се изпълня с радост, светът напълно помръкна.

Дори и без Джема положението беше смуцаващо. А с нея...

Легнах на канапето и се опитах да си припомня какво беше казала за Антон: че бил страхотен в леглото и имал голямо оху-боху, но май това беше всичко. Никога и не спомена, че той е мъжът, при вида на който всяка жена губи ума и дума. Ирландският Уорън Бийти, който съблазнява без усилие всяка по пътя си. Винаги съм мразила такива мъже и ми е гадно как жените ги преследват и им се молят. Не исках да бъда поредното тъпичко момиченце, което подтичва подир Антон, сякаш е напълно обезумяло, аз не бях такова. (Надявах се.)

Затова мъдро и хладнокръвно реших да обвия сърцето си с броня. Нямах да се срещам повече с него. Това беше най-правилният път и щом веднъж взех решение, се почувствах по-добре. Бях ограбена, но бях по-добре.

Тъкмо се бях успокоила достатъчно, за да се съсредоточа върху филма по телевизията, когато телефонът иззвъня. Боязливо го загледах, сякаш беше бомба с часовников механизъм. Той ли беше? Навярно. Секретарят се включи и почти щях да повърна за втори път през тази вечер, когато Джема заговори:

— Обаждам се да проверя как се развиват нещата.

Не вдигай телефона, не вдигай телефона.

— Моля те, моля те обади ми се веднага щом се прибереш, няма значение колко е късно. Тук направо полудявам.

Вдигнах слушалката. Как можех да стоя така?

— Здравей.

— Боже, прибрала си се рано. Срещна ли се с него? Той говори ли за мен? Какво каза?

— Че си прекалено добра за него.

— Ха! Аз ще преценя това. Кога ще се видите отново?

— Не знам. Джема, не е ли побъркана цялата идея да го шпионирам...

— Не, не е. Трябва да се срещате! Нужно ми е да знам какви ги върши. Обещай ми, че ще го направиш.

Тишина.

— Обещавах ли?

— Добре, обещавам — радвах се.

Презирах се.

Верен на думата си, Антон ми се обади и първото нещо, което каза, беше:

— Кога мога да те видя отново?

По ръцете ми изби студена пот, отвърщавах се от себе си.

— Ще ти се обадя след малко — изграчих аз и се запрепъвах към банята, да повърна сутрешното си кафе.

Когато приключих, бавно се изправих, седнах на тоалетната седалка и подпрях потното си чело на умивалника. Мудно се зачудих как да постъпя. Обещанията ми към Джема бяха празни приказки. Искях да се срещна с него, но се страхувах да останем насаме. Най-доброто решение беше да омекотя присъствието му с присъствието на други хора.

Една стара приятелка от училище, Ники, и съпругът ѝ Саймън ме бяха поканили на вечеря. Навярно и Антон можеше да дойде. С малко късмет дори можеше да се сприятели с тях; ако се познава с повече хора, нямаше да съм длъжна да се срещам с него толкова често.

Антон никак не се показва разочарован, когато разбра, че и други хора ще присъстват, когато се видим следващия път. Всъщност той се прояви като идеалния гост за вечеря, правеше комплименти за къщата и храната и разговаряше на безобидни теми. Аз, противно на него, бях вдървена, дръпната и обзета от ревност. Не можех да се храня, докато пред очите ми Ники гледаше Антон.

— Пак става същото — помислих си. — Той я очарова без усилие и тя се свива като взривена сграда.

На следната сутрин, рано, колкото приличието позволяваше, позвъних на Ники под предлог да ѝ благодаря.

Тя отбеляза:

— Антон ли, симпатичен е.

— Симпатичен ли?

— Ами да.

Смених темата, готова да чуя, че тя е влюбена в него и се готви да напусне Саймън, когато тя добави:

— Леко глуповат. Какво намира твоята Джема в него?

— Вижда ти се глупав?

— Ами да... въздухар. Прекалено е — тя изрече думата крайно пренебрежително — ентусиазиран. И акцентът, цялото това мякане, не е нищо освен превземки.

— Не смяташ ли, че е красив?

— Ако си падаш по полуумни двуметрови върлини.

Ще бъде ли нечестно, ако сега спомена, че Саймън беше метър и седемдесет и често носеше каубойски ботуши с осемсантиметрови токове? (Крачолите на прекалено дългите джинси спуснати върху тях в опит да ги прикрие.)

— Предполагам, че е заради цвета му — продължи Ники с безразличен глас. — За ирландец е твърде тъмен. Мислех, че всичките са пясъчноруси и луничави.

— Майка му е югославянка.

— А, това обяснява скулите му.

— Не са ли божествени?

— Стига бе! — тонът ѝ бе леко обезпокоен.

— Ще ми се да бяха мои.

Беше истина, но не по начина, по който Ники избра да разтълкува думите ми. Краткият полъх на безпокойство отмина; и за момент не би си помислила, че ще открадна нечий мъж. Така си беше. Никой никога не би го помислил за мен. Най-малко пък аз.

Опитвах се да страня от него. Бог знае, че се стараех. Но срещата ни беше изместила центъра на гравитацията и всеки елемент и избор беше променен. Животът ми дотогава ми изглеждаше безсмислен. Изведнъж сякаш набра скорост, като че ли се спусках в някакъв тунел, и полагах отчаяни усилия да се задържа.

Издържахме почти шест седмици, четиридесет мъчителни дни, сбогувайки се един с друг в стремеж към самота и чест, избягвайки вината да бъдем заедно. Наистина бях решила да се простя с него, но постоянният копнеж стана причина да вдигна телефона и да му прошепна да дойде.

Струва ми се, че през цялото онова ужасно време не бях спала. Разговаряхме до късно много нощи поред, обсъждайки кое е правилно и кое не. Антон беше много по-прагматичен от мен.

— Не обичам Джема.

— Но аз я обичам.

Имала съм и други гаджета. От шестнадесетгодишна съм моногамна като по учебник. Четирима и половина мъже за тринадесет години. (Половинката е Ейдън Макмахън, по прякор Скумрията, който се прояви като мъж всичко на всичко два пъти през деветте месеца с мен.) Искрено бях обичала тези мъже и правех всички обичайни неща, когато връзката ни свършваше — плачех пред хората, пиех прекомерно, отслабвах и се кълнях, че няма да погледна друго — но с Антон беше различно.

Нямам думи да опиша първия път, когато спях с него. Чувствах как моите чувства преливат в него и неговите в мен, караше ме да затая дъх, като че бяхме под водата, слели се в едно. Беше нещо много повече от секс, беше мистично преживяване.

На три пъти решавахме да се претрашим да отидем в Дъблин и да кажем на Джема, и два пъти аз се предавах. Боях се.

Беше невъзможно. Бях готова да живея без Антон, но не и да нараня Джема.

— Няма значение как ще постъпиш — тъжно казваше Антон. — Все едно, няма да обикна Джема.

— Не ме интересува! Върви си.

Но след като няколко часа Антон го нямаше, решителността ми намаляваше и накрая дойде денят, когато взехме решение.

Не ми се мисли какво стана после. Дори и сега. Но никога няма да забравя последното нещо, което Джема ми каза.

— Каквото повикало, такова се обадило. Не забравяй как го срещна, защото така и ще го загубиш.

ГЛАВА 37

Сега, в настоящето, телефонът иззвъня. Беше човек от фотографското студио на „Дейли Бко“, както ми беше казала Марта Хоуп Джоунс по време на интервюто. Искаше да изпрати куриер да вземе снимките от травмите ми след като съм била „оставена да умра“.

— Не са ме оставяли да умра.

— Умряла, ранена, няма значение. Да дойде ли за снимките?

— Не. Съжалявам.

Не след дълго телефонът отново иззвъня. Този път беше Марта.

— Лили, тези снимки ни трябва.

— Но нямам такива.

— Защо не?

— Ами... просто нямам.

— Това ни поставя в крайно неудобно положение — говореше високо и обвиняващо и после ми тръсна телефона.

Здравата стресната, глупаво се втрених в телефона, после извиках на Антон:

— Какъв садист трябва да си, за да си направиш снимки, след като са те нападнали на улицата?

Въпреки че кварталът, в който живеях, не беше особено здравословен, никога не съм допускала, че ще ме нападнат. Гледах на живота без предразсъдъци, донякъде съчувствах на крадците и твърдах, че крадат от отчаяние. Сигурна бях, че интуитивно ще разберат, че съм на тяхна страна.

Обаче, ако се замислиш, бях идеалната им плячка. За да възпираш крадците, трябва да вървиш изправена, самоуверена и да даваш вид, че владееш тае куон до. Трябва да си стиснала чантата си в смъртоносна хватка под мишницата и крачката ти да е смела.

Вместо това аз вървя плахо. Веднъж случайно чух стария си шеф в Дъблин да говори за мен: „Все едно вика: Здравейте цветенца, здравейте дръвченца.“ Целта му беше да ме уязви и успя. Ни най-малко не ме интересуваха дърветата и цветята, но и не гледах на

живота като на постоянна надпревара, в която, за да оцелееш, трябва да търчиш напред, за да не те докопат изотзад и изхвърлят от играта.

В нощта на нападението вървах от автобусната спирка към къщи. Бях на среща с представители на верига супермаркети, които планираха промоция на спанак, и моята задача беше да напиша текста на листовките, които щяха да раздават. Виждали сте такива работи: изброяват се витамините и качествата на спанака. („Известно ли ви е, че спанакът съдържа повече желязо от половин кило суров черен дроб?“ Списък на известни любители на спанака. (Попай, разбира се...) И накрая нови и екзотични начини за приготвяне (Опитвал ли е някой сладолед от спанак?)

Все някой трябва да пише тия листовки и въпреки че не е работа, с която да се гордея, не е така срамна като тази, която върших в Дъблин.

Беше тъмно и студено и няхах търпение да се прибера вкъщи. Не само за да видя Антон, който се беше преместил в апартаментчето ми шест месеца преди това, в деня, когато се върнахме от посещението при Джема, за което не ми се говори, а защото бях бременна в третия месец и страшно ми се ходеше до тоалетната. Като всяко нещо при нас с Антон, бременността ми не беше планирана. Бяхме ужасно бедни, аз получавах малко пари, но Антон не печелеше нищо и не можехме да си представим как можем да си позволим дете. Но то сякаш нямаше значение. Никога не съм била по-щастлива. Или по-засрамена.

Приходи ми се още по-силно до тоалетната и забързах крачка, когато, за моя изненада, някой рязко дръпна рамото ми назад. Беше хванал каишката на чантата ми и я теглеше с все сила. Най-идиотското е, че когато се обърнах назад, се бях усмихнала, защото помислих, че е някой познат, който е малко по-груб от общоприетото.

Но човекът зад гърба ми беше непознат. Беше тантурест, с бледо потно лице.

Едновременно ми хрумнаха две неща: че ме обират и че нападателят ми е стъкмен от сурово тесто.

Явно грешах. Той не беше недохранен и отчаян, както подобава крадец. (Ето ме каква съм идеалистка.) Нито държеше нож или спринцовка.

Но пък имаше куче. Кривокрак питбул, кипящ от злоба. Веригата му беше усукана около подобната на възглавница ръка на тестения

човек и кучето започна да напират към мен с тихо ръмжене. Ако веригата се отпуснеше съвсем мъничко, щеше да ме разкъса.

Бях се вторачила в алчните очи на тестения и без да промълвя и дума, му подадох чантата си.

Той я грабна, натъпка я под якето си и после — за да бъде краят по-внушителен — ме повали на земята.

Това е, помислих си, свърши се, но най-лошото предстоеше. Докато лежах на мокрия тротоар, кучето мина през мен, точно през бременния ми в третия месец корем. Огромното му тегло сякаш ме премачка и воня на мърша ме лъхна в лицето.

Всичко приключи за две-три секунди, но дори и сега изпитвам отвращение при спомена.

След като мъжът и кучето се отдалечиха, аз, клатушкайки се, зашеметена и чувствайки се ужасно глупаво, се опитах да се изправя. Едва успяла, видях Ирина да се носи към мен, капачките на високите ѝ токове отекваха в нощния въздух: кошмарът на всеки крадец. Тя живееше над мен и въпреки че понякога си кимвахме в коридора, никога не си говорехме. Знаех за нея само, че е висока, красива и че е руския. Слагаше си толкова грим, че Антон и аз дълго се веселяхме за нейна сметка, като се чудехме каква е. Аз мислех, че е проститутка, но Антон каза:

— Според мен е травестит.

Тя спря и ме загледа въпросително, докато се олюлявах на тротоара.

— Току-що ме обраха.

— Обраха те?

— Беше един мъж с куче.

— Муж с куже?

— Тръгна натам — но тестеният човек беше изчезнал.

— Имала пари?

— Няколко кинта.

— Толкоз малко? Слава на Бог.

Не преливаше от съчувствие, но ме достави здрава и читава на Антон. Обаче каквото и да кажеше или направеше, той не можеше да ме успокои. Знаех какво ще стане: щях да пометна. Щеше да бъде наказание свише. Възмездие, защото бях откраднала Антон от Джема.

Антон настоя да извикаме лекар, който се постара да ме увери, че опасността да загубя бебето си е минимална.

— Но аз съм лоша.

— Това няма значение.

— Заслужавам да загубя това дете.

— Почти няма опасност.

Докато лекарят си тръгваше, още някой се появи на вратата: Ирина, с пълна шепа гримове, да заменят откраднатите.

— Това са най-модерните цветове. Работаю на щанд на „Клиник“.

Антон и аз възкликнахме в един глас:

— А, значи работиш на щанд за козметика.

Ирина ни изгледа с хладен интерес.

— Мислили, че аз проститутка?

— Да — измърморихме, хванати на местопрестъплението. Откровеността не винаги е най-добрата политика, но Ирина май пет пари не даваше.

На следващата сутрин Антон ме заведе в местния полицейски участък (или Голямата писалка, както го наричаме оттогава) да направим оплакване.

Седнахме в чакалнята и гледахме как полицаите влизат и излизат. Очаквахме да си казват един на друг „шефе“.

— Имаме двадесет и четири часа да разрешим случая — промърмори Антон.

— ... районният прокурор е зад гърба ни...

— ...трябва да се движим с висока скорост по улица, пълна с кашони...

После тихичко си затананикахме мелодията от „Старски и Хъч“ и тогава извикаха името ми. Моето малко престъпление беше толкова незначително, та ме прие един млад полицаи, който доблестно изслуша какво се беше случило. Описах тестетения човек и изброих всички неща от чантата си, за които можех да си спомня. Освен ключовете от къщи и мобилния ми телефон, в чантата ми имаше обичайните джуджурии. Кърпички (използвани), химикалки (протекли), руж (с пукната кутийка), лак за коса (да придам на косата си повече гъстота и

да поприкрива нелепия си розов скалп) и четири или пет пакетчета „Звезден прах“.

— Звезден прах ли? — пламенно попита полицаят, сигурно си мислеше: НАРКОТИЦИ!

— Плодови дражета — обясни Антон.

Полицаят се разочарова. Остави химикалката си.

— Защо все правят така?

— Как?

— Какво им беше лошото на „Маратон“, че ги преименуваха „Сникърс“? И защо „Джиф“ стана „Сиф“?

— Глобализация — отговори услужливо Антон.

— Това ли значи глобализацията? — той въздъхна и отново взе химикалката. — Нищо чудно, че стават чудесии. Трябва да се обадите в банката да ви анулират кредитната карта.

Антон и аз запазихме мълчание (в крайна сметка, имаме право). На този етап бяхме толкова тънки, че едва ли имаше нужда да си анулираме картата. Банката, която я беше издала, отдавна беше взела мерки по този въпрос. Заедно с дебитната ми карта.

Скоро след това Ирина имаше свободен ден и ме покани горе. След минути пушеше цигара от цигара и блажено ми разказваше колко „нешчастен“ бил животът ѝ в Москва.

— Имала муж, но не обичала него. Била нещастна. Среещнала друг муж, но и той не ме обичал. Отново нещастна. Муже!

Сега имала приятел англичанин, но и той я правел „нешчастна“. Очевидно беше много „ривнив“.

— Защо ходиш с него, като те прави нещастна?

— Защото е добър в правене на секс — после сви рамене. — Любав винаги нещастна.

Като помислих, ми стана ясно, че истинската любов на живота ѝ е козметиката, която продава. Наистина, тя беше нейна страст и то личеше по лицето ѝ. Била перфектна в работата си (така каза) и печелела повече от всяко друго момиче.

— Имам ти доверие; ще ти покажа.

Излезе от стаята и донесе една метална кутия на карета. Отхлупи капака — беше натъпкана с пари. Банкноти. Петдесетачки, двадесетачки и десетачки — но преди всичко петачки.

— Комисиона. Броя тях всяка нощ. Не мога спя иначе.
Разтревожих се. Не се чувствах сигурна в близост до толкова
пари.

— Трябва да ги внесеш в банката.

— Банки!

Нямала им доверие.

— Виж! — тя издърпа една книга от рафта и измъкна няколко
двадесетачки, скътани между страниците. Гогол, Достоевски — още
пари. — Толстой — и там.

— Чела ли си наистина тези книги? — парите престанаха да ме
безпокоят, бях впечатлена от обема на литературата. — Или ги
използваш за касички?

— Чела всичките. Обичаш руска литература? — боязливо ме
попита тя.

— Ъъ, да — познавах я бегло, но исках да бъда учтива.

Тя се усмихна.

— Вие англичани, гледате филм „Лолита“ и мислите, че знаете
руска литература. Сега трябва да тръгваш. Време за „Бързаците“.

— Гледаш ли „Бързаците“?

— Обичам ги. Така са нещастни, като живота. Ела пак при мен.
Кога да е. Ако не иска да вижда, ще кажа.

Ако не я познавах, щях да си помисля, че любезничи.

Докторът се оказа прав и аз не пометнах, но няколко дни след
нападението започнах да изпадам в някакво ужасно състояние. Малко
по малко картинката ставаше все по-мрачна и разбирах колко
отвратителна е човешката природа и какви печални пороци има.
Рушим всичко, до което се докоснем.

Защо се влюбих в Антон? Защо Джема се влюби в него? Защо не
можем да обичаме подходящите хора? Какво ни става, че се въвличаме
в ситуации, за които сме напълно неподготвени, които нараняват и нас,
и другите? Защо са ни дали чувства, над които нямаме власт, и които
ни дърпат в посока, обратна на нашите желания? Представяваме
възел от противоречия, едно вечно бойно поле, и ако хората бяха коли,
щяха да ги връщат в магазина заради дефекти.

Защо способността ни да изпитваме наслада е ограничена, а е
така безкрайна за болката?

Ние сме една шега на Вселената, реших накрая. Космически експеримент, който се е объркал.

Противно ми беше да живея. Единствено перспективата, че ще умра, правеше живота ми поносим. Но щях да имам дете, така че бях длъжна да продължа.

Антон каза, че травмата от това, че са ме нападнали, е предизвикала моята безнадеждност; трябвало пак да се прегледам на лекар. Не се съгласих: собствената ми порочност ме беше тласнала към това окаяно състояние. Антон не щеше и да чуе. Не спираше да повтаря:

— Не си порочна. Не обичам Джема, обичам теб.

Именно в това беше въпросът. Защо не обичаше Джема? Защо трябваше да бъде толкова сложно?

Антон не беше съгласен с мен: ако я обичаше, щеше да подпише смъртната присъда и на двамата ни.

Успях да привърша работата си по листовката за спанака, но когато агенцията ми уреди нови ангажименти, не се отзовах.

Почти нямах с кого да говоря. След като с Антон предприехме ужасната стъпка да отидем в Дъблин и да кажем на Джема за нас, всички ирландки, които познавах в Лондон — общите ни приятелки с Джема — рязко се бяха отдръпнали от мен. Единствената приятелка, която познавах отпреди Джема, беше старата ми съученичка Ники. Но тя си имаше свои тревоги, опитваше се да забременее от Саймън, който, освен дето беше късокрак, май стреляше на вятъра.

Антон го нямаше, беше по цял ден на работа с Мики. Водеха телевизионни продуценти на обяд и се пазаряха за парите, водеха литературни агенти на обяд и се опитваха да купят евтини сценарии, обядваха с театрални агенти и се мъчеха да намерят актьори, за да играят в евтин сценарии, които още не бяха успели да купят и които нямаха с какво да платят. Свиваше ми се стомахът, колкото пъти си помислех какво двуличие се изисква — да се кълнат пред сценариста, че актрисата е наета, да обещават на актрисата, че парите са налице, да лъжат телевизионните компании, че сценарият и режисьорът са осигурени — но Антон каза, че е необходимо.

— Никой не иска пръв да се заеме. Ако някой друг се е включил, решават, че има защо.

Независимо от усилията на Антон и Мики, минаваше време, а никой от проектите им не се осъществяваше.

— Всичко ще потръгне скоро — обещаваха Антон, когато се връщаше вкъщи всяка вечер. — Ще намерим подходящ сценарий, талантива звезда, и парите са ни в ръцете. После ще се редят на опашка да работят с „Ай-Кон“.

Междувременно прекарвах час след час съвсем сама и когато самотата ми додея, се качих при Ирина. Тя отвори вратата и зад гърба ѝ на масата видях купчина банкноти. Броеше си парите.

— Днес плащат — каза тя. — Ела и виж.

— Благодаря — отговорих и влязох.

След като се полюбувах на чисто новите ѝ банкноти, си излях душата.

Ирина слушаше с интерес и когато криво-ляво стигнах до края, тя промълви:

— Ти си много нещастна — и ме погледна с уважение.

Чак когато изчерпвах всички други начини да се поразсея, включвах компютъра, търсейки утеха в книгата си. От близо пет години работех върху един роман, основаващ се на работата ми като пиар и екологията на Ирландия. Носеше двусмисленото име „Кристално чиста“ и ставаше въпрос за следното: химическа компания отравяше въздуха в малка община, една агентка по връзките с обществеността (по-хубаво, по-умно мое подобие и, естествено, с по-гъста коса) разбира какво става, вдига тревога, повежда на борба гражданите и проявява героизма, който аз няхах в истинския живот.

През изминалите пет години, поощрявана от ентусиазирани приятели, изпратих романа на няколко литературни агенти, трима от които го прочетоха и предложиха някои промени. Но дори след като го пренаписах и промених фабулата според изискванията им, ми отговориха, че „засега не е подходящ за тях“.

Въпреки това лелеех някаква надежда, че „Кристално чиста“ не е абсолютен боклук и продължавах да я издокусуриявам. Но точно този ден просто не можех да пиша за бебета, родени с по-малко пръсти, и млади, водещи здравословен живот семейства, връхлетени от рак на белите дробове. Обаче не изключих веднага компютъра си. Не бързах заникъде, все още отчаяно търсех с какво да се заломя. Написах „Лили

Райт“, после „Антон Каролан“ и „Малката Каролан“ и, както свършва всяка приказка, „И те живели дълго и щастливо“.

Тези думи ми вляха такова хубаво настроение, че ги написах отново. След като го направих за пети път, се поизправих на стола, седнах удобно пред бюрото и разперих скованите си пръсти над клавиатурата, подобно на виртуозен пианист, готвещ се да изсвири „Петата симфония“ и да направи най-доброто изпълнение през живота си.

Щях да напиша приказва, в която накрая всички заживяват щастливо, в един измислен свят, където се случват хубави неща и хората са добри. Тази картина на надеждата не беше само за мен. Беше много по-важна за детето ми. Не можех да дам живот на това малко човешко същество в свят, отровен от моята безутешност.

И така, започнах. Чуках по клавиатурата и пишех точно каквото искам, без да ме е грижа колко е сладникаво-и сантиментално. И през ум не ми минаваше, че и някой друг ще чете; беше предназначено за мен и бебето ми. Когато трябваше да създам главния си герой, Мими, изцяло дадох воля на фантазията си. Тя беше мъдра, добра, земна и беше магьосница — комбинация от няколко души: имаше мъдростта на майка ми, татковата щедрост, топлотата на втората му жена Вив и косата на Хедър Греъм.

Вечерта, когато Антон се върна от тежък ден, след като отново бяха претърпели неуспех, изпита огромното облекчение да ме намери с блеснали очи и ентусиазирана и седна и изслуша всичко, което бях написала. Всяка следваща вечер му четях написаното през деня. Минаха почти осем седмици от започването до завършването и през последния ден, когато Мими беше излекувала всички злини на селото и трябваше да си тръгне, Антон попи една сълза и щастливо възкликна:

— Фантастична е! Толкова ми харесва. Ще стане бестселър.

— Ти харесваш всичко в мен, не си, така да се каже, безпристрастен.

— Знам. Но, кълна се в Бога, мисля, че е страхотна.

Вдигнах рамене. Определено чувствах тъга, че свърших с писането.

— Дай я на Ирина да я прочете — каза той. — Тя разбира от книги.

— Ще я презре.

— Може би няма.

И така, понеже още не бях готова да покажа книгата на друг, изкачих стълбите, почуках на вратата на Ирина и казах:

— Написах една книга. Чудех се дали ще искаш да я прочетеш и да си дадеш мнението.

Тя не се разскача и развика, както мнозина правят. Ти си написала КНИГА! Колко удивително! Само кимна, пресегна се към страниците и каза:

— Щи чита.

— Едно ще те помоля, бъди откровена с мен. Няма нужда да щадиш чувствата ми.

Тя ме погледна с изумление и ми обърна гръб, чудейки се какво ли унижение се каня да си причиня. И колко ли ще чакам.

Но на следващата сутрин, за моя изненада, Ирина се появи с цигара в ръка. Подаде ми купчинката листи.

— Прочела него.

— Е? — сърцето ми спря и устата ми пресъхна.

— Аз харесва — произнесе се тя — Вълшебна приказка, където свят добър. Не вярно — тя замислено издуха огромно вълмо дим, — но аз харесва.

— Е, щом Ирина я харесва — каза ликуващо Антон, — значи наистина си струва.

ГЛАВА 38

Антон реши, че ми трябва агент. Ясно беше, че не мога да изпратя „Церовете на Мими“ направо на издателските къщи, защото не разглеждат нерецензирани творби. Той се обади на своя позната („Тази работа става с познати, скъпа.“), от която се беше опитвал да купи сценарии на нищожни цени. С типичния си ентусиазъм подложи на кръстосан разпит бедната жена, сякаш той беше държавният прокурор, а тя защитава звездата, която е обвинена. Съветът ѝ бе да си намерим литературен агент.

— Но не нея — добави Антон — тя работи само със сценарии. Дребна риба. Само ще действаме чрез нея. („В този бранш всеки действа чрез някого.“)

Така че още веднъж писах на тримата агенти, които бяха чели „Кристално чиста“ и те отговориха, че им се струва, че „Церовете на Мими“ не са подходящи за тях точно в този момент, но ме поощриха да се свържа с тях, когато напиша следващата си книга, точно както миналия път.

Горе-долу по време на третия отказ изпаднах в лошо настроение и заявих, че не искам повече да се занимавам с търсене на агент; унищожаваше ме. В отговор Антон ми купи пакетче с понички асорт и един брой на „Нешънъл Инкуайрър“ и изчака да се успокоя. После отново ме впрегна на работа, изваждайки последния годишник на „Писатели и художници“.

— Всеки литературен агент на Британските острови го има тук — радостно размаха дебелото червено томче. — Ще ги прегледаме всичките, докато открием подходящия за теб.

— Не.

— Да.

— Не!

— Да — изглеждаше изненадан от енергичния ми отказ.

— Аз няма да го направя. Ти ако искаш, давай.

— Добре, започвам — малко остро отвърна той.

— Даже не искам и да знам.

— Хубаво!

Близо три месеца той се опитваше да крие отказите от мен, но всеки път, когато ръкописът се върнеше и тупнеше в коридора, разбирах. Бях като принцесата с граховото зърно, чувах тропването от горния етаж. Дори ми се струваше, че ще го чуя през няколко улици.

— Това е книгата — казвах.

— Къде?

— Долу в коридора.

— Не чух нищо.

Обикновено имах право. Като изключим случая, когато донесоха новия каталог на „Аргос“. Или един друг път, когато пристигна новият телефонен указател и още един път, когато дойде каталогът на Лудия Пади (тогава той признал на Антон, като мъж на мъж, че го поръчвал само за да гледа жени по бельо.)

Но всеки път, когато тупването на изтривалката в коридора (или по-точно на мястото, където трябваше да се намира, ако имахме такава) сигнализираше връщането на книгата ми, хвърлях към Антон наскърбен пасивно-агресивен поглед в смисъл „нали ти казах“ и сърцето ми се обливаше в кръв. Антон обаче не се обезкуражаваше лесно и небрежно изхвърляше всяко писмо с отказ в коша. Разбира се, веднага щом излезеше, аз се втурвах да го изровя и се измъчвах от всяка жестока дума, но в един момент той разбра. Оттогава взимаше писмата със себе си и ги изхвърляше в работата си.

За разлика от мен, не губеше време да размишлява над неудачите на „Церовете на Мими“. Просто изваждаше от справочника името на следващия агент, още веднъж пожелаваше на ръкописа късмет и се връщаше в пощата, където вече си приказваше на малко име с персонала.

В един момент престанах да се надявам и почти успях да се разгранича и да мисля за цялата бъркотия с пратките и тичането до пощата като за едно от странните хобита на Антон.

Докато една сутрин той не се втурна в кухнята с писмо в ръката си и думите:

— Да не кажеш, че никога нищо не съм направил за теб.

— Моля?

— От агента е. Имаш си агент — и ми подаде писмото.

Вторачих се в него. Всичките букви сякаш подскачаха по страницата и не можех да схвана какво пишеше, но в един момент

успях да се взема в ръце и прочетох:

— С радост ще ви представявам.

— Виж — гласът ми трепереше. — Виж, тя казва, че с радост ще ме представява. С радост! — после се разхлипах над писмото, докато подписът на Джоджо не се разтече.

С Антон отидохме да се срещнем с нея в кабинета ѝ в Сохо. Стана по-малко от две седмици преди да родя Ема, затова да ме закарат дотам, беше трудна работа, все едно да натовариш и превозиш болен слон. Но се радвах, че отивам. Литературната агенция „Липмън Хай“ беше в голямо, оживено здание, което предизвикваше вълнение и най-хубавото там беше Джоджо Харви. Тя беше наистина неповторима. Пълна с енергия и истински зашеметяваща, тя ни посрещна като приятели, които отдавна не е виждала. Незабавно и Антон, и аз се влюбихме в нея.

Тя сподели колко я е впечатлила „Церовете на Мими“, как всички в кантората я харесали, каква нежна книга била... Аз сияех — докато не спря и не каза:

— Ето каква е работата. Ще бъда честна с вас.

Сърцето ми се вкамени. Мразя да са откровени с мен. Винаги казват нещо лошо.

— Възнамерявам да я продам с малко хитрост, защото прилича на детска книжка, но притежава внушения като за възрастни. Трудно е да се категоризира, а издателите мразят това. Малко си падат паникьори, страх ги е да поемат рисковете.

Погледна печалните ни физиономии и се усмихна.

— Я се развеселете. Намислила съм нещо и ще ви се обадя, щом работите тръгнат.

Но тогава дойде четвърти октомври и всичко завинаги се промени. Приоритетите рязко се пренасочиха; всичко мина на заден план заради най-важното, с една дума, роди се Ема.

Никого не съм обичала така, както обичах нея, и никой не ме е обичал, както тя ме обича; дори и майка ми. Спираше да плаче, щом чуеше гласа ми, очите ѝ търсеха лицето ми, дори преди да започне да вижда добре.

Всеки мисли, че неговото дете е най-прекрасното, което някога е съществувало, но Ема наистина беше красавица. Имаше матовата кожа

на Антон и се появи от утробата ми с копринена тъмна коса. Нямаше и следа от моя светъл тен и сини очи.

— Сигурна ли си, че е от теб? — сериозно ме попита Антон.

Човекът, на когото приличаше най-много, беше майката на Антон, Зага. И за да го подчертаем, въпреки че я кръстихме Ема, решихме да се пише с едно „м“, както на сръбски.

Вечно беше усмихната, понякога се смееше в съня си, не можех да спра да я прегръщам. Гривничките на крачетата ѝ бяха пленителни. Ухаеше божествено, на шшане беше божествена, изглеждаше божествено и гукаше божествено.

Това бяха хубавите страни.

А лошите... Не можех да се възстановя от шока, че съм станала майка. Бях напълно неподготвена и нямаше да съм толкова изненадана, ако, необичайно за мене, не бях посещавала курс за бременни и млади майки в опит да вляза в час. Можех и да не си правя този труд, с нищо не ми помогнаха.

Да бъда изцяло отговорна за това властно малко късче живот ме плашеше до смърт. Никога не бях работила толкова много и така неуморно. Най-трудно ми беше да свикна с липсата на свободно време. Антон поне имаше работа в света навън и можеше да излиза от апартамента всеки ден, но аз бях родителка двадесет и четири часа на ден, седем дни в седмицата.

Но пък кърменето; и то ме даряваше с божествено спокойствие. (Като изключим случаите, когато жените се опитват да го правят на публично място, без никой да им види гърдата.) Никой не ме беше предупредил, че боли, че всъщност е истинско мъчение. И това беше преди да получа мастит, първо на едната гърда, после на другата.

Понякога Ема ни разстройваше — бяхме я нахранили, преповили, подържали я да се оригне и полюлели, а тя не спираше да плаче. Друг път сами си намирахме повод за притеснение: отчаяно я чакахме да заспи, но ако спеше прекалено дълго, се бояхме да няма менингит и бързахме да я събудим.

Апартаментът ни, който и без това никога не биваше спретнат, се превърна в най-лошия кошмар на добрата домакиня. Огромни полиетиленови пликове от памперси покриваха пода на спалнята, редици съхнещи ританки висяха на всевъзможни места, купища плюшени играчки се валяха по килима, коварно дебнейки да ме спънат,

постоянно имах синина на брадичката, защото всеки път, като минавах по коридора, се

спъвах в спирачката на детската количка.

Някъде в шемета на двадесет и четири часовите дни, на безсънните нощи, напуканите зърна и коликите, новините достигнаха до мен: Джоджо беше продала „Церовете на Мими“ на голяма издателска къща на име „Долкин Емери“! Договорът беше за две книги, бяха предложили аванс от четири хиляди лири за всяка. Бях обезумяла от вълнение, че имам издател; е, реагирах, когато успях да събера достатъчно енергия. А и четири хиляди лири беше огромна сума пари, но не и такава, че да промени живота ни, както се бяхме надявали. Изглеждаше, че сме обречени да си останем бедни, особено след като телевизионната игра „Последният човек“ на „Ай-Кон“ не спечели почти нищо и със сигурност не накара телевизионните агенти да се втурнат да позлатяват Антон и Мики.

Последва ходене до „Долкин Емери“ за среща с Таня Тийл. Тя беше на тридесет и нещо, припряна, но приятна. Съобщи ми, че ще публикуват „Церовете на Мими“ следващия януари.

— Не и преди това?

Щеше да е чак след година, но нямах сили да възразявам. Не стига, че не разбирах нищо от книгоиздаване, но кърмата ми протичаше и ме беше страх, че Таня ще забележи.

Дори нямах време да взема душ преди срещата и успях само да се позабърша с няколко мокри кърпички. Струваше ми се, че като съм мръсна, съм в ужасно неизгодно положение.

— Януари е много подходящо време за дебютни романи — отговори тя. — Малко творби се издават и така чудесната ти книга ще има по-добър шанс да я забележат.

— Разбирам. Благодаря.

Дълго, дълго време не се случи нищо. Поне шест месеца. После изневиделица ми се обади по телефона мъж на име Лий, който искаше да разбере кога може да ме снима за корицата на книгата. Изпаднах в паника. Отвърнах:

— Ще ви се обадя след малко — и поставих слушалката, чудейки се: Коя съм аз? За коя искам да ме мислят хората?

— Кой беше? — попита Антон.

— Някакъв тип ще идва да ме снима за книгата. Трябва да направя нещо с косата си! Не се шегувам, Антон, наистина трябва да ми присадят коса, като на Бърт Рейнолдс. Трябваше да го направя преди месеци! И нови дрехи! Трябват ми нови дрехи. Ами ноктите ми, Антон, виж в какво състояние са ми ноктите!

Излязох и пропилях половин ден и страшно много пари да си подстрижа косата и да я боядисам (но не си направих трансплантация, Антон ме разубеди), купих си три нови блузи, един чифт джинси, нови обувки и крем за лице, който трябваше да ми придаде блясък, но вместо това когато се намазах с него, лицето ми лъсна като коледна елха. А когато го избърсах, закачих згълчето на червилото си и успях да го размажа по половината си лице, с което добих вид на излязла от сиропиталище за бездомници.

— Пълна скръб съм — хленчех на Антон. — И не трябваше да си купувам обувките, те дори няма да влязат в кадър.

— Нищо, ще знаеш, че са там, ще ти дават самоувереност. Стой тука, скъпа, ще викна Ирина.

Той излезе и след няколко секунди се върна, повлякъл Ирина.

— Ти си веща в козметиката — казай той. — Нали ще нагласиш Лили за снимката, ще я направиш да изглежда красива?

— Не мога правя чудеса. Но направя каквото мога.

— Благодаря, Ирина — промълвих аз.

Сутринта в деня на снимките, тя се отби, преди да отиде на работа, изтърка лицето ми, сякаш жулеше пода в кухнята, изскуба веждите ми до неузнаваемост, после ме покри с ужасяващи количества помади, толкова ярки и плътни, че Ема ме изгледа смаяно.

— Аз съм, миличка, аз съм, мама — опитах се да я придумам.

Но това само предизвика безутешен плач — кой беше този палячо с маминия глас?

Ирина, Антон и Ема излязоха. Антон взе Ема със себе си на работа, защото снимките щяха да отнемат часове, а нямаше кой друг да се грижи за нея.

После Лий пристигна. Беше млад и беше спал с много хубавици — стана ми ясно само като го погледнах, — и беше въоръжен с тонове оборудване, които Лудия Пади му помогна да качи по стълбите. По-добре да не се беше захващал, страх ме беше, че ще му поиска пари, но успях да го избутам през вратата без много приказки.

Лий стовари няколко черни куфара и се огледа.

— Само ние ли ще бъдем? Нямате ли гримьор?

— Тъ, не, приятелката ми ме гримира, но не разбирам...

— Не? Всички използват услугите на професионални гримьори и фризьори. Снимките на писателите са супер важни. От тях зависят продажбите на книгата.

— Но, не... Искам да кажа, не зависи ли от това дали книгата е хубава?

Щеше да се задави от смях.

— Май сте пълна аматьорка. Помислете — само хубавите авторки ги дават по телевизията. Ако приличат на плашило, не ги викат. Понякога дори издателите ги държат настрана от очите на хората, лъжат медиите, че обичали усамотението.

Не можеше да бъде. Или можеше?

— Казвам ви — продължаваше да настоява той. — Вие, Лили, не сте грозна, но трябва малко да ви се помогне. Затова попитах за фризьора. Но ще се опитам да направя нещо със сешоара.

— Ами благодаря ви.

Огледа хола ми, който старателно бях подредила, цъкна с език и мрачно се засмя:

— Май не е точно мечтата на фотографа? Няма върху какво да работя.

— Ами...

— Да — няма да одобрят бюджет да ви вземем студио. Ето какво, ще направим няколко снимки за всеки случай тук, после ще излезем навън и ще опитае нещо по-различно. Близко сме до Хампстед Хийт, нали?

— Да.

Голяма грешка. Както казва знаменитата Джулия Робъртс, голяма, огромна грешка.

Отне му почти час да разположи оборудването — чадъри, прожектори и триножници — докато аз стърчах на крайчеца на канапето и се опитвах със силата на мисълта да спра грима си да се изпарява. Накрая бяхме готови да започваме.

— Погледни прелъстително — изкомандва ме той.

— Тъ...

— Мисли за секс.

Секс? Правилно ли чух?

— Хайде, малко повече секс.

Усмигнах се закачливо, но младостта му така ме плашеше, абсолютната му сериозност и най-вече безстрастната му оценка на външността ми.

— Вдигни брадичката — зад фотоапарата, той продължаваше да нарежда. Дрънкаше като махленска клюкарка. — Отпусни се! Изглеждаш сякаш те водят на разстрел.

Сменяше обективите и проверяваше светломера, та „няколкото снимки за всеки случай“ отнеха толкова, колкото и разполагането на апаратурата, след което трябваше да изтърпя петнадесетминутна разходка за здраве под тежестта на триножника, опитвайки се да поведе разговор. Предишната нощ бях спала много малко и определено не мечтаех за празни приказки.

— Снимали ли сте много писатели?

— О, да сума ти. Кристофър Блойнд, Миранда Ингълнд. Тя е сега знаменитост. Мечтата на фотографа. Няма как да излезе лоша снимка. Закараха ме със самолет до Монте Карло да я снимам. С първа класа до Ница, после с хеликоптер.

Естествено трябваше да го каже, докато мъчително се влачехме по покрития с графити железопътен мост, и отново пусна онзи смях.

— От едната крайност на другата, а, Лили?

Като стигнахме на Хампстед Хийт, той се огледа, присвивайки очи, след това се оживи.

— Добре. Хайде да те качим на едно дърво.

Изчаках пак да се изхили. Нали се шегуваше?

Изглежда, не.

Направи „столче“ с ръцете си, да ми помогне да се кача, после трябваше да стъпя на един клон на два метра от земята и да обвия ствола с ръка. И да се усмихна.

— Сега погледни надолу към мен, поразроши си косата, наплюнчи ги тия устни.

Ако имах двойна брадичка, седнала на собственото си канапе, докато ме снимаше на нивото на очите, на какво ли, за Бога, приличах, снимана изотдолу? На пуйка? На жаба? На Джаба?

— Мисли за секс, гледай секси. ГЛЕДАЙ СЕКСИ.

— Викай по-силно — промърморих. — Май не те чува в Казахстан.

— Гледай секси — изкудкудака той, щракайки ожесточено. — Гледай секси, Лили.

Една групичка ученици спряха да се повеселят.

— Сега малко промяна, Лили, слизаш долу и ще се залюлееш на някой клон.

С мъка се спуснах и видях, че новите ми обувки са се ожулили от кората. Сълзите ми напиреха, но не можех да им се дам, защото Лий вече правеше ново „столче“ с ръцете си, че да се увеса на клона като маймуна.

— Очите към мен и дай голяма усмивка — лomotеше като побъркан Лий, за да ме окуражи. — Хайде, засмей се от сърце. Точно така. ХААХААХААХААХАА! Люлееш се на клон и се забавляваш като никога в живота си, отметна глава, смей се, смей се ОТ СЪРЦЕ. ХААХААХААХААХАА!

Боляха ме ставите на ръцете, дланите ми се израниха и се плъзгаха, обувките ми бяха охлузени, но аз се смеех, смеех се, смеех се.

— ХААХААХААХААХАА! — подхвана той.

— ХААХААХААХААХАА! — опитах се аз.

— ХААХААХААХААХАА! — обади се и учениците.

Точно когато бях сигурна, че по-лошо не може да стане, започна леко да ръми. Веднага си помислих, че това е добре дошло, защото сигурно ще си тръгнем. Никаква надежда.

— Я, дъжд — Лий вдигна поглед към небето. — Може да е за хубаво. Диво и романтично. Я да видим, какво още да опитаме?

Забелязах, че едно от момчетата изпраща текстово съобщение по телефона си. Обзе ме ужасяващо предчувствие, че вика полицията.

— Дай да се изкачим на върха на хълма — предложи Лий — да видим какво има там.

Подгизнала, ядосана и натоварена с апарати, поех след него нагоре по хълма, после погледнах назад, надявайки се учениците да не са решили да ни последват, но де тоз късмет. Държаха се на почтено разстояние, ала бяха ли там, или само си въобразявах, или се бяха насъбрали още?

Лий спря до една пейка.

— Ще снимаме тук.

Запъхтяна и потна, се свлякох на пейката. Слава богу, ще ме снима седнала.

— Лили, искам да се изправиш.

— Върху пейката ли?

— Не точно.

— Не точно?

Той замълча. Готвеше се нещо ужасно.

— Искам да се качиш на облегалката, Лили. Все едно ходиш по въже. Ще направя фантастична снимка.

Онемяла от премеждия, просто станах и го погледнах.

— Издателите казаха, че искат щури снимки.

Примирих се. Трябваше. Не исках да ми излезе име на „труден“ автор.

— Не съм сигурна, че ще запазя равновесие.

— Опитай се.

И аз се покачих, наблюдавана от учениците. Чувах ги да си говорят дали могат да ме „оправят“.

Поставих единия си крак върху облегалката на пейката, дотук беше лесно, после за моя изненада успях да вдигна и другия и в един момент балансирах върху една нелепо тънка дъска.

— Чудесно се справяш, Лили — изквича Лий, щракайки колкото бързо можеше. — Очите към мен, мисли за секс.

Сред учениците настъпи раздвижване, подозирах, че се обзалагаха колко дълго ще изкарам, преди да падна.

— Лили, вдигни си крака! — провикна се Лий. — Запази равновесие само на един крак, разпери ръце, все едно летиш!

За секунда успях. За съвсем кратко се залюлях във въздуха, сякаш плавах, когато забелязах, че на хълма има толкова много ученици, та беше заприличал на рок концерт на открито. В същия момент се прекатурих и се стоварих тежко на земята, изкълчвайки си крака и, още по-лошо, овалвайки в калта новите си джинси.

Дъждът вече валеше проливно и с нос на пет сантиметра от мръсната земя, си мислех: „Аз съм писателка. Какво търся на четири крака в калта?“

Лий се приближи да ми помогне.

— Още няколко снимки — весело каза той — почти свършихме.

— Не — отговорих му с изтънял и треперещ глас. — Според мен направихме достатъчно.

По целия път надолу по хълма бях готова да заплача от унижение, разочарование и изтощение и като стигнах вкъщи, направо си легнах.

ГЛАВА 39

След това всичко утихна. По едно време ми изпратиха копие от корицата, после копие от одобреното копие, за да проверя за грешки, каквито имаше в смуцаващо изобилие. Трябваше да съм започнала да пиша втората си книга. Няколко пъти понечих да започна, но все бях прекалено уморена. Антон се опита да ме поощри, ала самият той беше уморен почти колкото мен, та не му стигнаха сили.

Дойде денят, когато донесоха готовите книги, и аз се трогнах до сълзи. Като се има предвид колко се развълнувах на времето, когато видях името си в телефонния указател, фактът, че държа в ръцете си роман с моето име на корицата, ме разби напълно. Всички тези думи, думите, които бях написала сама, събрани и отпечатани, ме изпълниха с гордост и удивление. Със сигурност не се вълнувах както след раждането на Ема, но бях разтърсена.

Снимката беше първата, която Лий ми беше направил — седнала на канапето, гледаща право в обектива. Имах морави сенки под очите и двойна брадичка, която, убедена съм, не притежавам в действителност. Гледах тревожно. Снимката не беше хубава, но беше далеч по-добре, отколкото да вися от някой клон и да викам: „ХААХААХААХАА!“

Тази вечер си легнах и открих книгата, пъхната под юргана ми, показваше се само заглавието. Антон я беше сложил там и беше заспал, притискайки я до гърдите си.

Денят на издаването беше пети януари и когато се събудих сутринта (за четвърти път, откакто си бях легнала), се почувствах като дете, което има рожден ден. Навярно с прекалени очаквания; пазейки деликатно равновесие между радостните чувства, които само за секунда можеха да се превърнат в мрачно разочарование.

Антон ме поздрави с чаша кафе и с думите:

— Добро утро, вече си автор на издадена книга.

Облякох се, а той не спираше да говори:

— Извинете, Лили Райт, каква сте по професия?

— Писателка!

— Извинете ме, госпожо, провеждам анкета. Бихте ли ми казали с какво се занимавате?

— Писателка съм. И то публикувана.

— Вие онази Лили Райт ли сте?

— Писателката Лили Райт. Точно тя.

После и двамата се тръшнахме засмени на леглото.

Ема се зарази от наелектризираната атмосфера и дръпна дълга, нечленоразделна реч, след което се плесна по пълничките коленца и пискливо се разкикоти.

— Запознай Ема с новините от фронта — каза Антон. — Дай да я спретнем, Лили, и да вървим да видим другото ти дете.

Разгънах количката за церемониална разходка до най-близката книжарница, която се оказа в Хампстед.

— Отиваме на гости на книгата на мама — обясни Антон.

Ема беше възбудена от факта, че татко и си е вкъщи посред седмицата.

— Лалалала-джингджинг-урк!

— Точно така.

Бяхме в чудесна форма. Беше студена, слънчева утрин и вървахме с определена цел. Щях да видя да се продава първия ми роман, каква радост!

Плязох в книжарницата с шал, така плътно увит около врата ми, че приличах на гъска, и с усмивка на лице. Е, къде беше?

Нямаше екземпляри на витрината отпред и аз преглътнах разочарованието. Таня внимателно ми бе обяснила, че въпреки желанието й, моята книга е „малка“, затова няма да я излагат на витрината. Все пак, бях се надявала...

Но „Церовете на Мими“ не беше и на рафта с новите издания. Ускорих крачка, зарязах Антон с количката и тръгнах из книжарницата, като не спирах да търся. Закрачих още по-бързо, главата ми стърчеше като перископ, а тревогата ми нарастваше, защото книгата ми отказваше да се появи. Въпреки че имаше хиляди други книги, знаех, че веднага ще зърна моята сред тях. Ако беше там.

Когато се озовах пред щанда за психология, рязко спрях и се върнах да намеря Антон. Открих го пред бюрото за информация.

— Намери ли я? — попита ме бързо.

Поклатих глава.

— И аз. Не се тревожи, ще попитам човека — Антон кимна към навъсения младеж, който се беше втренчил в компютъра и полагаше

максимум усилия да не ни обърне внимание. След миг Антон си прочисти гърлото и каза:

— Извинявайте, че ви прекъсвам, но търся една книга.

— Дошли сте точно където трябва — решително отговори младежът, посочвайки океана от книги.

— Да, но тази, която търся, се нарича „Церовете на Мими“.

Момчето отегчено натисна няколко клавиша.

— Не.

— Какво не?

— Не сме я доставяли.

— Защо не?

— Политика на магазина.

— Но тя е чудесна — заяви Антон. — Тя — посочи той към мен, — я е написала.

Кимнах малко по-енергично от необходимото, да, аз съм я написала.

Но без да се впечатли ни най-малко, хлапакът повтори:

— Не сме я доставяли.

След което погледна над рамото на Антон към човека на опашката зад нас. Намекът беше ясен: Разкарайте се.

Повъртахме се около бюрото, отваряйки и затваряйки уста, като риби на сухо, прекалено стъписани, за да се отместим учтиво. Не така трябваше да стане. Не очаквах да ме носят на ръце и тълпите да ме аплодират, но не си бях помисляла, че книгата ми безпричинно ще бъде отхвърлена от книжарницата. В крайна сметка, ако не тук, къде другаде да я намеря? В химическото чистене?

— Извинете — подхвана Антон, когато другият клиент беше набързо отпратен.

Младежът не скри изненадата си, че още сме там.

— Може ли да говорим с управителя?

— С него говорите.

— Как можем да ви накараме да промените решението си да не доставяте „Церовете на Мими“?

— Не можете.

— Но книгата е великолепна — настоя Антон.

— Говорете с издателя си.

— Добре.

За мен беше въпрос на гордост да изчакам да излезем от книжарницата, преди да се разридая.

— Копеле — каза Антон, лицето му беше червено от унижение.
— Надутото дребно копеле.

Той изрита една кофа за смет и си удари крака. Отново се разплаках.

— Копеле — повторих и аз.

— Копеле — избърбори Ема от количката си.

Антон и аз се обърнахме един към друг слисани. Първата й истинска дума.

— Точно така — пропях аз, навеждайки се подканващо. — Той е копеле.

— Гадно копеле — каза Антон, отново ядосан. — Ще се обадим на издателите, в мига, в който се приберем.

— Копеле — избъбри отново Ема.

— Точно така, сладурче.

Минаха около двадесет минути, докато стигнем до вкъщи, но все още треперех, докато набирах пряката линия на Таня.

— Може ли да говоря с Таня?

— Кой я търси?

— Лили Райт.

— За какво се отнася?

Бях изненадана.

— За книгата ми.

— Която се нарича?

— „Церовете на Мими“.

— Как беше името ви? Лийла Раян?

— Лили Райт.

— Либи Уайт. Изчакайте за момент.

Две минути по-късно Таня беше на телефона.

— Извини помощничката ми. Само замества. Няма опит. Как си, скъпа?

Запъвайки се, да не излезе, че я критикувам, разказах какво се е случило в книжарницата.

Таня се опита да бъде мила и да ме утеши.

— Съжалявам Лили, наистина съжалявам. Влюбена съм в „Церовете на Мими“. Но сто хиляди нови книги излизат всяка година. Не всички могат да станат бестселъри.

— Не съм очаквала да стане бестселър.

Е, явно се бях надявала...

— Нека да ти обясня, книгата ти излезе в пет хиляди екземпляра. Някой като Джон Гришам може да го издадат и в половин милион бройки. Повярвай ми, Лили, чудесната ти книга е навън, но навярно не е във всяка книжарница

Предадох думите ѝ на Антон.

— Това не е достатъчно. Ами рекламата? Ами интервютата? Ами автографи?

— Няма да има — отговорих му заеквайки. — Забрави, Антон, няма да стане. Да не мислим повече за това.

Но не бях взела предвид енергията на Антон.

Около седмица след случилото се той се върна от работа, целият сияещ.

— Уредих ти реклама.

— Какво?

— Помниш ли Миранда Ингълънд? Една от най-важните авторки на „Долкин Емери“? Е, новата ѝ книга ще излезе скоро и другата седмица в четвъртък в седем вечерта ще дава автографи в Уест Енд и аз убедих Таня да го организира заедно с теб. Миранда е известна, хората ще отидат заради нея и покрай нейната книга ще видят и твоята. Привличаме им вниманието.

— О, Боже! — не можех да сваля поглед от него. — Ти си изумителен. — Как ли постъпваха другите писатели? Тези, които нямаха Антон. — Заради това, млади човече, довечера ще получите любов по ваш вкус.

Само колко се смяхме.

ГЛАВА 40

Вечерта на раздаването на автографи Антон и аз пристигнахме неподобаващо рано. На витрината имаше снимка на Миранда, голяма колкото тази на ръководителя Мао на площад Тянанмън, наоколо бяха подредени книгите ѝ. Имаше и мой плакат — по-малък. Доста по-малък. По-скоро като паспортна снимка.

В книжарницата имаше още няколко големи плаката на Миранда и въпреки че до началото оставаха още двадесет минути, вече се беше образувала опашка. Предимно жени, които не ги свърташе на едно място от вълнение.

В седем без една сребрист мерцедес спря и Миранда изплува с леко отегчен вид. Току-що се беше появила по вечерните новини на Би Би Си и я придружаваха съпругът ѝ Джереми, Отали — момичето за връзки с обществеността, и Таня — редактор и на двете ни. Таня ме целуна и окуражително ми стисна ръката. През отворената врата Миранда забеляза нарастващата навалица. Навярно имаше поне седемдесет души — някои групи бяха така многобройни, че сигурно бяха дошли с организиран автобус.

— По дяволите — каза тя — ще стоим тук цяла нощ.

Обърна се към Отали:

— Играем на доброто и лошото ченге, ясно ли е?

За какво говореха?

Ведната щом влязохме, един млад мъж притича през книжарницата с убийствена скорост. Плъзна се, докато спираше пред Миранда и се представи като Ърнест, отговорник по организацията.

— За мен е голяма чест да се срещна с вас — той наистина се поклони, докосвайки с челото си opakото на Мирандината длан. — Всички са дошли заради вас — той посочи към почитателите. — Какво да ви поднесем? Чухме, че обичате фурми, поръчали сме пресни направо от Алжир.

Отали ме избута напред.

— А това е другата писателка тази вечер, Лили Райт, която ще дава автографи на екземпляри от новата си книга „Церовете на Мими“.

— О, да, получихме ги. — Гласът му сякаш казваше: Откъде ги изровихте, от някое мазе на петнадесет метра под земята, изпод защитните плочи на противратомно скривалище ли?

Докато въвеждаха Миранда през множеството, за да започне да дава автографи, шумът се увеличи, чуваха се всякакви възгласи. Извън магическия кръг, Антон и аз се спогледахме и вдигнахме рамене.

— Виждам масата ти — каза той, — ела да седнеш.

Поведе ме към малка непретенциозна масичка с малка табелка, на която пишеше името ми и това на „Церовете на Мими“. Виждаше се скромна купчина книги.

Докато чаках някой — който и да е — да се приближи към мен, гледах Миранда и се мъчех да не позволя на завистта да проличи на лицето ми. Навсякъде около нея истинска армия от книжари носеше куп след куп от нейната книга, трупайки ги в предварително измислена конфигурация. Приличаше на възстановка на строежа на пирамидите.

Отали патрулираше край тълпата, въдворяваше ред и даваше указания.

— Отворете книгата си на страницата за автографи и си напишете правилно името — тя повиши глас. — И никакви стари заглавия — гласът ѝ стана заплашителен — Миранда няма да подписва стари заглавия, само новата книга. Вие, госпожо — спря се тя на една жена, която носеше издута найлонова торба, — ако има други книги в тази торба, моля да ги оставите настрана. Миранда няма време да ги подписва.

— Но това са любимите книги на дъщеря ми, тя ги четеше, когато се възстановяваше от нервна криза...

— Ще се зарадва също толкова и на автограф върху новата книга.

Отали взе новата книга и я сложи в ръката на жената. Струваше ми се, че Отали е ужасна и въпреки че жената се стресна, направи, каквото ѝ казаха, просто мина по-напред и опашката се придвижи.

— Никакви посвещения — викаше Отали към редицата от хора. Никакви пожелания за рождени дни, никакви специални молби. НЕ МОЛЕТЕ Миранда да пише нищо друго освен името ви.

Независимо от наложената диктатура, цареше празнична атмосфера и от време на време някои от коментарите на почитателите на Миранда стигаха до мен.

— ... не мога да повярвам, че ви срещам...

— ...чувствам ви като най-добрата си приятелка...

— ... както в „Малката черна рокля“, когато тя вижда, че приятелят ѝ е обул нейните бикини, същото ми се случи и на мен, и те ми бяха най-хубавите...

— ... извинете агентката ми за връзки с обществеността — чувах Миранда непрекъснато да повтаря. — Бих искала да си говорим с вас цяла нощ, но тя е такава кучка.

Аха, доброто и лошото ченге, сега схванах.

Когато хората си тръгваха от Миранда, някои лееха сълзи, а чакащите по-назад на опашката питаха:

— Каква е тя?

— Прекрасна е — беше неминуемият отговор. — Прекрасна както книгите си.

Все още никой не идваше при мен.

— Отстъпи назад — просъсках на Антон. — Пречиш ми да се виждам и хората не ме забелязват.

Той бързо се отмести настрани от масата и застана до мен. И тогава... един мъж се приближи! Вървеше право към мен, твърдо и целенасочено. Засиях, бях толкова, толкова щастлива — моят първи почитател.

— Здравейте!

— Да — намръщи се той, — търся отдела за документална криминалистика.

Замръзнах, бях посегнала да вдигна една книга от купчинката. Той мисли, че работя тук.

— Документална криминалистика — нетърпеливо повтори той. — Къде да я търся?

— Достатъчно е да излезете през вратата — чух Антон да мърмори.

— Хм — завъртях глава във всички посоки, — не съм сигурна. Може би трябва да попитате информацията.

Мърморейки си нещо за нищо не разбиращи многознайковци, той се отдалечи.

На опашката на Миранда празничното настроение се беше повишило с няколко градуса и някой беше отворил бутилка шампанско. От нищото се появиха чаши и наздравници се разнесоха из въздуха. Но сякаш разделени от невидима стена, в моята пустееща част

на магазина духаха ледени ветрове, търкаляха се топки изсъхнали тръни, после забиха погребални камбани.

Светкавици изпълваха въздуха около Миранда със сребриста светлина. Тези, които бяха дошли заедно с автобус, си направиха групова снимка, две редици кикотеци се момичета, предните клекнаха, сякаш се снимаше спортен отбор.

Тогава ме забелязаха! Три от тайфата с автобуса застанаха точно пред мен и ме заразглеждаха, сякаш бях животно в зоопарка.

— Коя е тази?

Едната прочете табелката ми.

— Лили някоя си. Мисля, че и тя е написала книга.

Усмихнах се, както ми се струваше, подканващо, но веднага щом забелязаха, че се оживявам, рязко се отдръпнаха.

Антон зае предна позиция.

— Това е новата авторка Лили Райт, а ето и великолепната ѝ книга.

Той им раздаде екземпляри от „Церовете на Мими“ да хвърлят по един поглед.

— Антон — бях потресена.

— Какво ще кажеш? — Момичетата се питаха едно друго, като че ли бях глуха.

— Нее — решиха те. — Не.

После се упътиха към вратата, писукайки:

— Не мога да повярвам, че току-що се срещнах с Миранда Ингълънд.

Антон и аз си разменихме измъчени усмивки. Откъм страната на Миранда май бяха се разтанцували ламбада.

После към мен се приближи една възрастна жена. След пренебрежението, с което бях удостоена, не бързах толкова да ѝ пъхна в ръката „Церовете на Мими“. И се оказах права...

— Бихте ли ме упътили към щанда за изкуство и занаяти, скъпа — имаше нещо смешно в зъбите ѝ, изглеждаше, че се мърдат нагоре-надолу из устата. Носеше чене. Навярно чуждо.

— Съжалявам — отговорих. — Не работя тук.

— За какво сте седнали тогава тук? Да обърквате хората ли?

Трудно ми беше да се съсредоточа върху това, което казваше, защото зъбите ѝ сякаш имаха свой собствен живот, все едно, че гледах

лошо дублиран филм.

Обясних й.

— Значи сте писателка? — май работата потръгна. — Но това е чудесно.

— Така ли? — започвах да се съмнявам.

— Да, скъпа, внучката ми също е очарователна малка писателка и иска да я публикуват. Дайте ми адреса си и ще ви изпратя разказите на Хана, вие може да ги пооправите, да ги дадете на вашия издател и да ги отпечатате.

— Да, но може да не...

Спрях. Сякаш на забавен кинокадър, тя вдигна „Церовете на Мими“ и откъсна голямо парче от задната корица. Обърнах се към Антон, който беше поразен не по-малко от мен. После бабето ми подаде химикалка.

— И пощенския код, ако не възразявате.

Антон пристъпи напред.

— Може би ще пожелаете да купите книгата на Лили?

Бабката скокна като ужилена от нахалството му.

— Карам на едната пенсия, млади човече. Сега ми дайте адреса и ме оставете да намеря книгите за гоблени.

Антон я изпроводи с мрачен поглед.

— Откачена дърта крава. Виж, скрий скъсаната отдолу на купа, иначе може да ни накарат да я платим. И хайде вече да си вървим.

— Не — щях да остана вечно, дори ако помещението се изпълнеше с рояк отровни пчели и някак си се окажех покрита с мед. Антон беше направил това заради мен и нямаше да се покажа неблагодарна.

— Скъпа, няма нужда да стоиш заради мен — каза той. — Ще предупредя Отали, че си тръгваме.

Дори и оптимизмът на Антон се беше изпарил. Явно работата беше лоша.

Отали се приближи.

— Подпиши екземплярите на „Церовете на Мими“ и можете да тръгвате. След като са подписани, книжарницата не може да ни ги върне.

Посегнах към скромната купчинка. Но Ърнест, който душеше наоколо и ближеше обувките на Миранда, ме видя. Скокна на крака и

се втурна към нас.

— Достатъчно! Не подписвайте повече! Няма да можем да ги върнем.

Оставихме ги да пият шампанско, Миранда подписваше купища книги, които се извисяваха в небесата като вавилонски кули.

ГЛАВА 41

Към края на януари всичко свърши; пълен крах. По принцип нищо не се случи и след най-напрегнатия месец в живота ми осъзнах, че е нямало и какво. Бях публикуван автор и като изключим малката, невзрачна статия в „Айриш Таймс“, това не означаваше нищо. Животът ми си оставаше същият и трябваше да свиквам.

Опитвах се да се ободря, мислейки си: Изгубих всичките си крайници при злополука с месомелачка, сестра ми и приятелят ѝ са били отвлечени от терористи в Чехия (нищо, че са в Аржентина), а главата на детето ми е ненормално, смущаващо голяма.

Прилагам тази техника, когато съм ужасно нещастна: моментално си представям, че някаква кошмарна катастрофа се е случила, така че да мога да кажа: „Преди да се случи това страшно нещо, бях невъобразимо щастлива, но не го осъзнавах. Бих дала всичко, за да върна времето назад.“ Идеята е, че това, което ми се е струвало просто скучно, сега се сдобива с блясъка на Утопия. После си напомням, че катастрофата не се е случила наистина, че не съм и припарвала близо до месомелачка и животът ми е една Утопия без нещастия. Така че съм благодарна на това, което имам.

Бях притисната от разочарованието и когато баща ми позвъни няколко дни по-късно, не ми беше лесно да се оживя. Не че имаше значение, той притежаваше оживление за десетима.

— Лили, скъпа — извика той. — Имам чудесни новини за теб. Една приятелка на Дебс, Шърли — познаваш я, дълга и кльощава особа — прочела „Церовете на Мими“ и мисли, че е гениална. Ела към къщи, ще си поговорим за това — гласът му стана по-плътен, за да подчертае думите му. — Дори не знаела, че си ми дъщеря, не ѝ минавало и през ума. Ще я четат в литературния клуб и като разбрала, че съм ти баща, направо полудя, разбираш ли? Искат книги с автографи.

— Ами чудесно, татко. Благодаря ти — въпреки че беше незначителна; случката ме поразвесели.

Нямаше нужда да питам защо ми я съобщава той, а не Дебс: тя би умряла, но не би си позволила да е мила с мен — неслучайно я

наричаме „ужасната Дебс“.

— При мен са шест книги за автографи, кога мога да ти ги донеса?

— По всяко време, когато искаш, татко. Никъде не ходя.

Тонът ми го обезпокои.

— Горе главата, момиче — весело каза той. — Това е само началото.

Веднъж четох статия в един вестник, която описваше Боб Хоскинс като „тестис с крака“ и това ми напомня да ви кажа: и татко е нещо такова. Нисък е, с гръден кош като бъчва, обича да се перчи, типичен мъж от работническата класа.

Майка ми, истинска хубавица, се беше омъжила за човек под нейното положение. Това бяха точните й думи (навярно шеговити). Хванала се с баща ми, защото й казал:

— Дръж се за мен, кукло. Има да се местим.

Това пък били неговите думи и той удържал обещанието си. Преместили се от непретенциозния Хаунслоу Уест в отдалечения, но по-бляскав Гилдфорд, а после в апартамент с две спални над гостилница за кебап в Кентиш.

(Всичко това ме накара да намразя местенето. Дори покривът да пада върху главата ми, предпочитам да залепя найлонови чували, но няма да се преместя.)

Да имаш баща предприемач звучи чудесно. Те печелят доста пари за кратко време и настаняват съпругите си и двете си дъщери в къща с пет спални в Съри. Но това, което чуваш по-рядко, е, че тези авантюристи не подбират средства, че не спират дори пред дома на семейството в очакване да направят следващия си удар и да увеличат и без това огромното си състояние.

Финансовите страници на вестниците се отнасят с голямо уважение към мъжете (винаги се оказват мъже), които печелят милион, губят милион и отново печелят. Ами ако този мъж е твой баща?

Отначало ходех на училище с „Бентли“, после с бял пикап, а накрая въобще престанах да ходя в онова училище. Отначало ходех да яздя пони, после понитата изчезнаха, а когато отново се появиха, не ги исках. Не можех да съм сигурна, че отново няма да ми ги отнемат без предупреждение.

Въпреки това обожаваш баща си. Винаги беше оптимист и нищо не можеше да сломи духа му задълго.

В деня, когато трябваше да напуснем къщата си в Гилфорд, той плака като дете, закрил мокрото си лице с кебапчестите си пръсти.

— Красивата ми петстайна къща с три бани.

Малката ми сестра Джеси и аз трябваше да го утешаваме.

— Не е толкова хубава — казах.

— И съседите ни мразеха — присъедини се към мен Джеси.

— Да — подсмръкна татко. — Надути борсови агенти.

Пет минути по-късно, когато се качваше в пикапа, той беше убедил себе си, че е по-добре без тая къща.

Мисля, че постоянната финансова несигурност накара майка ми след време да се разведе с него, но знам, че първоначално много са се обичали. Обръщаха се един към друг с нежни, галени имена. Тя го наричаше „самородния ми диамант“, а той нея — „издокараната ми птичка“.

Никога не можах да се примиря с развода на нашите. Някак си не мога да го приема и тая надеждата, че някога ще се съберат отново. Майка ми на два пъти накара баща ми да си тръгне, после го прие обратно, докато накрая окончателно се разделиха. Въпреки че се разведах преди осемнадесет години, все ми се струва, че е временно.

Но когато татко срещна Виви, шансовете родителите ми да се съберат отново се сведоха до нула.

Вив въобще не приличаше на майка ми. Мама не беше арестократка, но беше дъщеря на лекар и сравнена с Вив, изглеждаше като благородничка.

Не зная как баща ми се беше запознал с Вив, но се срещаше тайно с нея няколко месеца преди да реши да се оженият. Тогава ни повика с Джеси и ни съобщи новината.

— Има добро сърце — каза той.

— Какво искаш да кажеш?

— Прилича на мен.

— Обикновена, това ли имаш предвид?

— Да.

— О, Боже.

Татко се страхуваше, че двете с Джеси ще намразим Вив и кой може да го вини? Не само, че Вив беше мащеха, но аз бях на

шестнадесет, а Джеси на четиринадесет — по юношески страдахме заради разбитото семейство. Мразехме дори тези, които обичахме, така че какъв шанс би имала натрапница като Вив?

Но Вив беше сладурана: сърдечна, отстъпчива и гостоприемна.

Първия път, когато татко ни заведе с Джеси в малката ѝ, пълна с цигарен дим къща, от един автомобилен двигател, качен върху кухненската маса, се процеждаше машинно масло и един от двамата ѝ сина, също юноши — Баз или Джез — си чистеше ноктите с дълъг, нащърбен кухненски нож.

— Я колко си страшен — насмешливо рече Джеси.

Баз — или Джез — я удостои с мрачен поглед, а Джеси се престори, че се препъва и в резултат бутна ръката му и ножът се заби в пръста му.

— Оу — извика Баз или Джез, тръскайки заболялата го ръка. — Боже! Тъпа крава.

Крайно развеселена, Джеси надникна изпод прекалено дългия си бретон и се усмихна самодоволно. Последва напрегнат момент, през който помислих, че може да я убие, после и той започна да се смее, след което станавме приятели. Ние бяхме техните аристократични, руси доведени сестри и те се въртяха около нас, горди и готови да ни защитят. От друга страна, се надявахме, че Баз и Джез са престъпници, но за наше горчиво разочарование открихме, че всичко беше маскарад.

— Значи никога не си бил в затвора?

Джез погледна, сякаш се кани да каже „да“, после взе друго решение и призна истината. Не, дори не е бил в поправителен дом.

— О, Боже — промълвих аз.

— Но сме се забърквали в много щуротии — оправдателно продължи той. — Имаме и белези — той си нави ръкава.

— И татуировки — допълни Баз.

Но ние с Джеси поклатихме аристократичните си руси глави. Не беше същото.

Джеси и аз живеехме с майка ни в Кентиш, но прекарвахме повечето уикенди у Вив. Да имаш разведени родители не беше най-доброто нещо, но и не беше толкова зле, колкото очаквах. Като се върна назад, виждам, че всичко се дължеше на сърдечността на Вив и добротата на доведените ми братя.

Джеси понасяше развода далеч по-добре от мен. Доволно изтъкваше множеството предимства да имаш „разбито семейство“.

— Можем да бъдем лоши колкото си искаме и всички трябва да са мили с нас. Помисли и за подаръците! Използван правилно, разводът може да бъде много... как да кажа?

— Доходен.

— Значи ли това, че ще ни отрупват с какво ли не?

— Да.

— Тогава е доходен.

Мама се стараяше да се отнася зряло и безпристрастно към новата жена на баща ми, но повечето неделни вечери, когато се прибирахме вкъщи, не можеше да се удържи да не попита:

— Как са ненагледните цар и царица?

— Изпращат ти поздрав.

— Вечеряли ли сте?

— Да.

— Какво? Желирани змиорки и каша?

— Филе от риба и пържени картофи.

Три години, след като се ожениха, на баща ми и Вив им се роди син, Боби, Ненагледния принц. Кръстен на Боби Муур, героя на Уест Хам. (Уест Хамптън — английски футболен отбор. — Б. пр.)

Поболях се от ревност: татко нямаше да има никакво време за мен, щом си имаше син.

Бях твърдо решена да не ходя при малкия Боби в продължение на шестнадесет дни. Чак когато мама ме придума, промених решението си.

— Време е да пораснеш, скъпа. Всички те обичаме, но те много ти се сърдят, задето не отиваш да видиш малкото си братче. Щеш не щеш, той е част от семейството и, по дяволите, щом аз мога да отида, и ти можеш.

Накупена, купих едно плюшено хипопотамче и заедно с Джеси хванахме влака до Дадженхам. Джеси ме развеселяваше с истории за невероятно сладкия Боби, на никоя от които не вярвах. Докато не го видях. Колебливо гушнах малкото му телце в прегръдките си и после той ми се усмихна — може и да е било неволна гримаса, но нямаше значение — и сграбчи косата ми с мъничките си пръстчета. Как може човек да ревнува от такъв малък сладуран?

Скоро след раждането на Ненагледния принц мама срещна Питър и на хоризонта се очертаха нови промени: тя се канеше да живее в Ирландия. Това създаде нов проблем. Семейството ми се разпиляваше по четирите краища на земята, а аз исках да съм с всички.

Нямаше как да живея у баща ми; стаята, в която нощувахме с Джеси, беше превърната в стая на Боби. Умолявах мама да ни разреши с Джеси да дойдем с нея в Ирландия, но въпреки че майка ми беше съгласна, Джеси не беше. Тя харесваше Лондон и искаше да остане там. Когато ми съобщи решението си, реагирах по обичайния начин, повръщайки вечерята си.

Беше абсурдно: Джеси беше на осемнадесет, а аз на двадесет, но имах чувството, че ни изпращат в различни сипиталища. Изплаках море от сълзи в деня, когато заминах за Дъблин.

Не ми стигаше мъката, че се разделям с Джеси, а и Питър имаше дъщеря — Сюзан, с шест месеца по-голяма от мен. Очаквах, че ще бъде против идването ми и ще се държи като истинска кучка — но се оказа обратното. Главно я тревожеше дали сме полусестри, или доведени сестри и се успокои, когато това се изясни, защото веднага щом майка ми и Питър се оженеха, щяхме да станем доведени сестри.

— Зная, че в Лондрн е различно — каза тя. — Но тук да имаш доведена сестра, е чудесно.

Най-добрата приятелка на Сюзан се казваше Джема Хоган и ние се надявахме да се превърнем в сплотена малка групичка. В продължение на няколко години положението в семейството ми беше нормално; по-скоро напомняше на френски филм, в който всеки е преспал с всеки. Обаче всички бяхме доволни.

Но нищо не трае вечно.

Девет години след като се ожени за Вив, баща ми срещна Дебс и по някакви непонятни причини се влюби в нея, изглежда Купидон си направи първоаприлска шега.

Съпругът на Дебс я беше зарязал. Тя имаше две малки деца и татко се втурна да я спасява. Изостави Вив, с нейното голямо сърце, заради омразната Дебс.

Всички очаквахме, че това е временно умопомрачение, но веднага щом разводът му с Вив влезе в сила, той се ожени за Дебс. Сдобих се с още двама доведени брат и сестра, Джошуа и Хети. После Дебс забременя и роди момиченце, Попи. Още една доведена сестра.

Когато се запознах с Антон, наложи се да нарисувам цяла схема, за да му обясня всичко.

Родословно дърво

| | | | |
|-----------------------|-----------------------------|-------------------------|-------------------------------------|
| Татко и мама | | | |
| (Лили и Джеси) | | | |
| | III жена на татко | II жена на татко | II мъж на мама |
| | Дебс (непоносима) | Вив (възхитителна) | Питър (обича да командва, но е мил) |
| Собствени деца | Хети, Джошуа (откачалки) | Баз, Джек (готини) | Сюзан (вече не ми говори) |
| Природени деца | Попи (копие на татко) | Боби (сладур) | |

ГЛАВА 42

Един понеделник сутринта в началото на февруари се обади Отали.

— Има фантастична рецензия за „Церовете на Мими“ в броя на „Флаш“ от тази седмица!

— Какво е „Флаш“? — попита Антон. Още не беше излязъл за работа.

— Нещо като списание за знаменитостите.

— Ще го взема — вече беше наполовина слязъл по стълбите.

ЩЕ ПИЩИТЕ ОТ МИМИ

„Церовете на Мими“ от Лили Райт. „Долкин Емери“, 298 страници, 6,99 лири.

Скучаете ли, или купонът е прекалено шумен? Татуировките вече ви омръзнаха? Тогава доктор Флаш ви препоръчва да се доверите на вашия Джими Чуус, да изтичате до най-близката книжарница и да се излекувате с „Церовете на Мими“. Знам, момичета, че сте твърде заети със светски преживявания, за да имате време да четете книги, но тази си струва, честно ви казвам. Остроумна, весела и сладка като Кайли, ще ви накара да се превивате от смях.

Най-хубавото: семейна двойка се е хванала за главата и вие от смях. „Церовете на Мими“ връща смеха отново на мода.

Най-лошото: книгата се изчерпа! Тя е прелестен букет от миниатюрни герои, от забавни по-забавни. Опитайте я, момичета! „Флаш“ ви обещава: има да се смеете на глас или ще си изям вратовръзката.

— Дали са ти четири и половина точки — четеше Антон в почуда. — Максималният брой е пет. Това е фантастична рецензия.

Така беше. Въпреки че намерението ми не беше да връщам смеха на мода, но както и да е. После се обади Джоджо.

— Чудесна новина! — заяви тя. — „Долкин Емери“ преиздават „Церовете на Мими“.

— Какво значи това?

— Първото издание е разпродадено и очакват да продължи да се продава.

— Това е хубаво, нали — запелтечих аз.

— Да, определено е хубаво.

Обадих се на Антон и му предадох новината. Той отговори с мълчание.

— Какво? — попитах тревожно аз.

— Въобразявам ли си? — попита той с прегракнал глас. — Или нещо става наистина?

След около седмица Джоджо отново позвъни:

— Няма да повярвате!

— Няма ли?

— Преиздават я.

— Знам, каза ми.

— Не! Издават я трети път. Двадесет хиляди екземпляра. Първото издание беше пет, второто — десет. Книгата ти се продава, защото хората говорят за нея.

— Но защо, Джоджо? Какво става?

— Книгата постигна целта си. Ще намериш страница за теб в „Амазон“, откровеността ти и липсата на цинизъм вълнува хората. Има статия за това в „Литературни новини“ от тази седмица, заедно с една чудесна твоя снимка — люлееш се на едно дърво, смеейки се от сърце. Веднага ще накарам Манодж да ти я изпрати по факса.

— Много мило! Само че... виж... ние нямаме факс.

— Добре. Ще изпратя куриера.

— Виж, не може ли просто да я изпратиш по пощата? Трябва да платим за куриера и за фотокопието, а с Антон сме малко притеснени...

— Не, ще ти я пратя с куриер. Забрави за плащането, това е от нас.

Я виж ти!

— Прочети отзивите в „Амазон“ — додаде Джоджо, преди да затвори.

Помолих Антон да ми помогне да потърся „Церовете на Мими“ в „Амазон“. Имаше седемнадесет рецензии и всичките даваха четири или пет звезди, което беше великолепно, при положение, че най-високата възможна оценка беше пет. Четях фрази като: „Утехата на детството... вълшебна... омагьосваща... пренася ме в един друг свят... преоткриването на изгубената невинност... всякаква липса на цинизъм... даваща надежда и извисяваща... кара ме да се смея...“

Бях като вкаменена. До такава степен, че ми се струваше, че ще заплача от гордост и щастие. Кой бяха тези прекрасни хора? Защо не можех да се запозная с тях? Изведнъж почувствах, че имам много, много приятели.

После ме порази ужасна мисъл.

— Антон, това не е номер, нали? — попитах предпазливо. — Нали някой не си прави шеги с мен?

— Не, истина е. И това не е обичайно, Лили — каза Антон. — Повечето отзиви в „Амазон“ са ужасни — той ми показва страниците на някои други автори, чиито читатели ги заливаха с помия, и аз възкликнах:

— Как могат хората да са толкова ужасни?

— Засега с теб не са, така че кой го е грижа? — отговори Антон.

Само след още една седмица пристигна новината за четвърто издание от смайващите петдесет хиляди екземпляра. След което Таня Тийл ми се обади и попита:

— Седнала ли си?

— Не.

— Добре. Слушай това. Лили Райт, автор на „Церовете на Мими“, е на четвърто място в класацията от тази седмица на „Сънди Таймс“ за най-продавана книга.

— Как така?

— Защото са продадени осемнадесет хиляди сто и дванадесет екземпляра от „Церовете на Мими“ през миналата седмица.

— Вярно ли е?

— И още как. Поздравления, Лили, ти си звезда! Всички така се гордеем с теб.

По-късно същия ден „Долкин Емери“ ми изпратиха цветя. Кратка статия в „Дейли Мейл“ ме описваше като „феномен“ и през следващите дни всички, които се обаждаха, искаха да говорят с „феномена“. Книжарницата в Хампстед, която дори не беше поръчала книгата ми, сега ѝ отдели щанд до входа и я изложи на витрината. Поканиха ме да отида и да сложа автографа си на няколко книги, но Антон ме посъветва да им кажа да се разкарат. В същност ме помоли да му предоставя привилегията той да се обади по телефона. Но най-благородно реших да им простя. Не се сърдех. Преливах от радост и щастие.

И после „Обзървър“ публикува рецензия за книгата ми...

ГЛАВА 43

„Обзървър“, неделя, 5 март

СЛАДКО И ГОРЧИВО

„Церовете на Мими“ от Лили Райт. „Долин Емери“, 298 страници, 6,99 лири.

„Церовете на Мими“ са толкова сладки, че на Алисън Джансън чак ѝ загорча.

Изкарвам си хляба, като пиша рецензии, и приятелите ми завиждат, но когато следващия път започнат да ми натякват колко лек живот водя, непременно ще им дам „Церовете на Мими“ и ще настоявам да я прочетат до края. Това ще смекчи упрека им.

Ако кажа, че „Церовете на Мими“ е най-лошата книга, която съм чела, ще преувелича, но схващате мисълта ми. Резюмето, приложено от издателите, я окачествява като „басня“ — което наемква да не търсим реализъм, триизмерни герои и достоверен диалог.

И, за Бога, прави са. Оказва се, че авторката е направила непохватен опит да надникне в мистичния свят, без изобщо да има понятие от него. Откровено, видя ми се толкова безсъдържателна, че изчетох първите сто страници в безрезултатно очакване да се случи нещо интересно.

Ще се съгласите с мен, щом разберете фабулата: тайнствена, красива „дама“ изневиделица се материализира в малко село, където ще откриете всички човешки пороци. Баща и син, които не си говорят, неверен съпруг, млада, измамена невеста — сладко като сироп. Но вместо да отвори сладкарница, Мими прави магии и дори споделя рецептите с нас — много от тях включват инструкции как да повърнем: „Добавете лъжичка състрадание, щипка любов и разбъркайте с доброта.“

Ако това е церът, и аз ще започна да лекувам.

Като стигнах до половината на този милостиво кратък роман, имах чувството, че са ме замеряли с бонбони или съм преяла със захарен памук.

Авторката, някоя си Лили Райт, е бивш агент за връзки с обществеността, така че знае всичко, необходимо за циничната манипулация. Личи от всяка лепкава дума. „Сценарият“ изобилства от свенливи намеци за чудеса, но едничкото чудо е как въобще са публикували подобен боклук. Толкова е сладък, че зъбите на читателя изгниват, неприятен е като горчив лимон.

„Церовете на Мими“ е безинтересна, скалъпена и почти е невъзможно да се чете. Така че следващия път, когато се оплаквате от работата си, не завиждайте на окаяната авторка на тази рецензия.

Беше едно от най-лошите неща, които някога са ми се случвали. Напомни ми за вечерта, когато ме обраха. Едва го прочетох, и ушите ми започнаха да пицят, сякаш бях готова да припадна, после изтичах до тоалетната и повърнах закуската си. (Предполагам, вече е станало ясно, че по природа съм кекава и ми прилява, щом се разтревожа.)

Понеже по сърце съм либерална, бях читателка на „Обзървър“ и особено ме заболя, че ме напада издание, което уважавах. Ако четях вестника на торите (Тори — консервативната политическа партия в Англия. — Б. пр.), щях да се засмея и да кажа: е, какво очаквате. Всъщност надали щях да се смея, защото да те оплюят пред целия свят не е никак смешно. Но щях да ги нарека фашисти и така да игнорирам мнението им.

Често чета отрицателни рецензии за книги, филми и пиеси, но винаги съм предполагала, че има защо. Не заслужавах подобно нещо. Тази така наречена Алисън Джансън просто не ме бе разбрала.

Джоджо се обади да ме успокои.

— Това е цената на успеха. Тя просто ти завижда. Хващам се на бас, че е написала някакъв мизерен роман, който никой не иска да докосне, затова я е яд на теб, че са те публикували.

— Правят ли такива неща? — винаги бях считала критиците за благородни, безпристрастни същества, които не взимат страна и са над човешките слабости.

— Разбира се. Постоянно.

После се обади Отали от отдела за връзки с обществеността.

— Утре ще завиват в него рибата и пържените картофи — утеши ме тя.

— Благодаря — затворих телефона и започнах силно да треперя. Май ме хващаше грип. А може би — не. На всичко реагирам и физически, чувствах се, сякаш се разболявам.

По-късно се обади татко: беше видял рецензията. Един господ знае как. Той чете „Експрес“ и няма време за нещо, което „и с дилаф не би похванал“ — разбирай вестници като „Обзървър“.

Кипеше от яд.

— Марионетка. Не може да говори така за момичето ми. Заслужаваш най-доброто, слънчице. Ще си поговоря с Томас Майлс.

Някога, много отдавна, Томас Майлс бил редактор на някакъв вестник, но дори и аз знам, че това не е „Обзървър“. Ама татко си е такъв.

Струваше ми се, че целият свят ми се смее, беше ме страх да изляза навън, имах чувството, че съм гола.

Посветих прекалено много време да се чудя коя е тази Алисън Джансън и какво съм сторила, за да бъде толкова зла. Дори мислех да се завъртя около „Обзървър“, да я пресрещна и да и поискам обяснение. После си представих как пиша на вестника, за да отпечата и моята страна на историята.

Антон каза, че познавал няколко „момчета“ от Дери, можели да я „обработят“ с железни прътове, и с изненада открих, че не искам въпросните момчета да извършат подобно нещо.

Но тогава в изблик на омраза към себе си, реших, че Алисън Джансън е права и аз съм некадърна глупачка; никога повече нямаше да се опитам да напиша и една дума.

На следната неделя „Индипендънт“ отпечата статия за мен: беше не по-малко безжалостна от тази на „Обзървър“. Отново Отали се обади с утешителни думи:

— Кучето си лае, керванът си върви.

Това не ми донесе голяма утеха. Сега всички щяха да знаят колко отвратителна е книгата ми.

Последва интервю с „Дейли Лидър“; статията беше сравнително добра, като изключим, че твърдяха, че Антон е готвач и че не съм предлагала бисквити. Умирах от срам заради историята с бисквитите, но не колкото татко, който се гордееше с щедростта си.

В резултат не смеех да отворя вестник.

Веднага щом чух, че „Литературни новини“ има намерение да ме интервюира, експедирах Антон в „Сейнсбърис“ да вземе най-фините бисквити, които можеха да се купят с пари. Но журналистът нито ги опита, нито ги спомена в статията си. Нареккоха Антон „Том“ и под снимката ни, на която бяхме склонили глави един към друг, се мъдреше надписът „Лили и брат й Том“.

След това поискаха интервю за „У дома“ с Марта Хоуп Джоунс. Беше страхотен удар и зад него стоеше самата Отали.

— Ти успя, Лили.

— Може ли да се срещна с нея, да речем, в някое кафене?

Явно беше невъзможно да разкрасим малкото си, неприветливо апартаментче, опитите да контрабандираме журналистите скришом покрай Лудия Пади ми късаха нервите.

— Но Лили, рубриката все пак се нарича „У дома“!

Антон отново бе изпратен до магазина, за да купи най-хубавите бисквити на света. Материалът предстоеше да излезе и ние седяхме на тръни, чакайки да видим дали Марта ще ги спомене.

Независимо от лошите отзиви, за моя изненада книгата продължаваше да се продава. Мислех, че читателската група в Уилтшър, наричаща се в моя чест „вещерско сборище“, е единствена, докато и една от Нюкасъл не се свърза с „Долкин Емери“, за да оповести съществуването си.

— Критиците не те харесват — беше коментарът на Отали — но читателите те обичат.

От време на време се появяваше някоя добра рецензия. Например „Лоудид“ нарече книгата „най-забавното нещо, което може да ти се случи, докато си облечен“. Интересът на пресата не стихваше. Странното беше, че добрите отзиви не ми правеха особено впечатление. Можех дословно да цитирам отрицателните, но нямах вяра на положителните.

ГЛАВА 44

Отворих очи и ме обзе предчувствие.

Както си лежеше до мен, Антон каза:

— Днес ще се случи нещо ужасно, нали?

Въздъгнах.

— Ще ходим на неделен обяд при татко и Дебс в Замъка на ужасите.

— Ох! Имах чувството, че ще ме екзекутират или нещо от сорта. Ако е само това... — Искам да кажа, че баща ти е много приятен, но... — след нова ужасна пауза Антон вдигна слушалката и заговори: — Дебс, много щеше да ми е приятно да ви видим, но си счупих крака. Страхотна неприятност. Изваждах дрехите от пералнята, и хоп! Изведнъж се подхлъзнах. Да, бедрото. За нищо не ме бива. Какво? Искаш да докуцукам на здравия си крак? Много ми се иска, Дебс, но не чу ли? Ядрена ракета току-що избухнала в Госпел Оук. Не, Дебс, няма как толкова бързо да се разсее радиацията.

Тропна слушалката обратно и мрачно се облегна назад.

— Няма как — заключи той. — Ще изгубим цял ден, докато стигнем дотам.

Въпреки че навярно можеше да си го позволи, баща ми не се върна да живее в Съри. След като веднъж го накараха да напусне, му се струваше, че нещо му пречи да се завърне.

Вместо това живееше в Мъсуел Хил, в чудесна къща в стил крал Едуард, напоена с огромен брой изкуствени миризми. Дебс редовно тупаше килимите и пускаше прахосмукачката, беше голям почитател на освежителите за въздух и бършеше всичко с антисептични кърпички.

Мъсуел Хил не беше така ужасно далеч от Госпел Оук по права линия. Но пътуването дотам с влак беше съвсем различна история.

Антон беше под душа, а аз сменях памперса на Ема, когато телефонът иззвъня. Оставих секретаря да се включи. Но след няколко секунди ме обзе любопитство, така че отидох в хола и пуснах съобщението.

Беше Отали. Интервюто на Марта Хоуп Джоунс беше излязло; не беше очаквала това да стане в неделя. Не каза, че „статията е прекрасна“, което беше лош знак.

— Антон — провикнах се аз, — трябва да излезе да купя вестник.

Той се появи изпод душа.

— Какво има?

— Излезла е статията на Марта Хоуп Джоунс.

— Аз ще отида — Антон нахлузи дрехите върху върху все още мокрото си тяло и се запъти към вратата.

Докато го нямаше, продължих автоматично да обличам Ема, шепнейки: „Моля те, нека бъде положителна, моля те, нека бъде положителна.“

Скоро Антон се върна с вестник, навит на руло под мишницата.

— Е? — попитах тревожно.

— Не съм погледнал.

Разстлахме вестника на пода и заразгръцахме страниците с треперещи пръсти.

Открихме я. Заемаше цели две страници, озаглавена „Добро и зло“ (Игра на думи. Името на героинята Wright звучи като думите добро, право и право и пиша. — Б. пр.), сякаш да разнообрази „Лили изписа пътя си към успеха“ и „Право напред, Райт!“ Какви ли още жестоки каламбури ще им хрумнат?

Поне снимката беше добра; веднъж и аз да изглеждам интелигентна, а не като пълен кретен. Но под снимката на Марта, с пагони, щръкнали до ушите, имаше ужасна снимка на насинено рамо. Под нея пишеше: „Подобни бяха и синините на Лили.“ О, Боже.

Започнах бързо да чета.

Лили Райт се издигна високо в класациите с романа си „Церовете на Мими“. Но не правете грешката да мислите, че това е резултат от упорит труд. „Завърших я само за осем седмици“, злорадстваше Лили. „Повечето книги ги пишат по пет години и дори тогава не виждат бял свят.“

Сякаш някой ме поля със студена вода.

— Не съм злорадствала — промълвих аз. — И какво иска да каже с роман в кавички. То си е роман.

Книгата на Лили беше окачествена като „копринено нежна“, но не може да се каже същото за авторката ѝ. Показвайки арогантно пренебрежение към мнението на околните, Лили заявява: „Не ме е грижа какво казват критиците.“

Погледът ми се върна към снимката ми. Вече не изглеждах интелигентна, имах вид на пресметлива. Тя продължаваше да ме цитира:

„Добре дошли в скромното ми обиталище.“ Е, все някой трябваше да го каже.

Имаше забележка за прането, съхнещо в кухнята...

Райт пет пари не дава за красотата и хигиената на дома си.

Блокчето от „Лего“...

Ако ви поканят да седнете, безразсъдство е да очаквате, че домакинята е прибрала всички остри предмети от канапето.

Това, че не съм омъжена...

Лили има малка дъщеричка, но не си дава труд да я узакони. И коя майка праща детето си да играе навън при температура под нулата?

Беше УЖАСНО.

— Оприличила ме е на Кортни Лав — казах, отвратена до крайна степен.

Цитираше най-лошите части от статиите в „Обзървър“ и „Индипендънт“, в случай, че някой е пропуснал да ги прочете. Разказваше историята за нападението над мен, като наблягаше на факта, че като резултат все още не работя.

Травмата, причинена от нападението, още не е отминала. Въпреки че Райт има достатъчно пари в банката, предпочита да продължи да живее в мизерен едностаен апартамент, напомнящ на бордей. Това ли мисли, че заслужава? Ако е така, навярно е права.

— В коя банка имам пари? — попитах аз. — Като изключим аванса ми, не съм видяла и петак. И каква съм била? Арогантна? По-скоро ме обсаждат самодоволници. И това не е едностаен апартамент, а апартамент с една спалня.

За първи път оптимизмът на Антон се беше изчерпал. Нищо хубаво не можеше да се каже. Нито дума.

— Трябва ли да я съдим? — попитах.

— Не знам — замислено ми отговори той — твоята дума срещу нейната и голяма част от това, което казва, е нейно мнение, а не можеш да съдиш хората за това. Но да поговорим с Джоджо по този въпрос.

— Добре — облъхна ме свеж полъх. Беше милион пъти по-лошо от материала в „Обзървър“. Онзи само заливаше с помия книгата ми, а този хвърляше кал по самата мен.

— Само отчаяни хора могат да бъдат тъй жестоки — сама се опитвах да се убедя. — Навярно е много нещастна.

— И аз щях да бъда, ако приличах на нея. Ами четките за обувки, дето ги е лепнала на рамената си? Не ти ли се повръща от тях?

Поклатих глава.

— Боже, изглеждаш много зле.

Прочетохме го още веднъж и открихме маса неточности, които бяхме пропуснали от ужас.

— Антон, излиза, че си истински дръвник.

— Дръвник ли?

— Да.

— И ОТКЪДЕ е измислила всички тези лъжи? И кучката нищо не казва за бисквитите — независимо, че бяха от най-хубавите.

— Ще се обадя на Джоджо — но отговори само телефонният ѝ секретар.

Антон и аз се спогледахме — не бяхме емоционално готови да се справим с подобно нещо. Дори Ема беше необичайно тиха.

Помълчахме, след което Антон каза:

— Добре, имам идея.

Разпротря двете ужасни страници в средата на хола и ми протегна ръка:

— Стани.

— Защо?

Започна да рови из дисковете си.

— Я да видим. „Секс пистълс“? Не, а, ето това.

Пусна запис с фламенко.

Озадачена го гледах как пристъпя, потропва и извива ръце над главата си, докато танцуваше и тъпчеше статията. Наистина много го биваше, почти колкото Хоаким Кортес. Ема, успокоена, че напрегнатата атмосфера изглежда се изпарява, писукаше и подскачаше около него. Ритъмът се ускори и Антон затанцува по-бързо, въодушевено тропайки и пляскайки с ръце. Накрая песента свърши и той артистично отметна глава назад.

— Оле!

— Лей! — извика Ема, също отмятайки назад глава, при което едва не падна.

Започна следващата песен.

— Каня те — каза Антон.

Опитах стъпката и ми хареса, после продължих. Усърдно тъпчех лицето на Марта, но Антон ме избута.

— Нека и аз. Точно така, Ема, опитай и ти.

Ема се понесе върху снимката.

— Браво, момичето ми — окуражаваше я Антон. — Хубаво я настъпи.

После той отстъпи няколко крачки и с висок скок приземи огромните си стъпала върху лицето на Марта.

Тримата скачахме и тропяхме, докато подметките ни се отпечатаха върху грозната физиономия на Марта. На финала Антон вдигна страницата като плащ на тореадор и аз промуших крака си през него, пропявайки:

— Да-дам!

— По-добре ли си?

— Малко.

Не цъфтях от щастие, но ми поолекна.

Секунди по-късно пристигна Лудия Пади да се оплаква.

— Какво е това блъскане и тропане? Парче мазилка падна от тавана в чая ми!

— Чай ли? — изсмя се Антон и му тръшна вратата. — По-скоро грог.

— И да е тъй, какво? — мърмореше възмутено Лудия Пади, като се отдалечаваше по коридора.

— Май той е виновен за всичко — отбеляза Антон. — Ако не беше пял „Дядо Коледа идва в града“, онази жена нямаше да е така злонамерена.

— Знам ли...

— Трябва да се преместим. Сериозно — продължи Антон, когато не отговорих нищо. — Трябва да помислим да си купим жилище.

— С какво? С шикалки? Едва успяваме да свържем двата края.

— Както е тръгнала кариерата ти, няма да сме все натясно.

— Както е тръгнала кариерата ми, ще започнат да ме замерят с камъни по улицата — посегнах към телефона. — Ще отменя обяда в Замъка на ужасите.

— Защо?

— Срам ме е да се покажа навън.

— Я ги зарежи! Нищо лошо не си направила. За какво се срамуваш?

— Мислех, че ще подскочиш от радост, че няма да ходим при Дебс.

— Така е. Но по-важно е да си с вдигната глава. Ако сега свием знамената, значи Марта Хоуп Джоунс е победила.

— Добре — уморено отговорих аз — „Кингс Крос“, чакай пътници.

В неделя в северен Лондон се движеха печално малко влакове, дори преди да отменят тези в 11:48 и 12:07.

Антон, Ема и аз седяхме в студената гара, чакайки следващия влак, за който се надявахме, че не е отменен, и изреждахме нещата, които бихме предпочели да правим, вместо да ходим при Дебс.

— Да си завираме клечки под ноктите.

— Да гледаме мюзикъл на Андрю Лойд Уебър.

— Да целуваме Маргарет Тачър.

— Дебс не е лош човек — казах аз.

— Не — съгласи се Антон, — тя изобщо не е човек. Наблюдавай я днес и ще видиш, че никога не мига. Казвам ти, че е извънземно.

— Не гледай — той сложи ръцете си пред очите ми, за да не мога да видя как една жена на съседната пейка разливта „Сънди Еко“. Стомахът ми се сви на топка. Беше ли видяла статията за мен? Колко хора из цяла Англия попиваха тази отрова?

Четиридесет и пет минути по-късно стояхме пред прага на Замъка на ужасите. Дебс отвори, изгледа ни с кръглите си сини очи, в резултат на което Ема започна да вие.

— Поканих ви на обяд — троснато каза тя, проявявайки чувството си за хумор — не на вечеря.

Както винаги беше издокарана в пастелни бебешки цветове, а гуменките ѝ бяха толкова бели, че очите ме заболяха. Можеше да ги гледаш само през дупчица в парче картон, като тези, през които наблюдават слънчево затъмнение.

— Извинявай, че закъсняхме — мъчех се да сгъна количката, докато Антон успокояваше Ема. — Влаковете бяха отменени.

— Вие и вашите влакове — Дебс явно ни прощаваше. Смяташе, че с Антон сме доброволни бохеми, а не че просто сме бедни. — Един от вас непременно трябва да си намери нормална работа!

Хвърлих предупредителен поглед към Антон. Не убивай домакинята.

— Влизайте — Дебс ни поведе по коридора, вирвайки малките си крачета, преди внимателно да стъпи на пода.

В кухнята татко ме взе в прегръдките си, сякаш някой бе умрял.

— Момиченцето ми — дрезгаво рече той. Когато накрая ме пусна, в очите му имаше сълзи.

— Викам да съдиш „Еко“ — добави той. — Тая жена е вещица, проклета вещица.

— Не бива така да говори за съпругата си — прошепна тихичко Антон в ухото ми.

— С какво да ти помогна? — попита ме баща ми.

— Благодаря ти, но предпочитам да забравим цялата история. Ема, миличка, кажи „здравей“ на дядо!

— Виж ѝ личицето — изгука татко. — Каква си ми картинка!

Дебс пригответи напитки и радостно каза на Антон:

— Твоите хора пак се проявиха.

— Какво имаш предвид, мамо?

Дебс леко се намръщи при това обръщение, но продължи:

— ИРА. Отказват да сложат оръжие.

Това се повтаряше всеки път, когато в новините споменаваха за ИРА и Антон отдавна се беше отказал да обяснява на Дебс, че не е неин член. Но той е ирландец и на нея това ѝ стига. По принцип тя не одобрява другите страни. Като изключим Прованс и Алгарв, тя не разбира защо целият свят не може просто да бъде английски.

След това Антон поздрави Джошуа и Хети, осемгодишния син и десетгодишната дъщеря на Дебс от първия ѝ брак.

— А — възкликна сърдечно той — „Царевичните деца“.

Дебс мисли, че той ги нарича така, защото и двамата са руси. Но „Царевичните деца“ е роман на Стивън Кинг и не става въпрос за цвета на косата им, в тях има нещо нереално: прекалено са чисти и спретнати.

— Здравей, Джошуа, здравей, Хети — приведох се да ги поздравя, то те отбягваха да ме погледнат в очите. За разлика от други груби деца, не ме блъснаха и не побягнаха. Послушно стояха пред мен, гледайки съсредоточено нещо невидимо над рамото ми. Антон казва, че като пораснат, ще станат убийци и ще насекат Дебс с брадва, докато спи.

После, като мъничък вихър, в стаята се появи Попи. Беше странно мъничко копие на татко, но с рошава, къдрава перука.

— Лили — изписка тя, — Антон. И Ема! — Целуна ни всичките, после сграбчи Ема за ръката и избяга от стаята с нея. Попи е голяма чаровница и сме лудо влюбени в нея, преди всичко Ема.

Когато най-накрая седнахме на масата, обядът се оказа жалка работа. Първо Дебс се извини за състоянието на печеното телешко.

— За жалост, трябваше да го ядем преди един час.

— Извинявай — промълвих аз.

Но това беше само прелюдия към основната програма — да злорадства над статията на Марта Хоуп Джоунс.

— Сигурно си почервенияла от срам, Лили. На твоє място щях да потъна в земята. Да умра. Да ме е срам да си покажа лицето. Като си

помисля колко хора го четат и те осъждат, сигурно си страшно разстроена.

— Да — сведох поглед към чинията си — ще ти бъде благодарна, ако не го обсъждаме.

— Разбира се. Сигурно ти се иска да не се е случвало. Да напишат такива отвратителни неща за теб и да ги отпечатаат в национален всекидневник с тираж от няколко милиона... Ако бях на теб, щях да се самоубия.

— Бих ти спестил труда и ще го направя собственоръчно — отговори лъчезарно Антон, — ако веднага не млъкнеш.

Дебс почервения.

— Да извиняваш. Опитах се да проявя съчувствие. След такава ужасна, унижителна, срамна...

— Стига — отсече татко. Прозвуча така остро, че Дебс за момент доби неуверен вид, след което той направи грешката да оближе ножа си за масло и тя се нахвърли да му прави забележки.

От години Дебс се правеше на „Моята прекрасна лейди“ по отношение на това, което тя наричаше „неприятните маниери“ на баща ми: да пие мляко направо от кутията, разливайки голяма част по брадичката си, която после обърсваше с ръкава си. Дори беше успяла да го накара да отслабне, като му приготвяше специални, нискокалорични яденета, направо ме болеше да гледам как буквално го беше смалила.

Беше невероятно тежък ден, но към четири и половина ни чакаше нова изненада: Дебс щеше да участва в състезание по тенис. Татко стоеше като вкаменен, докато тя изтича на горния етаж, за да се преоблече. Пет минути по-късно тя припкаше надолу по стълбите с вееща се бяла поличка и лента за коса.

— Брей — каза Антон с възхищение. — Приличаш повече на ученичка, отколкото на четиридесет и шест годишна екстратерестрианка.

Дебс самодоволно се изпъчи, сложила ракетата над рамото си, изхили се, после се намръщи:

— Четиридесет и шест годишна каква?

Щеше ми се да потъна в земята.

— Ирландска дума. Означава „богиня“.

— Наистина ли? — не беше много убедена. — Добре. Е, аз да тръгвам. Времето никого не чака.

— Дори и боговете! — сияещ допълни Антон.

— Е, да.

— Чао. Успех.

— И после да не отидете с момичетата да направите главите — продължи Антон. — Знаем те каква си палавница.

Тя пак се изкикоти, после в мрачно мълчание откъсна Джошуа от крака си, бутна го към ъгъла на коридора, изтича към лимоненожълтата си кола и отпраши.

— Не — решително заяви Антон, докато се качвахме на влака към къщи.

— Какво „не“?

— Просто не мога да си представя, че тя някога е правила секс. Има игленик вместо сърце. Как ли я кара малката Попи? Като гледам, Мистър Мускул е единственият мъж, който я интересува.

— Може да си ляга с Мистър Пропър.

— Стига, че си представям страшни гледки. Боже, наистина е противна.

— Знам. Но татко е луд по нея и трябва да я търпя. В много отношения му действа положително.

— Например?

— Укротява излишния му финансов авантюризъм.

— Искаш да кажеш, че е достатъчно хитра да остане господарка на Замъка на ужасите?

— Поне винаги ще имат покрив над главите.

— Е, да.

ГЛАВА 45

— Ще направиш ли нещо за мен? — попита Антон.

— Каквото поискаш — отговорих аз. Глупаво.

— Продава се една къща на Грантъм Роуд. Ще дойдете ли с Ема да я видим заедно?

След като помълчах, попитах:

— Колко ѝ искат?

— Четиристотин и седемдесет хиляди.

— Защо искаш да гледаме къща, която никога няма да можем да си позволим, дори и след милион години?

— Гледам я всеки ден на път за метрото и подразни любопитството ми. Прилича на къщичка от приказките, много необичайна за Лондон.

— Защо я продават?

— Принадлежала е на един старец, който починал. Семейството му не я иска.

Изведнъж почувствах буца в стомаха си. Антон е проверил всичко това, без да ми каже.

— Не пречи да я видим — съгласих се.

Не смятах да се предавам. Но той искаше толкова малко от мен, как можех да му откажа?

— Ето я — посочи Антон, застанал пред самостоятелна, солидна къща, облицована с червени тухли, със заострен готически покрив. Приличаше на миниатюрен замък и не изглеждаше нито прекалено голяма, нито прекалено малка. Съвсем подходяща.

Задник.

— Викторианска е — обясни Антон, като отвори портичката и протегна ръка. Ема и аз го последвахме по къса, тясна пътечка до покрита с плочи веранда, засенчена с насмолен покрив. Един младеж с костюм и ботуши веднага отвори тежката синя входна врата. Грег, агентът по недвижими имоти.

Прекрачих прага и се озовах в антрето, вратата се затвори зад мен и ме обзе спокойствие. Тук вътре светлината беше съвсем

различна. Подобният на ветрило прозорец с цветни стъкла над входната врата хвърляше шарени петна върху дървения под и всичко тънеше в злато и покой.

— Повечето мебели ги няма — каза Грег. — Роднините на стареца ги взеха. Да започнем оттук, какво ще кажете?

Стъпките ни отекваха по дървените ходове, когато го последвахме в стая, простираща се по цялата дължина на къщата. В предната част имаше красив, напomniaщ бойница прозорец, а в задната — стъклени врати, водещи към градината, която бе обрасла с ружи и всякакви цветя. Вдясно се извисяваше камина в стил Уилям Морис (Уилям Морис — английски дизайнер, занаятчия и писател. — Б. пр.), облицована с керамични плочи.

— Оригинална е — каза Грег, почуквайки по нея с кокалчетата на ръцете си.

Долавяше се лек аромат на тютюн за лула и аз си представих деца, обути в обуца с катарамии, които ядяха захаросани ябълки и играеха с дървено конче-люлка.

От другата страна на коридора имаше малка, уютна, квадратна стая, също с подобно на бойница прозорче и камина.

— Това може да бъде кабинетът ти — каза Антон. — Лили е писателка — поясни той на Грег.

— О — възкликна любезно последният. — Чувал ли съм името ви?

— Казвам се Лили Райт — отговорих стеснително.

— О — повтори той. Името ми нищо не му говореше. — Ами много хубаво.

Дъските под прозореца изскърцаха и внезапно си спомних за една американка, която искала да пресъздаде копие на викторианска къща и платила за автентично скърцащи дъски. Те си стояха тук, където им беше мястото.

— Мога да поставя бюрото си там — казах аз, докосвайки стената. Парче гипс се посипа по пода.

— Ясно е, че къщата има нужда от някои поправки — каза Грег. — Сигурно ще бъде интересно да се реставрира.

— Да — съгласието ми беше откровено.

Кухнята се оказа мрачна и тайнствена.

— Можем да съборим стената към съседното помещение — промърморих, без да зная как ще стане, но идеята ми се струваше приятна.

Вече можех да я видя. Разширената ми кухня щеше да бъде четири пъти по-голяма от сегашната и щяхме да я застелем с плочи от теракота в топли тонове. Тежка керамична купа щеше да стои върху печката и ако дойдат неочаквано гости, ще изляза боса, ще ги поканя сърдечно, ще ги нагостя с вечеря и ще им предложи от домашното ми черничево вино. Ще бъда като Найджела Лоусън.

Когато хората са в беда, щяха да прекрачват чудесния ми праг с плочите, защото щяха да знаят, че ще ги приютя. Щях да ги завивам с топли одеала, да ги настанявам на диванчето под малкия прозорец, за да слушат как вятърът си играе в клоните, да ги черпя с чай от лайка в чашки, които по очарователен начин не съответстват на чинийките, докато бедата отmine.

Грег ни поведе към стълбите и докато се навеждах да взема Ема на ръце, забелязах малки дупчици в дъските на пода. Дървояди. Колко омайно. Колко... колко... автентично. Би било невъзможно да си нещастен в тази къща.

Всяка от трите спални бе по-възхитителна от предишната. Представях си железни кревати, бродирани юргани, люлеещи се столове и прозрачни завеси, диплещи се на лекия вятър, и бях като омагьосана.

Хвърлих бърз поглед в старовремската баня и пак споменах събаряне на стени.

После Грег ни поведе надолу към най-хубавото място в къщата: прелестната, преливаща от растителност градина. Дървета, растящи покрай стената и оплетените едни в друге храсти протягаха клони и донякъде скриваха къщите и високите сгради в света отвън.

— Има касис, къпини — сочеше Грег. — Ябълково дърво. През лятото ще имате плодове.

Трябваше здраво да се вкопча в Антон.

Близо до задната ограда имаше ниска, старомодна оранжерия за отглеждане на домати. До нея се намираше обърната на запад градинска скамейка, направена от бели дървени летви, с крака от ковано желязо.

— Не можете допуснете, че сте в Лондон.

— Хм — съгласих се аз, щастлива, че мога да не обръщам внимание на шума на колите по далечната улица.

Виждах се как седя в тази градина и пиша в красива тетрадка, с кошничка прясно набрани къпини до себе си. На слънцето косата ми изглеждаше златиста и на вълни, сякаш току-що съм била на фризьор, облечена бях в нещо леко и светло от „Гоуст“ или може би „Марли“.

Най-ясно виждах как Ема играе с други деца — навярно нейни братчета и сестричета? Незнайно защо всички имаха къдрици и щастливи, хвърляха камъни по оранжерията.

Щях да правя хербарии. Френските ми прозорци щяха да имат леки, светли завеси, които щяха да потрепват от вятъра, а аз ще вървя боса от градината към къщата с градинарски ножици и кошница в ръце.

Долавях аромат на полузабравен сън. Беше ми така познато, сякаш бях идвала и преди, въпреки че знаех, че не съм. Откакто се помня, съм била на мнение, че лошото на парите е едно: обещават ти света, понякога дори за кратко ти го дават — преди да ти го отнемат отново.

Изведнъж разбрах каква глупачка съм била. Трябваше да помисля за собствен дом при първа възможност. Трябваше да се пазаря за по-добро заплащане.

Така отчаяно желаех къщата, бях ненаситна от алчност. Готова бях да продам баба си, стига да беше жива и някой да ние да искаше да я купи.

Никога не съм желала нещо по-силно. Бих умряла за тази къща. Но нямаше нужда от подобни драми, защото тя вече беше моя. Само трябваше отнякъде да намеря половин милион лири.

Почти не си спомням как стигнахме до вкъщи, но щом веднъж се озовах в тесния си сбутан апартамент, се нахвърлих върху Антон. Чувствах се сякаш на косъм съм избегнала смъртта и съм видяла отблизо недостъпната за сетивата красота на божественото, след което отново съм се върнала в тялото си, защото е станала грешка и още не ми е дошло времето. Чувствах се съсипана.

— Защо ми я показва? Никога няма да можем да си я позволим.

— Послушай ме за минута — Антон драскаше някакви сметки върху една хартиена торба. — Продала си почти двеста хиляди екземпляра, така че ще получиш около сто хиляди лири от процента.

— Казвам ти, че няма да ми платят първия транш от процента преди септември, а това е почти след шест месеца. Къщата ще се продаде дотогава.

Той поклати глава.

— Можем да вземем заем срещу бъдещи доходи.

— Можем ли? Но Антон, къщата струва половин милион, а и ще ни трябват пари за ремонт.

— Мисли за бъдещето — настоя той с блеснали очи. — В един момент „Ай-Кон“ ще се обърне в печеливша фирма.

Замълчах си, за да не изглежда, че не го подкрепям. Но досега единственото нещо, което е обърнал „Ай-Кон“, беше стомахът ми, когато видях в баланса им какви суми са похарчили за обеда в Сохо да се подмазват на кого ли не и колко малко работа са получили.

— Но много по-важно е — продължи Антон, — че имаш договор за две книги.

— Но аз съм написала само две глави от втората.

Пък и доскоро никой от „Долкин Емери“ не го беше грижа. Чак когато „Церовете на Мими“ ги изненада с продажбите си, подписахме договор за две книги.

— Ами „Кристално чиста“? — явно Антон дълго беше обмислял. — Завършена е и е чудесна. Предложи им я.

Странно, но точно на следния ден се обади Таня. Искаше да види новата ми книга.

— Ще я направим с твърда корица, за да хванем коледния пазар.

Предстоеше ми трудно признание.

— Таня, няма нова книга.

— Моля?

— Имам дете и постоянно съм уморена. Не успях да се справя. Написала съм само две глави.

— Разбирам... — мълчание. — Мислехме си... че като имаш договор за две книги... е естествено да започнеш втората веднага щом си завършила първата. Но, права си, бебето, умората, пък и наистина беше прекалено заета.

Но явно не беше много доволна. Притеснена, се обадох на Антон.

— Дай й „Кристално чиста“ — повтори отново той.

— Но тя не е достатъчно добра. Не можах да си намеря агент за нея.

— Достатъчно е добра. Тия агенти не ги бива за нищо. Книгата е чудесна.

— Мислиш ли?

— Мисля.

След това се обадох на Таня и колебливо заговорих:

— Не зная дали ще ти хареса, изпращала съм я на много агенти...

Таня ме прекъсна:

— Да не би да ми казваш, че имаш друга книга?

— Да.

— Алилуя! Тя има друга книга — извика редакторката. Зад нея някой също надаваше радостни възгласи. — Ще изпратя куриер.

Късно същата нощ Таня отново позвъни:

— Много, много, много ми харесва.

— Прочете ли я? Много си бърза.

— Не можах да я оставя. Съвсем различна е от „Церовете на Мими“, много необикновена, но пак притежава магията на Лили Райт. Ще бъде коледният ни бестселър.

Скоро след това Джоджо говори с мен да подпиша нов договор за третата и четвъртата ми книга:

— Очевидно за много по-висок аванс от предишния.

— Видя ли — сияещ каза Антон.

Според Джоджо трябваше да подпишем договора сега, когато продажбите са в апогея си, или да изчакаме късната есен, когато новото ми издание с твърда корица щурмува класациите за най-продавани книги, защото ще имам още по-силна позиция да се пазаря.

— Ами ако изданието с твърди корици не влезе в класациите?

— Възможно е, но ти решаващ.

— А ти как мислиш?

— Според мен сега си в изключително силна позиция, но тя ще бъде още по-силна през ноември. Лили, трябва да ти е ясно едно: винаги има риск, в тази игра нищо не е сигурно. Съжалявам, скъпа. Знам, че не ти се иска, но само ти можеш да вземеш решение.

Антон ми обясни отказа на Джоджо да поеме отговорност.

— Не иска да те плаши, но предпочита да се подсигури. До края на деня трябва да решиш нещо, защото именно ти пишеш книгите. Знаеш, че ще те подкрепя, каквото и да решиш, но ти трябва да направиш окончателния избор.

Трябваше да гадая кое е най-доброто. Взимането на решение ме ужасяваше, защото можеше да се окаже погрешно, а и се осланях на мненията на другите повече, отколкото на моето собствено.

— Антон, ти какво ще кажеш?

— Не знам защо, но мисля, че трябва да изчакаме.

— Наистина ли? Защо не искаш веднага да вземем парите?

Той се засмя.

— Познаваш ме прекалено добре. Опитвам се да променя живота ни завинаги. Опитвам се да мисля в далечен план, нали разбираш. И в този смисъл навярно ще получиш повече пари, ако почакаш.

Чух се да казвам:

— Добре, тогава ще чакаме.

Беше ми по-лесно да реша да изчакам до ноември, отколкото да подпиша договора сега. Определено предизвикваше по-малко непосредствени последствия. Но не преставах да се измъчвам.

— Горката Лили — Антон придърпа брадичката ми към гърдите си и ме погали по косата.

— Внимавай — промълвих аз. — Не я търкай много, и без това е прекалено тънка.

— Извинявай. Откъде да знам, но чакай да ти кажа нещо, което ще те накара да се усмихнеш. Нали ти казах, че къщата ни струва четиристотин седемдесет и пет хиляди. Смъкнали са продажната цена! С петдесет хиляди!

— Защо?

— Обявена е за продан от почти четири месеца, започнали са да се отчайват.

— Защо не се е продала досега?

— Цената ѝ е била твърде висока. Сега вече не е така, затова трябва да действаме, защото и други ще го сторят.

Но не можехме да се обвържем с такъв голям заем.

— Има толкова много неизвестни — повтарях. — Ами ако „Кристално чиста“ се издъни? Ами ако не мога да напиша друга книга и трябва да върна аванса?

— „Кристално чиста“ ще има успех и ще си вземем бавачка и ще можеш да се посветиш на писането. Тя дори ще има собствена спалня в новата къща.

Още се колебаех.

— Какво друго мислиш да направим, когато получиш процента си? — попита той. — Да си купим апартамент с една спалня на гъза на географията и да живеем един връз друг година и нещо, както сега, и всички да спим в една стая? После, когато парите дойдат, да го продадем и да купим нещо друго — данъкът ще излезе прекалено висок. Три процента от продажната цена, само за къщата е около петнадесет хиляди, които никога няма да си върнем.

— Май си обмислил всичко.

— В момента не мога да мисля за нищо друго — той се наведе към мен с убедителен поглед. — Според мен тази къща е тъкмо за нас. Там има чудесна стая, в която да пишеш, имаме място за бавачка и никога няма да се наложи да се местим отново. Добре, съгласен съм с теб, че още нямаме парите, но те идват. Ако ги чакаме да дойдат в банковата ни сметка, къщата отдавна ще бъде продадена — той поспря, за да си вземе дъх. — Лили, ти и аз нямаме друг избор.

Съгласих се. Нямаше как.

— Нека веднъж да постъпим правилно. Нека погледнем общата картина, Лили, прояви въображение. Освен това, нека те попитам нещо: обичаш ли тази къща?

Кимнах. Още щом влязох в нея, се влюбих до полуда и почувствах, че е точно за мен.

— И аз я обичам. Това е идеалната къща — на чудесна цена. Цените на къщите може да паднат тази година, но скоро ще се вдигнат отново. Може никога да не ни се отвори подобна възможност. Ще помогне ли, ако ѝ хвърлим още един поглед?

Подскочих от радост. Копнеех да я видя отново.

Както при първото ми идване, отново ме обзе спокойното чувство, че съм си у дома. Беше по-силно отпреди. Антон беше прав, като каза, че сякаш не принадлежи на Лондон; беше къща, която можеш да намериш на поляна сред гората в стара вълшебна приказка. Озовала се между нейните стени, се чувствах в безопасност, обладана от очарование ѝ.

Странно как все така се случва, но в деня, когато отидохме да видим къщата, бяхме уведомени от г-н Манатий, нашия хазяин, че заради „неочаквани разходи“ увеличава наема ни. Когато видях новата сума, едва не умрях — беше повече от два пъти по-голяма.

— Това е възмутително! Ще говоря с Ирина за това, и, о Боже... — прокарах ръка през очите си — с Лудия Пади. Ако му дадем дружен отпор, имаме по-голям шанс да успеем.

Но нито на Ирина, нито на Лудия Пади бяха увеличили наема.

— Вероятно Манатий е прочел за теб — каза Антон. — Опортюнистки негодник. Това е изнудване.

— Антон, не можем да си позволим новия наем, не може и дума да става.

Очите ни се срещнаха, блеснали от решителност.

— Ще трябва да се преместим.

Търсех навсякъде „знаци“ и с неохота си казах, че многозначителен от този няма да получа. Антон използва възможността.

— Искат четиристотин двадесет и пет хиляди. Казвам да им предложим четиристотин и да видим какво ще стане.

— Нямаме четиристотин хиляди, навярно нямаме и четиристотин.

— Нека направим оферта за къщата и да изчакаме. Не знаеш какво може да се случи, това не е обикновена верижна сделка, продавачите...

Продавачите! Той говореше на друг език, който не разбирах.

— ...продавачите не са обвързани с верига, не им трябва парите, за да купят друга къща, просто чакат готовото наследство. Много вероятно е да приемат и по-ниска оферта, омръзнало им е да чакат да се продаде къщата на баща им, от която не могат да се отърват.

— Антон! Не можем да правим предложение за къщата, когато нямаме готови пари.

— Разбира се, че можем.

— Няма да повярваш — извика Антон. — Приеха офертата от четиристотин хиляди.

Почувствах, че лицето ми се обезцветява.

— Направил си оферта да купим къщата, а нямаме никакви пари! Идиот ли си, или що?

Той не спираше да се смее. Прегърна ме през врата, замаян от радост.

— Ще намерим пари.

— Откъде?

— От банката.

— Да нямаш намерение да обираш?

— Съгласен съм с теб, че не сме подходящи кандидати за ипотека. Трябва ни банка с въображение.

— Няма да участвам в това. Искам да се обадиш на бедния Грег и да му кажеш, че си му губил времето.

Той се развесели още повече.

— „Бедния Грег“! Лили, той е агент по недвижими имоти.

— Ако ти не му кажеш, аз ще го направя!

— Недей, Лили, не му се обаждай, дай ми малко време. Имай ми доверие.

— Не.

— Моля те, Лили, моля те, миличка, довери ми се — той ме притегли към себе си и любовта му към мен се изписа на лицето му. — Никога няма да направя нещо, което би ти навредило. През целия си живот ще правя красиви неща, за твое добро и за Ема. Моля те, имай ми доверие.

Вдигнах рамене. Не беше „да“, но не беше и „не“. Че кога ли е било.

Антон започна да води телефонни разговори, от онези, които изискваха да ми обръща гръб винаги, когато влизах в стаята. Когато питах: „Кой беше?“, той ми намигаше. В пощенската кутия започнаха да пристигат дебели пликове, които той отнасяше някъде, за да ги отвори насаме, и когато го питах за тях, следваха нови намигания и таинствени физиономии. Естествено, можех да настоя да ми каже, но явно не исках да узная.

Сънувах сън, в който се намирах в огромен склад и пакетирах планини от мои неща сред море от триметрови кашони. Цял кашон с единични обувки, друг пълен със счупени телевизори, после се

опитвах да напъхам камината в кашон с размер на кутия от бисквити, когато един безплътен глас каза:

— Всички камини трябва да се прибират на сигурно място.

После сънят се промени и Ема и аз седяхме на затревената ивица по средата на едно шосе, заедно с всичките кашони, и с тъпа болка чувствах, че няма място, което да наречем наш дом.

Но когато се събудих, не спрях да мисля за къщата и с любов да мечтая за нея. Във въображението си бях боядисвала, наредила и обзавела всички стаи и постоянно пренареждах мебелите, сякаш беше кукленска къща. Имах кремаво, струговано, старинно френско легло с гардероб с орнаменти, за да му подхожда, таблата на леглото беше от месинг, матракът скърцаше очарователно, краката му бяха извити, имаше тумбести нощни шкафчета, меки възглавници, сатенени пухеници, килимчета, постлани тук и там по лъскавия дървен под...

Когато си мислех, че ще живеем там, си представях живота в друга светлина. Исках да имам още деца, поне две, но това беше желание, което дълбоко бях потиснала, защото в условията, при които живеехме сега, просто не беше възможно. Но в новата къща можеше да се случи.

По-късно Антон дойде при мен и каза:

— Лили, светлина на живота ми, любов моя, свободна ли си утре следобед?

— Защо? — попитах подозрително. Думи като „любов на моя живот“ предхождаха молба да прибера сакото му от химическото чистене, за да го облече за работа.

— Ще ни приемат за разговор в една банка.

Сърцето ми спря.

— Ти не си...

— Естествено, че съм, *ma petite* (*ma petite* — малка моя (фр.) — Б. пр.), моя тиквичке.

Следобед оставихме Ема при Ирина и я помолихме да не си слага отново зелената маска за лице. После, издокарани с най-хубавите си дрехи, пристигнахме в банката, където ни посрещнаха трима почти еднакви мъже в траурни костюми. Притеснявах се, сякаш сме дошли в кабинета им под чужда самоличност, но Антон бе ослепителен. Дори и мен можеше да убеди. Заговори каква звезда съм станала, как това било началото на бляскава кариера, каква ще бъде ползата им, ако и те

участват в нея, как ще останем верни в бъдеще, когато милионите потекат и вече имаме други къщи в Ню Йорк, Монте Карло и Летъркени. (Откъдето идва родът Калоран.) После, за да подкрепи големите си приказки, показва писма от Джоджо и счетоводителите на „Долкин Емери“, копия от документите за продажбите ми до момента, прогноза за продажбите на „Кристално чиста“, изготвена от директора по продажбите на „Долкин Емери“ и приблизителните очаквания колко мога да спечеля от тях. (Много, както излизаше. Изненада ме амбицията им.)

За да успокои тревогите им, че нямаме нито влог, нито постоянни приходи, той представи план за изплащането на заема, според който първата голяма вноска беше дължима, когато получа първия си чек за процента през септември, а втората, когато подпиша договора през ноември.

— Господа, не се безпокойте, че няма да си получите парите.

С последен замах, той извади три екземпляра от „Церовете на Мими“, които подписах за съпругите на мъжете с траурните костюми.

— В кърпа са ни вързани — обяви той, щом се прибрахме в къщи.

Писмото с решението на банката пристигна два дни по-късно. Стомахът ми се сви, гадеше ми се, докато двамата се опитвахме да скъсаме плика. Очите ми се плъзгаха по редовете, докато се опитвах да схвана смисъла им, но Антон се оказа по-бърз.

— Да го вземат мътните!

— Какво?

— Пожелават ни успех, но не сме подходящи за кредит.

— Е, това е — отвърнах, бях съсипана и странно, но едновременно донякъде облекчена. — Мръсници.

Но, разбира се, това не беше всичко. Антон, както винаги оптимист, уговори среща в друга банка.

— Като почукаш на повече врати, най-накрая някой ще ти отвори.

Въпреки усилията му, и втората банка ни отхвърли, той дори не спря да си оближе раните, преди да се втурне да търси трета. Този път, като знаех колко голяма е възможността пак да ни откажат, се чувствах

почти като измамница. И след като получихме писмото, в което изразяваха съжаленията си, го помолих да престане.

— Само още веднъж — настоя той — много лесно се предаваш.

Хранех Ема на закуска, протяжно действие, в резултат от което оставах пръски от бебешка каша по пода, стените и косата ми, когато Антон метна на масата някакво писмо.

— Я прочети това.

Хилеше се като смахнат.

— Кажи ми — страх ме беше да повярвам, но какво друго би могло да бъде...

— Банката отговаря с „да“, ще ни заемат парите. Къщата е наша.

Това ме накара да скоча в прегръдките му и той се завъртя като вихър из кухнята, смеехме се до изнемога. После се смълчах и го загледах изплашена.

Беше някакъв алхимик, сигурно така беше. Как успяваше да намира мечтаното решение, да го сътворява от нищото? Беше ми намерил агент, който ми намери издател, беше „намерил“ втората ми книга, а сега ми даваше бленуваната къща, въпреки че нямаше никакви пари.

— Как го правиш? — попитах го плахо. — Да не си сключил сделка с дявола?

Той потри въображаемия медал на гърдите си, после се засмя на себе си.

— Лили, приеми поклона ми. Клания ти се, защото ще ми донесеш един тон пари през септември и още, когато подпишеш новия си договор. Без теб и душата да си дам, няма да постигна нищо.

— Олеле! — успях да спася писмото от Ема, която внимателно го мажеше с каша, използвайки опако на лъжицата си. Тя разтревожено изписка, но беше като в капан на високото си столче и не можа да направи нищо. Докато четях напечатаната страница, сърцето ми бавно започна да се разтапя от радост. Ако банката беше отговорила утвърдително, тогава всичко щеше да бъде наред. Ясно, мислех, че ще спечеля достатъчно, за да им върна парите; това не беше просто заем, беше инвестиция в кариерата ми.

След което стигнах до едно изречение, от което потокът на радостта ми рязко пресъхна. Поех си дъх.

Ема също. Очите ѝ бяха разширени и разтревожени, също като моите.

— Антон, пише, че заемът е „обект на проучване“. Какво значи това? Антон, какво значи?

— Искат да са сигурни, че къщата струва толкова, колкото ни дават като заем, в случай, че не можем да го изплатим, трябва им гаранция.

Трепнах. Думата „гаранция“ ме накара да замръзна; припомни ми деня, когато трябваше да напуснем къщата в Гилдфорд.

— Значи правят проучване, за да се уверят, че къщата си струва. Ами ако не е така?

— Струва ли си според теб?

— Да, но...

— Ами това е.

Антон отвори писмото. Прочете го мълчаливо, но мрачна сянка премина през стаята.

— Какво има?

Той си прочисти гърлото.

— Това е резултатът от проучването на банката.

— И?

— Подът бил прогнил в предната стая. Много сериозно, според тях.

Стомахът ми се сви от разочарование, в очите ми напиха съсълзи. Нашата красива, прекрасна къща. Ами къпиновите храсти, аз с ефирната рокля и кошница в ръка? Разточителните вечери, на които щях да каня Ники и Саймън, Мики и Киара, Вив, Баз и Дзкез и всички хора, които са ни канили с Антон в домовете си и които никога не съм приемала тук, защото е прекалено тясно?

Чух се да казвам:

— Е, какво да се прави.

— Лили, нищо не е свършило, гнилият под може да се поправи! Дребна работа! Все пак ни отпускат ипотеката, но за по-малко. За триста и осемдесет хиляди.

— Откъде ще намерим двадесет хиляди?

— Гор е главата, Лили, няма да се наложи. Отново ще говорим със собствениците и ще свалим офертата с двадесет бона.

— Но все пак ще трябва да поправим гнилия под! Повтарям, откъде ще намерим двадесет хиляди?

— Няма начин ремонтът на няколко квадратни метра прогнило дюшеме да струва двадесет хиляди.

— Но банката казва...

— Банката просто се подсигурява. Ти как мислиш?!

— Добре — съгласих се аз — направи каквото трябва.

За мое крайно учудване собствениците приеха по-ниската цена. Колко поличби още ми трябваха, че къщата беше моя? Независимо от това, накрая пак ме обзе колебание, когато Антон попита:

— Купуваме ли я?

Чух се да отговарям:

— Не, прекалено ме е страх.

— Добре.

— Добре ли? — погледнах го с изненада.

— Добре, твърде много се страхуваш. Да забравим за нея.

— Не го мислиш. Опитваш се да ми приложиш някакъв психологически номер.

Той поклати глава.

— Не. Само искам да си щастлива.

Изглеждах го подозрително. Струва ми се, че му вярвах.

— Добре тогава. Говори ми за къщата.

Той се колебаеше.

— Сигурна ли си?

— Побързай, Антон, преди отново да съм си променила решението, кажи ми как ще стане.

— Е, хубаво! — Той изброи всички причини, поради които искахме да купим къщата: щяхме да получим пари от процента; кариерата ми напредваше и през ноември щях да получа огромен аванс; банката — иначе забележително предпазлива — ни е дала одобрението си; да купим тази къща беше по-добре, отколкото да купим някое малко жилище сега и да преживеем ново пренасяне след година; не искаме коя да е къща, влюбени сме именно в тази, тя е точно за нас. И накрая:

— Ако не потръгне, можем да продадем къщата и да получим повече, отколкото сме платили.

— Ами ако цената ѝ спадне, вместо да се покачи, и накрая се окаже, че дължим купища пари?

— Подобна къща, в такъв квартал? Естествено, че ще поскъпне, не ще и дума. Няма да загубим. Нищо лошо няма да стане.

ЧАСТ ВТОРА

ДЖЕМА

ГЛАВА 1

Бяха изминали осемдесет дни, откакто татко ни напусна. Нямаше и три месеца, и като погледнех от този ъгъл, не звучеше така зле. Дълго време не се случи нищо особено, когато започнаха да стават ГОЛЕМИ неща, едно след друго.

Първото — в края на март преместихме часовниците напред. Нищо особено, знам, но чакайте, всъщност не става дума за това, то сякаш даде тласък. Както и да е, бутнахме часовника напред и въпреки че прекарах по-голямата част от неделята да сменям времето на готварската печка на майка ми, на микровълновата фурна, на видео, на телефона, на седемте будилника и един ръчен часовник, не забелязвах предвестниците до понеделник следобед в работата, когато Андреа си облече палтото и каза:

— Хайде, аз си тръгвам.

Беше още светло, та й отговорих:

— Средата на следобед е.

А тя ми отвърна:

— Шест без двадесет е.

Изведнъж осъзнах какво става и едва не се задуших от ужас. Дните се удължаваха, идеше лято; когато той си тръгна, беше лютата зима. Къде се дяна всичкото това време?

Трябваше да се срещна с него. Не беше свързано с майка ми, ставаше дума за мен. Въпреки че рядко си тръгвах от работа преди седем, бях изпълнена с такава отчаяна нужда, че навярно и обединените усилия на Франсис и Франсес нямаше да ме спрат.

Хукнах навън, шмугнах се в колата и подкарах право към неговата работа — не бих отишла в апартамента им и да ми даваха милиони. Колата му беше на паркинга, значи не си беше тръгнал за вкъщи. Напрегнато гледах над волана си, докато служителите се изнизваха навън. Чудно как не бяха всичките тантурести, размишлявах

аз. Всъщност малцина бяха дебели, като се има предвид всичкия шоколад, сред който работеха... О, Боже, ето го, иде. С Колет. По дяволите. Надявах се да го хвана насаме.

Беше с костюм и изглеждаше почти както винаги; познавах го както познавах себе си, странно ми се видя, че не съм го виждала толкова отдавна.

Косата на Колет все още беше на руси кичури, явно не се занемаряваше, след като беше прилапала своя мъж. Но за щастие, не изглеждаше бременна.

Докато се приближаваха към мен, си приказваха по смайващо интимен начин. Слязох от колата и пристъпих към тях. Идеята беше да бъде по-драматично, но те вървяха бързо и насмалко да ме отминат.

— Татко — повиках го аз.

Обърнаха се; лицата им бяха безизразни.

— Татко?

— Джема. А, здравей.

— Татко, напоследък нямам вести от теб.

— Е, да, знаеш как е — чувстваше се неудобно. Обърна се към Колет: — Ще изчакаш ли в колата, скъпа?

„Скъпата“ ме изгледа мръсно, но се въртна и тръгна към нисана.

— Нужно ли е да бъде такава кучка? — попитах. Не можах да се удържа. — Каква е причината да е така ужасна?

— Чувства се несигурна.

— Тя да е несигурна? Ами аз? Не съм те виждала от почти три месеца.

— Толкова ли време мина?

Той някак си старчески се размърда.

— Да, татко. — В отчаян опит да внесе малко хумор, попитах: — Няма ли да си поискаш родителските права? Може да ти позволят да ме посещаваш в неделя и да ме водиш в „МакДоналдс“.

Но той отвърна:

— Вече си пораснала, пълнолетна си.

— Не искаш ли изобщо да ме виждаш?

Казват никога да не задаваш въпрос, на който не знаеш какво ще ти отговорят. Разбира се, че иска да ме вижда.

Но той отвърна:

— Може би най-добре е да не се виждаме за момента.

— Но, татко... — мъката ми се надигна като вълна и аз заплаках.

Хората, минаващи покрай нас, ни гледаха, но не ги беше грижа. Вълната се превърна в цунами. Не бях виждала баща си от три месеца, хлипах и се давех, все едно имах кестен в кривото си гърло — а той не желаше дори да ме докосне. Хвърлих се към него; той стоеше като дърво и несръчно ме потупваше.

— Ах, Джема, недей...

— Вече не ме обичаш.

— Обичам те, естествено, че те обичам.

С нечовешко усилие се опитах да спра да се давя, после си прочистих гърлото и набързо се стегнах.

— Татко, върни се вкъщи. Моля те.

— Ноел, трябва да вземем децата — обади се Колет.

Завъртях се към нея.

— Струва ми се, че ти каза да чакаш в колата.

— Ноел, децата — не ми обръщаше никакво внимание. — Ще се чудят къде сме.

— Знаеш ли какво — погледнах я и посочих към баща ми. — Аз съм негово дете и се чудя същото нещо.

После добавих:

— Така че си го начукай.

Тя ме изучаваше, хладнокръвна до безкрай.

— Не, ти си го начукай.

— Две минути — думите ѝ се отнасяха за баща ми. — Гледам си часовника. — После се отпрати към колата.

— Много изискано.

— Как е майка ти? — попита баща ми.

— СЪПРУГАТА ти. — Думата прокънтя из целия паркинг. Малцината, които досега не ни бяха гледали, вече ни заяпваха. — Имаш ПРЕКРАСНА СЪПРУГА. Тя има приятел. Някакъв швейцарец на име Хелмут. Кара червен „Астон Мартин“ с вдигащи се врати.

— Я не ми ги пробутвай тия. Слушай, Джема, трябва да тръгвам. Гери се побърква, ако закъснеем.

Беше ми останало единствено презрението. Изглеждах баща си.

— Ти си страхливец.

След като се озовах на закътано в колата си, сълзите ми отново рукогнаха. Всички мъже бяха страхливци.

И това нямаше да се поправи скоро; тази мисъл ме убиваше, но баща ми и Колет бяха заприличали на постоянна двойка. Значи ме изоставяше. Ами моят живот?

Мама се стараеше, доколкото можеше. Наистина се опитваше да бъде храбра. Беше си създала някакъв стереотип, поредица от сапунени сериали, с които някак изкарваше деня, сякаш минаваше по въжен мост над пропаст. Отново тръгна на църква, дори излезе няколко сутрини на кафе при госпожа Кели, но винаги се връщаше, разтреперана като желе. Трябваше да стоя при нея всяка нощ.

Какви бяха шансовете да се обърне към мен и да каже:

— Джема, защо не си вземеш един уикенд отпуска? Изкарай, каквото ти се е насъбрало, хвани си някой и друг мъж и стой с него до средата на следващата седмица. Ще бъде страхотно.

Никак не си го представях.

Никой не би го направил за мен. Сетих се за Оуен, когото забърсах в нощта след рождения ден на Коуди (въпреки че нямах спомен). Покани ме да излезем два пъти и на втория казах „да“, но не се уговорихме за ден, защото не знаех как да го съобщя на мама.

Обещах да му се обадя, но досега не съм.

ГЛАВА 2

Второто — и навярно най-маловажното от четирите събития: получих нова поръчка в работата. Обадиха ми се на следващия ден — в един без десет, когато тъкмо се канех да изляза на обяд. Това беше знак как ще се развият нещата; някои хора са прекалено придилични, дори да не го правят нарочно. Името на примадонната беше Лесли Латимор, ирландка. Накратко, тя ходеше на много купони, харчеше много пари, които естествено не бе спечелила сама. Баща ѝ, Лари, „Пачката“ Латимор, беше забогатял от ловко предприемачество скубане на ирландските данъкоплатци, но май никой не го беше грижа. Най-малко Лесли.

— Търся някой да организира тридесетия ми рожден ден и чух, че сватбата на Давиния Уестпорт е твое дело.

Не я попитах била ли е на сватбата на Давиния; знаех, че не е. Беше дъщеря на избегнал правосъдието престъпник и Давиния беше тъй далеч над нея, че не можеше да я докосне. Но Пачката очевидно искаше да купи на дъщеря си, каквото има Давиния.

— Как си представяш празненството?

— Двеста души и повече. Ще бъда облечена като принцеса. Нещо като готическа Барби — отговори тя. Работата определено ми беше нужна. — Кога можеш да дойдеш при мен?

— Днес. Сега.

Грабнах няколко папки, съдържащи снимки на купоните, организирани с най-много въображение, и се отправих към двуетажната къща на Лесли в центъра на града с изглед към реката. Косата ѝ беше грижливо фризирана, имаше средиземноморски тен, дрехи, току-що пристигнали от магазина и целия блясък, който притежават богатите. И разбира се, миниатюрна чантичка, потвърждаваща теорията ми, че колкото по-богата е някоя, толкова чантичката ѝ е по-малка. Какво има да носят? Златната си карта, ключовете от аудито и мънищък мобилен телефон. Моята чанта повече прилича на куфар, пълна е с папки за работата, протекли химикалки, кърпички, недоядени вафли, хапчета против главоболие, диетична кола и, разбира се, буцестия ми телефон.

Лесли: се държеше доста неприятно — беше безцеремонна и невероятно груба, което я загрозяваше, пък и не беше голяма красавица.

Като я позагледате, забелязвате, че е доста ъгловата откъм носа и брадичката. По-подходяща беше за вещица, а не за принцеса. Чудно как Пачката не ѝ бе купил нова брадичка. Обаче, нравеше ми се или не, трябваше да приема, че имаме еднакви идеи.

— Защо трябва да наема теб? — поинтересува се тя и аз заизреждах събитията, които бях организирила: сватби, конференции, церемонии по награждавания, а после взех да се запъвам и изиграх последния си коз. — Имам вълшебна пръчица — казах аз, — със сребърна звезда на мек люляков фон.

— И аз имам — извика тя. — Наемам те.

Тя изтича и я донесе, след което тържествено я завъртя над главата ми и каза:

— Удостоявам те с честта да организираш рождения ден на Лесли.

После ми я подаде и рече:

— Кажу: „Дарявам ти замък с кули.“

Взех неохотно пръчицата.

— Хайде! — настоя тя. — „Дарявам ти замък с кули.“

— Дарявам ти замък с кули — повторих аз.

— Дарявам ти средновековна зала.

— Дарявам ти средновековна зала — повторих отново. Работата започна да става доста досадна.

— Дарявам ти достойни рицари.

— Дарявам ти достойни рицари.

При всяко „даряване“ трябваше да завъртам пръчицата над главата ѝ и да докосвам с нея рамената ѝ. Беше много унижително, после тя загуби интерес към пръчицата и едва не се разплаках от щастие. Особено като се има предвид, че трябваше да си запиша изискванията ѝ.

Какъв списък стана! Искаше сребриста, царствена „тога“ (използва тази дума) със заострени, дълги до земята ръкави, бяло хермелиново наметало, островръха шапка сато на принцеса и сребърни обувки (естествено остри). Напитките трябваше да са розови. Пожела сребърни столове с извити крака. И храната трябваше да е розова.

Записах си всичко, кимайки:

— Да, хубава идея.

Не ѝ зададох никакви трудни въпроси, като как ще убедим гостите мъже да пият розовите напитки и как, по дяволите, очаква някой да танцува под звуците на група менестрели, свирещи на лютни. Не му беше времето да откривам слабите страни на тези части от идеята ѝ, имащи най-малко практическо значение. Все още се намирахме под топлото сияние на младоженческия период и имаше предостатъчно време за схватки с надвикване през идващите седмици — когато тя щеше да ми крещи, а аз кротко да се усмихвам — о, достатъчно време.

— Кога искаш да го направим?

— На тридесет и първи май.

След два месеца. За да го изпиям, ми трябваха две години, но такива като Лесли не гледат да те улеснят.

Както и да е, тръгнах си пълна с идеи и всичко изглеждаше много по-лесно. Новата работа винаги ободрява — след като времето си минаваше, без да имам каквито и да е поръчки, все едно ми бяха взели кислорода — но сега дишах свободно и без усилие, и освен това беше очевидно, че идващата петъчна вечер би била идеална за близка среща с Оуен. Можех да се престоря за пред майка ми, че имам да свърша нещо и да се насладя на блажен махмурлук на следващия ден. Не беше хубаво да лъжа мама, но не ме беше грижа. След като станях свидетел на близостта между татко и Колет, трябваше да променя живота си.

Докато се върна в стаята си, Лесли беше оставила четири съобщения — имала „страхотни“ идеи; поканите трябвало да се доставят лично от красив принц; на гостенките да се раздадат торбички с гримове, когато пристигнат — но не искаше да плаща за тях.

— Обади се в „Клиник“ — наставляваше ме тя, — в „Ориджинс“ и „Прескриптивс“. Кажи им, че ни трябва нещо безплатно.

Още едно съобщение:

— И в „Деклер“ и „Джо Малоун“.

И още:

— Извикай Лулу Гинес за дизайнер на торбичките.

ГЛАВА 3

Голямото събитие: срещата ми с Оуен.

Позвъних му и му казах:

— Обажда се Джема с кофата за въглища. Какво ще кажеш за петък вечер?

Предварително бях решила, че ако тогава не може, да върви по дяволите, но той отговори:

— В колко часа? В девет?

Поколебах се и той каза:

— В десет?

— Не, мислех по-скоро в осем. Сега не мога да се впускам в подробности, но не мога да излизам много често за момента, затова искам да се забавлявам колкото се може повече през тази нощ.

— Щом е така, можем да се разберем за седем.

— Не няма да съм свършила работа дотогава. Кажи къде ще се срещнем и само не споменавай „Кехоус“. Ти си млад човек, знаеш горещите местенца в града, да вървим там.

— Във всичките ли?

— Както казах, не излизам често.

Мълчание и размисъл.

— Все пак сме в Дъблин, не в Манхатън, няма много нови готини местенца.

— Зная, извинявай — започнах да обяснявам. — Искам да отида в някой от онези барове, където напълно мога да се загубя, особено, като тръгна за тоалетната. Искам да почувствам, че живея, разбираш ли?

— Тогава какво ще кажеш за „Краш“? Има много огледални стъпала. Там все се спъват и се тъпчат един друг.

— Идеално. И без това трябваше да го изпробвам за работата ми.

— Осем часа, петък вечер в „Краш“. Не закъснявай — предупредих.

Докато се препъвах по стълбите в обкиченото с огледала фойе на „Краш“, видях Оуен. Не беше толкова красив, колкото ми

изглеждаше, докато лежеше на пода на спалнята ми през онази ужасна сутрин. Навярно очите ми още са били слепени от бирата. Не изглеждаше и зле, просто не беше сладурът с хулигански вид, който си спомнях.

Но...

— Хубава риза — казах аз. — Беше с нарисуван кадилак, който върви по пустинен път. Страхотно. — Харесва ми и прическата ти.

Беше лъскава и прилепнала, явно много работа беше хвърлил по нея.

— Благодаря — отговори той, замълча и добави: — Сложих й нещо специално, за да прави добро впечатление. Или тая информация беше излишна?

— Не.

— Може ли да почерпя едно питие?

— Ще изпия чаша бяло вино. — Настаних се на канапето. — Но всяко следващо питие ще бъде минерална вода и преди да си тръгна оттук, ще изпия чаша мляко, за да успокои стомаха ми, така че да не се излагам тази вечер, както стана предния път. Излишна ли е информацията?

— Е, не.

Той се отправи към бара и на гърба на ризата му се проточи същият пустинен път, но сега кадилакът се отдалечаваше.

След секунда голямата кола отново се движеше към мен.

— Питието ти.

Той вдигна чаша.

— За голямата нощ на Джема.

Чукнахме се, отпихме, оставихме чашите на масата, после настъпи неловко мълчание.

— Какво става с кофата за въглища? — попита Оуен.

Но беше твърде късно, вече бях нарушила тишината:

— Оуен, това беше неловко мълчание и по причини, които не мога да ти разкривам точно сега, нямам време за подобни неща. Това трябва да го прескочим. Няма достатъчно време да се опознаем; трябва да подтикнем процеса. Зная, че ти звучи откачено, но не можем ли някак да ускорим първите три месеца и да преминем към по-уютния етап на прекарване на вечерите заедно пред видеото?

Той ме изглежда внимателно, но за моя радост отговори:

— Вече съм те виждал без грим?

— Да, това е идея. И вече не правим секс всяка вечер. — После започнах да се изчервявам: изчервяване, подобно на горски пожар, който не може да се овладее. Сетих се, че въобще не сме правили секс.

— О, Боже — поставих ръце върху пламналите си страни. — Извинявай.

Исках да си отида в къщи. Не бях готова да излизам и се притеснявах от грубостта си. Обикновено не съм такава, какво ставаше? — Извинявай — повторих аз. — Не съм луда, малко съм напрегната.

В този момент вечерта се промени. Вече не се чувствахме неловко, Оуен повярва на извинението ми и се засмя:

— След последната ни среща знам, че си буйна.

Леко се усмихнах, не ми допадаше да ме имат за ексцентричка, но от друга страна, ако вече беше решил, че малко съм смахната, нямаше да се наложи да се старая толкова, че да отглеждам нормална.

— Нека играта започне — подхвана той. — Разкажи ми за себе си, Джема.

Въпреки че идеята беше моя, се почувствах неудобно.

— На тридесет и две съм, единствено дете, работата ми е да организирам тържества и други събития и е много напрегната, но не винаги я мразя, живея в Клонски... какво забравих?

— Кола?

— „Тойота“ MP2. Да, знаеш, че ще ти хареса. Сега е твой ред.

— „Хонда Сивик“, купе, с всички екстри, на две години, но в чудесна форма.

— Браво на теб. Друга информация?

— Кожени седалки, арматурно табло с орехов фурнир...

— Като момченце си — бях очарована. — Исках да кажа подробности за живота ти.

— На двадесет и осем съм и от понеделник до петък си продавам душата на „Едачи Електроникс Корпорейшън“.

— С какво се занимаваш?

— С маркетинг. — После добави малко колебливо: — Убеждавам хората да купуват разни неща.

— Съквартирантите ти много ли са неприятни?

— Не, живея... — последва преглъщане — самостоятелно.

— Хубаво, отивам до тоалетната.

— На добър час.

Когато се върнах, бях впечатлена.

— Много хитро, как тоалетните са скрити зад умивалниците и огледалата. Мина сума време, докато ги намеря. Добър избор си направил. Сега да поговорим за връзките, които сме имали. Преди две години и половина моята най-добра приятелка открадна любовта на живота ми, те все още живеят заедно и имат дете, никога няма да простя на никой от тях. Не съм срещнала друг и навярно смяташ, че говоря с горчицина, но то е, защото я чувствам. — А ти?

Кимнах му окуражително.

— И ние скъсахме.

— Кога, колко време бяхте заедно?

— Ами...

Аз отново кимнах.

— Ходихме две години. Разделихме се преди... — ново мъчително преглъщане — Коледа.

— Само преди четири месеца? След две години?

— Вече свикнах.

— Не ставай глупав, разбира се, че не си.

И докато той настояваше, че е така, си мислех: „Но това е чудесно! Няма да очаква нищо от мен.“

През следващите три часа и няколко дезориентиращи бара опознах Оуен и научих:

1) Че се занимава с тай чи.

2) Не му понасят скаридите — не че е алергичен, но не ги обича.

3) Едното от стъпалата му е половин номер по-голямо от другото.

4) Идеалното месо за курорт според него е Ямайка.

5) Смята, че старата реклама „Достатъчно ли обичаш някого, за да му дадеш последното си «Роло»“ (Роло — вид шоколадов десерт — Б.пр.) е много по-очарователна и хуманна от новата, където момчето се опитва да вземе „Роло“-то от устата на приятелката си, за да го даде на по-красиво момиче, което се появява.

На всеки мой въпрос отвърщаше с въпрос.

— От какво се страхуваш най-много? — попита той.

— Да остарея и да умра сама — отвърнах и пролях една сълза. —
Не, не — прогоних тревогата му. — Това е от виното. А теб от какво
най-много те е страх?

Той се замисли.

— Да ме заключат в десетгодишен „Нисан Микра“ с Хари
Худини.

— Прекрасен отговор. Хайде да потанцуваме.

Той се събуди, докато си обувах гащите.

— Къде отиваш?

— Трябва да се прибирам.

Надигна се и погледна будилника си.

— Три и половина е, защо си тръгваш? Боже, да не си омъжена?

— Не.

— Имаш ли деца?

— Не.

— Да не е заради кофата за въглища?

— Не — това ме накара да се засмея.

— Изчакай до сутринта. Не си тръгвай.

— Трябва. Ще ми викнеш ли такси?

— Ти си такси.

— Хубаво, ще си хвана на улицата.

— Прави каквото знаеш.

— Ще ти се обадя.

— Не си прави труда.

Отново ми стана смешно.

— Оуен, това е първата ни караница. Явно сме набрали скорост.

ГЛАВА 4

Четвъртото събитие:

агенция Л. Х.

4–8

Литературна

Уордър Стрийт

Лондон

31 март

Скъпа г-жо Хоган,

(Мога ли да Ви наричам Джема — чувствам, че вече Ви познавам!). Много Ви благодаря за ръкописа, който Вашата приятелка Сюзан Луби ми изпрати. Лекторът ми и аз сме възхитени.

Очевидно ръкописът далеч още не е цялостна книга и има още да се мисли върху формата — мемоарен стил, документалистика или роман. Все пак, ще ми бъде интересно да разговаряме. Моля, обадете ми се, за да обсъдим подробностите.

С най-добри пожелания:

Джоджо Харви

Можете ли да си представите! Беше събота вечер, денят бе преминал чудесно, дремах, пих „Алка Зелцер“ и си мислих за Оуен, след което се почувствах достатъчно добре, за да стана и да се отбия до апартамента си — който междувременно беше започнал да мирише странно — да си прибера пощата, да сипя вода на котката, да хвърля изпълнен с копнеж поглед към леглото си и прочие, когато писмото пристигна. Още преди да го отворя, устата ми пресъхна като пустинята Гоби. Всяко писмо с щемпел от Лондон предизвиква тази реакция.

Нали съм си глупачка, надявам се, че може да е от Антон, който признава, че е извършил огромна грешка, че Лили е оплешивяваща вълчица с хипарски дрехи и той иска да се върне при мен. Този плик предизвика по-лош ефект от обиковено, защото печатът беше от западен Лондон, а случайно знам (бях помолила Коуди да ми каже), че офисът на Антон е някъде там.

Отворих го и видях, че е на хубава кремава хартия, но нямаше достатъчно думи, за да бъде помирително писмо от Антон. Очите ми веднага погледнаха подписа и ми стана ясно, че не е от него, а от някоя с името Джоджо Харви и коя, за Бога, беше тя? Преглътнах няколко пъти, за да овлажня наново устата си и прочетох писмото, но вместо да ми просветне, повече се обърках. Сигурно е грешка, помислих. Но... тя споменаваше Сюзан. С фамилната й име.

Реших да позвъня на Сюзан. В Сиатъл беше късна сутрин и аз я събудих, но тя каза, че нямала нищо против и толкова бяхме развълнувани да чуем гласовете си, че мина време, докато стигнем до целта на обаждането.

— Сюзан, слушай, получих едно писмо. Отворих го, защото е адресирано до мен, но вътре се споменава за теб.

— Продължавай — звучеше заинтригувана. — От кого е?

— Името ѝ е Джоджо Харви от някаква литературна агенция в Лондон.

Последва много дълга тишина. Първа проговорих аз:

— Сюзан, още ли си на телефона?

— Да.

— Мислех, че са ни прекъснали. Кажи какво става?

— Ами виж, тя трябваше да пише на мен, не на теб.

— Тогава ще ти го препратя — изненадана бях колко отбранително звучеше гласът ѝ.

След ново мълчание, бързо заговори:

— Джема, трябва да ти кажа нещо и сигурно няма да ти хареса, поне не отначало, и съжалявам, че така разбираш за него.

Това бяха най-лошите думи на света: — „Трябва нещо да ти кажа.“ Никога не е хубава новина от сорта да си отслабнала с шест килограма и дори да не си усетила, та някой трябва да ти го каже. Или: „Един милионер ти е завещал пари, които ще ти стигнат за цял живот,

и иска да ги внесе в банковата сметка, но като приятел, мой дълг е да ти го кажа.“ Винаги новината е лоша.

Стомахът ми се обърна наопаки.

— Какво? Сюзан, какво има?

— Нали откакто съм в Сиатъл, ми изпращаш имейло?

— Да.

— И баща ти напусна майка ти, и ти измисляш малки разказчета за тях?

— Да.

— Ами виж, струваха ми се наистина забавни и винаги съм мислела, че от теб ще излезе прекрасен писател, а ти няма да направиш нищо сама по въпроса, пък и не се надявах нещо да излезе от цялата работа... — изведнъж гласът ѝ престана да звучи, все едно вълци я гонят, и зазвъня като камбанка. — Е, знаех, че сама няма да го направиш.

— Какво да направя? — вече разбихах. — Изпратила си малките ми разказчета на онази агентка?

Но това беше хубаво, нали? Защо тогава звучеше толкова притеснено? После тя продължи:

— Не са само разказчетата.

— Какво друго?

— Целите имейли, които ми изпращаш.

Преобърнах в паметта си всичко, което съм писала на Сюзан — татко напуска мама, излиза книгата на Лили, закачката ми с Оуен — и спрях да дишам.

— Не... всички имейли?

— Не всички, не, не всички — говореше като картечница. — Някои не съм изпратила.

— Някои? — не звучеше никак достатъчно.

— Пропуснала съм истински лошите части, например колко мразиш Лили и...

— И...? — бях отчаяна.

— И колко мразиш книгата ѝ.

— И...?

— Какво мислиш за Лили.

— Това вече го каза. Всичко останало ли изпрати?

— Да — прозвуча така тихо, сякаш бе статично електричество.

— О, Сюзан.

— Прости ми, Джема, кълна се в Бога, мислех, че постъпвам правилно...

Заплаках. Би трябвало да съм бясна, но нямах сили.

Подкарах обратно към мамини.

— Хайде — посрещна ме тя, подавайки ми чаша газирана вода.

— Изпускаш „Убийства в Мидсомър“.

— Не ми се гледа.

Включих компютъра си, обезумяла да бързам да прочета кои от писмата до Сюзан сега се намираха на бюрото на онази непозната в Лондон.

Набързо прегледах „изпратени съобщения“. Боже мили, Боже мили, Боже мили, повече беше, отколкото си спомнях. И всички тези лични кахъри за мама и татко. Можех да споделя такива неща с приятелите си, но да ги узнае чужд човек — умирах от срам.

ГЛАВА 5

В събота вечерта и през целия неделен ден мобилният ми телефон звъня като побъркан, покрусената Сюзан се опитваше да се извини. Не отговорих на повикванията; трябваше ми време да се взема в ръце.

— Само исках да помогна — повтаряше Сюзан в няколко съобщения, които ми изпрати. — Ти си чудесна писателка, но знаех, че никога няма да предприемеш нищо.

Това ѝ е лошото на Сюзан. Само защото замина за Сиатъл, за да последва проклетата си мечта, иска всички да постъпят като нея. В добрите стари дни (миналата година) все въздишаше:

— Тъпчем на едно място, Джема.

А аз отговарях:

— Зная, супер е, не мислиш ли?

Достатъчно голям шок беше, че тя направи нещо за собствения си живот, но да се опитва да въдворява моя, и то по този начин, бе повече от нередно.

Като отидох на работа в понеделник, бях убедена, че нищо няма да свърша. Всеки път, когато си помислех как онази агентка чете, да речем, за първата ми нощ с Оуен или за фалшивия инфаркт на майка ми, се изчервявах.

Май по-добре щеше да бъде, ако бях работила през уикенда, вместо да се отдавам на махмурлука си — имаше няколко съобщения на гласовата ми поща, включително от Лесли Латимор, които казваха, че:

1) Не одобрява нито един от дизайнерите на облекло, с които я бях свързала.

2) Каква безплатна козметика съм уредила досега?

3) Къде е нейният замък с кулички?

Естествено, безплатна козметика нямаше — беше трудна работа да убеждавам козметичните фирми да ни предоставят такива количества базплатни мостри за някакво посредствено празненство,

което вестниците дори нямаше да удостоят с вниманието си — и все още не бях намерила замък с кулички, който да е подходящ за рожден ден.

После следвах съобщенията на тримата модни дизайнери. Единият наричаше Лесли „ужасна личност“. Вторият твърдеше, че искала да ѝ направи роклята безплатно за сметка на рекламата. Третият я окачестви като „пълен боклук“. Боже!

Развъртях панически телефона — звънях на дизайнери, журналисти, козметични фирми, замъци с кули. В краткия промеждутък между края на единия разговор и началото на следващия се обади Коуди:

— Коуди е, в ролята на Кофи Анан, обаждам се да се застъпя. Сюзан казва, че не искаш да говориш с нея.

— Така е. Това е най-лошото нещо, което някой някога ми е причинявал.

— Нищо подобно. Царица си на драмите. Исусе Христе, трябваше да си гей. Джема, ще ти кажа едно и искам внимателно да слушаш: един литературен агент предлага да те представлява, а ти дори не си написала книга. Имаш ли представа каква късметлиейка си? Хиляди хора пишат книги, лишават се от цялото си свободно време, разбиват сърцата си и пак не могат да си намерят агент. А тази сама ти е паднала в ръцете.

Вдигнах рамене.

— Да не би да вдигаш рамене?

— Понякога ме плашиш.

— Чувството е взаимно, момиче.

— За какво говориш?

— За теб. За това как вече нищо не правиш.

— Брей, кой е царица на драмите сега? Знаеш, че се скъсвам от работа. Работата ми иска толкова много и въпреки че аз го казвам, наистина съм добра.

— Вярно е, бива те да измъкваш пари за злите близнаци, та да си купят фермата в Нормандия или каквото им е хрумнало през тази седмица. Ти какво получаваш?

— Взимам добри пари и, Коуди, не им викай злите близнаци, понякога се вслушват в думите ми.

— Направи си собствена фирма.

Всеки в бранша мечтае да създаде собствена фирма. Но трябва пари и потенциални клиенти, а Ф&Ф са ми вързали ръцете с договор, според който не мога да взема нито един от настоящите клиенти. Освен това ме е страх, че Ф&Ф ще ми прекратят договора.

— Може, някой ден...

— Междувременно обади се на тази агентка. Ако ти е останала капка ум.

— Ами ако ме публикуват и целият свят узнае как баща ми е зарязал майка ми?

— Промени подробностите.

— Пак ще знаят, че са те.

— Виж, не мога да отговоря на всичките ти въпроси. Помисли сама.

Замълчах и Коуди продължи:

— Тази агентка представлява и Лили.

— Лили Райт?

— Колко други Лилита познаваш?

— Защо Сюзан я е избрала?

— Защото няма представа как да търси агент. Тази жена е единствената, за която знае, така че помолила баща си да попита майката на Лили коя е нейната агентка.

— Всемогъщи Боже...

— Вземи да ѝ позвъниш.

— Ако толкова много ме иска, тя да ми се обади.

— Няма да стане. Заета е и няма време.

— Както и да е.

Не възнамерявах да се обаждам на Джоджо Харви. Ако иска, нека тя ме потърси.

ГЛАВА 6

Е, хубаво де, обадох се. Удържах фронта до следващия понеделник, след една изцяло посветена на Лесли Латимор седмица, в очакване агентката да ми се обади. Когато това не стана, вдигнах телефона и набрах нейния номер.

Беше понеделник сутринта. Бях прекарала събота и неделя да кръстосвам Ирландия и да разглеждам проклетите замъци с кули.

Минаха няколко секунди, докато Джоджо си припомни коя съм, след което каза:

— Ела при мен да се видим.

— Живея в Ирландия, не е толкова лесно.

Не каза, че ще дойде в Дъблин или че ще ми плати самолетния билет до Лондон. Не ме искаше чак толкова много — заподозрях, че е приела обаждането ми, защото е помислила, че съм друга — и това неочаквано ме разтревожи.

Обаче отказвах да взема решение и да замина. Отново възприех позицията, че ако нещо има да стане, то ще стане от само себе си. Но за да подпомогна съдбата, се опитах да накарам Франсис и Франсес да ме изпратят, като се провикнах точно пред вратата на кабинета им:

— Боже, колко мразя Лондон, така се радвам, че не трябва да ходя там по работа. И като помислиш, възможностите са безкрайни, толкова много английски звезди искат да се оженят в Ирландия, но при мисълта да ме изпратят в Лондон, да работя с разни агенции, ми прилява.

Обаче — какво пък толкова се изненадвам — двамата не се хванаха и в сряда сутринта пристигна новината, че изпращат Андреа. Гадняри. Явно са достойни гости на тъмната страна, сигурно имат и членски карти. Посланието беше недвусмислено: нямаше да го бъде.

Да му се не знае.

Така че звъннах на Коуди, който ме попита:

— Как е животът в затворения свят?

— Не е зле. Имаме чудесна овесена каша.

Той цъкна с език, знаех, че е обърнал очи към небето.

— Не трябва ли да ходиш в Лондон за нещо в близко бъдеще?

— Не, чувам, че на теб ти е нужно.

Предадох се.

— Да речем. Ще дойдеш ли с мен?

— Ако това означава, че отиваш да се срещнеш с онази агентка, тогава да. Кога?

— Някой ден през другата седмица? В сряда?

— Хубаво, Получавам мигрена през този ден. Сега се обади на Сюзан.

До: Susan_inseattle@yahoo.com

От: Gemma343@hotmail.com

Относно: Благодаря и извинявай

Ще се срещна с Джоджо Харви в сряда и благодаря ти, благодаря ти, благодаря ти за помощта. Права си, никога нямаше да предприема нещо, ако беше останало на мен. Ужасно съжалявам, че не отговорях на обажданията ти, не исках да ставам зла, дойде ми изневиделица. Коуди ще дойде с мен, възнамерява да го хване мигрена, а аз ще бъда в месечно неразположение. Ще ти се обадя, когато не е посред нощ в Сиатъл.

Много, много, много, много, обич от благодарното другарче,
Джема

След нощта, през която го заряхах, Оуен не ме потърси, което ми се стори много, много смешно. Мнозина ще кажат, че съм му дала „каквото е искал“, защо да се интересува повече от мен. Трябва да се съглася, че първия път, когато спиш с мъж, работата е деликатна. Струва ти се, че равновесието на силите се нарушава, той става подалечен и недостижим, а на теб ти изглежда, като че си изгубила нещо. Но с Оуен — и аз не знам защо, не ми пукаше, затова, ни лук яла, ни лук мирисала, се обадох.

— Оуен, Джема е на телефона. — Искаш ли да излезем в петък вечер? Все едно сме се разделили като добри приятели.

— Явно си доста самоуверена.

— Всъщност не съм — признах си аз. — Дължи се на ефекта, който оказваш върху мен. Е, какво ще кажеш?

— Пак ли ще се измъкнеш от къщи посред нощ?

— Да, но си имам причини. Да се видим и ще ти разкажа.

Естествено той не можеше да устои и в осем часа в петък вечерта пак се срещнахме и се запрепъвахме по огледалните стъпала на „Краш“.

— Дежа вю — казах усмихната. — Харесва ми ризата ти.

Беше различна, но също така свежарска.

Той не се усмихваше, но аз не спрях да се смея, докато накрая капитулира и изражението му се смекчи. После, сякаш изненадан от това, което прави, стана, прегърна ме и ме целуна. Много нежна целувка, която продължи по-дълго, отколкото който и да е от нас бе планирал, и свърши, когато някой ни сръга:

— Може ли да мина?

— Я кажи какъв е тоя номер да бягаш от мен посред нощ?

— Работата е сериозна. Черпи ме едно питие и ще ти призная.

Разказах му всичко от игла до конец, особено как мама не бива да остава сама през цялата нощ, защото може да симулира инфаркт.

— Да сме честни към нея, опитва се с всички сили да не бъде такова прилепало, но още не може да се окопити. Виждаш сега, че като хукам от вас, няма нищо лично?

— Не искам да си отиваш — успя да прозвучи едновременно намусено и секси.

При дадените обстоятелства, помислих, че ще е хубаво да отговоря:

— И аз не искам да си тръгвам.

Беше нощ на флиртуване и докосване, държахме се за ръцете и си разменяхме многозначителни погледи. Стояхме в „Краш“, докато ни изметоха с боклука, после на улицата застанахме един до друг и той попита:

— Сега какво? Да идем ли другаде?

— Да вървим у вас — отговорих, дръзко и изкусително поставяйки пръста си на горното копче на ризата му.

— Пак ли ще се измъкнеш посред тощ?

— Да.

— Тогава няма да ходим у нас.

Стъписана, погледнах лицето му и установих, че е сериозен!

— Но, Оуен, това наистина е глупаво.

Чаках с нетърпение да си легнем; отсега го предвкусвах.

— Ако не можеш да си направиш труда да останеш през цялата нощ, не искам изобщо да идваш.

— Нали ти казах? Трябва да се върна при майка ми.

— Ти си на тридесет и три — извика той. — Подобни вълнения подобават на някоя шестнадесетгодишна.

— Тогава си намери шестнадесетгодишна.

— Добре.

Той се обърна и се отдалечи от мен, ядосан и малко раздразнен. Вдигнах ръка и спрях такси. Влязох вътре, треперееща от бяс.

— Килмакуд.

Точно преди таксито да потегли, вратата рязко се отвори и Оуен се стовари отгоре ми.

— Идвам с теб.

— Не може.

— Идвам.

— Майка ми ще се разстрои, като те види. Не. Спрете колата.

Въпреки че едва се движехме, рязко свърнахме към тротоара, но Оуен не излезе.

— Трябва ли да ходим в къщата на майка ти? Не може ли да отидем в твой апартамент?

— Пак ще трябва да си отида посред нощ.

— Добре, ще се примиря с това. Към нейния апартамент, Клонский — каза той на шофьора.

— Извинявай, кой каза, че може да идваш?

Опита се да ме целуне и аз го избутах с лакът. Пак се опита и понеже се целуваше много приятно, му позволих.

После той плъзна ръка под блузата ми и хвана едното ми зърно между пръстите си; сякаш електрически ток мина между краката ми и ме обзе страшно желание.

На следващия ден бях сломена и потисната. Бяхме направили пиянски скандал на улицата. Любихме се в такси — всъщност се опитахме, но шофьорът ни помоли да спрем. И спах с мъж, който нарича долните си части „чичо Дик и близнаците“. Точните му думи бяха: „Чичо Дик и близнаците са в пълна бойна готовност, сър.“

Но знаете ли, сексът беше фамозен. Бърз, качествен и потен — повече, отколкото бях очаквала.

По едно време прошепна в ухото ми:

— Прости ми за глупостите, които ти наговорих за шестнадесетгодишната.

Отначало се бях ядосала, но за да е трайно, трябва да ти пука, а на мен не ми пукаше.

— Ти си един глупав негодник, но ти прощавам — отвърнах му великодушно.

— Днес видях Лорна.

Кого? А, бишата му приятелка.

— Стана ли ти тъпо?

— Не.

Направо е бил съсипан. Тогава схванах какво се беше случило на улицата — той не се караше с мен, а с някой, който не беше там. И какво ми е оправданието?

Погалих го съчувствено по ръката и тогава почувствах, че чичо му Дик пак е щръкнал, така че се претърколих към него.

— Казвай — подканих го аз.

— Разрешете да се кача на борда, капитане.

Обади ми се в неделя следобед.

— Имам билети за джаз концерт във вторник вечерта. Искаш ли да дойдеш?

— Правостоящи ли са?

— Да.

— Тогава ще пропусна. Не се обиждай. Заведи някоя друга.

— Добре — пауза. — Какво правиш сега?

Работех, пишех списъци за рождения ден на Лесли.

— Нищо — отговорих. Стомахът ми леко се беше стегнал.

— Искан ли ти се да правиш нещо?

Преглътнах.

— Например?

— Какво ти се ще?

Знаех какво исках и го исках много.

— Един час — отговорих. — Само толкова мога да отделя. Да се срещнем в моя апартамент след двадесет минути. Мамо! — извиках, тъпчейки разни неща в чантата си. — Налага се да изляза. По работа. Ще се забавя най-много два часа.

В сряда сутринта, след няколко многозначителни думи с момчетата зад гишето, издокараният с костюм и обут с нови обувки Коуди успя да ни уреди в луксозния пътнически салон на летището.

— Откъде познаваш всички тия момчета? — попитах аз.

Коуди пренебрежително захвърли „Тудейс Голфър“ и „Файнанс Нюз“.

— Боже, ще умрат ли, ако вземат един брой на „Хийт“.

Когато се качихме на самолета, един стюард забеляза Коуди и лицето му стана пурпурно.

— Коуди?

— Така се казвам. Поне днес. Но кой знае коя от многобройните ми личности ще се прояви утре? — Коуди се обърна към мен. — Закопчай си колана, скъпа. Би ли погледнала и моя, изглежда не мога да се справя с катарамата.

— Ужасно лесно е, само трябва...

— Извинете сър. — Коуди избута ръката ми и повика момчето с пурпурното лице. — Можете ли да ми помогнете с това? — той посочи с жест към чатала си.

— Какъв е проблемът? — покрусата на пурпурния бе повече от очевидна.

— Моля да ме закопчее, ако нямате нищо против... какви нежни пръсти... нежни и топли. Нееежни и топли...

— Много си позволяваш — промърморих аз. — Дори прекаляваш.

— По-добре, отколкото да живея в изолация и да дам клетва да бъда нещастен.

— Вече не съм в изолация — изведнъж това ми се стори забавно. — А ти си едно миризливо прасе.

— Какво искаш да кажеш, че не си в изолация? — изгледа ме подозрително, после очите му светнаха. — Да не е аптекарят?

— Не — помълчах малко, да го поизмъча. — Оуен е.

— Оуен сладура?

Вечерта, когато беше рожденият ден на Коуди, Оуен се приближи и каза:

— Мога ли да покана дамата?

В резултат Коуди считаше Оуен за очарователен.

— Наистина е сладур — съгласих се аз.

— Спа ли с него?

Бях изненадана.

— Естествено.

— Не си ми казвала.

— Не съм имала възможност. Всъщност не сме се виждали, нали?

— Велики Боже. Кажете нещо повече.

— Кара ме да се чувствам млада — изпреварих Коуди, преди да започне да гука. — Но не винаги е за хубаво. Откакто се срещам с него... първо... — загледах се в пръстите си. — Виж, ноктите ми не са ли с прекрасен цвят? Първо... имахме една пианска разправа на улицата. Второ, за малко да се изчукаме в едно такси. Трето, измъкнах се от мамини в неделя следобед единствено за да правим секс.

— Само за да правите секс ли?

— И снощи пак — добавих аз. — На връщане след работа.

Оуен ми се беше обадил в офиса около шест и половина и ме беше попитал:

— Какво ще правиш довечера?

— Аз си отивам вкъщи, а ти отиваш на концерт.

— Не преди час и половина. Отбий се.

Веднага затворих папките си и тръгнах. Щом позвъних на звънеца му, ме издърпа вътре и веднага го направихме, аз притисната с гръб към вратата, с наполовина разсъблечени дрехи и крака около кръста му.

— Какъв цвят са му очите? — попита заинтригуван Коуди.

— Не знам — очи като очи. Не е както си мислиш. Аз само се забавлявам, а Оуен все още страда по бившата си приятелка.

— Но това е първият човек, с когото си спала след Антон. Голяма ли е разликата?

— Не е честно — отвърнах аз. — Обичам Антон, все едно да сравняваш обяд в закусвалня и в луксозен ресторант. — Обмислих въпроса. — Предполагам, че понякога ти се яде именно Биг Мак...

Пилотът прекъсна разговора ни:

— Ще се приземим на Хийтроу след четиридесет и пет минути.

Начаса забравих Оуен, като си припомних накъде съм се запътила в Лондон; какво ми предстои. Устата ми пресъхна, докато

обмислях най-добрия възможен резултат: ако ме публикуват и имам успех, и стана знаменитост... Но доколко беше възможно?

Станах изведнъж сериозна и казах на Коуди:

— Навярно нищо няма да излезе от тази работа с агентката.

— Това се казва становище.

— Говоря сериозно. Сигурно нищо няма да се получи.

— Съгласен съм е теб.

— Извинявай, забравих, че си ти.

Помълчахме.

— Защо да не стане нищо? — попитах. — Защо си такъв пораженец?

Той въздъхна и потупа безплатния си „Айриш таймс“.

— Трудно е да ти угодя.

От момента, в който се приземихме на Хийтроу деветдесет минути по-късно — пилотът се оказа долен лъжец — всяка руса жена ми приличаше на Лили и всеки мъж над метър и петдесет ми изглеждаше като Антон.

— В този град живеят осем милиона души — просъска ми Коуди след един от многото пъти, когато впих ноктите си в рамото му. — Изобщо няма да ги срещнем.

— Извинявай — прошепнах. Откакто Антон и Лили бяха заживели заедно, бях идвала в Лондон два пъти — сега беше третият — и фактът, че съм на тяхна територия, ме превръщаше в желе. Едновременно се страхувах до смърт да не им налетя и изпитвах някакво мрачно и непонятно за мен желание да ги срещна.

Треперех, когато слязохме от метрото на площад Лестър и Коуди ни поведе към Сохо — Антон работеше някъде тук, но Коуди не ми каза на коя улица.

— Не се озъртай! — сгълча ме той. — Спомни си защо сме тук.

Струва си да видите Джоджо Харви. Беше около два метра висока, намръщена, с тъмни мигли и кестенява коса до раменете. Ако беше героиня във филм, саксофонът щеше да издава секси звуци, когато се появява на екрана. Беше красавица. Но не кльоцава, нали разбирате. Всичко й беше в изобилие.

Коуди каза, че ще ни чака в приемната, така че тя ме поведе по един коридор към кабинета си. По рафтовете имаше много книги и, когато видях гадните „Мимини церове“, ме обзеха едновременно копнеж и омраза, и още хиляда други чувства. И аз исках така.

Джоджо посочи една опърпана купчинка листи и каза:

— Твоите писания. Смяхме се от сърце, кълна се в Бога.

— Ами добре.

— Историята с ходенето в аптеката. И таткото, който си е пуснал бакенбарди. Страхотно!

— Благодаря.

— Имаш ли някакви идеи за формата? Документалистика или роман?

— Определено не първото.

— Тогава — роман.

— Но не мога — казах аз. — Става дума все за майка ми и баща ми.

— Даже онзи епизод с Хелмут? Или момичето — Колет? Как танцува около масата за гладене по бикини? Много ми допадна.

— Е, не, това си го измислих. Но основната история, как баща ми напуска майка ми, е истина.

— Знаеш ли, наречи ме безчувствена — тя качи краката си на бюрото и забелязах хубавите ѝ обувки. — Но тя е най-древната история — мъж изоставя жена си заради млада красавица. — С широка усмивка тя добави: — Кой ще те съди, че си му откраднала фабулата?

Лесно ѝ беше да го каже.

— Би могла да промениш някои подробности.

— Например?

— Бащата може да работи в различна индустрия — въпреки че ужасно ми хареса онзи момент с шоколада — и майката може да се промени.

— Как?

— Има много варианти. Погледни майките, които познаваш, и виж колко са различни

— И все пак всеки ще разбере, че това са родителите ми.

— Казват, че първият роман на всеки автор е автобиографичен.

Исках да продължава да ми говори, да ме убеждава, да ме уговаря, щеше ми се да дам израз на съмненията си и тя да ме освободи от тях. Чудесно е да те харесват, и бях готова да стоя там с часове.

Но в следващия миг тя свали дългите си крака от бюрото си, изправи се и ми подаде ръка.

— Джема, не желая да те карам да правиш нещо, което не искаш.

— Е, добре...

— Съжалявам, че и двете си загубихме времето.

Заболя ме. Но навярно тя беше важен човек и си имаше работа. Както и да е, приятно ми бйше да ме ухажват и убеждават и освен това вече не я харесвах толкова.

После, докато ме връщаше отново при Коуди, видях онзи тип да идва по коридора срещу нас — прекрасни, дълги крайници, облечени в елегантен костюм. Коса — черна и блестяща като гарваново крило, и очи, сини като сигналните светлини на линейка. (За усмивката не съм сигурна.)

Той кимна за поздрав и каза:

— Джоджо, ще се бавиш ли?

— Не, веднага се връщам.

— Това е Джим Суийтмън — обясни тя. — Директор на медийния отдел.

В метрото на връщане към Хийтроу Коуди беше отвратен от мен, а и на мен ми бяха потънали гемиите. Един агент, литературен агент беше проявил интерес към това, което бях написала — събитие, рядко като слънчево затъмнение. Сега всичко бе свършило. Въздъхнах. И можех да се обзаложа, че Джоджо имаше страхотна връзка с този Джим Суийтмън.

Идеше ми да се гръмна. Бях пропиляла един безценен ден, симулирах отсъствие по болест — и докъде я докарах? На Хийтроу се приближих до павилиона, за да купя списания, които да отвлекат мисълта ми от самата мен по време на пътуването, и се озовах на два метра от него. От начина, по който ми щръкна косата, усетих, че нещо много лошо се е случило. Още преди мозъкът ми да осмисли думите от вестника, изпитах ужас. Видях снимката на Лили — на първата страница на „Ивнинг Стандарт“. Най-лошото беше, че заглавието бе

изписано с големи, черни букви: НЕИЗВЕСТНА ЛОНДОНЧАНКА НЕОЧАКВАНО ПРЕВЗЕМА ЛИТЕРАТУРНИЯ СВЯТ.

Цялата история беше на девета страница. Грабнах вестника и запрелиствах страниците, докато стигнах до снимка на Лили в разкошния ѝ дом, заемаща четвърт страница (откровено казано, се виждаше само ъгъл от канапетото), с разкошния си мъж, говореща за разкошната си (отвратителна) книга. Боли ме да го кажа, но тя изглеждаше страхотно, деликатна и ефирна, и съвсем не плешива. Подозирам, че много беше играл сешоарът.

Антон също имаше възхитителен вид, всъщност далеч по-красив от нея, като вземем предвид, че косата му си беше негова, а не измислена като на Бърт Рейнолдс. Приликата ме порази — той изглеждаше също като моя Антон, но и различията ме поразиха. Косата му беше станала по-дълга, а памучната му риза беше изгладена — коренно различна от едновременношните му дрехи, с които имаше вид на изваден от възглавница. (Това не бе увеличило чара му, не съм толкова лоша.)

Втрених се в снимката и оставих засмените му очи да срещнат моите. Усмиваше се на мен. Спри! Започваш да откачаш. След малко ще решиш, че си общувате чрез някакъв таен код.

Тъпкана и блъскана от другите пътници, с Коуди, застанал зад рамото ми, набързо прочетох историята как книгата на Лили Райт станала бестселър и ме достраша, че ще повърна пред хората.

Обърнах се към Коуди:

— Май ти каза, че тя няма да подпали света.

— И не е — още го беше яд. — Не си го изкарвай на мен. Ядосвай се на себе си. — Коуди никога не се извинява, винаги сочи собствената ти вина. — Виж каква възможност изпусна днес.

Кимна към усмихнатото лице на снимката.

— Виждаш ли това? Можеше да си ти.

Не купих вестника — не можех — но си мислех за Антон по целия път към къщи. За първи път го виждах от повече от две години, но снимката ми поддейства, сякаш сме се разделили едва миналата седмица. Днес бях толкова близо. Навярно съм минала покрай самия му офис, сигурно на няколко крачки от него. Вероятно това означаваше нещо.

ГЛАВА 8

Неусетно дойде петият месец, откакто татко го нямаше. Успявах да не мисля за това няколко дни, защото се чувствах потисната от други неща, предимно от унищожената ми в зародиш писателска кариера.

Джоджо беше права — мъж, който зарязва съпругата си заради по-млада жена наистина е най-старата история, откакто свят светува. Въпреки че романът ми нямаше да види бял свят, развивах историята в главата си, особено след като отново започнах да се будя в пет сутринта.

В книгата можех да имам различна работа — фактически нямаше нужда въобще да работя: можех да съм домакиня (какво щастие) и да речем с няколко деца.

Можех да си измисля две сестри или пък брат и сестра, изпробвах различни сценарии и накрая се спрях на идеята за по-голяма сестра на име Моника. Мила, талантива личност, която ми е давала да ѝ нося дрехите в юношеските ни години и която сега живее в голяма четириетажна къща, заета по цял ден с четирите си деца и е тъй далеч (Белфаст? Бирмингам? Още не съм решила.), че на практика не може да ми бъде от помощ.

Сдобих се и с по-малък брат, чаровник на име Бен, когото момичетата постоянно преследват. Всеки път, когато звънне телефонът, той дава инструкции на мама:

— Ако е Мия, кажи ѝ, че съм излязъл, ако пак е Кара, ѝ кажи, че с нея вече съм приключил. Най-накрая — спира, за да се засмее, — ако е Джаки, вече съм тръгнал. Излязъл съм преди десет минути.

Скоро взе да ми призлява от него. Измислената майка също не ме привличаше особено. Обикновено майките са така оглупели от любов към егоистичните си, „очарователни“ синове и се отнасят към приятелките им като към боклук, но тайно се радват, че синовете им са ухажвани, въпреки че са убедени, че никоя жена не е достойна за тях.

Бен наистина не подходеше на сюжета ми — беше прекалено безотговорен и егоистичен, за да бъде от някаква помощ на „нашата“

прясно изоставена майка. Все още всичко лежеше на моите ръце и както и да го мислех, си останах единствено дете.

„Моето“ име беше Изи и имах прекрасни ситни къдрици до раменете. Колкото и да ми харесваше, не можех да си представя, че съм домакиня, така че надълго и нашироко умувах каква да е професията на Изи. Отначало ми хрумна да бъде търговски агент, но в името на реализма и собствената ѝ популярност — кой би я харесал с такава фуклива работа — се отказах от нея. Вместо това — може да се изненадате — тя се грижи за връзките с обществеността и организира различни събития.

Изи имаше подобна на моята романтична история:

1) Милион ненужни юношески влюбвания.

2) Страстни, пиянски, нелепи преживелици между деветнадесет и двадесет и една, които мислех, че никога няма да забравя.

3) От двадесет и пет до двадесет и осем — връзка с мъж, за когото всички мислеха, че ще се ожения — но аз все не се чувствах „готова“ (всъщност всеки път, когато бедният Браян повдигнеше въпроса, имах чувството, че се задушavam).

Но не дадох на Изи Антон, любовта на нейния живот, която щеше жестоко да ѝ бъде отнета под носа от най-близката ѝ приятелка. Ами ако... искам да кажа, ако Антон го прочете?

Вместо това Изи имаше с един от клиентите си флирт, който от любов се превръщаше в омраза. Името му беше Емет, много секси име, и не беше филмов режисьор (предрешен като фермер), защото действието на книгата се развиваше в Дъблин. Имаше собствен бизнес (още не съм решила какъв точно) и Изи му организираше пресконференция. Беше малко отвеян — но само защото я харесваше и когато тя покани делегатите в погрешен хотел, защото беше разтревожена, че баща ѝ — продавач на сладолед — е напуснал майка ѝ, Емет не я уволни, както би станало в истинския живот. Отначало той имаше белег на дясната си буза, после ми хрумна друго и му го магнах. После за известно време Изи беше красива, но не го осъзнаваше и ми действаше на нервите, така че ѝ върнах обикновения вид.

Други промени: бащата нямаше връзка със секретарката си, твърде много напомняше на клише. Заместих я с най-голямата дъщеря на партньора му по голф. И майката не беше така неспособна да се справи с положението като моята — струваше ми се, че хората просто няма да го повярват.

Някои неща останаха същите: колата ми например. Запазих и симпатичния аптекар, но промених името му на Уил.

Беше забавно — сякаш измислях различна версия на самата себе си или се опитвах да разбера какво е да си някой друг. И в двата случая, когато се събудех в сивата ранна утрин, парализирана от крайно отчаяние, измислицата ми помагаше да се разсейвам.

ГЛАВА 9

До: Susan_inseattle@yahoo.com

От: Gemma343@hotmail.com

Относно: Започнах да пиша книгата

Мислих за нея толкова дълго, че ми се струва, че ще експлодирам, ако не я напиша. Работя рано сутрин и вечерта. Мама си ляга в девет и половина, заспива тежко в резултат на успокоителните и мога да чукам на компютъра си. Но дори и докато гледам „Бъфи“, си мисля за нея и нямам търпение мама да си легне, та да започна.

Това ли означава да те мъчи творческа треска? Отговори ми с пощенска картичка, ако обичаш.

С обич

Джема

Да се върнем в истинския свят. Успях да намеря замък с кулички. Намираше се в Офали — труден път с кола, ако трябва да отидеш и да се върнеш за един ден. Освен това трябваше да намеря дизайнерка за облеклото и да се уверя, че е готова да се съобрази с Леели и с неразумните ѝ искания.

Наех двадесет и осем стола в стил Луи XIV и уредих да ги претapiцират в сребристо ламе. Обадох се в една агенция за модели и казах:

— Търся красив принц.

Мъжът от другата страна на жицата отговори:

— Не сме ли всички такива, скъпа?

През цялото време носех със себе си екземпляр от „Спящата красавица“ — източника, от който черпех идеи.

Все още не ми беше провървяло с торбичките за подаръци, а Бог ми е свидетел, опитах всичко.

— Напомни ми пак за какво ти плащам — заяде се Лесли. (Нищо, че още никакви пари не бяха платени, независимо, че се молих многократно и вече ми беше неудобно отново да повдигам въпроса.) — Има колкото щеш други организатори на празненства в Дъблин. Май трябва да се обърна към някой от тях?

Боже, колко я мразех.

— Работя по въпроса.

Така си и беше. Бях на последния етап да осигуря отразяване на събитието в едно лъскаво списание и, ако можехме да гарантираме реклама на хората от козметичните компании, те щяха да са по-склонни да ни спонсорираат.

Въпреки всичко си казвах, че съм дяволски добра в работата си. За да доближа това долнопробно тържество до третокласно събитие, се искаше работа!

Лесли се поуспокои и ми подаде маслиновата клонка, като ме покани да медитираме заедно. Чувствах, че не мога да откажа, но навярно трябваше, защото щом започнахме, заспах.

До: Susan_inseattle@yahoo.com

От: Gemma343@hotmail.com

Относно:Обадих се на Джоджо

И й казах, че възнамерявам да напиша книгата, а тя говори:

— Е, поздравления, имаш си агент!

После ме попита дали мама е добре, на което отговорих уклончиво.

Ще ми се да скоча от моста, като си помисля за това.

С обич: Джема

Не казах на Сюзан какво се случи после.

Прочистих си гърлото, защото предстоеше да кажа нещо важно. След кратко колебание признах:

— Джоджо, познавам една от клиентките ти.

— Тъй ли — не звучеше заинтересовано.

— Лили. Лили Райт.

— О, Лили се справя великолепно! Да, направо фантастично.

— Да, при възможност кажи й, че Джема Хоган й изпраща поздрави.

— Непременно. Знаеш ли какво ми хрумна? Сега всичко е още в началото, но ако книгата ти се продава добре, в което впрочем съм сигурна, може да напишем за неделната притурка статия, озаглавена „Старо приятелство“. Ще бъде страхотна реклама.

Времето забави ход и гласът ми изкънтя:

— Можеш да й го предложиш. Но тя навярно няма да иска.

— Сигурна съм, че няма да е против. Лили е сладурана.

Виждале ли, не бях сигурна, че Сюзан ще одобри това. Беше ми приятелка, но за нея цялата история с агентката беше нещо много сериозно, за да се прецака от лошотията ми. Със съобщението си исках да наруша спокойствието на Лили:

— Сега съм в същия бранш като теб и съм по петите ти.

Ами какво пък, беше откраднала любовта на живота ми, беше милионерка и сума вестници пишеха за нея. Вие как бихте постъпили?

Петъчните вечери с Оуен се превърнаха в нещо обичайно, а обикновено успяхме да се чукнем и по средата на седмицата. Той беше много забавен и не предизвикваше досадни, сърцетупни, разтреперващи краката и връзващи езика чудесии, които се случват, когато си влюбен в някого. Не беше глупак, приятно беше да разговаряме, не мислех за него, когато не бяхме заедно, но винаги ми беше приятно да го чуя. И той чувстваше същото към мен.

Много странно, почти винаги се карахме за нещо. Или аз му се сърдех, или той на мен — не казвам, че беше здравословно, но стана редовна практика.

— Познай какво? — казах на следващия път, когато се срещнахме.

— Антон иска да се върнеш при него?

— Не. Пиша книга.

— Така ли? Мен има ли ме вътре?

— Не — засмях се аз.

— Защо не?

— Че защо да те има?

— Защото съм ти гадже.

Отново се засмях:

— Така ли?

Умълчахме, той продължаваше да се усмихва, но не толкова широко.

— Ти как му викаш на това? Шест седмици пиене, телефонни разговори, редовни срещи с чичо Дик и близнаците?

— Не си ми гадже, ти си ми... хоби.

— Виж ти. — Усмивката на лицето му окончателно изчезна.

— Не гледай така — побързах да кажа. — И аз не съм ти гадже.

— Това е новина.

— Аз съм твоята афера с по-възрастна жена. По-скоро съм ти любовница, ако предпочиташ. Няма нищо лошо — окуражих го аз. — Нямам нищо против.

— Значи за теб съм само плът.

— Не — запротестирах, — в никакъв случай! Как само го каза! Не, аз също обичам чичо Дик и близнаците.

Той стана и си тръгна. Не го винях, но и не станах да го гоня. Вече си знаех урока — разхождаше се, докато му мине, и отново се връщаше.

Пийнах от виното си и се замислих за хубави неща, докато — хоп — ето го пак, показва се на вратата и се запътва към масата.

— Много си кибритлия — казах аз. — Седни и си довърши питието. Чипс?

— Благодаря — отговори ми сърдито той.

— Какво ти е? — попитах го любезно.

— Ти не ме приемаш сериозно.

Погледнах го объркано.

— Разбира се, че не. Но и ти не ме приемаш сериозно.

— Може би започвам.

— Недей — помолих го аз. — Ще бъде ужасно.

— Защо?

— Първо — започнах, изброявайки на пръсти, — според мен всички мъже са негодници. Второ, когато започна да броя на пръсти, се разсейвам от цвета на ноктите си и трето, е, видя ли? Загубих си мисълта. Трето, мисля, че всички мъже са негодници. Нямаме никаква надежда. Освен това си прекалено млад за мен. Няма да се получи. Баща ми беше по-млад от майка ми и виж какво стана.

— Били са женени тридесет и пет години — извика той.

— Чуй ме — казах му, — не ме бива за продължителна връзка, нито пък теб. Виж как се караме, защото и двамата сме глупаци. Може да е временно, но сме глупаци. И всичко рикошира у теб.

— Искаш ли да си намеря някоя на моята възраст?

— В никакъв случай. Е, всъщност, да. Но не още.

До: Susan_inseattle@yahoo.com

От: Gemma343@hotmail.com

Относно: Вече се разчува
Франсес пристига и ми заявява:

— Чувам, че пишеш книга.

Боже, кой се е раздрънкарал?

— Ще те съдим, да знаеш — продължава тя. — Ще те съдим до последното пени.

Но те не се казват Франсес и Франсис, разбира се. Всички хора в книгата са грижливо замаскирани и въобразяемата ми двойка шефове се наричат Габриела и Габриел или лошото и по-лошото ченге.

Ще продължавам да ти пиша.

С обич: Джема

ГЛАВА 10

Беше неделя, пазарувах за седмицата и се мотаех между стените от кутии със закуски по щандовете с мюсли и корнфлейкс. Планът ми беше да отуча майка ми от любимата ѝ овесена каша и да я насоча към плодовите закуски, но вместо това започнах да предпочитам кашата: прекрасна и удобна храна, която можеш да приготвиш в микровълнова печка, а я продават и с различни аромати. Пресегнах се и взех една кутия с овесена каша с аромат на банан, когато забелязах мъж, застанал до шоколадовите закуски, който се беше втренчил право в мен и топло ми се усмихваше.

Не беше някое зализано конте, напротив, в подходяща възраст, за да изглежда красив. Като осъзнах какво става, едва не се изсмях на глас; сваляха ме. В ирландски супермаркет! Все едно, че сме в Сан Франциско, помислих си с гордост. И ние можем да флиртуваме между бакалските стоки.

Но младият мъж ми изглеждаше познат...

— Джема?

Боже, той ме познаваше! А аз представа си нямах кой е.

— Джема? — сега вече едновременно се усмихваше и мръщеше и аз изпаднах в паника. Това му е лошото на Дъблин, твърде малък е, че всякакви опити за анонимна страст в кадифено тъмни нощи отиват по дяволите, когато срещнеш безименния си любим между щандовете със зърнени закуски. (Имайте предвид, че съм имала само няколко мъже за по една нощ и когато после съм налитала на тях, не са ми обръщали никакво внимание, което ме устройва напълно.)

О, слава богу, това бе Джони от аптеката!

— О, Джони, извинявай много — от облекчение станах безтегловна и заряхах количката си и овесените ядки, за да му стисна здраво ръката. — Помислих, че съм спала с теб.

— Не, убеден съм, че щях да си спомня.

— Не те познах без бялата престилка.

— При мен все така става.

Една жена, носеща петкилограмова торба с мюсли, мина покрай нас, тръгнала по нейните си работи, и ни изглежда.

Изи пазаруваше за седмицата и се мотаеше между стените от картонени кутии на щанда със зърнени закуски. Планът ѝ беше да отучи майка си от любимата ѝ овесена каша и да я насочи към плодовите закуски, но вместо това Изи придоби вкус към кашата: прекрасна и удобна храна, която можеш да приготвиш в микровълнова печка, а я продават и с различни аромати. Пресегна се и взе една кутия с овесена каша с аромат на банан, когато забеляза един мъж, застанал до шоколадовите закуски, който се беше втренчил право в нея и топло ѝ се усмихваше. Не беше някое зализано конте, напротив, в подходяща възраст, за да изглежда красив. Като осъзна какво става, едва не се изсмя на глас: сваляха я. В ирландски супермаркет! Все едно, че сме в Сан Франциско, помисли си с гордост тя. И ние можем да флиртуваме между бакалските стоки.

— Изи — той я познаваше, а тя не можеше да се сети кой е.

— Изи — сега вече едновременно се усмихваше и мръщеше и тя изпадна в паника. Това му е лошото на Дъблин, твърде малък е, и всякакви опити за анонимна страст в кадифено тъмни нощи отиват по дяволите, когато срещнеш безименния си любим между щандовете със зърнени закуски. (Имайте предвид, че тя бе имала само няколко мъже за по една нощ и когато после бе налитала на тях, не ѝ обръщаха никакво внимание, което напълно я устройваше.)

О, слава богу, това бе Уил от аптеката!

— О, Уил, извинявай много — от облекчение стана безтегловна и изостави количката си с овесените ядки, за да му стисне здраво ръката.
— Помислих, че съм спала с теб.

— Не — отговори той, задържайки погледа ѝ. — Убеден съм, че щях да си спомня.

Изведнъж почувства топлината на ръката му, която държеше нейната, и каза, запъвайки се:

— Не те познах без бялата престилка.

— При мен все така става.

Спрях да пиша, облегнах се назад и се загледах в екрана. О Боже, помислих си аз, Изи харесва Уил.

ГЛАВА 11

След деня, когато се видяхме на паркинга, повече не се обадох на баща ми. Бях си създала навика да му се обаждам поне веднъж седмично, но толкова бях обидена, че реших да не си давам труда.

Независимо от това, отсъствието му постоянно се чувстваше и ме връхлитаха болезнени спомени. Като нощта, когато превключвах каналите, и Тони Купър се появи на екрана. На мен не ми беше любимец, но баща ми беше луд по него.

— Виж! — Първата ми реакция беше да повикам татко, за да дойде да го гледа, после затворих уста, вълнението ми се изпари, почувствах се глупава, после дойде ред на тъгата. Дали го гледаше с Колет? В техния хол, какъвто и да е той.

Беше болезнено дори да си го представя и веднага насочих мислите си към книгата. Слава на Бога за нея. Наистина беше най-приятното бягство, потъвах в нея и можеха да изтекат часове, и въпреки че Изи и майка ѝ преживяваха тежък момент, знаех, че щяха да настъпят и по-добри времена. Връзката между Хелмут и майката ставаше все по-здрава и двамата бяха започнали съвместен бизнес — внасяха продукти на „Ла Прери“ в Ирландия. Дори обмисляха да построят курорт с минерални бани „Ла Прери“. Междувременно отношенията между Изи и Емет бяха прекрасни — той беше луд по нея, което показваше, като се отнасяше изключително мило с нея и любезно с всички останали, особено с другите жени.

И въпреки че в истинския живот подозирах, че баща ми и Колет се разбират много добре, в книгата ми все още се утешавах и представях живота им като дяволски танци около масата за гладене и постоянни лишения откъм банички със свинско.

И така, един ден в работата телефонът иззвъня. Беше баща ми. Едва не изпуснах слушалката.

— Какво има — попитах аз. — Бременна ли е?

— Какво? Кой? Колет ли? Не.

— Тогава защо се обаждаш?

— Отдавна не съм те чувал. Има ли закон, който да забранява да се обаждам на собствената си дъщеря?

— Татко, за първи път ми се обаждаш, откакто си тръгна, а изминаха пет месеца.

— Стига, Джема, не преувеличавай.

— Истина е. Не си ми се обаждал нито веднъж.

— Сигурно не е така.

— Не си.

— Е, сега ти се обаждам. Как си?

— Добре.

— А майка ти?

— Добре е. Трябва да затварям, имам работа.

— Така ли — беше изненадан, че не искам да говоря с него, но аз бях тъй обидена, че не бях в настроение да го улеснявам. Както и да е, наистина бях заета, бях тръгнала на среща с Оуен.

— Какво мислиш, че ще се случи?

Оуен и аз лежахме в леглото му в блажена премала, оформяйки във въображението си щастливо бъдеще за всеки от нас.

— Ще издадат книгата ти — каза Оуен. — Ще станеш известна и издателите на Лили (крадлата на мъже) ще умират за теб, но ти няма да отидеш при тях, освен ако не се откажат от Лили.

— И Антон ще напусне Лили, и ще се върне при мен, и отмъщението ще бъде мое! Не се обиждай — тупнах го по рамото, за да омекотя думите си. — Защото ти ще се ожениш за Лорна и всички ще бъдем приятели. Ще наемем къща край Дордона и заедно ще прекараме лятната почивка.

— И аз винаги ще те харесвам.

— Именно. И аз също винаги ще те харесвам. Може да станеш кръстник на първото ми дете от Антон. Не, това го задраскай. Отиваме прекалено далеч.

— Как ще си върна Лорна?

— Ти как мислиш?

— Ще ни види заедно и ще осъзнае какво изпуска.

— Точно така! Бързо се учиш, мъничък мой.

— Благодаря ти, скалчето ми.

Погледнах будилника му.

— Единадесет и десет е. Остава още малко до края на полицейския ми час, да излезем да пийнем нещо.

— Мисля — отговори той.

Прекарах ръка през челото си.

— О, недей.

— Защо да не се срещна с майка ти? Може да ви изведа двете в неделя на обяд. Ако си допаднем с нея, навярно няма да се сърди, че прекарваш повече време с мен.

— Не става. Всеки път, когато й кажа, че ще работя до късно, ще мисли, че съм с теб.

Очаквах пак да се разсърди, но не беше облечен, така че не можеше драматично да си тръгне. Както и да е, предпочиташе да се отдалечава, но не от собствения си апартамент. Всичко с времето си...

По-късно в „Ренардс“, с няколко бързи питиета в стомаха, Оуен попита:

— Аз ще идвам ли на онова готическо парти?

— Не.

— Защо? Срамуваш ли се от мен?

— Да — отговорих, макар да не беше истина. Не знам какво ме прихващаше, когато бях с него. Не можеше да дойде, защото за мен това беше работа; не бях гост на купона на Лесли, а роб.

Избутах стола си назад, та да има място, за да си тръгне обиден.

— Тръгвай си.

Той си тръгна, а аз си допивах виното и си мислех приятни неща, когато сред множеството забелязах един мъж в другия край на бара, който гледаше право към мен и топло се усмихваше.

Не беше някое зализано конте, беше точно какъвто трябва — нали разбирате — на подходящата възраст и освен това — красив. Ситуацията едва не ме накара да се засмея; сваляха ме. В ирландски нощен клуб!

Той тръгна насам. Който не стреля, не улучва.

Познавах го, но не се сещах кой е. Отчайващо познат ми беше, кой по дяволите... ами да, беше Джони Рецептата. В целия си блясък. Приятна топлина се разля в стомаха ми, но може да е било от виното.

— Кой се грижи за магазина? — обадох се аз.

— А кой се грижи за майка ти?

Изглежда му беше много весело.

Кимна към чашата ми с вино и решително заяви:

— Е, Джема, бих искал да те почерпя едно питие, но трябва ли да пиеш, докато взимаш лекарства?

— Не са за мен, глупчо, за майка ми са. — Беше ме хванало повече, отколкото си мислех.

— Знам — намигна ми той.

— Знам, че знаеш — намигнах му в отговор.

— Извинявай — Оуен се провря заднишком с мрачно лице, избутвайки лакътя на Джони с риск да разлее халбата му.

— Оставям те на него — Джони ми хвърли поглед, който казваше: „Приятелят ти е май ядосан“ и пое обратно към групичката си. — Радвам се, че се срещнахме, Джема.

— Кой, по дяволите, е тоя? — раздразнен попита Оуен.

— Един, по когото си падам — какво ме прихващаше? Нямахше нужда да го казвам, дори и да беше вярно.

А може би беше.

Оуен ме удостои със застрашителен поглед.

— Джема, харесвам те, но с теб имам повече неприятности, отколкото си заслужава.

— Създавам ти неприятности? — безгрижно попитах. — Ха! А ти се връщаш на сцената по-често и от Франк Синатра.

— Пияна — започнах да изброявам на пръсти. — Незряла. Неразумна — замълчах за момент. — Става дума за мен. Обикновено не съм такава.

Спрях, очите ми внезапно се изпълниха със сълзи.

— Не зная, Оуен. Полудявам ли? Не харесвам това, в което се превръщам, когато съм с теб.

— Нито пък аз.

— Разкарай се.

— Ти се разкарай — отговори той и взе лицето ми в шепите си с необичайна нежност. Силно ме целуна по устата — целуваше се така приятно, — после с целувки изтри сълзите ми.

ГЛАВА 12

Седмицата, през която беше празненството на Лесли Латимор, представляваше седем дни в ада. Когато Бог е създавал света, със сигурност не е работил така усърдно като мен.

Първия ден...

Станах посред нощ, за да отида с колата до Офали. Купища неща за вършене, като се започне от външното осветление, за да превърна целия замък в блещукащ скъпоценен камък, все едно дошъл от далечния Космос.

Всичко вървеше като по вода, докато на Лесли не й хрумна, че иска да боядисаме външните стени на замъка в розово. Попитах собственика, г-н Еванс-Блек, и той ми отвърна да се разкарам. Буквално. Не беше какъв да е човек, а типичен англо-ирландец.

— Разкарай се, разкарай се — крещеше той. — Пръждосвай се, мръсна простачке и остави на мира хубавия ми замък.

Закри лице с ръце и жално попита:

— Късно ли е да се откажа от сделката?

Върнах се и съобщих на Лесли, че не става.

— Тогава сребърен — отсече тя, — щом не иска розов. Върви и го питай.

И знаете ли какво? Трябваше. Въпреки че имаше опасност той да ме убие. Налагаше се, защото това ми беше работата.

Когато се върнах с новината, че сребърното е еднакво неприемливо, Лесли с лека ръка реши:

— Ами хубаво, ще намерим друг замък.

Употребих много дълго време и цялата си дипломатичност, за да я убедя, че не, няма как да намерим друг замък. Не само че беше прекалено късно, но и вече се беше разчуло...

На втория ден...

Станах посред нощ, за да отида с колата до Офали. Животът щеше да бъде далеч по-лесен, ако можех да спя там, но *pas de chance*

(Pas de chance — никакъв шанс (фр.). — Б. пр.). Майка ми не би се съгласила при никакви обстоятелства.

Имаше толкова работа — облеклото, цветята, музиката — сякаш организирах сватба. Истерията беше същата. Трябваше да подредим всичко в съответния стил, да приготвим роклята със заострени ръкави, островърхите обувки и шапка. Но докато се въртеше пред огледалото, Лесли постави замислено пръст на устните си и рече:

— Нещо липсва.

— Изглеждаш великолепно — извиках аз, сякаш адската геена се отваряше. — Нищо не липсва.

— Има нещо — повтори тя, поклащайки се наляво-надясно като малко момиченце. Ужасно, като помислиш, едновременно се гледаше в огледалото и се любуваше на себе си. — Сетих се! Искam перука, буйни къдрици, които да се спускат като водопад от короната на главата ми, чак до гърба.

Дизайнерката и аз преживяхме момент на отчаяние, после тя се покашля и се осмели да каже, че островърхата шапка ще трябва да бъде голяма колкото кофа, за да се задържи върху „водопада“ от къдрици. Като чу това, Лесли се обърна към мен и ми кресна:

— Измисли как да стане! За какво ти плащам?

Казах си на ум: „Дребна работа, ще попроменя законите на физиката. Може да си кажем по някоя дума с добрия стар господин Нютон.“

Тя тихо се засмя и добави:

— Сигурно ме мразиш, Джема. Имаш ме за разглезена малка кучка, хайде, признай си, знам, че е така.

Но аз само широко отворих очи и отговорих:

— Лесли, стегни се, не ставай глупава. Това ми е работата. Ако приемах всичко лично; щях да съм в друг бранш.

Естествено, исках да кажа: „Да, мразя те, мразя те, МРАЗЯ ТЕ СЪС СТРАШНА СИЛА! Проклинам се, че приех тази гадна работа, не си струва парите и сигурно ти е ясно, че колкото и заострени да са ръкавите и обувките ти, никога няма да са така остри, като НОСА ти. Знаеш ли как те наричаме? ТОМАХАВКАТА, ето как. Понякога, като се втурнеш насам, ми се струва, че някой е запратил брадва към мен. Ами да! И все пак понякога ме е яд, че баща ти е толкова мил с теб, та ми се иска да съм на твое място.“

Но, разбира се, не го казах. Ако някой лошо си счупеше крак и му трябваше стоманена шина, за да го държи неподвижен, можеше да вземе част от гръбначния ми стълб.

Като допълнение към напрежението, трябваше да записвам какво ли не и вече имах всички симптоми на преумора. По същия начин се чувствах, когато се отказвах от цигарите. През цялото време мислех за тях и ходех като замаяна.

Това ли означава да те мъчи творческа треска?

На третия ден...

Станах посред нощ, за да отида с колата до Офали. Фризьорът, който щеше да направи „водопада от къдрици“ на Лесли, беше пристигнал, а аз ръководех окачването на огромни ивици от розова коприна, спускащи се от тавана към пода, когато чух някой да боботи:

— Значи това е жената, която харчи всичките ми пари.

Извърнах се. Боже, беше Пачката! И госпожа Пачката, царица на харченето на пари.

Пачката беше дебел и засмян — ще речете, че се гордее с благоразположението си към другите и непосредствения си начин на общуване. Ужасяваше ме: усещах как веселото му настроение може да се стопи за секунда и виждах как нарежда на „момчетата си“ да затворят някого в някой изоставен зимник, „за да му дадат урок“.

— Г-н Латимор. Радвам се да се запозная с вас — излъгах аз.

— Я ми кажи, изкарват ли се добри пари от организиране на празненства? — попита той. Хващам се на бас, че ако срещне кралицата, ще я пита падат ли пари от царуването.

Изкикотих се от ужас.

— Не мен трябва да питате.

— Кого тогава?

О, Боже.

— Ония двамата? Франсис и Франсес? — продължи да разпитва той. — Злите близнаци? Те ли грабват цялата печалба?

Какво можех да кажа?

— Да, г-н Латимор.

— Не си давай труд да ми викаш „господин“, няма нужда да се церемониш с мен.

— Ако сте сигурен, добре, въъ, Пачка.

Шавливите очички на госпожа Пачка се стрелнаха към нас, последва кратка пауза, след която Пачката рече:

— Името ми — изрече го със смразяващо спокойствие — е Лари. Исусе, отидоха ми колената.

На четвъртия ден...

Станах посред нощ, за да отида с колата до Офали. Машината за вятър, която щеше да развява драпериите, беше пристигнала, мебелите бяха на път, правеше се нова, заострена шапка, колкото кофа, Андреа и Моузес бяха дошли да ми помогнат и ситуацията сякаш не беше така застрашително неконтролируема, докато Лесли не се появи.

— Спалните са прекалено обикновени! Трябва да се украсят!

Хванах я за ръката, погледнах я в очите и процедих през стиснатите си зъби:

— Няма. Време.

И тя ме изгледа продължително.

— Намери. Време. Искam ония неща, дето са над леглата, да приличат на мрежи за комари. Да са в сребристо.

Сетих се за Пачката и за коленете си.

— Телефонът — извиках на Андреа и тя замалко не го изпусна. — Извини ме, ще трябва да закупя всичкото сребърно ламе в Ирландия.

Трябваше да се обадя на всеки производител на дрехи, когото познавах. Приличаше на евакуацията на Дюнкерк.

На петия ден...

Станах посред нощ, за да отида с колата до Офали. Огледалата пристигнаха, но половината не бяха оцеляли при пътуването. Неприятно положение, което се опитваше още да се влоши; това не бяха обикновени огледала, а от италиански кристал. Но именно сребристата ламена мрежа против комари разбиваше сърцето ми. Единствено неколцина самотни шивачи бяха готови да се заемат с работата за толкова кратко време, така че сама уших проклетите неща. Работих през цялата нощ, не можах да си отида вкъщи — предложих на майка ми да изпратя кола да я доведе в замъка, но накрая след като я уверих, че това няма да се повтори, тя се съгласи да изтърпи една нощ сама.

На шестия ден...

Денят на празненството. Не бях спала, пръстите ми целите бяха изпободени, но се държах. Стисках зъби. С ухо на земята и пръст на пулса. Справях се с всичко, включително и с двама тъповати на вид главорези, които се появиха с твърде тесните си костюми. Биячи, корави типове.

Привиках Моузее.

— Виж ги тия двамата. Не можем ли да имаме охранители, които да не изглеждат като социопати?

— Тези ли? Това са братята на Лесли. — Моузес се втурна да посреща свирачите на лютня, за да им раздаде клиновете и пантофите с пискюли.

През останалата част от деня и нощта имаше върволица от хора, които се приближаваха към мен с думите:

— Джема, някой е припаднал в коридора.

— Джема, имаш ли някакви презервативи?

— Джема, Пачката иска чаша чай, но Еванс-Блек се е барикадирал в стаята си и не си дава чайника.

— Джема, освиркват свирачите на лютня, грозна гледка.

— Джема, никой не носи никаква дрога.

— Джема, братята на Лесли ще се избият до смърт.

— Джема, госпожа Пачка прави секс с мъж, който не е г-н Пачка.

— Джема, дамските тоалетни се запушиха и Еванс-Блек не дава гумения звънец.

— Джема, Еванс-Блек се сърди за мръсотията.

И на седмия ден...

Излъга майка си, че трябва да се върне за операцията по почистването, като всъщност Андреа и Моузес свършиха работата. Вместо това отиде при Оуен и каза:

— Искам да се любя с теб, но нямам сили. Имаш ли против аз само да си лежа, а ти да свършиш работата?

— Нищо ново.

Което не беше вярно; беше много изобретателна и енергична в леглото с Оуен. Но нищо, той направи, каквото го помолиха, после тя

си направи печена филийка със сирене, легна на канапето и се загледа в „Били Елиът“.

ГЛАВА 13

Изи пийваше виното си, отдадена на приятни мисли, когато сред множеството забеляза един мъж, който гледаше право към нея и топло ѝ се усмихваше.

Не беше някое зализано конте, беше точно какъвто трябва — на подходящата възраст и при това красив. Това, което се случваше, почти я накара да се засмее; свалиха я. И то в ирландски нощен бар!

Ето го, идваше. Който не стреля, не улучва!

Тя обаче го знаеше отнякъде, но не можеше да се сети откъде. Беше ѝ до болка познат, кой по дяволите... ами, разбира се, беше Уил Рецептата. В пълния си блясък. Почувства как в стомаха ѝ се разлива топлина, но нищо чудно да беше от виното.

— Кой се грижи за магазина? — обади се тя.

— А за майка ти кой се грижи?

И двамата весело се засмяха.

Той кимна към чашата ѝ с вино и жизнерадостно каза:

— Е, Изи, много бих искал да те почерпя едно питие, но трябва ли да пиеш, докато взимаш лекарства?

— Не са за мен, глупчо, за мама са. — Беше я хванало повече, отколкото предполагаше.

— Знам — смигна ѝ той.

— Знам, че знаеш — смигна му тя в отговор.

Изи определено го харесваше. Ставаше нещо странно: действието в книгата вървеше все по-напред от мястото, където бе започнало. Хората се бяха променили. Майката, бащата и „аз“ бяха станали различни и се превърнаха в самостоятелни личности. На това му викат магията на писането, но на моменти става много дразнещо. Бях приготвила един стабилен предприемач за Изи, но тя упорито продължаваше да харесва човека от аптеката, което изобщо не бях предвидила. Безочливо от нейна страна. О, Боже, къкъф дзвер създадох? (Нали тъй говори доктор Франкенщайн.)

Трябва да си призная, че всеки път, когато напишеш нещо хубаво за „Уил“, ми се струваше, че изневерявам на Оуен. Как щеше да

прегълтне, че аптекарят, а не той, е прототип на романтичния ми герой? Но има ли значение? Докато завърших книгата, Оуен и аз отдавна щяхме да сме се разделили. Всъщност всеки път, когато се срещаме, имам чувството, че е за последно.

В същото време, колкото повече пишех за него в книгата, толкова повече истинският Джони Рецептата идваше на фокус, сякаш беше полароидна снимка. Под бялата му престилка се криеше великолепно тяло. Забелязах го в петък вечер, защото носеше дрехи. Нормални дрехи. Хубави дрехи, вместо бялата си престилка, с която не приличаше на нищо.

Има ли си приятелка, питах се аз. Знаех, че не е женен, защото го спомена по едно време, докато и двамата оплаквахме нещастното си съществуване. Но нищо не говореше, че няма приятелка — само че кога изобщо се срещаше с нея? Изглежда никога, освен ако тя не беше от онези загадъчни верни жени, които „остават с него“, докато брат му оздравее и тежките за него времена отминат.

Седмицата след празненството на Лесли трябваше да изпълня една рецепта (мехлем против възпаление, мама си беше разтегнала мускула на ръката, само Бог знае как — навярно натискайки дистанционното?) и за първи път се стеснявах да срещна Джони. Докато слизах от колата, почувствах, че ме гледа от предната част на магазина. Естествено се спънах.

— Здравей, Джема — усмихна ми се той и аз му отвърнах. В него имаше нещо много мило. Такива приятни маниери. Нека ви кажа, че не изглеждаше като в „Ренардс“, където беше малко екзалтиран и дързък. Синдромът „Пепеляшка“: изведнъж осъзнах, че е изтощен. Откакто го познавах, работеше по дванадесет часа на ден, шест дни в седмицата и въпреки че беше любезен с клиентите си, не ми изглеждаше в много добра форма. Само да не се налагаше да работи толкова много...

Подадох му рецептата си и казах:

— Как е брат ти?

— Ще мине много време, преди да се изправи на крака. Виж, нали не съм обидил приятеля ти онази вечер в „Ренардс“?

Поех си дъх.

— Той не ми е гадже.

— Ами... добре.

Никак не ми идваше наум откъде да започна да обяснявам странната си връзка с Оуен, така че шеговито казах:

— Да, имам навика да целувам мъже, които не са ми гаджета.

— Чудесно. Значи и аз може да имам късмет — това думи на мъж с приятелка ли бяха?

— Не искаш ли да ми бъдеш приятел? — идеята беше да прозвучи като шега, но първо неговото лице се обля с червенина, после моето. Притихнали и мълчаливи, излъчвахме червенина един срещу друг и аз започнах да се потя.

— Боже — опитах се да спася положението със скорострелната си мисъл, — върху нас двамата може да се опържи омлет.

Той се засмя с облекчение.

— И двамата се прекалено възрастни, за да се изчервяваме така.

ГЛАВА 14

След като изтощителното празненство на Лесли беше приключило, можех да се съсредоточа върху книгата си, която вършеше много добре; по моя преценка бях написала три четвърти от текста. Имах и други поръчки, но не така обсебващи като рождения ден на Лесли и единственото петно на хоризонта, но доста голямо, беше майка ми. Подозирах, че никога няма да одобри издаването на романа ми, затова не спирах да си повтарям, че това е най-старата човешка история. А и героите вече не приличаха на нас.

През ума ми минаваха всевъзможни страховити неща, че ще трябва да издам книгата си под псевдоним и да наема актриса, която да се представя за мен. Но тогава нямаше да мога да натрия носа на Лили и да покажа на Антон успеха си. Искях да ме снимат (Ура!) в разкошния ми дом. Щеше ми се хората да ме питат: „Онази Джема Хоган ли сте?“

За съвет се обърнах към Сюзан.

— Нека сме справедливи към майка ти — отговори тя. — Не боли, ако я попиташ.

Точно тук грешеше.

Повдигнах въпроса през паузата за реклами.

— Мамо?

— Да?

— Мисля да напиша книга.

— Каква книга?

— Роман.

— Какъв роман? За Кромвел?

— Не...

— За еврейка в Германия през 1938?

— Слушай. Изключи за момент телевизора и ще ти кажа.

До: Susan_inseattle@yahoo.com

От: Gemma343@hotmail.com

Относно:Имам новини

Скъпа Сюзан,

Послушах съвета ти и я питах. Нарече ме кучка. Направо не вярвам, а и тя — също. Най-лошото име, с което е наричала някого, е „госпожичка“ или „парцал“. Дори и Колет не нарече „кучка“.

Но докато майка ми слушаше фабулата, устата ѝ се отваряше все по-широко и очите ѝ се ококорваха все повече. Изражението ѝ беше на човек, който има много да каже, но ужасният шок го е накарал да онемее и накрая, с последни усилия, думите са се пръкнали от дъното на душата му.

— Ах... ти малка... — дълга драматична пауза, докато думата премине през тесни незнайни коридори, подобни на кулисите на рок концерт, след което напират нагоре, нагоре, нагоре (давай, давай, давай) към светлината, — КУЧКА!

Стори ми се, че ме е ударила през лицето, после установих, че наистина е така. Имах ивица на лицето от ръката ѝ. После ме хвана за ухото и наистина ме заболя.

— Искаш целият свят да разбере как са ме унижили.

Опитах се да обясня, че не става дума за нея и баща ми, поне вече не и че това е най-старата човешка история. Но тя грабна снопчето листи, които бях отпечата за нея.

— Това ли е? — изръмжа тя. (Да, изръмжа. Моята майка.) Опита се да го разкъса на две, но беше прекалено дебело, така че го раздели на по-малки части и тогава наистина му видях сметката. Като див звяр. Кълна се в Бога, че виеше и ме достраша, да не започне да го хапе със зъби. Да го изяде.

— Сега — обяви тя, когато страниците се бяха превърнали в ивички и парченца, разпилени из цялата стая като след снежна буря, — край с книгата.

Нямах кураж да обясня, че всичко го има и в компютъра.

— Ухото още ме боли. Наистина съм трескав творец.

С обич: Джема

Това ужасно влоши отношенията ми с мама. Чувствах се виновна и засрамена — но и много възмутена. Което ме караше да се срамувам още повече. И все пак не исках да престана да пиша. Ако наистина я обичах, нямаше ли просто да ликвидирам романа? Но — тук можеш да ме наречеш егоистка — чувствах, че съм се отказала от много неща и един глас в мен нашепваше: Ами аз?

През това време майка ми, която беше започнала да бележи напредък, отново стана подозрителна и се опитваше да контролира всяка моя стъпка. Нещо трябваше да се случи — както и стана.

Беше обикновен работен ден, хвърчах наоколо като работлива пчеличка, обличах се, когато тя ме приклещи в ъгъла.

— Кога ще се прибереш довечера?

— Късно. В единадесет. На вечеря съм в новия хотел до пристанището. В който смятам да проведа конференцията.

— Защо?

— Защото — въздъхнах, вдигайки чорапогащите си, — трябва да опитам храната в хотела и да се уверя, че е подходяща за конференцията. Можеш да дойдеш с мен, ако не ми вярваш.

— Не казвам, че не ти вярвам, просто не искам да ходиш.

— Е, няма как, нямам избор. Трябва да си гледам работата.

— Защо?

— Имам да плащам ипотека.

— Защо не продадеш онзи стар апартамент и да дойдеш да живееш тук?

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! Най-лошият ми кошмар.

Нещо ми прищрака.

— Ще ти кажа защо — отговорих малко по-силно, отколкото трябваше. — Ами ако татко се ожени за Колет и се наложи да се изнесем оттук? Ще се радваме да имаме къде да живеем.

На секундата съжалих. Устните й побеляха и помислих, че ще получи нов фалшив сърдечен удар. Започна с усилие да си поема дъх и посред хриповете каза:

— Това не може да се случи.

Въздъхна, после пак се запъхтя и за голяма моя изненада, каза:

— Може да се случи. Минаха шест месеца, откакто не е вдигнал телефона. Не го е грижа за мен.

И знаете ли какво? На следващия ден, сякаш му бе дошло времето, пристигна писмо от татковия адвокат с молба за среща, за да се обсъди временно финансово споразумение.

Прочетох го, после го подадох на майка ми, която го гледа дълго, дълго време, преди да заговори.

— Това значи ли, че ще продаде къщата ми и ще ме остави на улицата?

— Не знам — Бях много притеснена, но не исках да я лъжа. —
Може би. Може да ти я остави, ако се откажеш от други претенции.

— Към какво?

— Към приходите му, към пенсията му.

— А от какво ще живея? От въздуха ли?

— Аз ще се грижа за теб.

— Няма да ти се наложи — тя се втренчи през прозореца. Никога не бе изглеждала така обърквана и смазана. — Грижих се за дома му през целия си живот — разсъждаваше на глас тя. — Бях му готвачка, чистачка, любовница и майка на детето му. Нямам ли никакви права?

— Не знам. Трябва да наемем адвокат.

Нещо, което трябваше да направя преди много време, но все се надявах, че няма да се стигне дотам.

Нова тишина.

— Ами тази твоя книга? В каква светлина представяш баща си там?

— В лоша — правилен отговор.

— Сега съжалявам, че я скъсах.

— Колко съжаляваш? — попитах предпазливо.

— Не би могла да я напишеш отново, нали?

До: Susan_inseattle@yahoo.com

От: Gemma343@hotmail.com

Относно:Тя каза да!

Каза, че иска татко да се засрами и да си получи заслуженото, че така и така всички знаят в какво положение се намира и даже може да се появи в предаването на Триша, че и там да посрами баща ми. И познай какво? Завърших книгата си! Мислех, че героите ми има още дълго да се лутат, но всичко някак попадна на мястото си. Стоях до шест сутринта да я пиша. Е, накрая завършва малко като в приказка и щях да се смея, ако беше книга от някой друг, но, както всичко в живота, различно е, когато става дума за теб.

С обич: Джема

Позвъних на баща ми да разбере в какво се състои временното финансово споразумение. Страховете ми се потвърдиха: искаше да

продаде къщата, за да може да купи друга, където да настани Колет и хлапетата й. Мама и аз наехме семейния адвокат Бреда Суийни.

— Баща ми иска да продаде къщата. Може ли да го направи?

— Не и без съгласието ви.

— Кое то няма да получи — отсече мама.

Изразих приятната си изненада, защото винаги бях подозирала, че законът в подобни случаи е несправедлив към жените. Сега явно беше на тяхна страна.

Но да не прибързвам. Бреда продължаваше:

— Но ако сте били разделени от една година, може да реши да ви съди и да пледира становището си.

— Кое то е?

— Че сега е длъжен да издържа две семейства и голяма част от собствеността му е обвързана с дома на предишното му семейство. Обикновено съдията постановява къщата да се продаде и получената сума да се раздели.

Обзе ме страх, а мама попита, по-скоро пошепна:

— Означава ли това, че ще загубя дома си?

— Ще имате пари, с които да си купите нов. Не непременно петдесет процента от приходите, съдията ще определи колко, но все нещо ще получите.

— Но това е домът ми. Живея там от тридесет и пет години. Какво ще стане с градината ми?

Постепенно изпадаше в истерия. И не беше единствена. Цените на къщите в Ирландия бяха толкова високи, че дори и да получеше половината от парите, майка ми нямаше да успее да си купи дом, макар и далечно подобие на сегашния.

Цялата история все повече се влошаваше. Майка ми беше на шестдесет и две, жена в заета на възрастта си, която щеше да бъде лишена от дома, в който беше живяла през повече от половината от живота си, и обречена да обитава мизерно апартаментче извън Корк.

— Но нали баща ми ще трябва да продължи да я издържа? — попитах аз.

— Не е задължително. По закон Морийн ще получи толкова, колкото да поддържа живота си, без да го подобрява. — Бренда направи жест на безсилие. — Колкото да не остане съвсем без пари.

— Успокоителните ми са на свършване — каза майка ми, когато се прибрахме. — Не искам да оставам без тях. Не и сега, не и при тези новини. Ще отидеш ли до аптеката?

— Добре. — Установих, че изпитвам странно чувство. Не бях виждала Джони от две седмици, от внезапния ни флирт, когато се спънах, докато влизах, и от безумния ни разговор след това.

Защо се колебаех да го видя? Сама не знаех. В крайна сметка беше симпатичен. Явно осъзнавах, че не постъпвам добре. Оуен — за добро или зло — ми беше приятел и не беше честно спрямо него да флиртувам с Джони. Не и ако не възнамерявах да предприема нещо. Да скъсам с Оуен и храбро да атакувам аптекаря, с цел да изпълни нещо повече от рецептата ми. Всъщност нали това възнамерявах?

Едно беше докато съм с Оуен, да си фантазирам на глас за Антон. Джони беше нещо различно; Беше истински. И наблизо.

Интересуваше се от мен.

Знаех, че имам шансове, и това караше стомаха ми да става на топка (приятна обаче), и все пак се страхувах. Не знаех защо. Ясно ми беше, че източникът на страховете ми не е Оуен.

ДЖОДЖО

ГЛАВА 15

„Литературни новини“, 10 юни

ПРОДАДЕНИ ПРАВА ЗА ЕКРАНИЗАЦИЯ

Правата за екранизация на „Любовта и фереджето“, дебютния роман на Нейтън Фрей, бяха продадени на „Мирамакс“ за седемцифрена сума, за която слуховете твърдят, че е 1,5 милиона долара. Брент Модилиани от Асоциацията на творците беше посредник на сделката, заедно с Джим Суийтмън от „Липмън Хай“. Романът, чийто агент е Джоджо Харви от същата литературна агенция, ще бъде издаден следващата пролет от „Садърн Крос“.

Госпожа Харви представлява още Лили Райт, авторка на изненадващо успешния „Церовете на Мими“, както и Иймън Фарел, който тази година бе номиниран за наградата „Уитбред“.

Нито дума за Миранда Ингълнд, която беше сред десетте най-добри автори от януари насам, но Джоджо нямаше да тъгува. Нищо не провокира древния инстинкт да пръскаш пари, както добрата новина. Почти.

— Манодж, излизам. Може да се позабавя.

— Да си търсиш нов цвят на лак за нокти ли?

Един от приоритетите, които Джоджо никога не изгуби: значението на грижата за ноктите.

— Лак за нокти, чанта, кой знае? Харчи ми се.

Жаждата ѝ не трая дълго. Навън, на обляната от слънце улица, едно бледосиньо кожено сако на витрината на „Уисълс“ привлече

погледа ѝ. В момента, когато го пожела, устата ѝ пресъхна.

Влезе, намери своя размер, взе го в ръце и го погали, сякаш беше животинче. Материалът беше тънък и еластичен като човешка кожа и беше така прекрасен, че чак ѝ премаля. Беше изключително скъпо, непрактично и нямаше да изтрае повече от един сезон; всички щяха да ѝ се смеят, ако го носи и следващата година — но кой го беше грижа?

В миг го облече, намери огледало и изведнъж очарованието се изпари. Правеше гърдите ѝ да изглеждат все едно ги е надула с велосипедна помпа. Видът ѝ ставаше неприличен. Марк, естествено, щеше да го хареса, но къде щеше да го облича с него? В собствения си хол? В спалнята? В кухнята?

Във въображението си вече беше купила самото, беше го занесла вкъщи в голямата си чанта и го бе облякла два пъти — единия, за да направи впечатление на сестрите Уайът. Но сега промени решението си. Беше твърде скъпо за дреха, която никога нямаше да облече извън апартамента си. Не се беше отказала напълно, но щеше да си помисли. Това ли е зрелостта, запита се тя. Ако е така, не я чакаше с нетърпение.

След като се върна в кабинета си, Манодж я посрещна с думите:

— Суийтмън Усмивката те търсеше.

Тя погледна към сандвича си с копнеж, но Джим щеше да ѝ отнеме само минутка. Изтича до кабинета му.

— Какво има?

— Страхотна новина. Влизай. Седни.

— Обядът ми ме чака. Мога ли да чуя страхотната новина и права?

— Упорита си като магаре. Брент Модии лиани от Асоциацията на творците иска да се работи с нас. С „Липмън Хай“.

Брент беше агентът американец, посредник на сделката с „Мирамакс“.

— Ако имаме някого в Лос Анджелис, за да отстоява правата ни, ще бъде далеч по-лесно да пробутаме книгите си в ръцете на холивудските продуценти. Може да е от полза и за теб. „Любовта и фереджето“ го заинтригува. Отвори му очите за мащаба на работата ни тук.

— Убеди ме. Ще седна.

— Пристига следващата седмица с един колега. Ще обядваме в някое лъскаво място.

— Кой?

— Ти, аз и те.

Не спомена Ричи Гант. Супер!

— Знаеш ли какво? Книгата на Миранда е ИДЕАЛНА за Холивуд. Ексцентричните комедии никога не излизат от мода. А „Церовете на Мими“ е готова за екран.

Джим се засмя на ентузиазма ѝ.

— В последно време изцяло привлече вниманието на Хауърд Хюс върху нас, нека довечера да излезем да пийнем нещо и да празнуваме.

Тя обмисли поканата. Нямаше никакви ангажименти. Марк беше на училищната пиеса на Софи.

— Дадено.

— Отказа ли се от хипнотерапевта?

— Не. Всъщност да. Обичам да пуша. Аз съм пушач. Въпреки че сме изчезващ вид.

— Да, на изчезване сте.

— Не бъди толкова ревностен пуритан.

Щом се върна в кабинета си, изяде сандвича си и си провери електронната поща. Имаше писмо. От Марк.

До: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

От: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

Относно: Понеделник вечер?

Позволяваш ли да ти го напиша? Извинявай за този уикенд. Родителите ми имат златна сватба. Довечера е училищната пиеса на дъщеря ми. Желая ти приятен — но не чак толкова — уикенд без мен.

Целувки:

М.

П.П.Тамочеби

Въпреки че трудно успяваха, през изминалите месеци тя и Марк прекарваха все повече време заедно. Виждаха се най-вече в неделя, Шейна ги канеше на изискани обеди, понякога заминаваха заедно: отскочиха до Бат за двудневна ваканция по Великден, където се насладиха на обилен секс между професионално колосаните чаршафи и излизаха на безцелни разходки из улиците, хванати за ръце, уверени, че са толкова далеч от Лондон, та никой няма да ги види. Накрая Марк

побърза да се върне при семейството си, за да ги заведе в Австрия на ски за седмица и това беше идеално за Джоджо. Беше прекарала четиридесет и осем часа плътно до него, но сега той щеше да обърне внимание на семейството си, така че тя да не се чувства виновна.

— Мислиш ли, че ските са хубава идея? — беше го попитала тя.
— Хлапетата ти са малко склонни към злополуки. И не правеха ли прекалено много сирене в Австрия?

— Това е в Швейцария. Вие, американците, нищо не знаете за Европа.

— Много грешиш — тя закачливо докосна чатала му с върха на обувката си, — знам за датските бисквити. Също и за шведските масажи. Известна ми е испанската муха — увеличи натиска на крака си и започна нежно да го движи напред-назад. — И освен това — добави тя прелъстително — знам всичко за френската целувка.

— Така ли?

— Абсолютно всичко.

Мълчаливо наблюдаваха как кракът ѝ се надигна, избутван от нещо, което нарастваше под него.

— Покажи ми — помоли я той.

— Не. Не и преди да се извиниш.

Той се извини.

След нощта с италианците, когато без да иска беше останал до сутринта, Марк преспиваше у Джоджо горе-долу веднъж седмично. Каси не се оплакваше, че той не се прибира вкъщи и Джоджо беше изумена от безразличието ѝ.

— Какво ѝ казваш?

— Че говоря със Западния бряг или развличам издатели и не ми се иска да я безпокоя, като залитам в три сутринта, когато тя има работа на другия ден.

— И тя ти вярва?

— Така изглежда. Само ме моли да я предупредя преди полунощ, за да сложи веригата на вратата.

— Къде мисли, че спиш?

— На хотел.

— Аз не бих ти повярвала в никакъв случай. Категорично. Ако съпругът ми изведнъж започне да отсъства по цели нощи, а работата

му не се е променила, ще го почна с манивелата и няма да спра, докато не получа точни отговори.

— Не всички са като теб, Джоджо.

— Да. — Освен това тя разбираше, че понякога за хората е болезнено да видят това, което става под носа им. Мъчително е. А тя не искаше да причини болка на Каси, нито на някой друг. Какво да направи? Да престане да се среща с Марк? Невъзможно.

До: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

От: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

Относно: Приятен уикенд?

Понеделник вечер става. Много е далече, но нищо. Какво искаш да кажеш с това „приятен уикенд“? Как мога приятно да прекарам уикенда? Никога няма да ти простя как се отнесе с мен на рождения ми ден.

Целувки: Дждж

П. С. Мочебита също

Преди четири седмици, на дванадесети май, Джоджо навърши тридесет и три. Известно време преди това Марк ѝ каза:

— Ще те заведа някъде за рождения ти ден.

— Наистина ли? — пламна тя от радост заради досетливостта му. — Къде?

Той не ѝ отговори веднага.

— В Лондон.

— В Лондон ли? В този Лондон?

Преди да успее да му каже да се разкара, той ѝ подаде лист хартия.

— Това е програмата.

РОЖДЕН ДЕН НА ДЖОДЖО

Петък, 15:30 Измъкваме се рано от работа. Отиваме поотделно Брук Стрийт и се регистрираме в хотел „Клариджис“.

— „Клариджис“! Винаги съм искала да спя в „Клариджис“! — той отдавна вълнуваше фантазията ѝ: представяше си Англия в стил Агата Кристи — чай със сметана, високомерни икономи, разходки в провинцията за чай с някоя ексцентрична пралеля, от тези, които носят фамилните бижута, докато обработват градината.

— Знам — отговорни той.

Беше толкова развълнувана, че за момент почти бе готова да се разплаче, но после реши, че не бива.

Петък, 16:00 Изпробваме удобствата на апартамента.

— Апартамент! Обичам те.

Обръщаме особено внимание на леглото, после излизаме на намиращата се наблизо Бонд Стрийт, за да изберем подарък за рождения ден на Джоджо.

Тя го прочете отново:

— Бонд Стрийт е неприлично скъпа.

— Знам.

Тя го загледа с възхищение:

— Какъв кавалер.

Петък, 19:00 Аперитив, после вечеря в ресторант, където ще трябва да обещае на главния готвач, че ще осигури издаването на книгата му, за да получи резервация преди Коледа.

Събота сутринта Закуска в апартамента, последвана от плуване в басейна на хотела, после отново се връщаме на Бонд Стрийт, за да продължим да търсим подаръка.

Следобед: Свободно време. Можем да изпробваме пружините на леглото.

Събота, 19:00 Коктейли, после вечеря в различен, но също толкова трудно достъпен ресторант.

Неделя сутринта Закуска в апартамента, отново плуване и последна проверка на пружините на леглото.

12:00 Напускаме хотела и си отиваме.

Беше идеалният уикенд. Когато пристигнаха, в стаята ги чакаха шампанско и цветя. Любиха се почти шест пъти, дори в плувния басейн, тъй като бяха единствените посетители — тя не искаше, струваше ѝ се перверзно, но той я доведе до такова състояние, че не я беше грижа.

Търпеливо пое с нея от магазин на магазин. Тя знаеше, че му изглеждат еднакви, но той слушаше внимателно, докато тя му показваше къде шевът е черен и къде — бял, и колко различна става от това дрехата. Долови, че леко започва да се отегчава, докато тя се колебаеше между жакет с ивици на рамената и друг с ивици по ръкавите. Тогава Марк отсече, че ще ѝ купи и двата.

— О, разбрах — засмя се тя, — домъчняло ти е за мебелите в апартамента. Трябва да се върнем и отново да ги огледаме.

Пиха следобеден чай в салона с изглед към градината, пиха шампанско с късния обяд, сервиран от камериера в стаята им. Единственият неприятен момент беше, когато я поведе да разгледа пръстените в „Тифани“.

— Може би ще си избереш някой — предложи той.

— Не ставай глупав — сопна се тя и изведнъж я хвана яд. Последното нещо, за което ѝ се искаше да мисли през това скъпоценно време, бе, че е женен.

Същата вечер в ресторанта, докато разглеждаха менюто, той взе ръката ѝ.

— Марк — намръщи се тя, — всички ни гледат.

— Какво искаш да кажеш?

— Докато сме в Лондон, трябва да сме предпазливи.

— Предпазливостта е най-опасното нещо за жена като теб.

Тя избухна в смях.

— „Лунатици“? Никлът Кейдж не казва ли това на Шер? Нали не греша?

Марк въздъхна.

— Искан да решиш, че аз съм го измислил. Ти си най-изумителната жена, която някога съм срещал. Знаеш всичко.

До: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

От: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

Относно: Рожден ден

Не ти ли хареса?

До: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

От: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

Относно: Хареса ли ти?

Да. Изключително много. Никога няма да ми се случи нищо по-хубаво.

ГЛАВА 16

18:30, петък, в „Дилижанс“

Много хора се появиха за празничната почерпка — в крайна сметка фирмата плащаше. Ричи Гант се стрелкаше като гладна акула, опитвайки се да вземе участие, но в центъра на вниманието бяха Джоджо и Джим, седнали заедно, подобно на крал и кралица, отпиващи мартини с водка.

— Виж, не е толкова зле — отбеляза Джим. — Спомням си времето, когато разчитахме на теб всяка петък вечер.

— Прав си. — Джоджо беше опиянена и щастлива. — Прекарвам си страхотно. Дали пък не се дължи на алкохола, но какво съм се заоплакувала. Ами с теб какво става, Джим? Как е Аманда?

— Джоджо, много си изостанала. Аманда ме разкара преди седмици.

— Така ли? Извинявай. Имаш ли нова приятелка?

— Засега тече прослушване. Но още нямам.

Последва странна, кратка пауза и водена от шестото си чувство, Джоджо каза:

— Не ме питаш имам ли си приятел.

Настъпи ново неловко мълчание и Джим отговори:

— Защото знам, че имаш.

Времето спря.

— Знам за Марк.

Повдигна ѝ се, сякаш се намираше в скоростен асансьор, който внезапно беше спрял.

— Той ли ти каза?

— Сам се сетих.

— Значи ти е казал. Кога?

— Днес.

За секунди тя напълно изтрезня и я хвана яд на Марк. Не трябваше да разкрива тайната им, не само той можеше да загуби, ако истината за отношенията им станеше обществено достояние. Нямах да се отрази добре на бъдещето ѝ в издателството. Спомни си колко близки бяха Джим и Ричи Гант и изведнъж ѝ прилоша.

Марк трябваше да ѝ каже! Някой знае нейните тайни, тя е в неведение — това я поставяше в крайно неприятно положение.

— Не бъди прекалено строга с Марк. Имаше нужда да сподели с някого.

Дори не можеше да позвъни на Марк, за да му се развика. Какъв глупак.

— Не се безпокой — добави Джим, — при мен тайната ти е в безопасност.

Джоджо не знаеше да му вярва ли. Не можеше да разбере дали да му се довери. Изведнъж изпита силен страх.

— Трябва да си тръгвам. — Тя си прибра нещата, обади се по телефона и извика такси за Беки и Анди.

В таксито гневът ѝ към Марк внезапно се изпари и тя си помисли: „Няма да стискам зъби до следващия път, когато го видя.“ Така че му писа: „Обади ми се.“

Почти на минутата телефонът иззвъня.

— Каква е тая история с Джим Суийтмън? — попита тя.

— Той вече знаеше.

— Не, не е знаел. Просто не си в час, Марк. Навярно Джим си е мислел, че знае, но докато не си му казал, не е знаел със сигурност. *Capisce?* (разбра ли (итал.). — Б. пр.)

— Джоджо, той ме засече пред твоя апартамент в девет и тридесет миналата неделя сутрин.

— Така ли? Как?

— Минаваше по улицата с колата си.

— Защо ще идва насам?

— Живее в Уест Хампетед. Недалеч от вас. Хвана ме на местопрестъплението. Повярвай ми, Джоджо, опитай се, това беше положение, което не можех да обясня. Щях да го направя, ако имаше как.

Тя замълча. Поемаха толкова много рискове, беше неизбежно в един момент да ги хванат. Но защо трябваше да е човек, с когото работеха?

— На Джим може да се вярва — каза Марк.

— Надявам се. — Имаше още нещо, което искаше да изясни. — Защо не ми каза, че той знае?

— Казах ти — звучеше объркан. — Написах ти имейл. Веднага щом излязох от кабинета си.

— В колко часа?

— Четири, четири и половина.

Не беше проверила пощата си. Беше петък, щяха да празнуват и тя беше решила да отиде направо в кръчмата. Обикновено не постъпваше така. Направила бе грешка.

— Добре — Марк не беше виновен. Не бе направил нищо лошо. — Извън подозрение си.

— Помислих, че ще ми прочетеш правата и ще ми разрешиш един телефонен разговор.

— Права ли? Телефонно обаждане? — Тя успя да се засмее. — Ще ти се.

— Жалко, че няма да мога да те видя този уикенд.

— Нищо. Мейзи Уайът, една от легендарните сестри Уайът ще празнува тридесетия си рожден утре вечер. Ще бъде карнавал. Ще се позабавлявам.

— Припомни ми, по коя от всичките си падаш най-много.

— Магда. Но...

— ... не в сексуалния смисъл — изрецитираха заедно.

— Благодаря, че ме уведоми — каза Марк, изведнъж отново сериозен.

— Моля?

— Тя е прекрасен писател и ще е жалко да я загубим!

Навярно Каси беше влязла в стаята.

— Ще се видим в понеделник.

Джоджо разказа на Беки и Анди какво се беше случило.

— Щом хората от издателството научат, всички ще разберат — заключи тя.

— Не е като да не поемате всевъзможни рискове — отговори й Анди. — Вие просто искате да ви хванат. Защо не постъпите като порядъчни хора и не съобщите на съпругата му, преди някой да ви е изпреварил?

Джоджо пое дълбоко дъх.

— Ще ти обясня защо. Защото най-отвратителното нещо на света е да развалиш нечий брак. Не е само съпругата, ами болката на децата?

Как ще го понесат?

— Не знам — отговори Анди, — но такива неща се случват постоянно. Всъщност твърде често.

— Аз не съм такава. Не искам да започвам война. Дори не мога да си го представя. Как така другите го приемат тъй леко? Намразват съпругата, решават, че е нейна вината, защото е напълняла и не прави свирки на мъжа си. Защо и аз не мога така? Защо се срамувам от себе си?

— Ами зарежи го. — На Анди започна да му омръзва. Разбираемо, все пак беше мъж.

— Не се срамувам чак толкова. Което ме кара да се срамувам още повече.

— Това ми е малко абстрактно.

— Ако... когато... ако... с Марк разкрием тайната си, няма да цъфтя от щастие. Няма значение как ще стане, ще бъде грозно. Така си е.

— Но ще се случи ли? Да или не? — Без дай даде възможност да отговори, Анди продължи. — Разочарован съм от теб, Джоджо. Повечето жени не предприемат нищо, само говорят. Говорят, говорят, говорят и никога нищо не правят. Виж горката Беки и нейната работа. — Извинявай, скъпа — обърна се към приятелката си. — Знам, че не ти е лесно. Но очаквах повече от теб, Джоджо. Кажи ми, че не греша. Кажи, че ще заложиш смело. Не опровергавай вярата ми в теб.

— Добре — Джоджо преглътна. — Ще се случи, въпросът е кога. Но като си представя себе си на възрастта на Сам... — тя замълча, после продължи с неуверен глас. — Като си помисля, че Софи и Сам ще останат без баща си...

Сълзите ѝ напиреха, но тя направи върховно усилие, за да ги спре, докато Беки и Анди виновно се споглеждаха. Джоджо не биваше да плаче.

Тази нощ в леглото си се размисли. Чакаше да дойде времето, когато болката от липсата на Марк ще стане по-силна от тази, че ще развали брака му и ще остави децата му без баща. Това време още не беше настъпило.

Обичаше Марк, но нещо я спираше. Никога — освен на шега — не му беше казвала, че го обича, и той неведнъж беше признавал:

„Изплъзваш ми се, Джоджо.“

Работата бе, че не искаше чувствата ѝ да я завладеят до такава степен, че да извърши нещо, което да е в противоречие с моралните ѝ принципи.

Но Анди беше прав. Тя и Марк поемаха прекалено много рискове. Сякаш искаха да ги хванат и някой друг да вземе решението вместо тях.

А какъв ще бъде животът им заедно? Къде ще живеят? Щеше ли да се наложи тя да продаде апартамента си? Не беше толкова страшно. Щеше да ходи на фитнес, досега стълбите я бяха поддържали във форма. Почти. Навярно щяха да си купят къща в предградията.

Но вече бе престанала да се страхува. Готова съм, установи тя. Почти. Тя и Марк щяха да пътуват до работата си заедно, щяха да спят заедно всяка нощ, щяха заедно да се събуждат всяка Божя сутрин и цялата криеница щеше да престане.

Не, не вярваше, че тръпката у Марк ще изчезне. Често казваха, че любовта се крепи на страхотния секс и не може да оцелее след прехода от откраднатите мигове към скучното всекидневие. Като изключим секса, който все още беше неудържим, всекидневните дребни радости им допадаха. Тя му готвеше вечеря, четяха списания, решаваха неразрешими кръстословици, обсъждаха работата си. Липсваха им само домашни пантофи.

— Марк, погледни ни — беше възкликнала тя предната неделя.
— Сякаш сме женени от години.

— Това може да се уреди.

— Не.

Тя въздъхна в мрака. Щеше да причини страдание на други и да преживее срама, но трябваше да бъде твърда. За щастие умееше да прави неща, които не се харесват, но фактът, че го умееше, не означаваше, че ѝ допада.

ГЛАВА 17

Събота вечер, домът на семейство Уайът

Магда отвори тежката дървена входна врата и извика, колкото ѝ глас държи:

— ДЖОДЖО ХАРВИ, разкошна, ВЕЛИКОЛЕПНА жена! Мейзи, Марина! Джоджо е тук!

Развълнуваните русокоси сестри наобиколиха Джоджо, маскирана с вехтия си черен клин, пламтящите червени рога дяволската опашка и я заляха с обичта си. Дори и госпожа Уайът, която предпочиташе да я наричат с малкото ѝ име Магнолия и повече приличаше на тяхна сестра, се присъедини към тях.

— Колко си СЕКСАПИЛНА!

— Каква остроумна идея — да се маскираш като дявол! — добави Магда.

Което показва, че има хора, помисли си Джоджо, които заслужават да бъдат богати и красиви. Костюмите на сестрите Уайът бяха взети под наем — или нещо повече, навярно бяха специално изработени — и независимо от това, те се радваха на недодяланите ѝ рога и опашка, сякаш бяха най-хубавото нещо, което са виждали.

Мейзи, с бялата си деколтирана рокля, представляваше Мерлин Монро, а Марина, с няколкото препарирани червеношийки, закачени по костюма си беше Типи Хедрен от „Птиците“ („Птиците“ — филм на Алфред Хичкок. — Б. пр.), Магда бе маскирана като стройната и възхитителна елфическа кралица от „Властелинът на пръстените“.

— Джоджо, ужасно смешно е, но никога не съм си харесвала ушите, толкова са плоски и заострени, че исках да си направя пластична операция, но сега се радвам, че се отказах.

Магнолия се съгласи.

— Винаги съм твърдяла, че ако носиш нещо достатъчно дълго, то се връща на мода.

Възпитани момиченца, дъщери на Михаил, брата на Магда, подскачаха около тях. Едното освободи Джоджо от палтото ѝ, другото прие подаръка и тържествено съобщи, че ще го занесе в стаята с даровете, а третото донесе на Джоджо коктейл с шампанско.

Празненството вървеше така гладко, сякаш професионалист го беше организирал, но всъщност Магда се бе погрижила сама и беше помислила за всичко: кът за отмора с приглушена светлина; кът за похапване с бюфет със закуски и ниски канапета; просторен дансинг с цветомузика и бар със „стая за лудории“. Сякаш от нищото под носа ти се появяваха подноси с напитки, до теб се озоваваше стол на минутата, когато ти се приискваше да седнеш, и красиви мъже ти хвърляха пълни с възхищение погледи в момента, в който осъзнаеше, че единствено ти си със саморъчно приготвен костюм. Всички бяха с взети под наем великолепни облекла. През първите пет минути Джоджо разпозна една горила, Гандалф, Розовата пантера, един рицар в пълно бойно снаряжение, озлочестена девица, още един Гандалф, една монахиня, Батман, трети Гандалф и две Марии Антоанети, и двете — мъже. Дори Анди се появи в костюм на Супермен, а Беки беше Жената-котка с прилепнал по тялото винилов гащеризон.

После Джоджо видя Шейна и Брандън и въздъхна с облекчение. Шейна, с покрития си с люспи костюм, стройна и гъвкава, бе маскирана като пъстърва, а Брандън, с безформени буци стиропор, залепени по цялото му тяло, представляваше пуканка.

— Искаме да те запознаем с няколко очарователни мъже, Джоджо — каза Магда. — Виж първо този, с костюма на Али Баба. Има камари с пари и е изключително мил. По-мил няма да намериш. Има само едно нещо, което трябва да ми обещаеш, че няма да му казваш. — Тя взе ръката на Джоджо в своята. — Заради мен Джоджо, обеща ми.

Джоджо обеща със сериозно изражение. Обичаше Магда.

— Не е успял да получи подходящ съвет как да придобие тен, достоен за Али Баба. Но е най-милият човек и, както ти казах, е въшлив с пари. Ела, нека те запозная.

Тя поведе Джоджо през стаята към мъжа с розовите шалвари и червения пояс.

— Джоджо, това е Хенри. Сигурна съм, че двамата ще се харесате.

Джоджо хвърли предпазлив поглед и положи огромно усилие да не се разсмее. Лицето на Хенри изпод сатенения тюрбан бе на черни и бели петна.

Магда се отдалечи, а Хенри прочисти гърлото си с глътка текила сънрайз и каза:

— Моля за извинение, че съм раиран като зебра. Не знаех точно как да използвам пастата за изкуствен тен и ето го резултата.

— Откъде да знаете, нали сте мъж.

— Казаха, че ще избледнее чак след седмица.

Джоджо кимна със съчувствие.

— Което ще е крайно неудобно, като се появя в работата ми.

— Какво работите?

— Чета новините.

Нов пристъп на смях рискуваше да я задуши. Тя стисна юмруци.

— Само борсовия бюлетин, не целите новини. Но все пак ще бъде неудобно.

Джоджо се зачуди как да изчезне, но нямаше защо да се безпокои. Магда Уайът беше само на няколко крачки зад нея и се появи заедно с един розов заек.

— Хенри, това е Атина, най-младата сестра на Хърмайъни. Знам, че мога да разчитам на теб да се грижиш за нея. Джоджо, извинявай, че прекъсвам увлекателния ви разговор с Хенри, но се налага да те отвлека.

Когато се отдалечиха на разумно разстояние от ушите на Хенри, тя промърмори:

— Заради изкуствения тен ли?

— Не...

— Няма значение, имаме купища чаровни мъже. Е, кого да поздравим сега...?

Магда притежаваше особено качество: внушаваше доверие.

— Виж, Магда, вече си имам приятел. Но е женен.

— Мили Боже, колко вълнуващо. — Тя забеляза лицето на Джоджо. — Не е ли вълнуващо? Ела и седни.

Естествено, намираха се до диванче под прозореца с идеални размери, сякаш специално бе приготвено за Джоджо и Магда. Един от красивите се материализира като че от въздуха и Магда му възложи да донесе бутилка шампанско, което изпиха, докато Джоджо си изливаше душата, разказвайки за Марк.

— Мислиш ли, че е мъж за теб? — каза Магда, когато приятелката ѝ свърши.

— Не знам. Така мисля, но как можеш да бъдеш сигурен?

— Знаеш ли как преценявам дали някой мъж е подходящ за мен? Трябва да има ужасни обувки. Да ми е неудобно, когато хората ме видят с него. Дори и да са идеални във всяко друго отношение, обувките им са винаги много грозни. Така разбирам.

— Де да беше толкова лесно. — Цялата история набираще инерция, отбеляза Джоджо. Сякаш тя и Марк вече не можеха да я таят у себе си. Той се беше изповядал на Джим Суийтмън. И какво ставаше тук? Въпреки че страшно харесваше Магда, Джоджо всъщност не я познаваше добре, но ѝ разказа всичко.

На следния ден, у Беки и Анди

Анди отвори вратата и я изгледа продължително.

— Джоджо, ти си станала. Трябва да имаш организъм на слон. Ние умираме.

— Тръгнах си, докато още можех да ходя. — Тя го последва вътре. — Къде е Беки?

— Според мен повръща.

— Колко си подробен! Е, нали си мъж.

— Не и днес. Друг път, може би, но днес съм съсипан. Тези ужасни Уайът.

— Следващата седмица е рожденият ден на Марк. Какво да му подаря? Какво харесват мъжете?

— Нестандартен секс с красиви жени?

— Това вече го има. Нещо друго, ако обичаш.

— Копчета за ръкавели?

— Нийет.

— Белезници?

— Нийет.

— Портфейл?

— Нийет.

— Дрехи?

— Нийет. Каси би могла да ги види, а тя не е глупава.

— Не знам — каза Анди. — Все пак яде сандвичи със сирене, макар че ѝ докарват мигрена. Дъска и пулове за табла?

— Нийет.

— Книга?

Анди се опитваше да се пошегува, но Джоджо го прекъсна:

— Е, това е приказка. Първото издание на нещо известно. Той обожава Стайнбек. Какво ще кажеш за първото издание на „Гроздовете на гнева“?

Беки се беше довякла в стаята с посивяло лице и лошо настроение. Предпазливо се покатери на канапето и омаломощена легна по гръб.

— Току-що повърнах.

— Какво очакваш — обади се Джоджо. — Медал ли?

— Просто ви правя съпричастни. Но ако му подариш първото издание на някоя книга, няма да можеш да му напишеш посвещение, защото жена му ще види.

— Ти си слушала! — установи Анди.

— Мога едновременно да повръщам и да слушам.

— Тя поиска моето мнение. Аз съм мъж. Би могла да напише нещо, ако Марк държи книгата в кабинета си.

— Деца, престанете да се дърпате. Не бих написала нищо върху никоя библиографска рядкост и точка.

Беки ритна Анди с крак.

— Дай ми нещо да не ме боли.

— Кажы вълшебната думичка.

— Моля.

— Моля те, погледни ме — обърна се тя към Джоджо. — По пижама съм в три следобед, цепи ме главата, в стомаха ми бушува вулкан. Тия Уайът наистина знаят как се прави купон!

— Вярно, беше страхотно. Не беше ли Марина сладка с птичия си костюм?

— Ами Магнолия като Пуси Калор? (Пуси Калор — филмова героиня)

— А Магда... — и тримата изразиха възхищението си от Магда и когато от кухнята Анди нададе похотливи звуци, Джоджо тържествуващо добави:

— Не в сексуален смисъл.

Анди се върна с шепа, пълна с аналгетици.

— Май имаше поне петима Гандалфци.

— Според мен единият беше Дъмбълдор — уточни Беки. — Имаше купища мъже. Беше купон само за флиртове, стига да не си

обвързан. — Тя се обърна към Джоджо: — Е, аз знам, че не си свободна, но мъжете снощи като че не бяха посветени. Излезе ли ти късметът?

— Не мога да се оплача. Изкарах един бавен танц с Гандалф, после се кълчих на „Треска в събота вечер“ и бях поканена на вечеря от един освежител за въздух.

— Освежител за въздух ли? Какъв точно?

— Едно от онези борчета, дето ги окачват по задните стъкла на колите.

— Онзи ли? Мислех, че е коледно дръвче. Хубав ли беше?

— Не успях много да го видя. Имаше нещо като човка на лицето.

— Видях те да танцуваш със Златната рибка — каза Анди.

Джоджо поклати глава.

— Ти танцува с него. Видях те. Колкото и да не бях на себе си, си помислих, че двамата сте си лика-прилика.

— Не. Бях се оплел в мрежите й. Не танцувахме, а се мъчехме да се освободим.

ГЛАВА 18

Понеделник сутринта, отваряйки пощата

Писмото беше отбелязано като лично и Джоджо помисли, че познава почерка. Скъса плика и извади листа.

— О, не!

Мила Джоджо,

Няма лесен начин да ти съобщя, но реших да не се връщам на работа. Знам, че ти обещах. Тогава наистина вярвах, че ще го изпълня, но не очаквах, че толкова много ще обичам Стела и не ще мога да понеса мисълта, че ще остава цял ден само с бавачката си. Когато с теб стане същото, ще разбереш за какво говоря.

Знам, че с Манодж си в добри ръце, и се надявам да останем приятели.

С много обич: Луиза и Стела

Джоджо обичаше Луиза. Беше ѝ дясната ръка, умница, която винаги ѝ беше от помощ. Поне преди да роди и да се побърка. Новината не беше добра. Побърза да се срещне с Марк.

— Луиза няма да се връща.

— Ясно.

— Ти знаел ли си?

— Предполагах, че ще стане така. Случва се.

— Кълнеше се, че ще се върне.

— Сигурен съм, че тогава наистина го е вярвала.

— Навярно си прав — съгласи се Джоджо.

— Да потърсим ли нов човек, или предпочиташ да задържиш Манодж?

— Манодж ми харесва. Справя се доста добре — неохотно призна тя. — Луиза ми беше приятелка. И за теб знаеше. Предполагаше, че винаги ще се съмнявам в Джим Суийтмън.

Марк не отговори. Джоджо наруши настъпилата продължителна тишина.

— В петък имаш рожден ден. В осем часа, в моето легло те чака един специален подарък.

Мина известно време, преди той да отговори:

— Не мога — в гласа му се долавяше болка. — Каси организира празненство.

— Така ли? Какво?

— С преспиване в провинцията. Уеймаут Манор или нещо такова. Извинявай.

Джоджо успя да се стегне.

— Хайде, Марк, тя ти е съпруга.

— Какво ще кажеш за неделя?

— Става.

Когато събщи на Манодж, че остава за постоянно, той бе толкова щастлив, че едва не заплака.

— Няма да съжаляваш за решението си — увери я той с треперещ глас.

— Вече съжалявам. Я се стегни. Някакви съобщения?

— Обади се Джема Хоган. Пита дали вече си продала книгата й.

Джоджо разтърка очи. Джема Хоган беше ирландката, която й изпрати поредица от имейли до приятелката й, в които се разказваше как бащай е напуснал майка й. Когато листите пристигнаха на бюрото на Джоджо, те още не бяха в цялостна книга, но бяха достатъчно забавни и смешни, за да предизвикат интереса й.

После двете се срещнаха — това беше най-необичайната среща, която бе имала. Всеки автор даваше мило и драго книгата му да види бял свят. Но тази Джема беше различна и в един момент Джоджо осъзна, че настоява да представлява жена, която нито е написала книга, нито иска да я публикуват. Мислеше, че повече няма и да я чуе, но няколко седмици след срещата Джема се обади, за да събщи, че вече работи над книгата и след по-малко от месец готовият роман пристигна.

Спадаше към категорията, която Джоджо наричаше „И какво от това“, не беше достатъчно добра, за да се продаде чрез наддаване. Налагаше се Джоджо да се свърже с всяка издателска къща поотделно и ако я отхвърлят, да продължи със следващата.

Героинята Изи беше централната фигура на тази любовна история. От първата страница си личеше, че ще скъса с мрачния Емет

— с трапчинка на брадичката, явно второстепенен герой. По-нататък тя се влюбваше в тихия, но сексапилен аптекар, който продаваше успокоителни за майка ѝ. Именно историята на майката беше трудна за смилане. Шестдесет и две годишна, дотолкова задръстена и зависима, че дори не се бе научила да шофира, изведнъж разработваше собствен бизнес: (внос на швейцарски козметични продукти в Ирландия, в съдружие с швейцарския си жиголо).

Беше абсолютна мистификация. В истинския живот, зад всяка изоставена съпруга, спечелила титлата „Бизнес дама на годината“, стояха хиляди други нещастници, които никога не успяваха да възстановят равновесието си. От кои щеше да бъде Каси, зачуди се Джоджо. Разбира се, ако Марк и тя някога... Искрено се надяваше да бъде от първата категория. Независимо от слабостите си, книгата беше забавна и щеше да се продава добре. Със сигурност критиците дори нямаше да ѝ обърнат внимание; подобни книги — „женски измишльотини“ — не ги ловеше радар. От време на време, за да дадат пример на останалите, взимаха някоя и я удостояваха с вниманието си — въпреки че пишеха рецензиите дори без да са чели книгата — и я обсипваха с презрение, като грозно демонстрираха превъзходството си на бели хора към бедните негри.

Естествено щеше да бъде различно, ако е написана от мъж... Изведнъж започваха да говорят за „смела нежност“ и „безстрашно изследване и тълкуване на чувствата“. И жените, които обикновено се присмиваха на „женските романи“, с гордост ги четяха на публични места, стига авторът да носеше панталони.

Хрумна ѝ една мисъл... Какви бяха шансовете да убеди Джема Хоган да се представи за мъж? Не да се предпришава като такъв, просто да издаде книгата си под името Джери Хоган, да речем. Но едва ли щеше да стане. Както мнозина автори, Джема навярно с нетърпение чакаше снимката ѝ се появи в „Хелоу“ и да прочете името си във вестниците.

Когато Джоджо позвъни, за да ѝ каже, че ще представлява нея и книгата ѝ, Джема тихичко се засмя.

— Иде ми да ревна от радост, но съм на работа — вместо извинение каза тя. — Наистина ли ви харесва?

— МНОГО. — Наистина ѝ допадаше. — Забравих да те питам, има ли си заглавие?

— Разбира се. Не съм ли го написала? Нарича се „Греховете на бащата“.

— Не, не става.

— Моля?

— Аз повече те моля. Промени заглавието.

— Но то подсказва каква е историята.

— Това е лек, любовен роман! Трябва му ненатоварващо романтично заглавие. „Греховете на бащата“ звучи като мрачен викториански роман: незрели момичета, чиито полубратя искат да ги изнасят сред нивята. И всичките са кати.

— Кой е кат? Момичето или братът?

— Имах предвид брата. Но може и да е момичето, или и двамата. Какво ще кажеш за „Шемет“?

— Но то не означава нищо.

— Джема, чуй ме добре. Не мога да продам книгата ти с подобно заглавие. Измисли ново.

След дълго мълчание, Джема мрачно проговори:

— „Таткото беглец“.

— Не.

— Друго не ми идва на ума.

— Добре, ще го използваме за примамка. Трябва ни ново заглавие, но веднага ще започна да разправам книгата.

— Няма нужда да я изпращате на много хора. Бих искала да я предложите на издателя на Лили Райт — „Долкин Емери“.

— Виж ти — за начинаещ автор Джема демонстрираше удивителни познания относно издателите. После Джоджо се замисли — идеята не беше лоша. „Долкин Емери“ имаха успех с „женските“ романи: освен с Лили Райт, бяха постигнали голям успех с Миранда Ингълънд.

— Можем да опитаме с „Долкин Емери“, но ще я изпратя на друг редактор. Не е добра идея приятелки да имат един и същ редактор. Вероятно ти се струва трудно за вярване, но това може да постави началото на голямо съперничество... — ако вече не беше започнало, както подозираше — ...и да развали приятелството ви.

— Ние всъщност не сме приятелки. Само... се познаваме.

Въпреки това Джоджо отсъди против. Клиентът не винаги е прав. Изпрати книгата на Алоиф Бирн.

Но Алоиф се обади по телефона и каза:

— Джоджо, този „Татко беглец“ е по-подходящ за Таня Тийл. Дадох го на нея.

Най-странното беше, че когато чу, че редакторката на Лили ще рецензира книгата ѝ, Джема каза:

— Знаех си. Писано ми е тя да ми бъде редактор.

И въпреки че Джоджо не вярваше какво е писано и какво не, беше впечатлена.

За около пет минути Таня я отказа. Заяви, че книгата е миличка, всъщност напомняла последната книга на Миранда Ингълънд, но не била достатъчно добра.

Дявол да го вземе, рече си Джоджо. Тези книжлета ѝ купуваха лака за нокти, но искаха много работа, а отплатата беше скромна.

Кой беше следващият? Патриша Евънс от „Пелъм“. Но Патриша не ѝ беше простила, че не прие предварителното предложение за „Любовта и фереджето“. След като два дни умува над „Таткото беглец“, редакторката изпрати стандартно писмо за отказ. Джоджо можеше да се обзаложи, че Патриша не е чела книгата. Наред беше Клер Колтън от „Садърн Крос“. Така че, въпреки че нямаше добри новини, позвъни на Джема. Политиката ѝ беше редовно да се обаждат на всичките си автори, без значение колко малко приходи ѝ носеха, и да ги в държи в течение.

— Не съм я продала още, Джема. Отказаха ми от още две места. Но не се тревожи, тук има предостатъчно издатели.

— Не можем ли отново да опитаме при редактора на Лили Райт?

— Не, определено не можем.

— Добре. Ще помисля за ново име.

— Изненадай ме.

— „Предателство“.

— Прекалено в стила на Даниел Стийл. Всъщност знаеш ли, не е моя работа да ти го казвам, но някак трябва да излезеш от стереотипа. Всичките заглавия, които избираш, са, как да кажа, мрачни.

— Защото аз съм мрачна.

— Е, както и да е. Обади ми се, когато измислиш подходящо заглавие.

ГЛАВА 19

Четвъртък сутринта

Брент и Тайлър, двамата агенти от Асоциацията на творците, пристигнаха и фоайето блесна като огряно от слънце. Брент беще рус, а Тайлър — тъмнокос, но и двамата притежаваха прекрасен слънчев загар и излъчваха очарованието на Западния бряг през всяка пора на кожата си. Носеха ленени панталони и памучни блузи — и въпреки че и двамата бяха уморени от часовата разлика, очите им блестяха. Освен това имаха подозрително хубава кожа.

Джим Суийтмън представи Джоджо като жената, открила „Любовта и фереджето“.

— Дължим ви голяма благодарност — прекалено драматично заяви Брент.

— Да, нямаше да сме тук, ако не бяхте вие.

— И нямаме търпение да прочетем и другите ви автори. Чухме възхитителни отзиви за тях.

— Възхитителни.

— Наистина великолепни.

Джоджо се засмя.

— Радвам се да се срещнем, момчета.

На връщане към кабинета си се сблъска с Марк.

— Запознай се с красавците от Асоциацията — промърмори тя с крайчеца на устата си. — Пред тях ние, останалите, приличаме на излезли от „Нощта на ходещите мъртъвци“.

Марк им хвърли един поглед.

— Те са единственото цветно петно в този черно-бял свят.

— Като пътят с павата от „Магьосникът от Оз“.

— Или детето с червеното палто в „Списъкът на Шиндлер“. Е, аз съм на линия.

— Внимавай. Ще ти се нахвърлят като глутница вълци.

— По-скоро като хлебарки — тихо ѝ отговори Марк, когато десет минути по-късно се срещнаха в заседателната зала за кратка поздравителна церемония.

Всички от агенцията присъстваха. Тук беше Дан Суон, който изглежда вече никога нямаше да свали мъхнатата си шапка — с нея добиваше вид на отявлен ексцентрик, реши Джоджо. Той седна до нея и се загледа хипнотизиран в почернялата от слънцето двойка.

— Приличат на хора — прошепна. — Само че са по-лъскави.

После пристигна Джослин Форсайт, вървейки вдървено с костюма си в дискретно райе, англичанин до мозъка на костите си, и нарече Брент „стари друже“, а Тайлър — „мило момче“.

След това изгряха Лобелия Френч и Орора Хол, които, както обикновено, гледаха през нея като през празно пространство, след тях почитаемият Таркин Уентуърт, който ѝ хвърли поглед на неприкрита омраза.

Но имаше една особа, ненавиждана дори повече от нея и тя тъкмо влизаше — Ричи Гант, който изглеждаше по-непривлекателен от обикновено. За секунда и четиримата се оказаха сплотени в презрението си към него.

Олга Фишър седна от другата ѝ страна и погледна Брент и Тайлър.

— Великолепна кожа, какво ще кажете?

— Интересно, какъв нощен крем използват?

— „Ла Мер“ — питах ги. Имам филм за африканската дива свиня. Не са най-красивите създания, но са интересни. Ще оставя касетата на онова момче.

— Манодж. Вече е за постоянно. Луиза няма да се връща.

— И аз, ако бях майка на онова сладко ангелче, нямаше да помисля да се върна на работа.

— Нямаше ли? — а я наричаха „Мъжетрошачка“.

— Авторите се нуждаят от внимание, също като децата, но не ти се отплащат по същия начин. Ти би ли се върнала?

— Естествено.

— Сега мислиш така.

— Разбира се, че ще...

Но Марк помоли за тишина и Джоджо бе принудена да млъкне.

Срещата се проточи до обяд и тогава дойде моментът на истината: Джоджо щеше да обядва в „Каприз“ заедно с Джим и американците, но се опасяваше, че Джим ще им натрапи и Ричи Гант в

последния момент. След като това не стана, тя каза на Джим в таксито, докато се връщаха на работа:

— Прекарах от хубаво по-хубаво.

Брент и Тайлър бяха до такава степен ентусиазирани, сякаш бяха купили правата за екранизация на всичките ѝ книги и вече подбираха актьорския състав. Окуражиха я да използва въображението си и да им каже кои, според нея, трябва да изиграят отделните роли, дори кои режисьори би предпочела.

— Знам, че са прекалено екзалтирани — сподели тя с Джим. — Но ми се струва, че моите книги ще са на първо място.

Изпи три чаши шампанско и една песен започна да ѝ се върти в главата: „Ние сме ВЪРХЪТ!“

— Как мина? — попита Манодж. — Носиш се чак в четири без десет. Надявам се, че е било приятно.

— Страхотно. Направо нямам думи. Толкова ме харесаха, че се кефихме почти колкото със секс. Ами! Повече.

— Пак ли отиваш да харчиш пари?

— Можеш да се обзаложиш. Нощна обиколка на магазините. Сега щастлив ли си?

Петък сутринта, първото нещо

Чакаше я имейл от Клер Колтън от „Садърн Крос“, който гласеше: „Благодаря, но не ми е нужна книгата на Джема Хоган.“ Повтаряше това, което бе казала Тания и самата Джоджо мислеше — забавна бе, но като книга не струваше.

Добре, реши Джоджо, гладейки се по брадичката. Кой е следващият? „Б&Б Колдър“? Работата беше, че издателите ѝ се изчерпваха; постоянно се сливаха и поглъщаха един друг, докато накрая в Лондон бяха останали шест големи фирми. Няколко дъщерни издателства продължаваха да съществуват под шапката на големите къщи, но ако един редактор отхвърли ръкописа, не можеш просто да го препратиш на друг от същото издателство. При всеки издател човек имаше само по един шанс, затова трябваше да избира редакторите изключително внимателно. Към кого да се обърне в „Б&Б Колдър“? Не Франц Уайлдър — редакторът на годината, в това беше дяволски сигурна! Чуваше смеха му на хиена, докато чете „Таткото беглец“.

На книгата ѝ трябваше някой по-млад, който все още не е стигнал до върха. Хрумна ѝ: Хариет Дж. Евънс, млада и напориста, беше оставила своя следа с покупката на два много добри романа. Как досега не се беше сетила за нея? Вдигна телефона.

— Изпрати ми го по мрежата — отговори Хариет.

После Джоджо отиде при Манодж, за да му покаже книгата джобен формат, която беше купила предната вечер. Посочи му и тайното място, където можеше да крие цигарите си, когато Ричи Гант мина покрай бюрото му. Тя го усети, преди да го види — леко чувство на отвращение пробяга по кожата на гърба ѝ. И ето го — косата му с твърде много гел, костюмът — прекалено евтин, вратът му — с много, много лунички.

Той поспря, хвърли ѝ поглед, пълен с неприязън, след което, за нейна изненада, се изсмя в лицето ѝ.

— Смейш се на виц, който само ти чуваш? — изгледа го снизходително тя. — Бедният човек.

Но той отново се изсмя и дъхът му я блъсна в гърдите. Изгледа го как полека се понася надолу по коридора, като не спираше да се хили.

— Нещо става — каза тя на обезпокоения Манодж, — разбери какво.

След като се повъртя петнадесетина минути около копирната машина, Манодж ѝ докладва:

— Снощи всички са излизали заедно.

— Кои?

— Брент, Тайлър, Джим и Ричи.

— Защо не са ме поканили?

— Ходили са на клуб със стриптийз.

— И какво пречеше да ме поканят?

— Да не се чувстваш неудобно.

— Нямаше да се чувствам неудобно.

— Но може би за тях би било неловко.

Стриптийз клуб! Ричи Гант, малкият мръсник. Отново го беше направил: обядът в „Каприз“ беше нищо пред вечерта с красиви голи танцьорки. Тя гореше, чувстваше се пренебрегната. Брент и Тайлър я бяха завели на обяд и, вярно, бяха изкарали чудесно, но истинската веселба е била планирана за по-късно. През цялото време просто са ѝ се надсмивали.

Не беше наивна, знаеше, че се случват такива неща, но ѝ се струваше, че в издателския бранш има малко повече класа. Спомни си колко щастлива се бе почувствала в колата и потръпна. Джим Суийтмън трябваше да ѝ каже, че по-късно ще излизат с Ричи Гант, но Джим беше страхливец и се боеше, че вестителите на лоши новини ги убиват. Съобщаваше само добрите.

Мъже, помисли си тя с презрение. Безполезни твари с ум и пенис, които не могат да бъдат използвани едновременно.

После гневът ѝ се насочи към жените, които си събличаха дрехите за удоволствие на мъжете и пречеха на работата на другите жени. Как мъжете да уважават работещите жени, щом могат да платят на други жени, за да се събличат пред тях? Как след това да не приемат всички жени като играчки?

Като жена с професия винаги беше считала, че има достъп навсякъде. Е, явно е грешала. Тя беше способен агент, но нямаше как да си създава връзки, като плаща на стриптийзъорки. Мъжете обаче имаха и това преимущество. Тази несправедливост я удари като шамар. Мъжете и тъпите им пишки управляваха света — за момент Джоджо почувства, че излиза от равновесие. Беше бясна и, необичайно за нея, потисната.

Нямаше как да не е тъжна: беше рожденият ден на Марк и тя искаше да го отпразнуват заедно. Вместо това по някое време Каси щеше дойде, за да го отвлече в някакъв старовремски хотел с легла с балдахини, вечери от седем блюда и басейн в римски стил (беше го проверила в Интернет).

ГЛАВА 20

Петък следобед

Денят продължавате да бъде лош. Точно след обяда й позвъни Хариет Дж. Евънс.

— Е?

— Съжалявам, не.

— Но не си имала време да я прочетеш!

— Прочетох достатъчно. Вярно е, че ме забавлява, разсмива ме, но има прекалено много като нея. Извинявай, Джоджо.

Следващият!

Пол Уитингтън от „Тор“. Беше мъж, но се справяше добре с комерсиалните романи — за разлика от мнозина редактори, не мислеше, че трябва да се срамува от чувството си за хумор.

Джоджо му се обади, превъзнесе „Таткото беглец“, сякаш беше следващата книга на годината, и Пол обеща да я прочете през уикенда.

— Манодж! Изпрати куриер!

В три и тридесет имаше среща с Иймън Фарел, автор и голям досадник. Той се появи в четири без пет, миришещ на тютюн, пържено и „Пако Рабан“, с едва доловим дъх на урина. Тъй бе, защото беше гений. Понеже бе един от най-добрите й автори, отстъпващ само на Нейтън Фрей, Джоджо беше принудена да го целуне. Не се случва често, но понякога си мразя работата, помисли си печално тя.

Той седна срещу нея, облечен с дрехи, които изглеждаха, сякаш са били завързани за задницата на някоя кола и са ги влачили из града часове наред — друг белег за гениалността му — и се заоплакваше в продължение на чисти четиридесет и пет минути от всеки писател на планетата. След което рязко стана и каза:

— Е, отново отивам да се ядосвам.

— Ще те изпратят до асансьора.

По коридора се разминаха с Джим.

— Джоджо, ще се бавиш ли много?

Хубаво ли прекарахте снощи, да плащате на жена си събличат дрехите? Тя потисна яда си.

— Не, веднага се връщам.

— Отбий се при мен.

— Кой е този? — попита Иймън. — Джим Суийтмън, който урежда правата за екранизация? Който прати оня боклук на Нейтън Фрей в Холивуд? Прави ли нещо по моя въпрос?

— С твоя боклук? Ще видим.

— Моля?

— Асансьорът е тук — натъпка го вътре, заедно с вонята му. — Пази се, Иймън. Ще ми липсваш.

Вратите се затвориха с плъзгане, отнасяйки Иймън Фарел надалеч. Какво облекчение! Обичайните й способности на бавачка на авторите днес я бяха изоставили. С олекнало сърце тръгна да се връща — и в другия край на коридора видя Марк с някаква руса жена. Писателка? Редакторка? Всеки нерв в тялото й се напрегна, като разбра, че е Каси.

Която не беше същата, каквато я помнеше. По-висока и по-стройна, с бяла риза и КАКВО? О, мили Боже! Не можеше да бъде. Но погледна отново — така беше! — мозъкът й се парализира при тази мисъл. Тя носи моето сако. Тя е над четиридесет, за какво, по дяволите, й е сако от „Уисълс“? Модел, който няма да се носи след три месеца. Нещо, което аз се поколебах да си купя, а съм само на тридесет и три.

Марк я видя, лицето му се изопна от тревога, размениха погледи, които подобно на светкавици прорязаха коридора. Джоджо понечи да се обърне кръгом и да побегне към асансьорите, но щеше да е прекалено очевидно; трябваше да тръгне към тях. Коридорът заприлича на тунел, от който нямаше път за бягство, нямаше врати, в които да се шмугне, и измина цяла вечност, докато извърви шестте метра, които ги деляха. Каси стъпваше по-бързо от Марк, гласът й беше висок и тя сякаш го гълчеше за нещо.

— Глупав мъж, такъв — каза тя, след което се засмя.

Когато ги стигна, Джоджо сведе глава, промърмори: „Здравейте“ и се промуши покрай тях, но чу Каси ясно да казва:

— Здравей.

По дяволите.

— Здравей.

И Марк, и Джоджо се опитаха да продължат, но Каси беше спряла, така че се наложи Марк да ги запознае, което направи с целия

ентусиазъм на човек, тръгнал към електрическия стол.

— Това е Джоджо Харви. От нашите агенти.

— Джоджо Харви — Каси пое дланта ѝ с двете си ръце, погледна я в очите и каза: — Мили Боже, вие сте прекрасна. — Очите ѝ бяха сини, съвсем като на скандинавците, и въпреки че около тях имаше бръчици, тя беше привлекателна. — А аз съм Каси, многострадалната съпруга на Марк.

По дяволите. Но Каси ѝ смигна, и Джоджо разбра, че се шегува.

— Имах намерение да ви пиша, Джоджо.

По дяволите.

— Така ли?

— Имате толкова много добри автори. Сигурно сте много умна.

Откъде знае тя за авторите ми?

— Много ми хареса „Церовете на Мими“ — възкликна Каси. — Беше великолепна, истински диамант — точно както си мислеше Джоджо. По дяволите. — И се надявам, че няма да възразите, ако помоля Марк да открадне един екземпляр от последната книга на Миранда Ингълънд от кабинета ви. Не е ли чудесна? Забравяш за света около теб — точно както смяташе Джоджо. По дяволите.

— Много четете — прозвуча като робот, беше в шок. Очакваше изцапани с тебешир памучни поли на ластик, проски ходила в широки, безформени обувки и безкрайно отегчителна жена, чиято страст бяха чаят и градинарството.

— Обичам книгите — Каси излъчваше радост. — Единственото, по-хубаво от книгата, е безплатната книга. — Същото мислеше и Джоджо. По дяволите.

— Яв-но ста-ва-те за на-ши-я бранш — механично отговори тя.

Каси се усмихна на Марк с обич:

— Той е експертът — после се изкикоти. Изкикоти се! Сякаш имаше предвид други неща, в които е експерт. Прегърна го през врата. — Да вървим, рожденико.

Преди Марк да се отдалечи, хвърли умолителен поглед към Джоджо. Лицето му беше с цвета на прясно излят цимент.

— Радвам се, че се запознахме, Джоджо — обади се Каси. Размахваше безплатната книга на Миранда Ингълънд. — И благодаря за книгата.

Джоджо ги наблюдаваше как влизат в асансьора и изведнъж ѝ се прииска да изкрещи:

— Марк, моля те, недей да спиш с нея!

Всъщност, кога Марк за последен път бе спал с Каси? Не я беше грижа. Преди не ревнуваше от съпругата му. Негодуваше, че семейството му обсебваше времето му, но за първи път почувства Каси като съперница. Досега преди всичко я съжаляваше. Изпитваше съжаление и вина.

Той разговаря с нея, разказва ѝ за работата си. Тя чете, умна е. Има изискан вкус към саката. И към мъжете. По дяволите. Излизам навън. Трябва да изпуша една цигара.

Взе цигарите и запалката си и на път към асансьора, докато минаваше покрай кабинета на Джим Суитмън, той я повика:

— Джоджо Харви, влизай!

Тя бутна вратата с крак, остави я да се блъсне в картотеката и се облегна на касата.

— Този Иймън Фарел вонят като камион за боклук! — после Джим забеляза странното ѝ настроение. — Охо! Срещнала си Каси?

— Беше облечена с моето сако. Отивам долу да запаля една цигара. Ще се видим след малко.

Асансьорът беше попил миризмата на Иймън. Навън, на улицата, тя изпълни дробовете си с отдавна жадувания никотин и се облегна на стената, когато за миг забеляза Марк и Каси в автомобил от другата страна на улицата. Още не бяха потеглили. Инстинктивно отстъпи назад към входа, да не би да я забележат. Марк беше на мястото до шофьора, Каси беше зад волана. В устата си имаше цигара и караше на заден през процепа между две коли, очите ѝ се бяха притворили от дима. Тя пуши! Също като мен!

Каси рязко се стрелна по улицата и едва не се сблъска с друга кола. Шофьорът, възрастен мъж, ядно натисна клаксона, но Каси извади цигарата си от устата и му прати въздушна целувка; Джоджо я виждаше как се смее. После отплуваха.

Да му се не знае.

Смачка цигарата си с крак, изпуши още една, после трета, след което се качи при Джим.

— Не може ли да си поговорим с питие в ръка?

— Кога? Сега ли?

- Минава пет. Да вървим.
- Къде? В „Дилижанса“ ли?
- Където и да е, стига да продават силен алкохол?!

ГЛАВА 21

За Джим предложението не беше необичайно, но след третото мартини с водка на Джоджо ѝ стана трудно да издържа на темпото.

— ... иска да работим в по-широк план вместо обичайните студийни снимки. Освен това Брент смята, че ако вземем именит режисьор, сделката ни е в кърпа вързана.

— Коя? За „Церовете на Мими“ ли?

— Не. За първата книга на Миранда.

— Да, разбира се — тя леко се усмихна.

— Джоджо, скъпа, струва ми се, че не внимаваши съвсем.

— Не, съжалявам — тя въздъхна и надигна почти празната си чаша. — Време е за ново питие.

— Отивам.

Когато се върна, тя го попита приветливо:

— Джим, познаваш ли Каси? Разкажи ми за нея. И не ме лъжи.

— Нужно ли е?

— Така мисля. Искаш всички да те обичат, затова казваши на хората това, което искат да чуят.

В същия миг усмивката изчезна от очите на Джим и устата му образува права линия.

— Леле — Джоджо закачливо се засмя.

Не искаше да я погледне. Беше обърнал глава и барабанеше с пръсти по масата.

— Пуши ли ти се още? — тя бръкна за цигарите си и ги остави пред него. — Мога ли да те изкуша?

Той рязко се обърна към нея и я погледна право в очите.

— Не, Джоджо, не можеш да ме изкушиш.

Тя внимателно го погледна. Какво пък сега означаваше това? Изведнъж неприятно чувство я накара да изтрезнее.

— Какво има?

Той не отговори и отмести поглед. Тя изчака да се успокои, преди да му заговори.

— Джим, извинявай. Малко ми дойде нанагорно и съм вкисната.

Беше негов ред да се извини, но не го направи.

— Дадох ти възможност.

— За какво?

— Да се извиниш.

— За какво?

— За това, което ми каза. Че се опитвам да стана съдружничка, като спя с един или с друг.

— О, това ли правиш. Мислех, че си достатъчно добра в работата си и не ти се налага.

Много хубаво. Не би могла повече да влоши нещата.

— А ти ме караш да приличам на пълен идиот в очите на Брент и Тайлър.

— Как точно?

— Ходите на стриптийз клуб с Ричи Гант, а на мен подхвърляте някакъв скучен обяд. Няма що, благодаря.

— Обядът не беше никак скучен, мина чудесно. Харесаха те, харесаха и книгите ти.

— А стриптийз клубът?

— Танто за кукуригу. Готов съм на всичко за всеки агент, защото — той завърши, наблягайки на думите си, — това ми е работата.

Обикновено Джим не беше така мрачен, винаги бе лъчезарен, усмихнатият Суийтмън, който очарова всички. Мълчаливо довършиха питиетата си. Джим барабанеше по масата, а Джоджо енергично дърпаше от цигарата си.

Минутите минаваха. В кръчмата идваха хора, мнозина си тръгваха, Джоджо запали нова цигара, изпуши я и смачка фасата в пепелника. Измина още време, след което тя дръпна Джим за ръкава и каза:

— Нека започнем отново.

Той издърпа ръката си и отговори:

— Добре, нека изясним някои неща. Не мисля, че спиш с този и онзи, за да станеш съдружничка, ти си великолепен агент. За Брент и Тайлър си от значение, колкото Ричи Гант, ако не и повече.

Джим отново се усмихваше, но Джоджо не беше убедена. Правеше същото като нея — да се преструва, че нещата вървят по определен начин, така че повечето хора да повярват, че е така.

— Значи искаш да знаеш за Каси? Добре, ще ти го кажа направо — нова усмивка. — Истинска кукла, голяма сладурана.

— Освен това ми направи впечатление на много умна, когато се запознахме днес.

— Така е. Марк обича силни, умни жени.

Начинът, по който го каза, не й допадна, прозвуча, сякаш Марк има цял харем с приятелки, и всичките — силни и умни.

— Та казваш, че била облечена с твоето сако? Как е успяла да ти го вземе? Не си го оставила в колата на Марк или нещо от сорта?

— Всъщност не беше наистина моето сако. Видях едно сако, което ми хареса, а Каси беше облечена с него. Разбирам, че си приличаме. — Не беше мислила да го попита, но все пак се реши. — Каси знае ли за мен?

Джим я погледна, очите му бяха безизразни и неразгадаеми.

— Нямам представа.

Изпиха си питиетата, и двамата знаеха, че няма да поръчват повече.

— Да ти хвана ли такси? — прекалено любезно попита Джим.

— Само да се обадя набързо. — Тя извади мобилния си телефон. — Беки, вкъщи ли сте? Може ли да мина към вас?

На Джим каза:

— Ще взема такси до западен Хампстед. Нали там живееш. Ще те оставя по пътя.

Но той не искаше да тръгне с нея. Беше усмихнат и любезен, но непоклатим. Чувствайки се по-зле от всякога, тя пристигна в апартамента на Беки и Анди, където й наляха вино и я оставиха да изпусне парата.

— Прекарах най-отвратителния си ден. Току-що се скарах с Джим Суийтмън и мисля, че направих огромна грешка, защото ще ми трябва подкрепата му, ако Джослин Форсайт изобщо се оттегли и кандидатствам за съдружник. Но Ричи Гант навярно го е купил отдавна, така че едва ли има значение. По-лошото е, далеч по-лошо, че се запознах с Каси Ейвъри и тя се оказа жена и половина.

Беки изсумтя.

— Не, наистина. Беше сърдечна и забавна, и косата ѝ е прекрасна. Подейства ми, както ми действа Магда Уайът. При други обстоятелства сигурно щях да я харесам. — Обърна се и извика към Анди: — НЕ В СЕКСУАЛНО ОТНОШЕНИЕ.

С по-тих глас заговори на Беки:

— Нарече ме прекрасно създание, също както Магда. И чуйте най-странното: беше облечена с коженото сако, което едва не си купих. Беки не можа да скрие изненадата си.

Предполагам знае всичко за теб — каза Анди. — Сигурно те е проследила и ти дава знак чрез това сако. Хубаво, че нямаш заек.

— Гледаш прекалено много трилъри — възрази Беки. — И винаги казваш, каквото не трябва. Но Джоджо, може би тя те подозира. Звучи, сякаш е играла представление. Искам да кажа със сакото. И казваш, че косата ѝ била хубава. Като че току-що излиза от фризьор?

— Да.

— Виждаш ли?

— Не е така. Честно да си кажа, според мен сакото беше съвпадение. Мисля, че беше абсолютна случайност, че изобщо я срещнах. Наистина не смятам, че знае за мен.

— Аз пък мислех, че е глупава жена, която яде сандвичи със сирене, въпреки че ѝ докарват мигрена — обади се Анди.

— И аз. Каква промяна за една седмица. Миналия петък се чувствах толкова виновна, не исках Марк да я напуска, а тази седмица така отчаяно го искам, но се страхувам, че няма да го направи.

— Ще я остави. Не си играе игрички — възпротиви се Анди. — Видях го онзи ден у Шейна. Гледа те, сякаш иска да те изяде.

— Да бе, ще ме изяде. Да се раздели с жена си и да заживее с мен? Не ми се вярва. Знаеш ли, че остава по цели нощи при мен, а тя дори не задава въпроси? Според мен е решила да не обръща внимание. А може да знае, но да не я е грижа! Нищо чудно всеки да си има отделен живот, да живеят заедно заради децата и тя също да си има някого. Но днес не ми изглеждаше всеки от тях да живее отделен живот. Знаете ли как изглеждаха?

— Как?

— Като хора с щастлив брак.

— Глупости.

Досега беше отказвала да докосва тази страна на живота си и прекалено задълбочено да мисли за връзката си. Сега беше принудена. Същото ли се случваше с всяка жена, която има отношения с женен мъж? Глупачка ли беше? Никога ли Марк нямаше да напусне съпругата си?

— Не съм се чувствала така от Доминик, който все не можеше да се реши, и по-скоро бих скъсала с Марк, отколкото отново да преживея същото.

— Но ти го обичаш — запротестира Беки.

— Точно защото го обичам, не мога вече да чакам да избере една от нас.

— Не е вярно — каза Анди. — Ти просто искаш да го накажеш. Наранена си и искаш да си го изкараш на него, че бил имал красива жена. Ами работата ти? Ако скъсаш сега с него, какво ще стане с възможността ти за повишение? Ще трябва да напуснеш „Липмън Хай“ и да отидеш на работа някъде другаде, където да започнеш от нулата.

От страх тя едновременно пламна и се вледени. Досега имаше власт над живота си, но срещата с Каси я захвърли да се носи по течението без посока; чувстваше се безсилна като тапа сред вълните.

Преди много време Анди беше казал нещо за опасността да ходиш с шефа си. Оказа се прав.

— Прилошава ми. Ами ако той реши да продължаваме така, защото никога няма да поискам да я напусне? И защо ме е заблуждавал, че е някоя повлекана?

— Така ли ти е казвал?

Джоджо се замисли. Навярно не. Не ѝ ли беше казал първата им вечер, че съпругата му го разбира. Дори сподели, че понякога все още спят заедно. Но тя се чувстваше толкова разколебана и несигурна...

Разказа им за останалото, което се бе случило, и Беки заключи:

— Поне не е пъхнала цигарата в неговата уста, та съвсем да заприличат на Телма и Луиз.

— Прекалено се тревожиш — добави Анди, — обикновено всичко изглежда по-лошо, когато си разстроена.

— Винаги изглежда по-добре, когато си ядосан, глупчо.

— Добре, съжалявам.

ГЛАВА 22

Събота вечерта

Пристигнаха цветя за нея. Толкова често беше започнало да се случва, че вече ги мразеше.

Скоро след това телефонът иззвъня. Тя погледна дисплея: беше мобилният на Марк. Вдигна и без намек за шега попита:

— Къде е Каси?

— О! В минералния басейн.

— Как мина вечерята от седем блюда?

— Моля?

— Ами леглото с балдахин?

— Какво?

— А езерото в римски стил? Виж какво, престани да ми изпращаш цветя.

— Но те са, за да ти напомнят, че те обичам и когато не мога да бъда до теб. — Гласът му звучеше обидено.

— Знам, да, но да ги нареждам, да събирам увехналите цветове от пода и да хвърлям мъртвите букети в кофата за боклук, без гнилите им стебла да полепнат по пръстите ми — знаеш ли какво? Мисля, че на това трябва да се сложи край.

— Държиш се така заради Каси.

— Предполагам.

Настъпи дълга тишина, после той каза с тежък, отпаднал глас:

— Трябва да поговорим.

Прониза я предчувствието за нещо много неприятно. След това той заговори отново:

— Това не може да продължава вечно — и главата ѝ се замая от шока.

Не беше готова всичко да свърши толкова скоро.

— Да говорим сега, Марк.

— Не мога. Каси ще се върне след малко. Ще се видим утре.

Тя затвори слушалката. По дяволите. Очакваха я двадесет и четири тежки часа.

Веднага позвъни на майка си. Не за да обсъжда с нея случилото си, а да си припомни коя е.

— Как е при вас?

— Добре сме. Малкият Лука става все по-хубав с всеки изминал ден.

Лука беше прохождащият син на брат й Кевин и съпругата му Натали.

— Получих снимките, много е сладък.

— Записаха го в агенция за фотомодели.

— Хубава идея.

— Не е. Достатъчно лошо е един мъж да е красив, но да му казват, че е красив — о, Боже! За щастие баща ти никога не е имал този проблем.

— Това го чух! — чу се вика на Чарли.

— Далеч по-добре е за мъжа да развива личността си — продължаваше майка й, — но имай предвид, че баща ти и това не направи.

— И това го чух — отново викна Чарли.

Когато затвори, позвъни на Беки, която час по-късно пристигна заедно с Анди.

— Сигурно ужасно се измъчваш — отбеляза тя. Джоджо сви рамене.

— Винаги си толкова смела.

— Такава съм си, Бекс. Корава. По-силна от всяка друга жена.

— Да. — Беки и Анди размениха погледи, забелязвайки бутилката с вино, която Джоджо беше отворила, тлещата цигара в пепелника, другата цигара между пръстите й, филма за мееркатите, който вървеше по телевизията.

— Едно му е хубавото — размишляваше на глас Джоджа, — поне не си дадох парите за първото издание на „Гроздове на гнева“. Купих му първото издание на „Перлата“, защото „Гроздовете на гнева“ беше прекалено скъпа.

— Не му я давай. Продай я по Интернет — посъветва я Беки.

— Дай му я — възпротиви се Анди — остани с него. Каквото и да се случи, той си остава твой шеф.

— Убедена съм, че кариерата й е най-малката грижа — упрекна го Беки.

— Говорим за Джоджо — отново ѝ възрази Анди, — не за теб.

На следващия ден Марк пристигна у Джоджо в един и петнадесет. Опита се да я прегърне, но тя се отдръпна от него. Той я последва в предната стая, където тя седна в мрачно мълчание.

— Обичам децата си — каза той.

— Знам.

— Никога не съм искал да ги напускам. Казах ти го от самото начало.

— Винаги си го казвал.

— Все чаках подходящо време да ги оставя. Мислех за края на учебната година, но не исках да им развалям лятото. После исках да прекарат една последна, щастлива семейна ваканция, затова реших да го направя, когато се върнем от Италия през август, но тогава пък им предстоеше новата учебна година, много напрегнат период. — Той повдигна рамене. — Джоджо, осъзнах, че никога няма да настъпи подходящото време. Никога.

Сърцето ѝ сякаш спря.

— Така че ще го направя сега — каза той. — Днес.

— Моля?

— Днес. Ще кажа на Каси днес. Ще я напусна днес.

— Днес ли? Чакай малко, нищо не разбирам. Мислех, че ще напуснеш мен.

— Да се разделя с теб? — Цялото му същество изразяваше объркване. — Защо си мислила така? Аз те обичам, Джоджо.

— Защото каза, че трябва да поговорим. И защото никога не си ми казвал, че Каси е толкова, как да кажа, привлекателна.

— Но ти си я виждала и преди. Знаеш как изглежда.

— Не помня да е изглеждала така.

— Защото тогава за теб не е имало значение как изглежда.

Пред себе си тя призна, че това бе вярно.

— Но вие се разбирате толкова добре.

— И с Джим Суийтмън се разбирам добре. Това не означава, че трябва да се ожения за него.

Тя запали цигара; обратът беше настъпил прекалено бързо. Мислеше, че ще го загуби, наполовина се беше примирила, и изведнъж събитията поеха в противоположна посока. Той щеше да дойде да живее с нея. Днес.

След като беше мислила, че ще го загуби, го пожела със сила, която я плашеше. Но преди всичко имаше един въпрос, на който трябваше да получи отговор.

— Марк, спа ли с нея през този уикенд?

Той се засмя.

— Не.

— Защо не? Имахте легло с балдахин, вечеря от седем ястия...

— Тези работи нямат значение. Аз не я обичам, поне не по този начин. Обичам теб.

Той сведе очи, сбърчи челото си, после отново вдигна поглед.

— Честно, нямам представа.

— Няма нужда да ме лъжеш. В началото ми каза, че понякога правите секс.

— Да, но откакто съм с теб, не мога да бъда с друга.

Трябваше да му повярва.

Той се изправи.

— Отивам вкъщи да ѝ кажа. Не знам кога ще се върна...

— Чакай, не, почакай. Днес е прекалено късно.

Той я погледна въпросително.

— Тогава кога?

Тя се замисли. Кога щеше да е подходящо време да лиши Сам и Софи от баща им? Следващата седмица? След четири седмици? Кога? Не можеше да отлага до безкрай, все някога щеше да се случи.

— Добре — каза накрая — изкарайте ваканцията през август като семейство.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм.

— Добре. Края на август. Сега може ли да си лягаме?

ГЛАВА 23

Понеделник сутринта

— На първа линия се обажда съпругът на Миранда Ингълнд — Джереми. Приемаш или отказваш разговора?

— Приемам. — Изщракване. — Здравей, Джереми. На какво дължа...

— Миранда е бременна.

— Поздравле...

— Направи три спонтанни аборта през последните осем месеца и гинекологът ѝ каза да бъде в пълен покой. ВЪОБЩЕ да не работи. Което означава, че следващата ѝ книга няма да появи навреме. Кажим им в „Долкин Емери“.

— Добре.

— Чао.

— Чакай!

Но той беше затворил. Тя веднага му позвъни, но се включи телефонният секретар.

— Джереми, вдигни, обажда се Джоджо. Трябва да поговорим...

Той рязко вдигна слушалката.

— Няма какво да говорим. Ще имаме дете, на нея ѝ трябва почивка, няма да пише онази книга, докато не се почувства напълно добре.

— Джереми, по гласа ти познавам, че си разтревожен...

— Изтощиха я от работа. Всяка година нова книга и всички тези тези представяния. Шибаните журналисти искат да знаят какъв цвят са ѝ гащите. Нищо чудно, че абортира.

— Разбирам, напълно разбирам. Миранда работи много, много усилено.

— Знам, че е обвързана с договор, но могат да си вземат парите обратно. Има и по-важни неща.

Джоджо затвори очи. Той не спомена и дума, че преди две години тя беше уредила на Миранда шестцифрен аванс. Най-голямата грешка, която един агент може да направи: да даде на автора толкова много пари, че той да няма нужда повече да работи.

— Кога очаквате детето?

— Следващия януари. И няма веднага да се втурне да пише след като роди, затова им кажи в „Долкин Емери“, че доста ще почакаат за следващата книга. Да не си дават труда да ни звънят и да искат да си промени решението. Това няма да стане, ще пазя Миранда от всякакво напрежение.

Той отново затвори и този път Джоджо не му позвъни отново. Разбра какво ѝ казва ясно и недвусмислено. Сега какво? По-добре да се обади на Таня Тийл и да ѝ съобщи, че дойната крава е решила да стачкува. Нямаше да го приеме леко.

Таня още не беше дошла, Затова остави подробно съобщение на помощничката ѝ.

Десет минути по-късно Таня вече звънеше.

— Чух прекрасната новина от Миранда. Опитах се да ѝ се обадя, но се включи телефонен секретар.

И така ще продължи, стига Джереми да е наоколо.

— Джоджо, бременността на Миранда е чудесна новина, но директорът по продажбите ми диша във врата. Какви са възможностите Миранда да завърши книгата навреме?

Джоджо внимателно обмисли отговора си.

— Винаги съществува възможността тя и Джереми да вземат друго решение, но — да ти кажа ли честно? Не разчитай. Наистина искат това дете и ми се струва, че ще изпълнят всичко, което лекарят им препоръча. За да я издадеш през следващия май, тя трябва да предаде книгата тези дни, а и наполовина не я е написала.

— Но ако отново започне да пише веднага щом роди? Ако ни даде ръкописа до другия март, ще успеем. Набързо ще я редактираме, прочетем, и ще го издадем най-много за пет седмици. Три дни са нужни за отпечатването — и готово.

Джоджо щеше да припомни това разпределение на времето, когато издателите ѝ направеха въпрос, че авторът ѝ закъснява.

— Няма как човек да пише с новородено в къщата си, — отговори тя. — Таня, няма как да стане.

Таня замълча и направи последен опит:

— Тя има договор.

— Не я интересува. Джереми каза, че можете да си вземете парите обратно.

Таня не отговори нищо и Джоджо знаеше какво си мисли: ако на Миранда ѝ трябваха парите, щеше да напише книгата; не биваше да ѝ дават толкова щедър аванс. Но беше достатъчно любезна, да не го каже. Наместо това въздъхна и рече:

— Бедната Миранда. Ще се справи и с това преमेждие. Предай ѝ поздравите ми. Естествено, ще ѝ изпратя цветя.

До: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

От: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

Относно: Да се видим на обяд

Имам нещо за теб.

До: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

От: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

Относно: Ще се видим на обяд

Кажи ми сега. Особено ако е нещо лошо.

До: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

От: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

Относно: Ще се видим на обяд

Не е лошо, но е поверително. „При Антонио“ на улица Олд Комптън в 12:30.

До: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

От: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

Относно: Ще се видим на обед

„ПРИ АНТОНИО“ ли? Когато бях там за последен път, беше гадна дупка, аз работех като барманка, а Беки се отрови. Дано сега е по-добре.

Марк вече беше там, когато тя пристигна, с дебела чаша разводнено капучино пред себе си.

— Чудесно местенце — засмя се Джоджо, докато се промъкваше между нагъсто наредените маси, като едва не разсипваше обедите на хората със задните си части. — Ама не.

— Но тук никой няма да ни види.

— Каза същото и за стаята ни в „Риц“. — Тя седна на прекалено тесната седалка. — Какво има?

— Джослин Форсайт се оттегля.

Дъхът ѝ спря.

— Брей! Кога?

— През ноември. Ще го обявят, щом съобщи на клиентите си, но помислих, че ще искаш да узнаеш първа.

— Благодаря ти. — Изведнъж се въодушеви и очите ѝ блеснаха.

— Понякога е много удобно да спиш със съдружник по организационните въпроси. Значи „Липмън Хай“ ще се замислят за нов партньор, нали така?

— Да.

— Кой ще бъде?

Той се засмя със съжаление.

— Не притежавам такава власт, Джоджо. Решението зависи от всички.

— Значи трябва да съм любезна с всичките.

— Започни с мен. — Той плъзна бедрото си между нейните. — Да поръчаме ли?

— Не бих казала. Яденето тук е нещо като екстремн спорт.

Той провря бедрото си още по-навътре.

— Още малко — тихо промълви тя.

— Какво? А, да. — Изведнъж ирисите му станаха почти черни. Писателите на любовни романи са превърнали това в клише, но сега Джоджо им вярваше.

Марк проплъзна крака си още няколко сантиметра и тя леко се размърда на седалката си, разтвори колената си, докато неговото стигна дотам, където трябваше.

— Чудесно — приглушено каза. — Тук започва да ми харесва.

— Джоджо. Исусе Христе — заговори той с натежал глас. Хвана ръката ѝ и се загледа в устните и, после погледът му се плъзна към зърната на гърдите ѝ, които набъбваха през сутиена ѝ, през ризата и през прилепналото ѝ сако.

Започна леко да движи коляното си и тя доближи ръката му към устните си, изведнъж се изправи и я пусна, сякаш бе от жарава: влизаше човек, когото познаваше. Почувства го, преди мозъкът ѝ да го

регистрира — беше Ричи Гант. И той беше — от всички възможни хора — с Олга Фишър!

Четири чифта очи размениха бързи погледи, подобно на сложен цирков номер с хвърляне на ножове, и всеки замръзна, чувствайки се еднакво неудобно.

По дяволите, помисли си Джоджо, мислите й странно взеха друга посока. Мислех, че Олга е на моя страна.

— Изненадващо хубава лазаня поднасят тук — спокойно каза Олга, — но май по-добре да отидем в китайски ресторант.

Те тръгнаха обратно към вратата и Джоджо и Марк се спогледаха.

— Колко хора знаят за оттеглянето на Джослин? — попита между другото Джоджо.

— Предполагаше се да бъде единствен, но старата глупачка е казала на всички.

— Може да имат връзка.

Тя се засмя, въпреки че не беше ни най-малко смешно. Изтънчената Олга да прави секс с недодяланото момче с пъпки по лицето, що за мисъл.

— Нищо — намръщи се тя. — Ти, Дан Суон и Джослин сте сигурни.

— И Джим.

— Не бих казала.

— Така мисля. Наистина — настоя той. — Смята те за страхотна. Както и момчетата от Единбург.

— Така ли? Знаеш ли, май трябва да отскоча дотам. Да видя какво правят Никлърс и Кам.

— Чудесна идея. Отдавна отлагам да ги посетя, може да дойда с теб.

Напълно развеселена, тя попита:

— Сега накъде?

Когато се върна, откри, че Таня Тийл е оставила съобщение на телефонния ѝ секретар. „Току-що проведохме среща във връзка с Миранда, Питаме се има ли начин да променим положението.“

Стараше се да звучи жизнерадостно, но гласът ѝ вибрираше от тревога.

Джоджо се обади и Таня я запозна с плановете им.

— Можем да осигурим секретарка, да ходи у Миранда и да пише под нейна диктовка. Миранда даже няма нужда да става от леглото. Може да си лежи...

— Но за нея все пак ще е напрежение.

— Но...

— Трудното не е да стоиш седнал, а да твориш.

— Но...

— Ще можеш да я публикуваш по някое време по-късно следващата година.

— Но ще пропуснем големите летни продажби. Надявахме се на огромно увеличение...

— Таня, — предупредително заговори Джоджо.

— Извинявай — бързо отговори Таня — Извинявай, извинявай.

До: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

От: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

Относно: Мислех си...

Може би трябва да изчакаме, докато одобрят новия съдружник, преди да оповестим връзката си. Не искам отношенията ни да навредят на издигането ти.

Целувки: Марк

Джоджо изумена се втренчи в екрана. Нима Марк я предаваше? Ноември беше много, много далеч; толкова далеч, сякаш никога нямаше да дойде. Да не би да го беше дострашало?

Подобна възможност дотолкова я изплаши, че се изненада от себе си. Стана и нахлу в кабинета му.

— Какво става?

— С какво?

— Разбрахме се за август, сега го променяш на ноември. Ако мислиш да се застъпваш за мен, забрави. Ще станеш за смях.

Марк повдигна веждите си в учтив въпрос.

— Някои от съдружниците — Джослин Форсайт, Никлърс в Шотландия са семейни. — Той беше спокоен, дори студен, но Джоджо достатъчно добре го познаваше, за да разбере, че е ядосан. Когато беше напрегнат, изглеждаше прекалено едър за костюма си. — Няма да

одобрят разтрогването на брака ми. Никой от съдружниците няма да изпадне във възторг. Не искам да рискуваш да загубиш гласове.

Трябваше да признае, че... и на нея ѝ бе минало през ума.

— Това е решение... предложение... единствено с оглед на кариерата ти.

Тя кимна, донякъде уплашена от резкия му тон.

— Но Джим вече знае — възрази. — Олга навярно предполага. И се обзалагам, че Ричи е разказал на всички как ни е видял заедно.

— Може би, но едно е да имаме връзка, друго е да напусна съпругата си и да се застъпвам за теб.

Премисли думите му: беше прав. По-добре беше да почака. А и ноември щеше да дойде малко след август. Само че...

— Обикновено аз съм тази, която отлага големия ни ден.

— Забелязал съм — отговори сухо той.

— Много си търпелив.

— Ще те чакам вечно... Въпреки че естествено бих предпочел да не се налага.

— Значи ноември. Кога? В деня на решението?

— Защо не изчакаме, докато официално го обявят в „Литературни новини“? Да не развалим всичко в последния момент.

— Пак правиш така.

— Какво?

— Плашиш ме.

— Няма от какво да се боиш.

— Освен от самия страх.

— И от чудовищата в гардероба.

— И от огромни скали, падащи от небето върху главата ти.

— Именно.

Вторник сутринта

Първото писмо, което отвори, беше от Пол Уитингтън, който отхвърляше книгата на Джема. Оставаше само „Нокстън Хаус“ и после щеше да се наложи да се обърне към независимите издатели. На този етап от играта едва ли имаше възможност да я продаде, а ако успееше, щеше да е за съвсем скромнен аванс, едва ли повече от хиляда лири.

— Изберете следващия си редактор много внимателно, госпожо Харви — каза Манодж. — Може да е последният.

Тя се спря на Надин Стайдл и се насили да звучи ентусиазирано.

— Имам самороден диамант. — Използва думите на Каси, харесаха ѝ.

Но фразата не беше достатъчна да убеди Надин и в четвъртък сутринта Джоджо получи отрицателен отговор.

Четвъртък следобед

— Таня Тийл те търси на първа линия. Приемаш или отказваш?

— По-добре да си завра ръждив пирон в окото.

— Не те питах това. Приемаш или отказваш?

— Добре. Приемам.

Чу се изщракване, след което тревогата на Таня се прокрадна по жицата.

— Джоджо, заради Миранда следващото лято се очертава като лошо.

Пак онази бременната писателка!

— Трябва ни женски роман, да запълни мястото на Мирандиния.

— Имате толкова много автори.

— Прегледах с какво разполагаме и всяка книга, която излиза идната година, или е обвързана с определено време за промоция, или няма да бъде готова до май.

Какво искаш да направя, зачуди се Джоджо. Да взема да го напиша?

— Мислех за онова ирландско писание, което ми изпрати — продължи Таня. — Ще свърши работа. Успя ли да го продадеш?

Ставаше дума за книгата на Джема Хоган, която Джоджо така и не пласира.

Но нямаше да си признае пред Таня!

— Може да ти излезе късметът. Все още е на разположение, но имам оферти от две къщи за романа...

— Колко? — прекъсна я Таня. — Десет хиляди?

— Ами...

— Двадесет? Тридесет тогава.

Джоджо нищо не отговори. И как би могла. Таня наддаваше срещу себе си.

— Тридесет и пет?

Джоджо нанасе удара си.

— Сто за две книги.

Таня прошепна:

— Боже! — После с нормален глас попита: — Има ли втора книга?

— Определено. — Не беше сигурна, но беше възможно.

— Шестдесет за едната — каза Таня. — Толкова мога, Джоджо. Не искам друг автор, имам си достатъчно. Нека реша този проблем.

Не беше идеално. Сделка за две книги винаги беше за предпочитане, защото означаваше, че издателят се обвързва с автора.

И все пак да сключиш сделка беше по-добре, отколкото да не го направиш. Шестдесет хиляди бяха повече от хиляда. И кой знае, ако книгата се продаваше добре, можеше да уреди втори договор на Джема за много по-голяма сума.

— Добре. „Таткото беглец“ е твой.

Почти усети как Таня трепна.

— Името трябва да се промени.

После Джоджо позвъни на Джема, която се зарадва, че книгата е продадена на редакторката на Лили Райт.

— Благодаря ти, че пак си опитала с нея. Знаех си, че ще я убедиш.

„Писатели!“ — помисли си Джоджо. Нищо не разбират. После каза на Джема за парите.

— Шестдесет хиляди! Шестдесет хиляди! О, мили Боже! Страхотно! Невероятно! Фантастично!

Наистина фантастично. Нямахше нужда да разкрива на Джема, че всичко е станало случайно, и така беше чудесно.

ЛИЛИ

ГЛАВА 24

„Литературни новини“, 5 август

ЗАКУПЕНИ ПРАВА

Таня Тийл от „Долкин Емери“ е купила „Пътешествие към дъгата“ — дебютния роман на неизвестната ирландска писателка Джема Хоган. Представляващата я Джоджо Харви от „Липмън Хай“ е продала книгата за 60 000 лири стерлинги. Стилът представлява смесица между Миранда Ингълнд и Бриди О’Конър. Книгата ще излезе идния месец като издание с меки корици.

Преглеждах бегло „Литературни новини“, търсейки някакво извинение да не пиша, когато думите „Джема“ и „Хоган“ привлякоха погледа ми, след което стомахът ми се преобърна. Вкопчих се в страницата и я прочетох внимателно, след това я прочетох отново, докато ужасът бавно смразяваше душата ми. Джема. Книга. Моят агент. Моят издател. Много пари.

Със свито от страх сърце гледах черните букви, докато погледът ми се замъгли. Много ирландки можеха да се наричат Джема Хоган, името беше съвсем обикновено, но вече знаех: това е моята Джема. Тя често казваше, че ще напише книга и сега имаше на разположение моя агент и моя издател — всичко това беше прекалено, за да е съвпадение. Как, по дяволите, го беше постигнала? Толкова беше трудно да издадат книгата ти, да не говорим, че трябваше да убедиш агента и издателя в своя избор. Нищо чудно да е започнала да практикува черна магия. Замислено подпирах главата си с ръце, когато ми хрумна, че това

съобщение напомня за конската глава, поставена в леглото в „Кръстникът“.

Надарена съм с интуиция и предчувствах, че играта е свършила. Макар все да се страхувах от отмъщение, толкова време бе изминало. Бях започнала да се надявам, че Джема е продължила своя живот и вероятно най-безгрижно ме е забравила. Но за съжаление бях се излъгала: през цялото време е планирала отмъщение. Не бях сигурна точно как се кани да ми разбие живота, но бях убедена, че това е началото на унищожението ми.

За миг видях целия си живот буквално да пропада. Джема ме мразеше. Беше склонна да разкаже на целия свят какво съм й сторила и да настрои всички срещу мен.

Ами парите! Шестдесет хиляди! Сравнявайки ги с нищожната сума от четири хиляди, която бях получила като аванс, нейната книга навярно наистина бе фантастична. С моята кариера беше свършено, оцененият ѝ на шестдесет хиляди шедевър ме изпращаше в небитието.

Взех телефонната слушалка, издухах полепналия прах с треперещи устни и позвъних на Антон.

— Джема е написала книга.

— Джема Хоган?

— Не е само това. Познай кой е агентът ѝ? Джоджо. А можеш ли да отгатнеш кой е издателят? Таня.

— Това не може да е вярно.

— Но е истина. Пише го в „Литературни новини“.

Настъпи особена тишина.

— Господи, изпратила ни е предупредителен изстрел. Също като конската глава в „Кръстникът“.

— И аз си помислих същото.

— Звънни на Джоджо и разбери каква е работата. — Едва можех да говоря, толкова силно ревнувах. — Получила е огромен аванс

— Колко?

— Няма да повярваш — шестдесет хиляди.

Антон дълго мълча, след което замърмори.

— Какво? — Вече почти виках.

— Взели го мътните, сбъркал съм мадамата!

— О, по дяволите — измъчено промълвих.

Обадих се на Джоджо. Въпреки че бях нетърпелива да разбера какво става, успях учтиво да кажа „Как си“, после, опитвайки се да звуча небрежно, но всъщност полузадушена — ... ъ... четох в литературни новини, че имаш нова авторка на име Джема Хоган. Просто се чудех...

— Да, ти я познаваш — потвърди Джоджо.

Гадост, по дяволите.

— Сигурна ли си? Живее в Дъблин, организира празненства и косата ѝ е като на Лайза Минели?

— Да, тя е.

Чудех се дали да не заплача.

— Да-а — каза Джоджо. — Тя ме помоли да ти предам поздрав. Преди много време. Извинявай, бях забравила.

— Тя... остави ли съобщение за мен?

— Само ме помоли да те поздравя.

Чувствах, че потъвам в тресавище от страх. Всяка надежда, че е странно съвпадение, беше разбита. Джема преднамерено бе планирала всичко. Целта беше ясна.

— Джоджо, мога ли да попитам... Имаш ли нещо против, ако това не засяга поверителната информация на клиента... за темата на тази книга?

— Как баща ѝ напуска майка ѝ.

— И най-добрата приятелка отнема приятеля ѝ?

— Не, само бащата изоставя майката. Забавно е! Ще ти изпратя един екземпляр, щом мине коректурата.

— Благодаря — промълвих аз и затворих.

Джоджо ме лъжеше. Джема вероятно вече се е добрала до нея и някак си я бе повлякла към тъмната страна.

Ема е избягала с крадлив счетоводител, помислих си. Левият крак на Антон е започнал да гние, а аз съм загубила майка си, залагайки я на карти.

Наложих си да се съсредоточа в ужасните дълбини на този сценарий. Смръщих чело и наистина се постарях да се съсредоточа. За момент си представих колко ужасно би било да живееш с мъж, който се разлага.

След това си възвърнах душевното равновесие и си казах: „Глупости! Нито едно от тези неща не е вярно!“

Обикновено това упражнение ми помагаше да изпитам
благодарност към съдбата.
Но не и днес.

ГЛАВА 25

Антон пак ми се обади.

— Появиха ли се?

Нямаше нужда да питам кои са „те“: ставаше въпрос за майсторите. Нашата мания, фикс-идея, центърът на живота ни.

Въпреки съпротивата на повечето банки във Великобритания, ние бяхме купили хубавата мечтана къща с червени тухли и се преместихме в края на юни. Бяхме окрилени. Изпитвах такова щастие, че имах чувството, че ще умра. Цяла седмица не правих нищо освен да гледам легла с метални табли в Интернет.

Преди да се преместим, наехме строителна фирма да постегне къщата като прелюдия към събарянето на стени. Още не си бяхме разопаковали нещата, когато малка армия от ирландски работници, до един досущ като Лудия Пади, пристигна у нас. Те сръчно размахаха чуковете си и заработиха с голямо усърдие, сякаш се канеха да унищожат всичко — свалиха мазилката от стените, след това събориха тухлите и доста голяма част от фасадата на къщата. Единственото нещо, което й попречи да не рухне окончателно, беше строителното скеле.

Почти цяла седмица те разбиваха и събаряха и накрая установиха, че изгнилото беше много повече, отколкото първоначално си мислеха. Тези, които имаха опит в строителството, ме успокоиха, че обикновено така се получавало. Но като знаех, че Антон, Ема и аз рядко имахме късмет, все нещо се разваляше, а в ресторанта редовно попадахме на масата с разклатения крак, не можех да се успокоя.

А разходите за целия труд? В светлината на новите открития първоначалната сума буквално се удвои за една нощ. Сякаш нещо се опитваше да ни даде урок и не намирах покой.

Мърморейки за необходимостта от нови трегери на прозорците — каквото и да означаваше, по дяволите — и като не можеха да правят каквото и да било, докато не пристигнат, майсторите, както традицията повелява, изчезнаха.

Притесних се още повече. В продължение на две седмици не ги видяхме. Заминаха си, но не ги забравих. Антон, Ема, Зулема — ще

стигна и до Зулема — и аз живеехме сред хаос и бъркотия. Краката ни оставяха циментови следи върху хубавите дървени подове. Препъвах се във вестници, захар скърцаше и хрускаше под обувките ни. Оплакват се, че майсторите пиели прекалено много чай — нямам нищо против чая, но разпиляната захар ужасно ме дразнеше.

Нощем очаквах крадец да се покатери по скелето, да се промуши през някоя от многото дупки в стената и да ни обере. Щеше обаче да остане разочарован, тъй като единственото нещо, което си струваше да се открадне, беше Ема.

Инструментите на майсторите се въргаляха из цялата къща и колкото и невероятно да звучи, Ема много бе харесала един дълъг гаечен ключ. Толкова се привърза, че настояваше да спи с него. Други деца се пристрастяват към плюшени зайчета или одеялца, а ето че Ема се влюби в този инструмент, той беше нейното оръжие (нарекче го Джеси, на името на сестра ми). През юни Джеси се бе върнала закратко от Аржентина, където живееше за постоянно с приятеля си Джулиън. Ема беше очарована от нея. Но най-лошото от всички ужасни неща беше въздухът под ноктите ни, между чаршафите, по клепаците — все едно живеехме сред пясъчна буря. Сложех ли си крем за лице, се налагаше да го изстърга. Отказах се да чистя, беше абсолютно безсмислено.

Не мога да опиша каква нищета ни заобикаляше, особено мен, тъй като работех вкъщи, но когато помолех Антон да предприеме нещо, той твърдеше, че работниците ще се върнат, щом дойдат трегерите, откъдето и да бяха ги поръчали.

Нямах представа какво представляват въпросните тригери. Но какво значение имаше? Нали от тях започнаха всички злини?

Една прашна утрин Антон закусваше мюсли, преди да тръгне на работа. Изведнъж, гледайки лъжицата си, възкликна:

— Това май е прах.

Бръкна с пръсти в купичката си.

— Погледни! — Той го протегна към мен. — Прах е.

— Овесено брашно е.

— Отвратителен прах.

Настоях да го разгледам по-отблизо.

— Прав си, това е прах.

Сигурно сега вече щеше да им звънне.

Обади се на бригадира им Мако и новините бяха ужасяващи: трегерите бяха пристигнали, но майсторите започнали нов обект. Ще дойдат, щом могат.

Крещяхме, заплашвахме и умолявахме, вдигнахме голям шум. Непременно да дойдат. Къщата е в ужасно състояние. Не можем да живеем така.

След повече от седмица, през която Антон и аз се редувахме да им се обаждаме и да настояваме с възможно най-твърд глас да се върнат на работа и да я свършат в срок от седем дни, те просто ни се изсмяха.

Криво-ляво Антон успя да изкопчи някакво обещание. Щяха да пристигнат следващия понеделник. Заклеха се в живота на майките си, че ще бъдат тук с трегерите в понеделник.

Дойде четвъртък. Три дни по-късно.

— Не, Антон, от тях няма ни вест, ни кост.

— Твой ред е да им звъниш.

— Извинявай, но не съм съгласна. Обадох се още сутринта.

— Не беше ти, а Зулема.

— Защото я подкупих.

— И с какво този път?

Поколебах се.

— С фон дьо тена ми.

— Който ти подарих? От „Джо Малоун“?

— Да — отвърнах аз. — Много съжалявам, не се сърди. Наистина ми харесваше, но не ми се искаше да им се обаждам, а нея много я бива да ги убеждава. Поне не ѝ се подиграват.

— Всичко това отиде твърде далеч — викна внезапно Антон с неумолима решителност. — Ще потърся съвет от адвокат.

— Не! — помолих аз. — Тогава те наистина никога няма да се върнат.

Многократно бях чувала, че само да споменеш, че ще използваш услугите на адвокат, играта приключва.

— Моля те, Антон. Само това не бива да правим. Нека продължим да им се подмазваме.

— Добре, аз ще им звънна — промълви той.

Тогава си спомних, че се бях съгласила да го освободя от това задължение, тъй като предния ден беше на зъболекар да му сложат

пломба.

Принудени постоянно да звъним на строителите, с Антон бяхме изградили едожна система от задължения, освобождаване от такива и награди. Тъй като моята работа беше по-добре платена от неговата, той се обаждаше два пъти дневно на строителите, а аз само веднъж.

Позволяваше се да използваме и трети лица, стига да можехме да ги убедим. В понеделник подкупих Зулема с козметика.

Антон се опита да убеди Ема да им звъни. Болестта също беше причина за освобождаване от тегобата да се говори с майсторите. Посещението при зъболекаря освобождаваше Антон от тази отговорност.

— Забравих за твоя зъб, няма да се обаждаш — казах му. — Моля те, не се тревожи, аз ще свърша тая работа.

След това великодушно предложение им се обадох.

Да можех да накарам Зулема да ме замести.

А, да, за Зулема: тя беше нашата детегледачка. И беше част от нашия нов малък и храбър свят — нова къща, аз, която пишех своята следваща книга, и т.н.

Тя беше висока, хубава, волева латиноамериканка, пристигнала преди три седмици от Венецуела.

Плаших се от нея. Антон също. Дори постоянното капризничене на Ема намаля в нейно присъствие.

Пристигането или по-точно нахлуването ѝ в нашия живот по план трябваше да съвпадне с края на строителните работи. Надявахме се да я посрещнем в хубава къща, стана ясно, че домът ни ще бъде в пълен безпорядък, когато тя дойде. Обадох ѝ се да я спра, но тя беше неумолима като компютърно програмирана ракета.

— Идвам.

— Да, но Зулема, тук прилича на строителна площадка.

— Аз ииидвам.

Антон и аз се изтрепахме да приготвим спалнята в задната част на къщата — единствената стая с още цели стени. Дадохме ѝ нашето легло с железен обков и най-хубавия ни юрган и всъщност всичко изглеждаше чудесно и много по-красиво в сравнение с нашата стая или тази на Ема. Но Зулема хвърли бегъл поглед на къщата, опасана със скеле и цялата посипана с прах, и в миг обяви:

— Живееете като животни. Няааа да остана тук.

Със стъписваща бързина си намери приятел — някой си Блъджърс. (Що за име?) Той имаше хубав апартамент в Крикълууд и тя се нанесе при него.

— Дали няма да ни позволи и ние да отидем с нея? — попита Антон.

Зулема много ни помагаше. Прекалено много. През целия ден буквално надзираваше Ема, и то толкова добре, че бях свободна да пиша, но Ема ми липсваше и всъщност нямах особено голямо желание да имаме детегледачка. Сумата, която ѝ плащахме, беше толкова мизерна, че направо се червах от срам — въпреки че ѝ давахме много повече от обичайното за такава работа, както разбрах, когато се опитах да споделя чувството си за вина с Ники. (Ники и Саймън, на които най-после се роди мечтаното бебе три месеца, след като родих Ема.) Ники ми каза:

— Саймън и аз плащаме на нашата детегледачка половината от това, което вие давате, и тя е много доволна, че има работа. Като си помисля за Зулема, която учи английски и работи легално — и то в Лондон, вие направо ѝ правите услуга.

Тъй като Зулема живееше на друго място, тя не беше денонощна детегледачка, но не ме беше грижа. Дори чувствах облекчение, че не живее под един покрив с мен. Как можех въобще да се отпусна? Да живееш с някой друг, и то непознат, винаги е трудно, дори и да е прекрасен човек. А Зулема не беше тази категория. Все пак работеше много, без съмнение. Имаше и силно чувство за отговорност. Може да се каже, че беше честна, като се изключи фактът, че се къпеше с моя шампоан. (Не можех без него, това беше единственото, заради което склонявах да се изкъпя в ужасната стара баня.) Зулема дори не беше забавна. Ни най-малко. Всеки път, когато я погледнех — буквално ужасяващо красива, сърцето ми се свиваше.

— Зулема — извиках я аз.

Тя побутна вратата на кабинета ми. Изглежда ме намръщено.

— Храня Ема.

— Ами... благодаря.

Ема се появи между краката на Зулема и ми намигна, дали беше конспиративно?... Нямаше и две години. Малка бе, за да намига така. После изтопурка нанякъде.

— Зулема, би ли позвънила на Мако. Този път го помоли да дойде.

— Какво ще мий дадееете?

— Ъъ, пари ли искаш? Двадесет лири? — Не трябваше да й предлагам пари, самите ние имахме голяма нужда от тях...

— Харееесвам много нощния ви крем против бръчки.

Погледнах я умолително, беше любимият ми крем. И то съвсем нов. Но имах ли избор?

— Добре. Както е тръгнало, ще остана и без крем за лице.

Тя се върна след няколко секунди.

— Той каза, че ииидва.

— Вярваш ли му?

Тя сви рамене и ме изгледа. Какво я беше грижа?

— Ще взема крема за изглаждане на бръчки.

— Давай.

Зулема хукна нагоре по стълбите, за да се намаже пред тоалетката, а аз останах да седя пред бюрото си. Може пък този път да дойдат. За секунда изпитах надежда и настроението ми се оправи. Тогавашният броят на „Литературни новини“ привлече погледа ми и ми напомни за страхотната сделка с книгата на Джема — бях забравила замалко — и отново се почувствах като собственик на потънали гемии. Господи, какъв ден.

В тъжно настроение отворих останалата част от пощата си, надявайки се, че тя няма да съдържа нищо откачено, защото откакто имах „успех“, получавах средно по едно побъркано послание на ден.

Пристигаха писма от хора, които търсеха пари, писма от хора, които казваха, че писането за магьосничество било дяволска работа и ще бъде наказана (това беше написано със зелено мастило), писма от хора, които бяха живели „много интересен живот“ и които искаха да ми продадат своята история (обикновено предлагаха като условие петдесет процента от печалбата), други, които ме канеха да прекарам с тях уикенда. (Не мога да ви предложа кой знае какво, но ще спя на пода, а вие на моето легло. Ще видите тукашните забележителности — часовника на кулата, който е точно копие на Биг Бен, а само преди шест месеца „Маркс и Спенсър“ отвори вратите на новия си магазин — много елегантен!), трети ми изпращаха ръкописи и ме молеха да ги уверя, че ще се публикуват.

Всеки ден беше различен. Миналия ден бях получила писмо от едно момиче на име Хилари, бивша съученичка от Кенет Таун. Беше една от трите гаднярки, които правеха живота ми черен. Беше точно след като се преместих от Гилдфорд, когато животът ми се вгорчи от нещастие и страх, защото мама се готвеше да напусне татко. Хилари и двете ѝ дебели приятелки бяха решили, че аз съм „задръстена крава“ и накараха всеки да ме нарича „нейна светлост“. Когато и да си отворех устата в клас, Хилари викаше, а другите пригласяха „Оо, ла ди-да“.

Разбира се, в писмото нищо подобно не се споменаваха.

Поздравяваше ме с успеха на „Церовете на Мими“ и оповестяваше, че много би искала да се срещнем.

— Е, нали си известна — презрително отбеляза Антон, фъфлейки заради болния си зъб. — Прати я да върви по дяволите. Ако искаш, аз ще го сторя вместо теб.

— Няма да ѝ обръщаме внимание — отговорих аз, скъсах писмото и го хвърлих в кошчето. Колко странни могат да бъдат хората. Наистина ли Хилари си въобразяваше, че ще се срещнем? Не я ли беше срам?

Реших да споделя с Ники. Хилари тормозеше и нея. После се разколебах. Ники и Саймън ни бяха поканили на вечеря и въпреки че имаме къща, не знаех как ще им се реванширам за гостоприемството.

Върнах се отново към пощата си.

Днес имаше писмо от някоя си Бет, която ми беше изпратила ръкописа си месец по-рано и ме молеше да го дам на издателя си, което и направих. Въпреки това Таня навярно не го бе харесала толкова, че да го публикува. После получих от Бет гневно писмо, с което ме обвиняваше, че съм егоистка. Мерси много, Бет, казах си аз. Браво на мен, че съм ѝ провалила шанса да издаде ръкописа си, като се има предвид, че аз си имам всичко. Мислела си, че съм добра, но явно грешала. Докато била жива, нямало да си купи моя книга, щяла да разкаже на всеки каква съм всъщност.

Беше време да забравя за писмата и да поработя.

В новата ми книга се разказваше за един мъж и една жена, които са били приятели като деца и отново се срещат като възрастни. Почти четиридесет години по-рано, петгодишни, те са станали свидетели на убийство. Тогава не разбират какво са видели, но като се срещат

отново, нещо отключва заспалите им спомени. Вече женени за други, двамата започват да разследват какво се е случило и така се сближават. Но браковете им се разпадат.

Не това исках да напиша, сюжетът ме караше да се чувствам нещастна, ала пръстите ми продължиха да изграждат историята върху клавиатурата.

Намръщих се пред екрана, за да демонстрирам заетост, и продължих. Давах най-доброто от себе си. Пиших думи, именно думи — но дали бяха достатъчно добри?

Прозявах се. Сънят ме обгръщаше като одеяло и ми беше трудно да се концентрирам. Предишната нощ се бях будила няколко пъти. А нощта преди това...

Повечето нощи Ема се будеше три или четири пъти и макар на теория Антон да ме отменяше, на практика аз бях тази, която притичваше. Аз си бях виновна — държах да се уверя, че е добре, а и посред нощ ме предпочиташе пред Антон.

Реших да си направя кафе. И то веднага щом Зулема излезеше за целия следобед. Не можех да понеса мисълта да стоя в кухнята и да водя разговор с нея, докато чакам чайникът да заври. Вслушах се в познатите шумове. Много ми се искаше малко да поспя, но тогава Зулема щеше да види колко съм жалка, което си беше истина.

В този момент я чух да изнася Ема навън. Изтичах до кухнята, направих си кафе и поднових работата си. Когато броячът на думи отчете, че вече съм написала петстотин, спрях. Но си знаех, че четиристотин и седемдесет са глупости. Дано и тази книга не стане тъжна.

Мислех да потърся съвет или да се поразнообразя — звъннах на Миранда, да Миранда Ингълънд, няма грешка. Когато се срещнахме при моето първо злощастно даване на автографи, си помислих, че тя е толкова далеч от мен, колкото и звездите. После случайно се засичахме на няколко последователни литературни събития — годишната пресконференция на „Долкин Емери“, партито на авторите — и тя се оказа извънредно сърдечна. Антон реши, че се държи мило, защото имам успех като писателка и навярно беше прав. Но тя бе различна от представата ми за нея. Разбрах, че е преживяла ужасни моменти, опитвайки се да роди дете, и това я направи по-човечна в моите очи. По-късно успя да забременее и спря да пише, тъй като имаше опасност

да пометне, но все още беше склонна да слуша за моите творчески неволи.

— Закъсала съм го — рекох аз и обясних своята дилема.

— Когато не върви — посъветва ме тя, — вмъкни любовна сцена.

Но аз не смеех да пиша подобни неща. Татко можеше да ги прочете. Изведнъж долових шум от мотора на камион. В този момент на външната врата се звънна и се чуха гласове от стъпалата пред къщата. Мъжки гласове, гръмогласни, на изпоцапани с катран и цимент работници. Идваха към нас. Възможно ли бе? Хвърлих поглед през малкия прозорец. Те бяха! Мако и неговият екип най-после бяха пристигнали да оправят къщата!

— Миранда, трябва да свършвам! Благодаря ти.

Струваше си да загубя фон дьо тена и нощния си крем за лице. Можех дори да целуна Зулема. Стига да не ме беше страх, че ще превърна в стълб от сол.

Отворих външната врата и пуснах групата на Лудия Пади да влезе. Тъй като всички ми изглеждаха еднакво, никога не бях сигурна в точния им брой, но днес бяха четирима. Колата отвън беше натоварена с дълги и дебели греди — прословутите трегери! Като крещяха и се опитваха да ги подредят, за да ги внесат по-лесно, майсторите ги понесоха нагоре по стълбите, охлузвайки стените и съсипвайки подовите. Май щеше да се наложи да сменяме и паркета, но бях прекалено щастлива, за да се ядосвам.

Телефонирах на Антон.

— Те са тук! С трегерите! Докато говорим, вадят старите да ги сменят с нови! Оставят огромни дупки в стените!

Отсреща обаче беше пълна тишина. И пак тишина.

— Антон? Чуваш ли ме?

— О, добре те чух. Толкова съм щастлив, че ми прилошава.

През останалата част от деня седях в кабинета и се опитвах да пиша, докато строителите сновяха из къщата ми и крещяха, като се обръщаха един към друг със странни имена. Аз щастливо се усмихвах.

Когато Антон се върна от работа, крадешком се огледа и промълви:

— Тя още ли е тук? — имаше предвид Зулема.

— Излезе за целия ден, но момчетата са още тук.

— Господи. — Беше впечатлен. В редките моменти, когато се появяваха, гледаха да се измъкнат към четири часа.

— Имам предложение — казах аз. — Но няма да ти хареса.

Той ме изгледа внимателно.

— Тъй като са тук лично, хайде да си поговорим с тях. Ще има повече тежест, отколкото като си говорим по телефона. Трябва да ги наградим за добре свършената работа. Четох една статия на тема как да се справяме с персонала. След това нека ги сплашим да свършат работата. Нещо като играта добро ченге, лошо ченге. Какво ще кажеш?

— Аз мога да бъда доброто.

— Не.

— Да те вземат дяволите.

— Хайде, хайде. — Заведох го в предната стая, където момчетата седяха върху новите трегери и пиеха чай с по няколко супени лъжици захар.

— Мако, Бонзо, Томо, Спацо. — Поклатих учтиво глава в тяхна посока. (Не бях убедена, че това са истинските им имена.) Благодаря ви, че се върнахте и извадихте старите трегери. Наистина махнахте старите както трябва... Ако поставите и новите толкова ефикасно, ще бъдем много щастливи.

Тогава дръпнах Антон, който стоеше зад мен, и го избутах напред.

— Както знаете, момчета, трябваше да свършите тази работа преди повече от три седмици — каза твърдо той, но изглежда загуби самообладание. Поклати глава и продължи: — Моля ви момчета, тук наистина се побъркваме. Имаме и малко дете. Тъ, благодаря ви.

Тръгнахме си, а като затворихме вратата, стаята се взриви от кикот. Отново отворих вратата. Мако си търкаше очите и каза.

— Горките хора.

Насаме, Антон и аз си разменихме най-различни погледи и аз първа проговорих:

— Е, мисля, че всичко мина по-скоро добре.

Антон и аз бяхме в леглото. Беше едва осем часа, но вече лежахме в задната спалня, единствената стая в къщата, където стените бяха цели. Бяхме преместили телевизора преди три седмици и

повечето време прекарвахме тук. Тъй като нямаше на какво да седнем, лежахме в леглото.

Аз преглеждах каталога на „Джо Малоун“, като си представях, че живея сред тези страници, в чист, здравословен и безпращен свят. Антон гледаше някаква комедия, защото беше сключил договор с Клоуи Дру, която играеше младата екзотична героиня, а Ема маршируваше по жакетче и панталонки и любимите си розови чорапки, с които не се разделяше дори в леглото. Пълничките ѝ крачета изглеждаха като от дунапрен.

— Ема, приличаш на борците от цирка — Антон хвърли бегъл поглед към нея, вниманието му беше приковано главно към екрана. — Само ти липсват мустаци.

Ема имаше любими вещи — гаечният ключ, Джеси, къдравото куче, което Вив, Баз и Джес бяха ѝ подарили и което също се наричаше Джеси. Беше ги преместила от единия край на стаята в другия и ги беше подредила както тя си знаеше.

— Динки — каза тя.

Косатай бе пораснала странно — два дълги кичура отпред, а отзад беше къса, както и отгоре на главата. Изглеждаше като несклопно подобие на прическа от шестдесетте, но беше най-сладкото същество. Можех вечно да я гледам и да ѝ се възхищавам. Почаках, докато програмата на Антон свърши, преди да му покажа страницата в „Литературни новини“ за Джема. Гледах го, докато го четеше, изучавах лицето му, опитвайки се да отгатна отговора.

— Какво мислиш — попитах аз. — И моля те, не бъди толкова оптимистично настроен и не ми казвай, че нищо не означава.

— Добре — започна той, — малко е странно. Как е успяла да се добере до твоя агент и твоя издател?

Ако Антон, вечният оптимист, мислеше, че е странно, това означаваше катастрофа.

— Книгата не е за нас, каза Джоджо.

— Добре, това е хубаво. Не е като да те ръгнат с кол в окото.

— Но Джема е казала на Джоджо да ме поздрави. Всичко това... знам, че е нелогично, но се чувствам ужасно... страхувам се. Като че ли нещо чудовищно ще се случи.

— Какво например?

— Не знам. Струва ми се, че ще разруши всичко между нас.

— Между теб и мен? Тя не може да ни навреди.

— Кажи ми, че винаги ще ме обичаш и никога няма да ме оставиш.

Той ме погледна възможно най-сериозно.

— Но ти знаеш, че е така.

— Добре, кажи го.

— Лили, винаги ще те обичам и никога няма да те оставя.

Поклатих глава. Добре. Това би трябвало да ми помогне.

— Ще се почувстваш ли малко по-сигурна, ако се оженим?

Потреперих. Ако се оженехме, щяхме да пробудим всякакви стари спящи злини.

— Приемам го като отрицателен отговор. По-добре тогава да върна пръстена за двадесет хиляди, който купих от „Тифани“.

Ема бутна в лицето ми френския ключ. Той издрънча по зъбите ми.

— Лили, целувка!

Дарих ключа с гореща целувка.

Без някой да я е учил, Ема започна да нарича и Антон, и мен с малките ни имена. Това ни обезпокои сериозно, не очаквахме хората да си мислят, че сме чак толкова либерални. За да оправим нещата, решихме да се наричаме един друг мама и тати.

— Сега си донеси ключа и тати ще те целуне.

— Антон — поправи ме тя и се намръщи.

— Тати — настоях аз.

— Антон.

След като Антон целуна играчката, той оповести:

— Имам подарък за теб.

— Предполагам, не е въпросният пръстен от „Тифани“.

Той извади ръцете си изпод одеялото и ми показа чантичка с козметика от „Джо Малоун“. Да не се ядосвам за фон дьо тена, който дадох на Зулема.

— Антон, не можем да си го позволим, бедни сме.

— Да, но не винаги. Когато ни потръгне работата с Мики, ще имаме пари. А твоят процент пристигат в края на септември.

— Добре. — Вече се бях размекнала. — С цялата си кожа ти благодаря. Но защо ще ми даваш подарък?

— Трябва и ние да живеем по малко. И се надявам да се любиш с мен.

— Няма нужда да ми даваш подаръци, за да се любим — усмигнах се аз. Той ми се усмигна в отговор.

— Просто се обади следващите три пъти на строителите вместо мен — добавих. — И ще направя всичко каквото пожелаеш.

— Сделката е сключена.

ГЛАВА 26

Мина се още една седмица. И още една. Мако и момчетата продължиха да се явяват от време на време и винаги неочаквано — достатъчно, за да ни държат на ръба на надеждата, но не и толкова често, че да си помислим, че ремонтът скоро ще бъде завършен. Бяха извадили старите трегери, но почти нищо не бяха направили за инсталирането на новите.

Да имаш дупки в стената на спалнята през юли и август е дори приятно — но не когато септември е вече на прага и времето клони по-скоро към есен.

Всяка сутрин едва ме свърташе, докато не пристигнеше някой от тях, Антон ми звънеше по двадесет пъти на ден, за да разбере дали са се появили.

Избягнах повечето от телефонните си задължения, като много често се любех с Антон, а Зулема почти ме беше заменила — така че не бях принудена да слушам измислените извинения на майсторите, но според Антон те бяха основателни, Спацо си беше счупил китката, чичото на Мако беше починал, чичото на Бонзо също умрял, микробусът на Томо беше откраднат, а после и неговият чичо се спомина.

— Какво е това? — беснееше Антон. — Седмица на покойните чичовци?

Тогава, точно когато минаха няколко дена без ничий чичо да се пренесе в отвъдното, започна да вали дъжд, а новите трегери не можеха да се поставят, докато вали. Преди това четири седмици не капна и капка капка дъжд, но когато най-сетне имаме нужда от сухо време, заваля.

Сякаш изплувах от морските дълбини.

С голямо усилие се събудих. Ема плачеше за четвърти път. Беше наистина тежка нощ, дори и по стандартите на Ема.

— Аз ще отида — каза Антон.

— Благодаря.

Отново потънах в тежък сън. Тогава някой ме разтърси и се почувствах като умиращ, който се опитва да дойде в съзнание. Беше Антон.

— Сигурно е болна, повърна.

— Смени ѝ дрехите и чаршафите.

Само две секунди по-късно отново ме измъкнаха от дъното на океана.

— Извинявай, скъпа, тя иска теб.

Трябва да се събудя, трябва, трябва.

Наложих си да стана от леглото, беше непосилно, но успях и отидох да видя Ема. Лицето ѝ беше много червено, стаята ѝ миришеше на болен човек.

— Лили! — Тя се разтрепери, като ме видя, сякаш не бяха изминали и петдесет минути от последния път, когато бяхме заедно.

Повдигнах я до мен, беше толкова топла. Рядко се разболяваше. Бе здрава и силна, падаше и понасяше удари, които другите деца не можеха да издържат, после само накуцваше и отново се изправяше. Даже се подиграваше на другарчетата си, ако плачеха, когато се удареха. Смееше им се, свиваше пръстчетата си и си закриваше очите, „Буу, хуу“, имитираше плача им. (Опитвах се да я накарам да не го прави, защото на другите майки не им беше никак приятно.)

— Хайде да ти премерим температурата.

Температурата под мишниците беше 36,5°, в ухото 36,6°, оралната 36,8°, ректалната — извинявай миличко — 36,7°. Без значение къде я мерех, ясно беше, че е здрава.

Проверих да не се е изприщила, повдигнах вратлето ѝ да видя да не се е схванала.

— Ой — изпъшка тя. Това ме разтревожи и аз проверих няколко пъти, докато тя започна да се смее.

— Добре си — отвърнах ѝ аз. — Хайде да спиш. Утре трябва да пиша книга.

Тя си сложи ръката пред очите и запя:

— Виждам те.

— Скъпа, четири и петнадесет сутринта е, наистина е ужасно късно!

Седнах в люлеещия се стол, надявайки се да я приспя. За мое огромно учудване една глава се показва в прозореца на спалнята.

Мъжът изглеждаше към 45 години. Мина известно време, преди да разбере, че това е крадец. Винаги съм смятала, че крадците са млади. Разбира се, беше се изкатерил по скелето отвън. Спогледахме се, замръзнали от изненада.

— Няма защо да си даваш труда — обърнах се към него. — Нямаме нищо.

Той не се помръдна.

— Гледачката ни от Венецуела отказа да живее тук — викнах аз, държейки здраво Ема. Тя предпочита да живее в Крикълууд с мъж, когото почти не познава. Казва се Блъджърс. Имах скъп нощен крем, но ми го взе, имам предвид детегледачката. Сега всичко е в Крикълууд.

Изчаках да осмисли чутото и когато погледнах отново, крадецът си беше отишъл така тихо, както беше дошъл. Върнах се обратно в спалнята и разказах на Антон какво се бе случило.

— Това направо е отвратително — беше коментарът му. — Ще говоря с Мако сутринта.

Верен на думата си, Антон му се обади окончателно вбесен.

— Добро утро, Мако. Има ли някакъв шанс да те видя днес, теб или колегите ти? Не! И защо, интересно? Смърт в семейството? Не ми кавай, остави ме да отгатна. Кучето ти? Твоят четиринадесети братовчед? О, баща ти? Това трябва да е третият път за този месец. Още една смърт, а? — Антон се умълча, продължи да слуша, после измърмори нещо и затвори.

— По дяволите.

— Какво?

— Бащата на Мако наистина е умрял. Те никога няма да се върнат.

Бях отчаяна. Не можех да виня Джема, но незнайно защо се сетих за нея.

След няколко часа се случи нещо, което ме накара да забравя за Джема: Таня Тийл ми изпрати изданието на „Кристално чиста“. Беше толкова хубаво, много впечатляващо. На корицата беше нарисувана с темпера красива жена на виолетов фон. Напомняше корицата на „Церовете на Мими“, но забелязах, че има разлика в тоновете. Жената от корицата на „Церовете на Мими“ имаше сини очи. А тази на „Кристално чиста“ — зелени. Жената от „Церовете на Мими“ носеше

ботуши, които се закопчаваха, а тази на „Кристално чиста“ — обувки. В различни нюанси.

Щяха да я пуснат в продажба след два месеца, на 25 октомври, но от утре я тестваха по летищата.

„Успех, книжле“, пожелах и целунах томчето в стремежа си да го предпазя от черната магия на Джема.

Обещах си, ако оживея след умората от нощта, да я занеса на Ирина. Животът на тази жена се бе променил. Беше се запознала с украински „бизнесмен“ на име Василий, който я измъкна от стария Госпел Оук и я настани в служебен апартамент в Сейнт Джон Ууд. Беше луд по нея. Тя все още работеше на половин ден, заради любовта си към „Клиник“, а не защото имаше нужда от пари.

— Мисля, че ако трябва живея без мостри за кузметика, направо умра.

Тя драматично се тупна по гърдите и после си мацна още червило.

Вече я бях посетила в новия ѝ дом — обширен апартамент с три спални в един хубав блок, който имаше и черен вход. Зелени клони засенчваха прозорците на втория етаж и макар да принадлежеше на рускиня, любовница на украински гангстер, домът имаше почтен вид. Беше малко лъскав за моя вкус, но общо взето много приятен. Най-вече се възхищавах от липсата на прах.

ГЛАВА 27

Изпратихме цветя за погребението на бащата на Мако и последният изглежда ни прости, тъй като следващия понеделник четирима от майсторите се появиха. Даваха вид, че ще свършат работа и трегерите ще бъдат инсталирани, когато Бонзо се завъртя без да иска и удари с тръбата пъстрия витраж на овалното прозорче над вратата, което се пръсна на парчета.

Бях изтърпяла безконечни дискусии с детегледачката, която прекаляваше с биберона за Ема, след което се скривах в банята, четейки вестник „Сън“ или учех момичето си как да ругае на ирландски, и нито веднъж не се бях оплакала. Но изящният витраж беше стар, красив и незаменим.

Цялото чакане, разочарованието и ужасът, че къщата никога няма да се оправи ми дойдоха в повече и аз се разридах с пълна сила пред очите на Бонзо, Мако и Томо.

Изтощителните седмици, безпаричието, тревогите около книгата, която не можех да довърша, ужасът какво ще причини Джема на семейство ми се изляха като водопад от моите очи.

Най-накрая Томо, най-мекосърдечният от всички, подхвана:

— Вижте сега...

В отговор на моите критики Бонзо си тръгна. После се върна наперен и сърдито повика колегите си, които се повлякоха подире му като стадо овце. Изминаха два дни, от тях ни вест, ни кост, и аз почувствах, че откачам.

Всеки път, когато възникнеше проблем, си мислех за Джема.

Струваше ми се, че притежава магически дарби. И то от лошите. Тя беше като Дарт Вейдър за Люк Скайуокър и като Волдемор за Хари Потър, чувствах, че убива всичко добро в моя живот.

Опитах се да споделя с Антон, но той, въпреки че беше чувствителен на тази тема, възрази, че Джема нямала нищо общо.

— И на мен ми иде да се гръмна. Дори Далай Лама би се побъркал в тази къща.

Мислехме да наемем нов екип, за да се свърши работата, но нямахме пари и нямаше и да имаме, докато не получех процента си в

края на септември. Антон бе твърде депресиран, за да се любим, и аз дадох на Зулема всичката козметика, която притежавах, с изключение на чантичката от „Джо Малоун“, но накрая не ми остана избор, освен да звънна на Мако и да помоля да се върне с Бонзо.

— Ти много го обиди — отговори Мако. — Както и аз се почувствах обиден, когато твоят любовник, с когото живееш, се подигра със смъртта на моя единствен баща.

— Извинявай, не съм искала да го оскърбя.

— Той е много чувствителен.

— Наистина съжалявам.

— Ще говоря с него и ще видя какво мога да направя.

Телефонът звънна. Беше Таня Тийл. Говореше бързо, с тънък гласец.

— Лили, имам добри новини. Реших да поправа корицата на „Кристално чиста“. Прекалено много прилича на „Церовете на Мими“. Направила съм нова и ти я пращам за одобрение.

— Хубаво.

— Наистина е по-хубава. Не бих искала да я объркват с „Церовете на Мими“.

— Добре ли си, Таня?

— Добре — отговори тя, — много добре. Но трябва бързо да я прегледаш и одобриш. Трябва днес да влезе за печат. Няма да пропусна нашата среща в кръчмата. Всеки момент корицата ще е при теб. Звънни ми, ако не ти я изпратят.

След половин час новата корица пристигна. Беше кафява и малко неясна, но имаше сериозен вид. Съвсем различна от предишната, но много по-подходяща за книгата. Хареса ми. Звъннах на Таня, която още говореше като картечница.

— Хареса ли ти? Добре, чудесно. Няма значение, че предварителните копия, които се продават по летищата, са с виолетова корица. Когато книгата излезе на бял свят, ще бъде с тази корица, която виждаш сега.

— Сигурна ли си, че всичко е наред?

— Да, всичко върви чудесно.

Нещо се мътеше.

Явно беше ден на „Долкин Емери“, тъй като Отали, пиарката на издателството, също се обади.

— Страхотни новини! „Илевенсес“ те искат.

„Илевенсес“ беше дневно телевизионно шоу. Давах го от десет и половина до обяд и го водеха две жени, които очебийно се мразеха и се отнасяха една към друга с подчертана любезност. Беше много популярно.

— Знам, че „Кристално чиста“ не е излязла, но това е националната телевизия. Прекалено добър шанс, за да го оставиш да ти се изплъзне.

— Кога искаш да отида?

— В петък.

Вдругиден. Не можех да си поема дъх от страх. Пълна бъркотия. Отново си помислих за Джема, ако тя трябваше да се представи в шоуто, щеше да изглежда страхотно. Джема имаше модни костюми, блестяща и гъста коса, високи токчета и винаги беше изключително елегантна.

През повечето време аз не изглеждах особено добре, а сега външният ми вид беше особено отчайващ.

— Чудесно — казах аз и звъннах на Антон.

— Ще участвам в „Илевенсес“ в петък. — Вече почти крещях. — Националната телевизия, по дяволите! — Просто се мразех. Нямах дрехи. Все още не бях последвала примера на Бърт Рейнолдс и направо не се понасях.

— Вече го каза. Хайде да пазаруваме.

— Антон, иска ми се да си по-практичен. Имам нужда само от помощта ти.

— Ще се срещнем под часовника на „Селфриджис“. (Селфриджис — голям магазин в Лондон. — Б. пр.)

— Не можем да пазаруваме от там. **НЯМАМЕ ПАРИ.**

— Имаме кредитни карти.

— А ЕМА?

— Ще се обадя на Зулема по мобилния и ще я помоля да остане до по-късно.

— **ТЯ ЩЕ ТЕ ПОБЪРКА.**

— Много важно.

Толкова беше спокоен, че и мен увлече.

— Селфриджис — повтори той. — След един час ще бъдеш в пълно бойно снаряжение.

— Антон — опитах се да поема малко въздух и да го задържа. — Наистина нямаме пари.

— Нали имаме две кредитни карти. Още не сме ги изразходвали. Не знам за теб, но аз никога не се чувствам добре с кредитна карта, която не си е изчерпала лимита. Все едно съм оставил отворено кранчето на газта.

Той вече ме чакаше, а лицето ми беше като буреносен облак. Тръгнахме заедно.

— Хайде, имам нужда от черни панталони и някаква блуза. И по възможност най-евтините.

— Не. — Той се спря и накара и мен да спра. — Не. Нека се позабавляваме. Заслужаваш го.

— Да отидем на партера. Там цените са разумни.

— Не. Ще отидем на неразумния втори етаж. Там са хубавите дрехи.

Поех си дъх. После още веднъж. Предадох се. Обхващаше ме истинска еуфория. Той се грижеше за мен, затова не изпитах вина. Не се чувствах отговорна, а лека и въздушна.

— Лили, помни, не сме тук да стоим дълго, а да се забавляваме.

— Добре, води ме.

На втория етаж Антон започна да разглежда дрехите, да ги сваля от закачалките и да ги мята на рамото си. Избираше неща, които никога не бих забелязала, и въпреки това някои от тях ставаха за носене, а други ме изненадваха с екстравагантната си кройка. Сякаш бе метафора на живота ми с Антон. Той разширяваше кръгозора, караше ме да видя живота от друг ъгъл, дори и облеклото си. За отрицателно време беше намерил консултант и двамата ме обличаха в хубави дрехи.

Накара ме да пробвам хиляди неща — къси кожени поли („Защото имаш красиви крака, Лили“), черна, женствена рокля с деколте („Имаш прекрасна кожа, Лили“).

Опитах да бъда много личности едновременно. Бях рок звезда, елегантна френска филмова актриса, строга библиотекарка. Мрачното

ми настроение се разсея, смеех се и се забавлявах. Антон беше страхотен, мъж на големите жестове, с екстравагантност и визия.

Откакто започнахме да се срещаме, той редовно ми носеше подаръци — неща, които никога не бих се осмелила да си купя. Като чантичката от „Джо Малоун“, за която бях чела в едно списание и си мечтаех за нея, както шестгодишно момиченце си бленува розов велосипед. Рядко пътувах. Всъщност нямах нужда от тази малка и прекрасна чанта, но той беше наистина незаменим в дребните детайли и беше забелязал, че искам точно такава и въпреки че го умолявах да не харчи пари, подаръкът толкова ми харесваше, че спях с чантата. Не бих я дала дори на Зулема.

Глезеше ме, носеше дрехите в пробната. Забрани ми да гледам цената.

— Ще затворя вратата на пробната само ако ми обещаеш, че няма да гледаш етикетите.

След като повече от час пробвах хубави неща, реших в полза на черни панталони със зашеметяваща кройка и странно скроена блуза, която показваше раменете ми. Антон ме убеди да купя една от късите кожени поли и прилепналата кашмирена рокля.

— Мога ли да нося панталоните и блузата сега? — попитах.

В сравнение с всички тези хубави неща дрехите, с които бях облечена, изглеждаха стари и невзрачни. След като бях изтърпяла месеци сред прах и неудобства, жадувах за блестящи и нови неща.

— Можеш да правиш каквото пожелаеш.

Антон отиде на касата да плати и от изпълнените с копнеж лица на момичетата разбрах, че си мислят, че той е страхотен бизнесмен, а аз негова глезла. Ако само знаеха, че и аз, и той се молахме картите ни да не са минали определения лимит.

Но лимитът не беше изчерпан и роклята, полата и ужасните стари дрехи бяха опаковани. Като се отдалечихме от касата, Антон каза:

— Да вървим за обувки.

— Какви обувки, не предизвиквай съдбата.

— Няма нужда да я предизвикваме, тя е с нас.

Такъв си беше Антон. Когато е в добро настроение, животът с него е страхотен. Бях доволна, че бяхме заедно. Не му отне дълго да

намери перфектните обувки — всъщност боти. Обух ги и те изглеждаха чудесни.

Антон ме погледна и заключи:

— Твои са.

— Но те са на Джими Чу. Дори не искам да знам колко струват.

— Ти си преуспял автор, чиито книги се продават много добре. Заслужаваш тези боти.

— Добре — не можах да сдържа истеричния си смях. — Защо не, по дяволите?

— Искаш ли да ги obuеш сега?

— Да. А какво да направя с косата си?

— Бланейд ти е записала час за утре сутринта в моден салон в Сохо.

Бланейд беше асистентката им с Мики.

— Според нея всички модели ходели там. Не ти е записала час за трансплантация на фоликули. Това не го правят. Но ще ти направят прическа, каквато ти пожелаеш.

— Да има обем — добавих страхливо.

— Да, с обем, и аз казах така.

— А ноктите ми? Не мога сама да се лакирам. Цялата се изпоплесквам.

— Мога да помоля Бланейд да ти намери маникюрист. Или аз ще те лакирам.

— Ти, Антон Каролан?

— Да, аз, на младини рисувах играчки войници много прецизно. Тогава го смятах за педалска работа, но знаех, че един ден ще ми трябва. Изрисувах си микробуса с известни анимационни герои. Бях си счупил крака и не можех да ходя, вместо това рисувах. Аз ще ти лакирам ноктите.

— Чудесно.

Покупката на ботите мина без драми — такъв страхотен ден — но стана време да си ходим. Като стигнахме партера, минахме през отдела за козметика, където ни пресрещна едно момиче, което ни попита дали не искаме да разгледаме гримове. Забързах навън. Бях ужасена от тези жени, които в други случаи дори не биха ме забелязали.

— Лили — повика ме Антон. — Защо не пробваш да те гримират?

Категорично поклатих глава и само с устни прошепнах „НЕ“.

— Върни се — каза той. — Ела да видиш какво ще ти каже Руби.

Въпреки че не исках, седнах на високия въртящ се стол, където с памуче ми почистиха лицето, докато минувачите ме зяпах.

— Имате хубава кожа — каза Руби.

— Нали, страхотна е — възкликна Антон. — Дължи го до голяма степен на мен. Аз ѝ купувам козметиката.

— Какви марки ползвате обикновено?

— „Джо Малоун“ — отговори Антон. — „Перспективс“ и „Клиник“. Всъщност не аз ѝ купувам продуктите на „Клиник“. Получава ги безплатно от една нейна приятелка на име Ирина.

— Ще поставя лека основа — предложи Руби.

— Добре — въздъхнах аз. Каквато и да е основата, лека или тежка, беше добре дошла. Да седиш в „Селфриджис“ с негримирано лице беше някак си невъзпитано. По закона за всеобщата гадост явно щях да срещна някой познат. Джема мина набързо през главата ми, въпреки че живееше в Дъблин.

Руби си вършеше работата, докато Антон не спираше да пита:

— Какво е това розовото? Какво правите, че очната линия да стане толкова тънка?

И когато тя приключи, изглеждах далеч по-добре.

— Хубава си, скъпа — усмихна ми се Антон и после обясни на Руби:

— Тя ще участва в „Илевенсис“ в петък сутринта, сигурно ще бъде с тази блуза. Имате ли нещо, което да направи раменете ѝ блестящи?

Руби измъкна блестяща пудра и, докосна раменете ми с дебела четка за грим.

— Трябва да вземем това — реши Антон. — Розовият грим и тънката очна линия, за да може Лили да си ги сложи в къщи сама. — После се обърна към мен: — Това е инвестиция.

Погледнах го. Каква ти инвестиция, но в момента не ме беше грижа.

— Харесва ли ти нещо друго?

— Може би основата — отговорих колебливо. — И ми харесва червилото.

— Значи и тях — нареди Антон на Руби. — И естествено спиралата за мигли.

— След всичко, което направи за теб — прошепна ми Антон, докато Руби вече опаковаше избраната козметика — ще бъде престъпление да не купим нищо.

Преди да залепи пликчето, Руби пхна в него няколко безплатни мостри.

— Страхотно — възкликна Антон. — Толкова мило от ваша страна.

— О! — Руби изглеждаше изненадана от неподправената му признателност.

— Ще ви дам още няколко. — Тя взе още няколко, прибави ги към останалите и аз се усмихнах на себе си.

Антон не прибягваше до хитрости и се радвах, че хората го харесват. Той непрекъснато флиртуваше, но никога натрапчиво или досадно.

После Руби ни подаде блестящата торбичка и ние напуснахме магазина.

Бях в прекрасно настроение, весела от пазаруването, от хубавия си външен вид, от новите ми блестящи дрехи и лице, по които нямаше прах.

— Не искам да се връщам вкъщи.

— Много хубаво, защото няма да направиш нищо подобно, нали Зулема е у дома? Двамата с теб отиваме по живот.

Заведе ме в един частен клуб в Сохо, където изглежда познаваше всички. Седнахме в отдалечено облицовано с кожа сепаре, дискретно изолирани от другите. Антон не ме попита какво ще пия, нямаше съмнение, че ще бъде шампанско. Седях с новите си дрехи и красиво лице и за кратко забравих и разрушената ни къща, пода, който скърцаше от разпиляната захар, и постоянното невидимо, но страховито присъствие на Джема.

Почувствах се страхотно, красива и лудо влюбена.

Известният фризьор в Сохо придаде обем на косата ми и тя стана много хубава. Антон свърши чудесна работа, като ми лакира ноктите, а

новите ми дрехи и боти изглеждаха перфектно.

В последната минута разбрах причината за моето участие в програмата „Илевенсис“ — темата бе за нападения и обири. Въобще не ги беше грижа за книгите ми, единствено се интересуваха колко зле съм пострадала.

— Лежахте ли в болница? — една от състрадателните водещи се обърна към мен с изкуствено загрижен тон.

— Не.

— Не? О, Господи — беше силно разочарована, но след като споделих колко съм се бояла да не пометна, сякаш се поразвесели.

По-късно по телефона ми се обадиха Вив, Баз и Джез, които ми казаха, че се гордеят с мен, ала коментарът на Деби беше:

— Знам, че нямате пари, но нужно ли беше да носиш парцали?

Повод за забележката беше страхотната ми нова блуза.

— Ха-ха-ха — чух престорения й смях.

ГЛАВА 28

Септември беше месец на възход и падение, ако говорим за финансите ни.

Антон и Мики прекараха по-голямата част от лятото в работа — сключиха предварителен договор за сценарий, финансиран от три отделни източника, и договори със сексапилната актриса Клои Дру и изгряващата режисьорка Сърета Павел.

Беше сделка, която щеше да изправи на крака „Ай-Кон“, всичко изглеждаше наред, договорите бяха готови за подписване, когато сценарият привлече вниманието на Холивуд. Докато се усетят, американските акули го откупиха и цялата сделка рухна като къщичка от карти. Антон изпадна в мрачна депресия.

Да гледам отчаянието му наистина бе ужасяващо, защото той беше вечният оптимист. Но прекалено много от начинанията му бяха пропаднали. Оплакваше се какъв е неудачник, как ни е провалил двете с Ема и как било време да се захване с друга работа.

— Мога да стана барман — каза той, седнал в леглото. — Или пчелар.

Все пак имаше и положителна страна. Мрачното му отчаяние като че ли повлия на майсторите. Без дори да ги подканяме, поставиха четирите трегера и дори измазаха най-голямата спалня.

Цялата седмица Антон не беше на работа.

— Направо не ми се излиза — мърмореше той. — Толкова е трудно да намериш добър сценарий, това беше големият ни шанс. Имам чувството, че никога няма да ни потръгне.

Прекарваше много време с Ема. По някакъв начин бе успял да разкара Зулема за седмицата. Подозирах, но не го попитах, вероятно й беше платил, за да не идва.

Антон стоеше на вратата на моя кабинет и ме гледаше как пиша. Лицето му изразяваше противоречиви емоции.

— Толкова много работиш — каза той и после извика:

— Ема, къде си?

Ема влезе, облечена в гащеризон на сини и червени хоризонтални черти.

Антон я погледна нежно.

— Приличаш на унгарски щангист — засмя се той и след това добави: — От 1953 година.

Чувствах, че вече се оправя.

Въпреки това никога не се върна напълно към старата си работа.

Многократно коментираше колко усилено работя, как парите, които влизат вкъщи, ги печеля аз, и как без мен нямало да имаме нищо.

Това ме плашеше, тъй като дори и в този момент всичките доходи да идваха от моята работа, не бях убедена, че ситуацията ще продължи вечно. Мъчех се да вдъхна увереност на Антон и подкрепях идеите му с цялата си енергия, за да започне да печели достатъчно, че да се почувстваме сигурни. Не ме радваше съзнанието, че всичко — от къщата до храната — зависеше изцяло от мен.

През последния ден на месец септември пристигна моят първи чек с процента за „Церовете на Мими“. Абсурдно голямата сума — сто и петдесет хиляди лири — изглеждаше като шега. Разплаках се от гордост. Взех томчето от прашната етежерка и се загледах във всички тези думи, чийто резултат бяха парите, които гарантираха нашата къща... Всичко беше чудо, от нещастното започване на книгата до невероятния ѝ успех.

Антон ме снима как държа чека — сякаш бях спечелила от лотарията — после го целунах за сбогом, тъй като по-голямата част от парите вече бяха определени за нещо. За банката, за майсторите, за кредитните карти...

— Само ти и аз можем да имаме чек за сто и петдесет хиляди и два дни по-късно да останем без почти нищо — оплаках се на Антон.

— Но ги похарчихме за хубави неща — възрази той. — Виж, ние сме отговорни възрастни хора. Нали платихме първата вноска за къщата в банката. Сега няма да си я вземат обратно.

Потреперих. Мразех такива шеги.

— Съжалявам — извини ми се той. — Безгрижието на младостта.

— А следващата вноска е...

— На 13-ти ноември, когато ще подпишеш твоя нов договор с „Долкин Емери“.

Той замълча и аз почувствах, че отново изпада в мрачно настроение. Не, не и днес. Не когато наистина имахме причина да сме весели.

— Мразя, че всичко е на твой гръб — думите му звучаха нещастно.

— Недей — помолих го. — Поне днес не мисли така. Почини си поне един ден от тези мисли.

— Потисната съм — Миранда Йнглънд се обаждаше по телефона.

— Хормони — успокоих я аз. — Случва се, когато си бременна.

— Не са хормони. Това е проклетият Амазон. Току-що бях в Интернет. Не знам защо го правя. Последната ми книга е получила средно три и половина звезди. Предишната имаше пет. И отзивите от читателите са толкова неприятни.

— О, Боже — възкликнах аз. — Понякога наистина могат да бъдат ужасни.

— Ти няма за какво да се тревожиш — продължи тя весело. Погледнах за „Церовете на Мими“. Явно им е любимата. Почти всеки отзив ти дава пет звезди. Биха ти дали шест, ако можеха.

Не трябваше да го правя.

След като приключих разговора, погледнах в Амазон отзивите за „Церовете на Мими“ и прекарах няколко щастливи мига, разглеждайки страница след страница, виждайки петте звезди, с които бе оценен романът.

Но гордостта предшества падението. Вместо да спра, се почудих дали някой е написал нещо за „Кристално чиста“. Въпреки че нямаше да излезе преди края на октомври, пробните екземпляри бяха вече готови и се разпространяваха по летищата.

Написах „Кристално чиста“ и бях развълнувана да открия, че вече има рецензии. Само три. Но това беше началото.

Тогава видях заглавието на първия отзив и едва не ми прилоша. Читателка от Дарлингтън го беше озаглавила „Жалка работа“. Беше ми дала само една от петте възможни звезди. Е, поне една, утеших се, сбърчила вежди. И започнах да чета.

Единствената причина, поради която съм оценила тази книга с една звезда е, че нулата не съществува като оценка.

Боже.

Напиках се от смях, като четох „Церовете на Мими“, но в тази торба с гадости няма нищо забавно. Купих книгата на летището, защото възнамерявах да прекарам една седмица на слънце и съжалявам, че не похарчих парите, за да си взема новото издание на „Секс на плажа“ вместо нея.

О, Господи. С разтуптяно сърце се насочих към следващото изказване, надявайки се, че ще е по-приятно. Оценката беше две звезди.

Отзив от читателка от Норфолк

Бях потисната и не бях излизала от къщи почти шест месеца, преди да прочета „Церовете на Мими“. Толкова ми повдигна духа, че отново се върнах в групата за лечение на наднорменото тегло. Представете ли си радостта ми, когато разбрах, че Лили Райт има нова книга. Помолих съседката си да ми я купи от летището, защото отиде да посети майка си в Джърси. Надявах се, че ще се почувствам достатъчно добре, за да си потърся работа на половин ден след като я прочета. Вие прочетохте ли я? Невероятно депресираща. Едва не ме върна в старото ми състояние. Давам оценка две звезди, защото, въпреки че книгата не ми достави очакваното удоволствие, се Смятам за готин човек.

Следващият отзив беше също две звезди.

Исклучително разочарован — от запален читател от северозапад
Достави ми огромно удоволствие да чета „Церовете на Мими“, въпреки че не е точно по моя вкус. (Голям фен съм на Джоан Харис, Себастиана Фокс и Луи де Берниер). Трябва да призная, че очаквах с нетърпение да прочета новата книга на Лили Райт, тъй като „Церовете на Мими“ беше хубав роман. Когато я видях на летището (на път за Флоренция, за да се насладя на изкуството през уикенда), я купих.

Надеждите ми не се оправдаха. „Кристално чиста“ не е хубава книга и няма никакъв смисъл да я сравнявам с първата. Заслужава само една звезда, но аз давам две.

— Антон — извиках аз — АНТОНННННН!

Препускайки — почти пързаяйки се върху захарта, той мълниеносно пристигна. Показах му отзивите.

— Какво ще стане, ако никой не хареса „Кристално чиста“? — попитах аз. — Ако никой не я купи? „Долкин Емери“ няма да подпишат нов договор и ще бъдем разорени. Изглежда, че новата ми книга нищо не струва.

— Спокойно — отговори той. — И „Церовете на Мими“ имаше лоши отзиви.

— Но само от стари смрадливци, не от истински читатели.

Сега разбрах защо Таня говореше така странно и неспокойно за корицата. Тревожеше се, че читателите ще очакват втора книга като „Церовете на Мими“ — както тримата тук явно се бяха изказали. Обзе ме страх, усетих метален вкус в устата си.

Това по никой начин не можеше да е черната магия на Джема, освен ако не беше написала сама трите рецензии — но хвърлих вината върху нея.

— „Кристално чиста“ трябва да се хареса — не спирах да бърборя на Антон. — В противен случай „Долкин Емери“ няма да подпишат с мен нов договор и няма да имаме достатъчно пари да платим следващата вноска за къщата.

Да загубим къщата! Направо ми настръхна косата. Не можех да си представя нещо по-лошо.

Антон спокойно започна да ми обяснява:

— „Кристално чиста“ е страхотна книга. „Долкин Емери“ правят масова рекламна кампания. Ще пожъне голям успех. Издателството каза, че това ще бъде книга номер едно по коледа. След един месец Джоджо ще отиде при тях и те ще ти предложат нов договор с огромен аванс.

Всичко ще бъде чудесно. Всичко е чудесно.

ЧАСТ ТРЕТА

ДЖОДЖО

От деня, в който Олга и Ричи хванаха Джоджо и Марк да обядват заедно в „При Антонио“, Джоджо се тревожеше, че всички в агенцията знаят. Но като изключим, че Дългия Боб от време на време я гледаше особено, никой друг не се отнасяше към нея различно.

Всъщност, без дори да ги моли, и Дан Суон, и Джослин Форсайт я увериха, че когато през ноември дойде време да се избира нов съдружник, тя ще получи подкрепата им. Убедена, че Марк също ще гласува за нея, ѝ трябваше само още един глас и се чудеше към кого да се обърне.

Джим Суийтмън? Защо дори да си дава труда да опитва? Отношенията им бяха обтегнати от месеци, откакто Каси Ейвъри дойде в кантората. А и той от отдавна беше в един отбор с Ричи Гант. Но умните момичета никога не са злопаметни, така че Джоджо не виждаше нищо лошо в това да бъде мила с Джим. Разбира се, не прекалено, защото щеше да изглежда подозрително, нали така?

Олга Фишър? Въпреки че я беше видяла да обядва с Ричи Гант, Джоджо реши, че няма да изгуби, ако действа и на този фронт. Затова ѝ купи видеокасата за размножителните навици на кралския пингвин, без да прави забележки за женската солидарност. А Никлът и Кам в Единбург? Естествено, често се бе срещала с тях, но не бяха близки. Не идваха често в Лондон и когато го стореха, оставаха само колкото беше необходимо, за да кажат на всички колко мразят този град.

— Защо — мърмореха те, — не може тези проклети срещи да се правят в Единбург?

Бяха странна двойка. Никлът беше буен брадат мъж на четиридесет и няколко, а Кам — невероятно блед келт с пастелносини очи и среднодълга кестенява коса, склонен към изтънчени, но язвителни забележки.

Джоджо се опита да ги привлече на своя страна един петък след поредната среща.

— Здравейте, Никлът, аз...

— Мразя го този Лондон — оплака се Никлътс. — Пълен е с превозни средства...

— ... и англичани — завършиха в един глас с Кам.

— Хайде Кам, да вдигаме гълъбите.

— Да, но... — започна Джоджо, не знаейки как да ги заговори.

Никлътс ѝ хвърли гневен поглед, а Кам се вторачи в нея с бебешкосините си очи.

— Трябва да хванем полета си.

— Извинявайте, аз... ами, желая ви приятен полет.

Преди следващото им посещение в лондонския клон, Джоджо им изпрати имейл, за да им предложи да обядват заедно — но без резултат. Освен ако нямало непреодолими обстоятелства, заяви Никлътс, имали навика да хващат влака за Единбург в три и тридесет. Очевидно Джоджо не можеше да се причисли към непреодолимите обстоятелства.

Дявол да го вземе, рече си тя. Тия двамата се изплъзват като живак. Имаше само едно решение. Малко крайно, наистина, но май единствената възможност да проведат нормален разговор бе да ги посети.

Не че беше чак такъв проблем. Беше чувала, че Единбург е красив град и навярно Марк също щеше да си намери причина да отскочи дотам...

Но се оказа трудно да намери пролука. Кам замина на почивка за цели три седмици през септември, после Джоджо трябваше да присъства на Панаира на книгата във Франкфурт, след това Никлътс изчезна за две седмици. Накрая се уговориха да се срещнат в края на октомври, по-малко от четири седмици преди Джослин да се оттегли. Джоджо не беше доволна, че ще замине толкова късно, но от друга страна, така беше по-добре. Щяха да се сетят за нея по време на гласуването.

Отлетяха с Марк невероятно рано една петъчна сутрин, тя имаше среща с Никлътс и Кам преди обяд, Марк щеше да ги посети следобед, после... приятен уикенд в хубав хотел. Чудесно!

В самолета попита Марк:

— Ще ми дадеш ли съвет?

— Каквото и да правиш, не се дръж покровителствено. Те са малко... как да кажа... докачливи по отношение на второстепенното си

положение. Особено след като вършат огромно количество работа. Шотландия изглежда има диспропорционално голям брой продаваеми писатели. Покажи У-В-А-Ж-Е-Н-И-Е.

— Ясно.

Марк отиде да се регистрира в хотела, а Джоджо взе такси до главната квартира на „Липмън Хай“ в Единбург — постройка от сив камък на криволичеца старинна улица. Джоджо се влюби в нея. Никлът и Кам я приветстваха с учтиви, но не и възторжени думи. Но тя сякаш грееше. Щастлива беше да е тук. Всичко беше тъй древно.

Представиха я на още седмина други служители и ѝ показаха кантората, малката заседателна зала, дори и помещението за хранене.

— Тук аз и Никлът притопляме на микровълновата печка купичките си с юфка за обед.

— Тъй е — избоботи Никлът. — Или скромните си сандвичи.

Джоджо не знаеше дали да се засмее. По-добре не, реши накрая тя.

След като се върнаха в кабинета на Никлът, той каза:

— Но ти не си изминала целия този път само да се възхитиш на сградата ни. С какво можем да ти помогнем, Джоджо?

Да се преструва, че това е посещение на любезност, щеше да е непочтено. Радваше я идеята, че са така прями.

— Приятели, вие имате нещо, което аз искам.

— Ох, аз съм мъж с щастлив брак — отвърна Никлът.

— А на мен ми е минало времето — добави Кам.

— Дявол да го вземе — Джоджо щракна с пръсти. — Ударих на камък!

— Както и да е — провлечено заговори Никлът. — Едно птиченце ни каза, че се задяваш с нашия управляващ мениджър.

Джоджо почервения. Не го беше очаквала. Нима всички съдружници знаеха?

— Кое птиченце? Я да позная.

— Онзи пъпчив младок, Ричи Гант.

Тя вдигна рамене в опит да прикрие гнева си.

— Какво мога да кажа?

— И същият този Марк Ейвъри ще ни навести днес. — Никлът се обърна към Кам с престорена изненада. — Не е ли истинско

съвпадение, Камърън? И двамата да дойдат в Единбург в един и същи ден?

— Вярно, Никлърс, какво съвпадение.

— Но са дошли с различни полети, разбира се.

— Естествено — съгласи се Кам и се обърна към Джоджо. —

Нали?

Тя се насили да се засмее.

— Е, хванахте ме.

Боже, тия двамата бяха корави като кремък.

— Спокойно, кукло — измърка Никлърс. — Изкарай си мръсния уикенд. Къде сте отседнали? На някое луксозно местенце? В Балморал?

Джоджо поклати глава. Искаше й се да бяха отишли в някой второразреден хотел с единични легла и обща баня в дъното на коридора. Сега излизаше, че е организирала срещата си с тях покрай малката си любовна ваканция, а тия двамата бяха твърде докачливи.

— Не харесваме Ричи Гант — продължи апатично Никлърс. — Нали, Кам?

— Да — съгласи се Кам, — прилича на хиена.

— Бих казал, че е противен.

— Отвратителен.

— Чудовищен.

— Идвал е да ви посети, така ли?

— О, да. Преди месеци, веднага щом старият Джок обяви, че ще се оттегли.

Трябва да му се признае на малкия мизерник, че не пропуска възможност.

Продължавай да се усмихваш, каза си тя. Нямаше какво друго да направи. И се постарай да не се държиш покровителствено. Покажи У-В-А-Ж-Е-Н-И-Е.

— Знаете ли защо съм тук? — тя посочи презентацията си със списъка на авторите, диаграмите, графиките и заключенията, които показваха отличните й дългосрочни перспективи.

— Не сега — махна с ръка Никлърс, — остави я при нас. Ще я прочетем, когато няма нищо интересно по телевизията.

— Щом си дошла на крака, искаме да научим нещо за теб.

Джоджо театрално въздъхна.

— Искате да докажа, че наистина съм червенокоса. Толкова пъти...

Това ги разсмя. За щастие.

— Разкажи ни за времето, когато си била полицайка. Правила ли си секс с униформа? С някой колега?

— Стига, Кам — не може да задаваш такива въпроси на момичето.

— Разбира се, че мога.

— Е, правила ли си?

— Опасявам се, че не. Съжалявам, Кам. Но пък съм правила секс с пожарникар — той ми беше първото истинско гадже — и понякога беше с униформа, горе-долу, доколкото изобщо беше облечен. А понякога носеше и каска.

— Разкажи ми повече!

— Аз пък исках да науча как се преследват лошите.

— Мога да изпълнявам двойни задачи.

Не точно това очакваше от срещата, но ако щеше да ѝ осигури повишението, трябваше да продължи. Така че им разказа за човека, който беше стрелял с пушка по съседа си, защото пускал телевизора прекалено силно, как са открили самоубиец, обесен в един гардероб, и за сквернословията на баща си. Постара се да накара историите си да прозвучат драматично и страшно и когато дойде време Никлътс и Кам да тръгнат за срещата си на обед, първият каза:

— Джоджо, много ни освежи.

— Знам, че малко те закачихме, но наистина се радваме, че дойде да ни видиш — добави Кам. — Много приятен човек си, за разлика от онази ревливка Орора Хол.

— И тя ли е идвала?

— И тя, и онзи другият — Слоун, освен това Лобелия Френч и оня чудатият, дето няма брадичка, всички се изредиха. Чудехме се защо се бавиш. Рекохме си да не сме те обидили.

Те се облегнаха един на друг и си размениха още един шеговит поглед.

Тя се изправи, протегна ръка и каза:

— Благодаря, че ми отделихте от времето си — и се запъти да си ходи.

Никлътс и Кам се спогледаха с изненада.

— Няма ли подаръци?

Ричи Гант сигурно беше домъкнал бутилки с пиене, пури... танцьорки. А Слоун навярно бе донесъл отлежало вино от избата на баща си. Трябваше да се сети.

— Няма подаръци — отвърна тя със съжаление. — Не помислих за това.

— Ние обичаме подаръците.

— Съжалявам.

— Но те уважаваме, задето дойде с празни ръце.

— Така ли? Значи съм вътре? — тя се опита да се усмихне.

— Трябва да прегледаме информацията за всички кандидати. Боже, какъв непосилен труд... но те харесваме. Нали? — обърна се Никлъс към Кам.

— О, да, май доста те харесваме.

— Нали не съм като хиена?

— Нито си ужасна или отвратителна. Всъщност миришеш много приятно.

— И си живописна.

— Именно. Неподправена, естествена красота. Пожелаваме ти приятен, секси уикенд, с приятния, секси Марк Ейвъри.

В неделя вечерта, когато Джоджо се приземи на Хийтроу, беше щастлива. В крайна сметка, въпреки лошото начало, срещата със съдружниците от Единбург не би могла да мине по-добре.

Понеделник сутрин, началото на ноември

До: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

От: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

Относно: Новини. Навярно лоши

Джослин промени датата на оттеглянето за януари. Започнал е работа в „Липмън Хай“ през януари, преди тридесет и седем години, и като истински традиционалист иска да изпълни годишнината.

До: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

От: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

Относно: Тридесет и седем не е кръгла годишнина

!

Целувки: Дж

Глупости, помисли си Джоджо. Луд, та дрънка.

До: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

От: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

Относно: Новини. Навярно лоши.

Означава, че решението за новия партньор няма да се вземе преди януари.

Джоджо се втренчи в екрана.

— По дяволите!

Беше се настроила за края на ноември. Въпреки че не зависеше само от това, животът ѝ имаше цел.

Понеделник през нощта, апартаментът на Джоджо

— Сега какво ще правим? — попита Марк.

— С кое?

— С нас.

Джоджо потъна в мисли.

— Казахме си, че ще изчакаме до приемането на новия партньор. Нищо не се е променило. Просто отлагаме с няколко месеца.

— Какъв смисъл има да чакаме? Всички в издателството така и така знаят, благодарение на Ричи Голямата уста.

— Мисля, че това вече го обсъдихме.

— Омръзна ми да чакам, а и всички знаят.

— Но както каза през лятото, едно е да знаят, че имаме връзка, друго е да напуснеш съпругата си и да дойдеш да живееш при мен. Хайде — тя го погледна утешително. — Няма да чакаме още дълго.

Но той не искаше да се съгласи. Беше ядосан и дори не се опитваше да го крие.

— Ти беше този, който пожела да почакаме, докато изберат нов партньор! — сопна се тя.

— Но сега, след като всички знаят, ще мине по-безболезнено. Отивам си.

Тя чу как вратата се затвори зад него. Не беше на добро.

Сутринта

Джоджо включи компютъра си. Беше угрижена. Новият списък на най-продаваните книги се появяваше в девет часа всяка сряда сутрин и тя малко се безпокоеше за новото издание с твърди корици на Лили Райт. След шеметния успех на „Церовете на Мими“ всички безгрижно очакваха новата книга да се издигне в класациите и на съвещанията за продажбите в „Долкин Емери“ предвиждаха, че по Коледа ще заеме първото място. Но, поне отначало, Джоджо имаше леки съмнения; „Кристално чиста“ беше много по-различна книга от „Церовете на Мими“. (Всъщност представляваше отличен, интелигентен, състрадателен социален анализ. Но крайният реализъм, така противоположен на духа на „Церовете на Мими“, стряскаше.)

Таня настоя Лили да ѝ изпрати „Кристално чиста“, без Джоджо да я чете, и когато Джоджо се намеси, сделката вече беше сключена — малко неетично от страна на Таня. Ако Джоджо я беше видяла, навярно щеше да се изкаже против публикуването ѝ, щеше да посъветва Лили да изчака една година и да напише друга книга. Но не ѝ дадоха тази възможност.

Истината бе, че Таня се прехласваше по „Кристално чиста“, а тя си знаеше работата. Кое е по-важно, осигури огромен бюджет за реклама и маркетинг; явно всички от „Долкин Емери“ се бяха включили. През май, точно когато Таня беше приела книгата, Джоджо присъства на предварителна маркетингова среща и издателите бяха толкова въодушевени, че и тя се убеди. Всички бяха ентусиазирани — и търговците на книги, и читателите обичаха Лили, а „Кристално чиста“ беше чудесна книга. Но по-късно изпълзяха колебания. През август две вериги супермаркети намалиха наполовина поръчките си, след като купувачите им бяха прочели пилотното издание и бяха разбрали колко различна е „Кристално чиста“ от „Церовете на Мими“. После подвързията притесни „Долкин Емери“. Много приличаше на тази на „Церовете на Мими“ — махнаха я и я замениха с по-сериозна.

Датата на издаването бе двадесет и пети октомври. Проучванията сред книжарниците сочеха, че продажбите вървят бавно, но класацията щеше да покаже истината.

Джоджо проследи първите десет — нищо. Първите двадесет — отново нищо. Иймън Фарел беше четиридесет и четвърти, а Марджъри Франкс, авторка на трилъри, се задържала на шестдесет и първо място.

Но къде беше Лили? Продължи да чете, надолу, надолу, надолу. Сигурно съм я пропуснала, помисли си тя — и тогава я забеляза, чак на номер 168. През първата седмица се бяха продали само 347 екземпляра. Очакваше се „Кристално чиста“ да дебютира в първата десетка, но изглежда залежаваше по рафтовете.

— И „Церовете на Мими“ стартира бавно — напомни ѝ Манодж.

— „Церовете на Мими“ нямаше зад гърба си кампания за хиляди лири.

Веднага се срещна с Патрик Пилкингтън-Смайт, директор по продажбите на „Долкин Емери“, и настоя да увеличат рекламния бюджет.

— Трябват ни повече печатни реклами, особено в неделните вестници, които ще излязат по Коледа. И цената на книгата трябва да се намали.

— Спокойно. Нека още да не се плашим — провлече Патрик. — Още е рано. Много хубави книги се продават в момента.

Добре. Може би имаше право. От септември насам пазарът беше пренаситен с издания с твърди корици, пуснати, за да се състезават за наградата „Букър“. Да не говорим за биографиите на знаменитости, от които ставаха прекрасни коледни подаръци.

— Ще се заема, когато наближи Коледа.

Планът на Джоджо беше Да започне преговори за новия договор на Лили седмица след отпечатването на „Кристално чиста“ — ако всичко вървеше както трябва, звездата на Лили щеше да е в зенита си. Джоджо се беше надявала, че ще проведе преговорите като насън; мислеше, че въпросът ще бъде единствено дали ще убеди „Долкин Емери“ да дадат на Лили неприлично огромна сума, или ще се съгласят просто

на отворително голяма. Вече не беше така уверена.

Хубаво поне, че Лили тръгваше на триседмично промоционално турне. Това можеше да посъживи продажбите.

Джоджо позвъни на Таня Тийл. След като се увери, че звучи спокойно и уверено, започна.

— Дойде време да се пазарим за пуйката — новият договор на Лили Райт. Готови сме да го сключим.

— Какво да сключите?

Мътните го взели. Джоджо запази спокойствие.

— Новия договор.

— Добре. Да видим. Казваш, че тя работи върху нещо ново? Май по-добре ще е първо да му хвърля един поглед. Преди да стане дума за сумата.

Това не беше ентузиазизираната реакция, на която се надяваше Джоджо. Нима същата жена я преследваше ден и нощ миналия май, за да сключат нов договор?

Все още весело, тя се съгласи:

— Седем глави от ВЕЛИКОЛЕПНАТА нова книга на Лили Райт веднага пристигат при теб. Пригответи си чековата книжка!

Сряда вечерта

Видя се с Беки за по една бърза пица.

След като седнаха, Джоджо започна:

— Знаеш ли какво, мензисът ми закъснява.

Беки запази спокойствие.

— С колко?

— Три дни. Знам, че може нищо да няма, но винаги е редовен. И се чувствам странно.

— Как?

— Като замаяна. И някак не ми се пуши.

— Боже. О, Боже! — Беки ухапа кокалчетата на ръцете си. — Направи ли си тест?

— Тази сутрин. Отрицателен е. Но е рано, нали, прекалено рано?

— Възможно ли е нещо да се е случило?

— Използваме презервативи, но стават инциденти. И го правихме точно по средата на цикъла. Лесно е да си спомниш точно кога, когато ходиш с женен мъж.

— Не се оплаквай толкова, с Анди не сме правили секс от един месец.

— Добре ли си?

— Никога не съм се чувствала по-добре. Изчакай, когато с Марк спрете да правите секс, тогава наистина ще се почувствате заедно. Как мислиш, че ще го приеме Марк? — Беки грижливо подбираше думите си. — Има ли възможност да не се зарадва?

Джоджо се замисли.

— Знам ли. Със сигурност ще откачи. В единия или в другия смисъл. Ами аз? Радвам ли се?

— Радваш ли се?

— Не е сега моментът да имам дете.

— Никога не е моментът — за никого, не само за теб. Докато чакаш подходящия момент, ще стане прекалено късно.

— Права си. С едно бебе не идва краят на света. Просто... Чувствам се така виновна пред Каси и децата. Това още повече ще влоши нещата.

— Може да не е случайно — предположи Беки. — Може да ти залага капан. Или ти сама да искаш да се обвържеш. — Тя въздъхна. — Щастливка. С радост бих надула корема, но все още не можем да си позволим дете.

— Ако стана съдружник, и моите доходи ще спаднат през следващите три години.

— Какво?

— Съдружниците трябва да инвестират пари. Когато Джослин се оттегли — ако изобщо го направи — ще си изтегли дивидентите. От новия съдружник се очаква да вложи на тяхно място своя сума.

— Колко?

— Петдесет хиляди.

— Петдесет хиляди? Откъде ще намериш толкова?

— Няма да се наложи. Практиката е да ги удържат от бъдещите приходи и да ми плащат с петдесет процента по-малко през първите три години.

Четвъртък вечерта, у Беки и Анди

Анди отвори вратата.

— Е?

— Тестът е все още отрицателен. Но...

Анди печално поклати глава.

— Искаш ли съвет от мен? Не му казвай. Просто тихомълком го махни.

— В никакъв случай — възпротиви се Джоджо. — Това е и негов проблем.

— О-хо! — плесна с ръце Анди. — Ето какво различава мъжете от момчетата.

— Я се разкарай. — Но Джоджо се питаше дали Марк няма да побегне презглава? Дали няма да настоява да направи аборт и да се прибере при семейството си? — Ще му кажа. И знаеш ли какво? Ако се опитва да ме разиграва, ще му се изсмея в лицето.

Петък вечер, апартаментът на Джоджо

— Познай какво — започна Джоджо.

Марк я огледа, после още веднъж, и нещо в погледа му се промени, когато промълви:

— Бременна си.

Тя стъписано замълча.

— Да се неначуди човек. Е, мензисът ми закъснява с пет дни, но тестът е отрицателен.

— Това не означава нищо. Същото стана и с Каси. Тестът продължаваше да е отрицателен, а тя беше в напреднала бременност.

Загледаха се един в друг, докато осмислят казаното, а после и двамата избухнаха в ужасен кикот.

— По дяволите — задъхваше се Джоджо — всички знаем какво следва. Вината е явно у мен, ти се ядосваш и правиш така, че да ме уволнят.

— После установяваш, че Каси също е бременна, малко повече от теб, и че правим голям купон за подновяване на брачните клетви.

— Аз разбирам чак когато погрешка ми изпращат покана.

Това им беше познато и те отново се разсмяха.

— Трябва да ти кажа, че баща ми ще побеснее и ще иска да те убие. Ще те нападне някоя черна нощ с тримата ми братя, грабнал пушка.

— По-добре тогава да направя от теб почтена жена.

После новината стигна до съзнанието му и той потъна в мълчание. Прокара ръка през лицето си, после още веднъж.

— Така се съсредоточавам.

— Ще избягаш ли от мен?

Ръката му замръзна и той я изгледа ужасен.

— Не!

— Правилен отговор.

— Но това е сериозно, Джоджо. Не го бяхме планирали.

— И аз забелязах същото.

— Предполагам, че винаги съм знаел, че някога ще се случи. Ние заедно. Деца. — Той замълча и тъжно добави: — Но не тъй скоро.

— Колко зле се чувстваш?

— Честно, Джоджо — той я погледна в очите и тя позна, че се колебае дали да я излъже, или да ѝ даде честен отговор, идващ от дълбините на душата му. — Честно, бих искал да прекараме известно време само ние двамата, преди да дойдат децата. Да започнем съвместния си живот и веднага да го делим с някой друг, предполагам, аз... — той потърси правилната дума — ...чувствам се пренебрегнат. — Тежка въздишка. — Знаеш колко много обичам децата си. Ще обичам и нашето. Но след като месеци поред се крием — той леко се засмя на себе си, — ми се искаше да прекараме известно време необезпокоявани. — Смръщи чело. — Как се случи?

Джоджо го изглежда.

— Ами момчето легнало до момичето и пъхнало своето...

— Не, искам да кажа, внимавахме, нали?

— Стават и фалове.

Призна, че е права.

— Да, предполагам, че е така. Но моментът не е подходящ във финансово отношение. Ще се наложи да се погрижа за Каси и децата. Ти и аз трябва да решим къде ще живеем. Не можем да останем в твоя апартамент завинаги, особено с дете. После, ако престанеш да работиш, ще ни липсват доходите ти.

— Че защо ще спирам да работя? Аз съм бременна — ако въобще съм — не съм болна. Страхуваш се, че ще заприличам на Луиза.

— Не само на Луиза. Виждал съм го толкова пъти: при жените, които имат деца, приоритетите се променят. Това не е преценка, а наблюдение. Това е тяхно изключително право.

— Аз съм различна.

Той сви рамене. Не беше съгласен.

— Марк, това съм аз.

Той се засмя на яростта ѝ, след което и тя се разсмя, а накрая едновременно изрецитираха:

— Всички така твърдят.

— Трябва веднага да кажа на Каси. Не можем да отлагаме повече.

Джоджо цялата потръпна от срам.

— От това, че съм бременна, тя ще се почувства още по-зле.

— Зная. Но не е честно към нея да крием.

— Прав си, но защо не почакаш, докато получим положителен резултат и напълно сме сигурни?

Марк доби раздражен вид, после взе ръката ѝ.

— Джоджо, послушай ме. Много е важно. Все някога трябва да кажем на Каси.

— Знам — промълви тя.

— Познаваш Каси. Видя, че е интелигентна жена, която се уважава, не е от типа съпруги, които биха искали да научат последни. Определено смятам, че би предпочела да научи истината, вместо да я правят на глупачка.

— Мислиш ли?

— Но отсега ти казвам, няма да е приятно. Ще бъде изключително неприятно, но ще свърши. Ще се заема с това, тя е моя жена. Ти си смел човек, Джоджо, и куражът ще ти трябва. Проблемът няма да се разреши от само себе си.

— Ами ако и тя си намери някого и те напусне? Колко хубаво би било.

Той въздъхна.

— Добре. Моли се Каси да си намери друг. — После тонът му се промени. — И освен това престани да ме разиграваш.

Сякаш я затисна невидима тежест.

— Не те разигравам.

— Така ли, Джоджо. Защото точно на това започва да прилича. Слушай, изборът на нов съдружник е след осем седмици. Тогава напускам съпругата си и идвам да живея при теб. Ако не искаш това да стане, по-добре ми кажи.

Тя изпадна в паника.

— Наистина го искам. Но ми е много трудно. Ужасно ми е да нараня Каси и да открадна съпруга ѝ. Не съм възпитана по този начин.

— И аз не съм възпитан така. Не само на теб ти е трудно, но аз го правя, защото те обичам. И започва да ми се струва, че не изпитваме едно и също.

Инстинктът ѝ подсказа, че навлиза в много опасни води. Беше на косъм да го загуби.

— Марк, ти пожела да почакаме до избора на нов партньор. Не помня аз да съм настоявала.

— Не веднага. Но ако не беше подозрението ти, че нарочно отлагам, щеше да предложиш същото. И то много упорито, по мое мнение.

Това му беше лошото на Марк. Беше прекалено умен.

Сега тя трябваше да избере, да се претраши или да се остави на течението. Ще се претраши.

— Изчакваме, докато разберем дали тестът е положителен, после ѝ казваме. Става ли?

Той я изгледа с тъмните си очи и бавно изрече:

— Пише ти се черна точка, но съм съгласен.

— Черна точка? Не ми говори така. Не съм издател, който е закъснял да си плати процента.

Но той не ѝ се извини. Излезе, без да каже нищо.

Цяла нощ будуваше и размишляваше. Марк, какъвто бе умен, долавяше всяка нейна мисъл. А тя се чувстваше в капан: никога не беше искала да стане поводът Марк да напусне Каси. Беше се надявала някакво външно събитие да разреши нещата — любимият ѝ сценарий беше как Каси среща някой друг. Но Марк грешеше, ако мислеше, че тя го разиграва. Привързаността ѝ към него беше твърда като скала. Понякога се питаше защо е така. Притежаваше трите най-важни качества — беше умен, забавен и секси — но причината беше по-голяма и се изплъзваше недоловимо. Можеш да опишеш качествата, които обичаш у някого — неговата самоувереност, интелекта му, великолеплото му телосложение — но винаги нещо ще липсва, факторът хикс, магическата съставка. А Марк притежаваше вълшебното прахче, и то в огромни количества.

Той беше любимият ѝ човек и всяко нещо, което правеше тя, сякаш не се бе случило наистина, докато не го споделяше с него. След няколко дни далеч от него започваше да страда почти физически. Той я познаваше. Връзката им се основаваше на откровеността и на света нямаше други двама души, които така добре да си подхождат.

Виждаше себе си и него далеч в бъдещето, като възрастни хора, като факири на трудните кръстословици, все още луди един по друг, все още близки.

Но днес гневът на Марк сякаш издигна преграда между тях. Възнамеряваше да напусне Каси и това беше добре. Спомни си поговорката: Единственият начин да избягаш от горяща къща, е да я прекосиш. Другата възможност беше да загуби Марк, но за нея тя не съществуваше.

Беше готова. Както винаги е била. Само към Каси чувстваше...

Спомни си какво ѝ беше казала Беки: че навярно тази бременност не е случайна. Навярно беше допуснала да се случи, за да ѝ наложи определено решение. Смешно обаче, че не беше напълно сигурна дали е бременна, че всеки друг го вярваше повече от нея. Започна да убеждава себе си, че идеята ѝ харесва. Тя, Марк и детето — би било чудесно. Животът ѝ щеше да се промени, но към добро. Трябваше да признае, че не бе мечтала за това. Наистина не беше почувствала онзи глад, който връхлита други хора да имат дете, без значение как. Но сега бебето беше част от цялостната картина, беше детето на Марк и всичко беше различно.

Постави ръка на корема си, така се прави, нали? Естествено е да стане майка. Как ли ще изглежда детето им? Тъмно, русо, червенокосо? В момента гените им навярно се бореха кой да вземе надмощие.

ЛИЛИ

„Кейтриона се боеше и сега страхът ѝ доби плът и кръв в лицето на четвъртото увредено дете. Не ѝ трябваше друго доказателство. Вече знаеше. Досещаше се от дълго време. Случаите на рак бяха необичайно много, явно нещо го предизвикваше...“

Не слушаха. Книжарницата бе в Шефилд, поредната спирка в убийствената промоционална обиколка за „Кристално чиста“, и осемдесетината жени, натъпкани в стаята, си разглеждаха ноктите, брояха плочките на пода, планираха утрешната вечеря — само и само да изтърпят скуката, докато четях.

Хвърлих бърз поглед към публиката си; групичката с бели рокли; трите, които бяха помолени да се преместят в задната част на книжарницата, защото високите им островърхи шапки пречеха на останалите да гледат; приятелките от предния ред, държащи магически пръчици, които бяха направили сами. Разбира се, имаше и множество обикновени жени.

През цялата седмица беше едно и също: на всяко четене се тълпяха посетителки, които усърдно се бяха постарали да заприличат на героини от „Церовете на Мими“. Но с риск да прозвуча неблагодарно, бих предпочела да не го бяха правили. Караха ме да си мисля: „Какво създадох?“ (И отвлечаха вниманието от „Кристално чиста“, книгата, която силно се надявах да продам.)

Ново неспокойно шумолене достигна до мен, както бях кацнала на високия си стол, и реших да съкратя по-голямата част от четенето: бях постъпила по същия начин и предишните вечери. Просто бях поразена от тяхното отегчение, за да удължавам агонията им.

„Кейтриона вдигна телефона. Отдавна трябваше да проведе този разговор...“

Направих малка пауза, за да разберат, че съм свършила и казах:

— Благодаря ви — и поставих книгата на катедрата. Последваха учтиви аплодисменти и когато стихнаха, аз запитах:

— Имате ли някакви въпроси?

Една жена скочи на крака. Не го задавай, помолих аз. Моля те, не питай това. Но естествено, тя попита. Това беше първият въпрос по време на всяко четене през цялата обиколка.

— Ще напишете ли друга като „Церовете на Мими“?

Одобрението на останалите беше почти осезаемо. Всички започнаха да кимат. И аз щях да попитам същото, се носеше във въздуха, подобно на шепот. Добър въпрос. Да, много добър въпрос.

— Не — отговорих аз.

— Оооо — отвърна като ехо публиката. Тонът им не изразяваше само разочарование, бяха обидени, направо ядосани. Самоделните пръчици от първия ред развълнувано се заклатиха, а трите „вещици“ отзад свалиха островърхите си шапки и ги притиснаха към гърдите си, сякаш отдаваха почит на мъртвец.

Отчаяно се опитах да обясня, че „Церовете на Мими“ е единствена и е написана като реакция на преживелицата ми с обира.

— Но не може ли да се опитате да ви нападнат отново? — предложи друга жена. Естествено предположих, че се шегува.

— Хахаха — насилих се да се усмихна. — Други въпроси?

Докоснах екземпляра на „Кристално чиста“ до себе си, колкото да им напомня защо са тук, но не помогна. Следващите въпроси отново бяха свързани с „Церовете на Мими“.

— Вие ли сте прототипът на Мими?

— Градчето на Мими истинско ли е?

— Практикували ли сте бяла магия, преди да напишете книгата?

Стараех се да отговарям любезно, но взех да намразвам Мими и то пролича в отговорите ми. После дойде време да раздавам автографи и множеството със задоволство се заточи към задната част на книжарницата. Но вместо да вземат хубавите томчета с твърда подвързия на „Кристално чиста“, те наизмъкнаха от чантите си екземпляри на „Церовете на Мими“, толкова изпокъсани, сякаш ги бяха ръфали настървени кокер шпаньоли. Започна леко да ми прилошава.

Обаче нямаше как да не се смиря пред топлотата на всяка, която се приближаваше до масата.

— Благодаря ви, че написахте „Церовете на Мими“...

— Това е любимата ми книга...

— Тя ми спаси живота...

- Чела съм я поне десет пъти...
- Подарила съм я на всичките си приятелки...
- По-добре действа и от антидепресант...
- По-сладка от шоколад...
- Нямах търпение да ви срещна.

Подарявах ми магически пръчици, домашно приготвени бонбони, заклинания, написани на малки листчета, и ме поканиха на друидска сватба. Повечето хора искаха да се снимат с мен, както през онзи отдавна отминал ден с Миранда Ингълнд.

Ако кариерата ми не зависеше от успешните продажби на „Кристално чиста“, щях да се радвам на любезността им и да се наслаждавам, че съм създала нещо, развълнувало толкова много хора. Но фактът бе, че кариерата ми наистина зависеше от продажбите на втората книга, а от приблизително осемдесетте души, които бяха дошли на четенето, само двама я купиха. Предишната вечер в Нюкасъл бяха продадени три книги, а по-предната в Лийдс — една, също толкова и в Манчестър. А в Бирмингам, в началото на седмицата, не купиха нито една. Това не беше добре. Както и новините от класацията за най-продаваните книги.

Докато се връщах към хотела, включих мобилния си телефон и се помолих с цялото си същество да имам съобщение от Джоджо. Да каже, че „Долкин Емери“ искат да ми предложат половин милион лири за следващата книга. За да си го представя, трябваше да напрегна въображението си до краен предел. Поне да ми предложат нещо, колкото и да е. Беше изпратила на Таня седемте глави на новата ми книга преди седмица, навярно вече имаше новини? Но ужасният електронен глас изрече **НЯМАТЕ НОВИ СЪОБЩЕНИЯ**, така че се обадох на Антон, който беше вкъщи с Ема.

— Нещо ново?

— Обади се Джоджо — не искала да те безпокои по време на четенето, но и нямаше какво да съобщи. Таня не ѝ се е обадила днес следобед и мисли, че е по-добре да не я пришпорва.

Преглътнах с усилие. Беше петък. Трябваше да чакам до понеделник. Да изтърпя цяла събота и неделя, чудейки се какво ще ни донесе бъдещето.

Ужасяваше ме огромната грешка, която направихме с Антон в сметките. Явно трябваше да подпишем договор с „Долкин Емери“ още

през май, когато ни го предлагаха. Но по това време всичко вървеше тъй прекрасно, че изглеждаше невероятно само няколко месеца по-късно новата ми книга да се продава толкова слабо и да предвещава края на писателската ми кариера.

Като се върнех назад, виждах, че „Долкин Емери“ бяха започнали да се отдръпват от мен още през август. Промяната на подвързията, която искаше Таня, беше продиктувана от някои от големите търговци — както впоследствие разбрах — когато установили, че „Кристално чиста“ е толкова различна от „Церовете на Мими“, колкото морковите се различават от мустаците на Адолф Хитлер.

Никой не казваше нищо. Не ми съобщиха официално, че поръчките са намалели и че „Долкин Емери“ са загубили вяра в мен, но аз го долових от пресилената радост, с която ме поздравяваха, и от тревожния поглед в очите им. Обаче реалността беше така неприятна, че се насилвах да се надявам до последно. Струваше ми се, че ако не призная колко ужасна е ситуацията, навярно няма да е такава.

Най-лошото, което можеше да се случи, беше следното: ако „Долкин Емери“ не подновяха договора ми, не само кариерата ми като издаван писател щеше да приключи, Антон, Ема и аз щяхме да загубим дома си; дадоха ни заема за къщата при условие, че ще платим на банката основната сума от сто хиляди, когато подпиша новия договор с „Долкин Емери“. Нямахме никакъв друг източник на приходи. Можехме да разчитаме единствено на следващия чек от процента ми, който нямаше да дойде до март, а това бе след месеци. Това беше най-лошото — без договор нямаше пари, а без пари нямаше как да платим на банката, което означаваше, че губехме къщата.

Върнах се в самотната си хотелска стая, изпих един голям джин с тоник и изхрупах пликче кашу от минибара. Бях изтощена. Цяла седмица с ранно ставане, безброй посещения на книжарници и много, много интервюта за радиото и вестниците — но ужасът ме държеше в лапите си и не позволяваше да заспя.

За да се развеселя, си помислих: Антон ме е напуснал заради старшата сервитьорка във „Флийт Тандори“, имам гангрена на крака и всички се оплакват от миризмата, а някакви тибетски гадатели твърдят, че Ема ще бъде следващият Далай Лама и искат да ми я отнемат, за да

я отведат далеч в Хималаите; където ще седи с кръстосани крака и оранжева роба и ще издава мъдри, неразбираеми звуци.

Лежах на леглото, пиех джин и се опиянявах от нещастieto си.

Колко ужасно... особено смрадливият гангрениясал крак. И мъдрите неразбираеми звуци.

Изчаках, докато се почувствах наистина ужасно, и направих умствения еквивалент на това да изскочиш от долапа и да извикаш: „Хванах те.“ И наистина, мрачното ми настроение леко се проясни, психологическият трик явно действаше. После установих, че съм изпила три джина и подобрението на настроението ми навярно се дължеше на тях.

ДЖОДЖО

Когато десет дни по-късно Джоджо получи менструация, тя се почувства засрамена; не ѝ беше присъщо да прави драми. Тъй като тестът продължаваше да е отрицателен, не можеше напълно да повярва, че е била бременна и нямаше чувството, че е загубила детето. Донякъде ѝ бе любопитно на какво се дължи закъснението: тревога, че Мрак ще напусне Каси? Прекалено дългото чакане на избора на нов съдружник? Напрежение в работата? Да, имаше много неща, които я притесняваха.

През втората седмица от продажбата на книгата на Лили Райт се усети известно подобрене, но не беше достатъчно. Издигна се от сто шестдесет и осмо на деветдесет и четвърто място, с едва продадените 1743 екземпляра. Като се имаше предвид, че нямаше железопътна гара в страната, която да не е облепена с рекламни постери на „Кристално чиста“, това не беше добре.

„Долкин Емери“ също се разтревожиха. Бяха отпечатали сто хиляди екземпляра с твърди корици — първата партида, както бяха мислили навремето, първата от многото, но сега изчисляваха какви загуби ще претърпят от изданието.

През третата седмица Лили стигна до номер 42 в класацията, но радостта беше преждевременна, защото през четвъртата се плъзна назад до 59.

Джоджо продължи да настоява пред „Долкин Емери“ за повече реклама и по-големи отстъпки. Патрик Пилкингтън-Смайт задлъжня и се изплаши. Правилото беше, че агентите изискват, а хората от търговския отдел се опъват. Но нищо не бе в състояние да увеличи продажбите.

После „Литературни новини“ публикува кратка подигравателна статия по въпроса и въпреки че „Долкин Емери“ твърдяха, че е прекалено рано за преценки и продажбите ще се увеличат по Коледа, от сигурен източник Джоджо знаеше, че не са оптимистично настроени.

Най-много се безпокоеше, че „Долкин Емери“ я разиграват с новия договор на Лили. Не бяха казали, че няма да го подновят, но Таня продължаваше да отлага, като увърташе, че трябвало и по-големите шефове в „Долкин Емери“ да прочетат новата книга на Лили, преди да вземат някакво решение. Джоджо мислеше, че да покаже новата книга на Таня е чиста формалност, но сега разбираше играта на „Долкин Емери“: връзваха си гащите, искаха да видят как върви „Кристално чиста“, преди да решат дали Лили е изгодна инвестиция.

Бедната Лили обикаляше страната, изнасяйки едно безсмислено четене след друго. Или тя, или Антон звъняха всекидневно и с тихи, изплашени гласове я питаха:

— Има ли новини? Говори ли се нещо за новия договор?

Ужасяваха се, че „Долкин Емери“ протакат твърде дълго, но положението беше прекалено деликатно и Джоджо не можеше да се намеси.

Няколко пъти ги окуражи:

— Таня ми е обещала да решат до края на седмицата.

Но седмицата измина, без Таня да се обади, и вече ставаше месец, без да получат някакво предложение.

Джоджо ужасно съжаляваше Лили. Никой не обича книгата му да залежава, но случаят имаше сериозни последствия за кариерата на Лили. Съветът ѝ към Лили да изчака за новия договор беше чист хазарт. Сега стана ясно, че неправилно е преценила риска: след провала на „Кристално чиста“ съществуваше опасността „Долкин Емери“ да не подпишат нов договор с нея. Както и всеки друг издател.

Вторник следобед, края на ноември

— Таня Тийл на първа линия.

— Приемам!

Този разговор решаваше всичко, Джоджо знаеше. Този, който щеше да обрече или спаси Лили.

— Таня, здравей.

— Съжалявам, Джоджо отговорът за Лили Райт е „не“.

— Почакай малко...

— Няма да подновим договора.

— Таня, не говориш сериозно. Прочете ли новата книга, не виждаш ли колко е чудесна...

— Джоджо, ще ти кажа какво мислят всички. „Церовете на Мими“ беше единствена. Верността на читателите не е към Лили Райт, а към книгата „Церовете на Мими“. „Кристално чиста“ е най-големият провал, който някога сме имали.

— Добре, продажбите на изданието с твърди корици вървят бавно, но знаеш ли какво означава това? — Джоджо се насили да прозвучи особено жизнерадостно. — Изданието с меки корици ще бие всички рекорди! Както стана с „Церовете на Мими“. Може би беше прекалено рано да издаваме книга на Лили с твърди корици. Писателите си създават маса от почитатели, преди да издадат в твърди корици. След една-две книги изданието ще потръгне.

Таня не отговори. Не беше глупава. Прекалено много хора ѝ бяха крещели. Беше непоклатима.

— Мисля, че книгата, върху която Лили работи, е страхотна.

— Ако Лили реши да напише нова като „Церовете на Мими“, с радост ще я публикувам — приключи Таня. — В противен случай — не. Съжалявам, Джоджо, наистина съжалявам.

Въпреки яда си Джоджо разбираше. Таня навярно беше разочаровала началниците в „Долкин Емери“. Беше приела книга, представила я беше пред цялата компания като изданието на годината, а книгата беше експлодирала в лицето ѝ. Кариерата ѝ буксуваше заради провала. Нищо чудно, че беше предпазлива.

— Лили Райт е от най-нашумелите авторки — продължи Джоджо. — Ако вече не искате да публикувате книгите ѝ, има много други, които ще го сторят.

— Разбирам и ти желая успех.

— Ти губиш — отговори Джоджо, тракна телефонната слушалка и потъна в мрачни мисли. От най-нашумелите авторки, няма що. Ако нещата продължаваха да се развиват по този начин, Лили ще трябва да окачи звънец на врата си, за да оправдае определението.

Зарови лице в шепи. Гадове. Трябваше да каже на Лили, а предпочиташе да си тегли куршума. С въздишка отново вдигна телефона. По-добре да не отлага.

— Лили, говорих с „Долкин Емери“ за новия ти договор.

Много бързо, преди Лили да има време за фалшиви надежди, Джоджо продължи:

— Съжалявам, но новините са лоши.

— Колко лоши?

— Не искат да купят новата ти книга.

— Мога да напиша друга.

— Ако не е като „Церовете на Мими“, няма да искат да подновят договора. Съжалявам, ужасно съжалявам, Лили — каза тя и наистина го мислеше.

Лили помълча.

— Няма нищо, Джоджо, всичко е наред.

Такава си беше, твърде мила, за да се кара или обвинява.

— Чувствам се отвратително, че не те оставих да подпишеш миналия май.

Когато все още те искаха.

— Не се обвинявай, никой не ме е насилвал да чакам — отговори Лили. — Изборът беше мой. Мой и на Антон. Само едно ще те попитам. Има ли надежда „Кристално чиста“ да се наложи на този етап?

— Все още вървят някои реклами.

— Ако „Кристално чиста“ потръгне в последния момент, може би ще променят решението си. Или някой друг ще поиска да ме публикува.

— Юначно момиче. Това се казва дух.

След което Джоджо затвори. Да съобщава лошите новини, беше част от работата ѝ, както и да носи добрите, но отдавна не се беше чувствала по-зле. Горката Лили. Егоистично погледнато, не беше време и Джоджо да се издънва. Не правеше често грешки и ги мразеше. Изборът на нов съдружник наближаваше и този очевиден провал не беше желателен. Тя все още бе способна да привлече повече приходи от всеки друг агент през годината, но короната ѝ бе позагубила от блясъка си.

На следващата сутрин

Джоджо извика списъка на най-продаваните издания, като се опитваше да пише на клавиатурата със стиснати палци, молейки се за обрат в последния момент. Ставаха чудеса.

Проверяваше надолу, надолу, надолу... после спря.

— Е? — попита Манодж, който също стискаше палци. Джоджо въздъхна.

— Като камък във вода.

Телефонът иззвъня и тя знаеше кой я търси: Патрик Пилкингтън-Смайт.

— Решихме да спрем рекламите за Лили Райт. Хвърляме пари на вятъра.

— Дърпате им щепсела? Много лошо. Дните преди Коледа могат да променят всичко.

Лаещият му смях изрази неверие.

— Никога не се предаваш, нали, Джоджо?

— Наречи го както искаш.

Патрик не отговори. Участваше в играта много по-отдавна от Джоджо. Да се преструваш, че всичко е наред, не значеше, че е истина. Огромната като кратер дупка в рекламния му бюджет го доказваше.

Дълбоко потисната, Джоджо постави слушалката. И тя не вярваше.

ДЖЕМА

Знаете ли, писането на книга не е така лесно, както изглежда. Първо, редакторката ми (обожавам да изричам тези думи: „редакторката ми“) ме накара да пренапиша огромни части от нея, да направя Изи „по-сърдечна“, а Емет да добие по-човешки вид. После, след като го направих, за да ѝ угодя — а това отне ужасно много време, целия август и голяма част от септември — друга редакторка (не моята) прегледа ръкописа и ми зададе милиони въпроси: Какво значи ярем? „Мармозет“ истински ресторант ли е? Имам ли разрешение да цитирам от „Татко беше скитник“? И да го променя на „Татко беше безчестен мерзавец“?

След това трябваше да прочета книгата наново, да проверя дали всяка дума е написана правилно, докато на буквичките им пораснаха ръчички и крачка и затанцуваха пред уморените ми очи.

Да си кажа, не се оплаквам от аванса, който ми дадоха; едва не припаднах и не умрях, когато Джоджо ми каза. Шестдесет хиляди. Лири. Щях да се радвам, ако бях продала книгата и за четири пенсз, защото да те издадат, само по себе си е удовлетворение; наместо това ми изплатиха заплатата ми за година и половина, и то без данъци. (В Ирландия приходите от „творческа дейност“ не се облагат.)

Въображението ми трескаво препускаше през повечето време, но накрая съвсем се развихри: представях си как напускам работа и пътувам по света цяла година. Как си сменям ужасната кола. Как отивам в Милано и опразвам магазина на „Прада“.

Докато не се върнах на земята и не осъзнах, че парите идват от нещастията на майка ми. В началото на новата година трябваше да се изнесе от къщата; с парите тази съдба можеше да стане по-поносима.

Освен това дължах много на Сюзан и когато я попитах какво би желала, тя сподели, че много би искала да си купи мебели и разни неща за апартамента в Сиатъл и би се радвала, ако захраня някоя от кредитните ѝ карти. (За разлика от баща си, който беше голям скръндза, Сюзан имаше широки пръсти.)

— Избери си една — каза тя. — Която и да е карта.

Така че си избрах една и обещах да погася два огромни дълга.

Обещах, но още не съм го изпълнила, защото до момента не съм видяла и пени от аванса. Беше разделен на три — първата част при подписването, но толкова протакаха, че парафирах договора едва преди месец; втората третина — при предаването, а третата при издаването. Мислех, че съм „предала“ в края на юни, когато купиха книгата, но според тях беше различно. Не бях „предала“, докато не получеха ръкописа такъв, какъвто го искаха, а това стана преди две седмици.

Най-сетне се споразумяхме за името. Никой не прие предложенията ми. „Горчивия татко“, „Извънземни изневери“ или „Отровен шоколад“ се обсъждаха до едно време, после някой от „Долкин Емери“ предложи „Пътешествие към дъгата“ и на всички им хареса, с изключение на мен, струваше ми се, че е прекалено мило.

Денят, в който пристигна корицата, беше обаче прекрасен. Приятна акварелна работа в синьо и жълто, леко разфокусиран образ на момиче, което сякаш е загубило портмонето си. И пишеше моето име. Моето име!

— Мамо, виж!

Дори и тя се развълнува. Въобще не изглеждаше нажалена и объркана, както през първите месеци след като татко си тръгна. Желанието му за постоянно финансово споразумение изцяло я беше променило — беше я разгневilo, което не беше лошо.

Не беше дошло ужасяващо телефонно обаждане от татко, че Колет е надула тумбака. Но през лятото той ни изпрати писмо, потвърждаващо, че в минутата, когато се изпълни година, откакто се е разделил с майка ми, ще подаде молба в съда да продаде къщата. От този момент нататък имах чувството, че живеем живот на заем. Още нещо се беше променило — когато ни напусна, мама и аз смятахме отсъствието му за временно, сякаш сме натиснали бутона за пауза в живота си. Но след като получихме писмото, се наложи да приемем промяната; не можехме да продължаваме както досега.

Не беше лесно — мама лееше реки от сълзи и завъди всевъзможни болести — кои истински, кои внушени — освен това се примири с необходимостта ми от собствено пространство и по средата на лятото вече спях в собствения си апартамент три-четири нощи на седмица. Навестях я далеч по-често, отколкото тридесет и няколко

годишните жени навестяват майките си, но чувствах завоюването си като бленувана свобода.

Тя се вгледа в неясния образ на момичето от корицата на книгата.

— Това би трябвало да си ти.

— Е, не, само фигуративно.

— Но косата ѝ не е със същия цвят. И изглежда малко отнесена.

— Сякаш баща ѝ току-що е напуснал майка ѝ?

— Сякаш е оставила включена газта или не може да си спомни точната дума за нещо. Да речем „мумифицирам“. Мисли си, ето, това са правели с египетските фараони, преди да ги поставят в пирамидите им. Започва с М, на върха на езика ми е, но как беше?

Погледнах отново. Майка ми беше права. Точно на това приличаше.

— Трябва да я покажеш на Оуен — лукаво додаде тя.

Знаеше за Оуен. Всъщност се запозна с него. И странно, като се имат предвид постоянните ѝ подозрения към всяко нещо, което ми пречеше да прекарвам времето си с нея, например работата ми, тя го хареса. Казах ѝ да не се притеснява, защото няма задълго да бъде с мен. Поредицата от нашите срещи — не можех да нарека отношенията ни с Оуен стабилна връзка, би било преувеличение — продължаваше да има неустойчив и несигурен характер, сякаш се канехме да скъсаме всеки момент и да не се видим повече. И все пак, продължавахме да се срещаме, ентусиазирано си вдигахме скандали през цялото лято, та чак до есента. Вече беше ноември, а ние все още бяхме в пакет, пакет с продукт, който щяха да го заключат в склада за бракувани стоки, ако беше в магазин, но както и да е.

— Оуен — вдигнах пренебрежително рамене.

— Я не ми разигравай театър — отговори майка ми. — По-млад е от теб, ще разбие сърцето ти, но ще се омъжиш за него.

— Да се омъжа за него! Да не си луда?

Предпазливо се спогледахме, после тя каза:

— Моля те не ми задавай подобни въпроси — ами ако отговоря утвърдително?

Усмяхнах се. Понякога виждах светлина в тунела.

— Нали това ти повтарям — казах. — Оуен е нещо временно, гадже, аматьор, който присъства, докато на хоризонта не се появи професионалист.

Но майка ми твърдо беше решила, че той е Подходящия за мен.
— С него си такава, каквато си.

Да, но бях такава, каквато не трябваше да бъда: не бях добрата Джема. А той:

- а) Беше много добър в леглото;
- б) Ами... беше добър танцьор;
- в) Е...

— Не съм стигнала до моите години, без да науча едно-друго за любовта. — продължаваше майка ми.

Не й отговорих. Щеше да бъде прекалено жестоко.

— Вие, момичетата, все говорите, че трябва първо да намерите Подходящия, но той се явява в различни форми и размери. Често не осъзнавате, че именно него сте срещнали. Познавам една, която се запознала с избаника си на един кораб, докато отивала при друг мъж в Австралия. По пътя се сприятелила с приятен младеж, но толкова била прехласната по онзи в Австралия, че не разбрала, че е срещнала Подходящия. Опитала се да накара австралиеца да се ожени за нея, после й дошъл умът. Познавам и едно друго момиче, което...

Престанах да я слушам. Да се омъжа за Оуен? Не мислех, че ще се случи. Как можех да се омъжа за Оуен, когато исках да си върна Антон? (Нещо, което Оуен знаеше и напълно одобряваше. Той щеше да се събере с Лорна, аз — с Антон и всички заедно щяхме да заминем на почивка край Дордона. Често си говорехме за това.)

Майка ми продължи в същия дух, с голямо оживление, поето означаваше, че няма нужда да й отговарям и можех да се отдам на собствените си мисли. Чувствах се леко неудобно, защото имаше и друг освен Оуен, на когото исках да покажа корицата: Джони Рецептата. Изглеждаше редно, защото само той знаеше за книгата; постоянно ме поощряваше, докато му бях редовен клиент.

Вече не го виждам често и то не само защото мама не пие толкова много хапчета. Не, по времето, когато флиртът ми с Джони започна да разцъфтява в нещо по-значително, ми хрумна нещо. Колкото и да бях смахната, в един момент ми просветна и осъзнах, че засега Оуен ми беше гадже. Независимо от добрите и лошите ни моменти, без да взимам предвид факта, че не очаквах да сме задълго заедно, колкото и да продължеше връзката ни, трябваше да се отнасям към него с уважение — все пак съм зряла и не съм егоистка.

Джони навярно си е мислил същото, защото следващия цът, когато отидох при него, ме попита:

— Как е не-приятелят ти?

Изчервих се.

— Добре е.

— Още ли се виждате?

— Да.

— Аха. — Както казват, с една дума изрази цяло философско съчинение.

Не уточни, че не иска да навлиза в чужда територия, но явно това имаше предвид. Уважаваше себе си. И така по взаимно мълчаливо съгласие, и двамата бихме отбой. Нещо повече — онова, което ни свързваше — изолацията ни от останалия свят — вече не съществуваше. Аз излизах и имах собствен живот, и макар да мислех, че е откачено, ми се струваше, че съм го изоставила.

Понякога, когато Оуен ми омръзваше, минавах да го видя и му се усмихвах, но нищо повече. Веднъж ми се стори, че го зърнах с едно момиче. Наистина, наоколо имаше и други хора, но той беше застанал съвсем близо до нея. Беше хубава, с наистина страхотна къдрава прическа и трябва да призная, че изпитах ревност, навярно заради великолепните ѝ коси. Но когато го видях следващия път, тя не беше там, така че нищо чудно да съм си въобразявала.

Общо взето, бях много добра: уважавах нашето решение. Веднъж, след тежка седмица, трябваше да изпълня няколко рецепти за мама и отидох в друга аптека.

Но от време на време си намирах извинение да го виждам — все пак не съм Ганди. Напомняше ми на чийзкейк с ягоди, близо до него изпитвах емоционална версия на глада, който изпитвам, преди да ме огрее менструацията. Подобно на непреодолимото желание, което ме принуждава да отварям хладилника и да омитах всичко, измислях извинение за Джони, подкарвах колата към аптеката и купувах бурканче с таблетки с цинк (да речем). Но винаги си тръгвах неудовлетворена. Той беше учтив, дори разговорлив, но флиртът липсваше — и то, защото той беше почтен мъж с голяма доза самоуважение. Но, предполагам, никой не е идеален.

— Мамо — прекъснах разказа за не знам коя си, която изпуснала Подходящия, докато бил точно под носа ѝ. — Трябва ли ти нещо от

аптеката?

След малко тя отвърна:

— Не.

— Не трябва ли да увеличиш дозата на успокоителните?

— Всъщност мислех да я намаля.

— Ами добре.

По дяволите, ще ида и така.

Най-накрая го измислих — ехинацея. (Ехинацея — растение, чийто извлек усилва имунната система и действа благотворно на дихателните пътища, — Б. пр.) Съвсем нормална покупка, особено по това време на годината. В аптеката Джони ме поздрави с усмивка. Имайте предвид, че той посреща така всеки клиент, дори с престарелите мъже, покрити от глава до пети с псориазис.

— Казвай, каква отрова искаш?

— Ехинацея.

— Да не те хваща простуда?

— Не, като предпазна мярка.

— Разумно решение. Е, имаме богат избор.

Мътните го взели.

Той се впусна в подробности за дозировката, разпитва дали предпочитам хапчета или капки с или без витамин С, докато не съжалих, че не поисках нещо по-обикновено.

— Много ли си зает? — попитах, като се опитвах да го накарам да се обърне, за да можем да поговорим.

— О, да. Шестте седмици, които остават до Коледа, са най-тежкото време.

— И с мен е така. Как е брат ти?

— Добре се възстановява. По-точно е да кажа, че възстановяването му е свързано с неприятни изживявания. Правят му много физиотерапия заради счупения крак и никак не му е приятно.

На няколко пъти изрекох „ах“ и „я, виж“ и други глупави реплики, после изведнъж възкликнах:

— О! — сякаш току-що съм се сетила за нещо. — Мислех, че ще искаш да я видиш.

— Какво е това? Корицата на книгата ти! — целият грейна. Искрено се радваше заради мен. — Поздравления!

Разглежда корицата ужасно дълго време, докато аз разглеждах него. Знаете ли, наистина беше много красив, с тези интелигентни очи и прекрасната му лъскава коса. Все пак щеше да е грехота, ако косата му не беше блестяща, с всички тези мазила наоколо...

— Много е хубава — заключи накрая той. — Рисунокът е неясен, но така изглежда, сякаш са и отнели нещо. Много ефектно. Чакам е нетърпение да я прочета.

Изведнъж ми хрумна нещо, което не бях осъзнала навремето.

— Ами заглавието? — попита той. — Нали решихме да бъде „Отровен шоколад“.

Идеята беше негова.

— Много ми харесваше „Отровен шоколад“, но хората от маркетинга не го одобриха.

— Е, не винаги става както искаме.

Въобразявах ли си, или в думите му имаше по-дълбоко значение? Наистина ли долових полъх на старото привличане?

Предположих, че е така, отново изпитах вина и развълнувана си тръгнах.

— Ехинацеята ти — извика той след мен.

Още през август, когато от отдела за връзки с обществеността на „Долкин Емери“ ми изпратиха страница от „Литературни новини“, където се споменаваше за договора ми за книгата (чудно, дали и Лили я е видяла?) се абонирах за списанието, в случай, че публикуват още нещо за мен. Въпреки че преглеждах всеки материал; при това най-подробно, не открих нищо за себе си, но по някое време през ноември прочетох за Лили. В статията се разказваше как коледните книги не се продавали добре.

Търговците на дребно съобщават за много слаби продажби на „Кристално чиста“ от Лили Райт. От последната, авторка на сензационния роман „Церовете на Мими“, се очакваше да щурмува класациите на изданията с твърди корици тази Коледа, но тя дори не влезе в първата десетка. Първоначалната цена на книгата ѝ 18,99 лири беше рязко намалена на 11,99 в „Уотър-стоунс“ и се появи в други книжарници за 9,99. Дик Бартън-Кинг, директор по продажбите в „Долкин Емери“, заяви: „Винаги сме смятали, че «Кристално чиста»

ще бъде купувана като подарък, не просто като четиво. Очакваме сериозни продажби преди Коледа.“

Горе-долу по същото време видях статия за „Кристално чиста“ и във вестника — сега чета подобни материали. Пишеха, че „Церовете на Мими“ била очарователна, но тази — груба и безинтересна, разочаровала настоящите ѝ почитатели и нямало да ѝ спечели нови. Колко ужасно за нея.

Добре, признах си аз, бях доволна.

Един ден през декември открих на кухненската маса четвъртит пакет.

— Разтръсках го — каза майка ми, трепереща от вълнение. — Мисля, че са книги. Отвори го, ето — подаде ми ножиците. Разчупих печата и извадих шест екземпляра от „Пътешествие към дъгата“, изглеждаха съвсем като истински. Колената ми омекнаха, наложи се да седна, преди да прочета придружаващата ги бележка.

— Това са само пробни копия. Означава, че са пълни с правописни грешки и кориците не са релефни. Предназначени са само за критиците.

— Но това е книга — прошепна мама — ти я написа. Върху нея е името ти.

— Да. — Да ми изпратят книгата в почти завършен вид, ме накара да се почувствам много странно — но не и приятно. Разлистих я и усетих, че серазтрепервам и изведнъж разбрах мимолетното чувство, което ме обзе в аптеката; страница след страница се разказваше колко мил е „Уил“, сиреч Джони, и аз се изумих от огромната си глупост. Докато пишех книгата, толкова се тревожех как ще я приеме майка ми, че въобще не ми дойде на ум, че и други хора може да се притеснят. Особено Оуен. Никак не допусках, че ще бъдем заедно, когато я завърша — в крайна сметка, аз все бях сърдита и постоянно се карахме. Но книгата беше завършена, Оуен бе все още до мен, а прототип на романтичния ми герой беше друг мъж. Оуен беше свръхчувствителен за дреболии; знаеше, че прекарвам — или поне прекарвах много време в аптеката.

Дори докато правех всичките промени и корекции, възприемах историята единствено от академична гледна точка, а не като нещо, което впоследствие ще стане обществено достояние и всеки ще може да го прочете. Как съм могла да бъда толкова тъпа?

Ами Джони? Със сигурност щеше да се разпознае; щеше да разбере, че го харесвам. Или че преди съм го харесвала. Навярно някак си се досеща, но така бе толкова унижително...

Героите ми бяха истински хора и нямаше да им бъде приятно. Можех да го пресека в зародиш. Как? Нямах представа как да постъпя с Оуен. На Джони можех да подаря екземпляр от книгата и заедно да се посмеем на коментара. Но подозирах, че това още повече ще влоши нещата, най-добре бе да оставя преценката на него.

Със сърце, свито от страх, се питах има ли начин да спра цялата тази лудост. После отворих един плик, който придружаваше колета — вътре имаше чек. За огромна сума, първите пари, които получавах от „Долкин Емери“.

Вторачих се в него: тридесет и шест хиляди лири стерлинги. По дяволите. Бяха изпратили моето копие от договора заедно с парите, без десетте процента на Джоджо.

Явно връщане назад нямаше.

Реших, че най-правилният начин да се оправя с Оуен, е да не му давам да чете книгата колкото се може по-дълго; той и без това не четеше нищо. Това ме успокои, взех се в ръце. Грешката беше, че когато отидох до тоалетната, не взех мобилния телефон със себе си.

Чух го да звъни, а после се включи гласовата поща. В следващия момент звъненето спря и чух майка ми да казва:

— Кой бутон да натисна? Здравей, Оуен, драги, как си? Имаме чудесна новина днес. Тя току-що получи първите екземпляри от книгата. Естествено, че можеш да вземеш единия, изпратиха шест. Освен това ѝ изпратиха сума пари, но мисля, че това е тайна.

Втурнах се навън тъкмо когато тя затваряше.

— Оуен ти се обади по това чудо — съобщи ми тя в безгрижно неведение за паниката ми, — идва да види книгата ти.

Втрених се в нея отчаяно. Тя никога не отговаряше на мобилния ми телефон, защо трябваше да го направи днес?

Може Оуен да не дойде. На него рядко можеше да се разчита.

Но в следващия миг Оуен цъфна и развълнуван се втурна в къщата.

— Това е страхотно — прокара пръсти по името ми. — Хубава подвързия.

— Момичето не ти ли изглежда, сякаш не може да си припомни точната дума за нещо? — подхвана майка ми.

Оуен я загледа.

— По-скоро като че ли е спукала гума и няма крик. Като че маха на минаващите коли за помощ.

Защо за него всичко беше свързано с коли?

Подаде ми книгата.

— Ще ми дадеш ли автограф?

— Това са само пробни екземпляри. Пълни са с грешки.

— Това им придава допълнителна стойност.

Ясно. Нямахте измъкване. Да става каквото ще. Написах:

— На Оуен с обич от Джема — после му я подадох и казах притеснено:

— Не забравяй, че все пак е роман. Всичко е измислица, не е вярно.

— Бутилка бира, Оуен? — изкуши го майка ми. Беше започнала да купува „Мърфис“ заради него.

— Да, остани да пийнем, Оуен.

— Не, благодаря, госпожо Хоган. Отивам у дома да чета.

Той излезе и аз се зачудих дали ще го видя отново.

Странното беше, че Оуен, който бе прекомерно докачлив и се обиждаше, дори и когато нямаше защо, не се разсърди за „Пътешествие към дъгата“.

Обади ми се на следващия ден:

— Ще те водя на вечеря в петък вечер да празнуваме. В „Четири сезона“.

Обичах „Четири сезона“ повече от живота си. (Той го мразеше, казваше, че луксозните мебели му пречели да диша.) Това беше добър знак.

— Прочете ли я вече? Хареса ли ти?

— Ще я обсъдим на вечеря — но беше ясно, че му е допаднала.

— Е?

— Според мен е страхотна. Искам да кажа, че има повече целувки, отколкото са ми по вкуса, и твърде малко трупове, но пада голям смях. И се хващам на бас, че си измислила готиния Емет, като си гледала мен. Трябваше да пишеш, че е вдъхновен от Оуен Дийгън.

Позасмях се. Не можех да повярвам, че ще ми се размине.

— Аз ли съм онзи тип от аптеката? И него ли си описала, като си имала предвид мен?

— Заповядай — подадох му опакован в хартия подарък. — Купих ти ферари. Играчка — добавих, да не би да експлодира от радост.

Разпакова го и не скри удоволствието си:

— О, червено!

Повози я нагоре-надолу, като ревеше като автомобилен двигател, докато най-накрая не обели ръчно изработените обувки на един американски бизнесмен и метр д'отелът не го помоли да престане, след което се върна на масата и каза:

— Мисля си...

Тези ужасни думи.

— Говорила съм ти и преди за това — изрекох уморено.

— За да отпразнуваме аванса, трябва да отидем на почивка, аз и ти. Има едно място, четох за него, един курорт в Антигуа. Идеално за водни спортове, а сега идва най-хубавото — всички екстри са безплатни. Дори напитките, а дават първокачествен алкохол, не някакъв местен препек, от който можеш да гушнеш букетчето. Трябва да отидем, Джема, ще ни се отрази добре, ще бъде добре за, да речем, връзката ни.

— Искаш да кажеш, че се каниш да се учиш да караш сърф, докато умът ти е отишъл в петите от безплатната пиня колада? — Нямах намерение да плащам за Оуен и мен където и да било. Всяко пени ми трябваше за къщата на майка ми. Не мислех да харча пари за себе си. Започнех ли, нямаше спиране.

— Гаджето ми е сключило сделка с издателство и единственото, което получавам, е тази тъпа кола-играчка — оплака се Оуен, след което настъпи мрачно мълчание. Поне за него. Моето мълчание си беше обикновено.

— Голямо постижение е да ти издадат книга — обади се той по едно време. — Трябва да го ознаменуващ и имаш пари. Трябва да

направиш нещо хубаво за себе си. Знам, че се тревожиш за майка си, но животът продължава.

Така и не можах да реша дали е егоистично копеле, или любовта му беше недодялана.

— Добре, вземи брошурата, но ще отидем само за една седмица.

Оуен беше въодушевен.

— Поздравления — каза той, — най-накрая започна да се държиш като нормален човек.

Това беше повратен момент. Щях да ходя на почивка. Щях да оставя мама да се оправя сама за седмица. Животът ми се подобряваше.

— И ако успеем да оцелеем цяла седмица, без да се избием един друг, мисля, че трябва да се оженим — допълни Оуен.

— Сто на сто — знаех, че такава опасност няма.

— Помолих те да се омъжиш за мен.

— Благодаря.

— Досега никоя не съм молил да се омъжи за мен. Очаквах малко повече ентусиазъм от „сто на сто“ и „благодаря“.

— Истинският живот не е като на кино.

— Добре. Както и да е, аз ли съм прототип на оня от аптеката?

— Не — не можех да го лъжа.

— Кой е?

— Оуен — започнах, показвайки превъзходство, — доста по-възрастна съм от теб. Имала съм няколко приятели и някак си всеки от тях ме е вдъхновил за образа на Уил.

— Не се дръж покровителствено. Не си чак толкова по-възрастна от мен и се обзалагам, че съм имал повече гаджета от теб.

Спорът се изроди в надпревара кой с повече хора е спал и леко измести въпроса за Джони Рецептата. Накрая се сдърпахме сериозно, изясни се, че аз съм спала с повече хора от него, и какво от това — много важно.

ЛИЛИ

НАЦИОНАЛНА БАНКА

Плейс 23А

ПЪРВА

Лондон, Еджуеър

1 декември
До Грантъм Роуд № 37, Лондон

Уважаеми г-н Калоран и г-жо Райт,

Позовавам се на т. 7.2 от договора, сключен между Първа национална банка и г-н Калоран и госпожа Райт на 18 юни тази година. Точката гласи, че вноската от 100 000 (сто хиляди) лири стерлинги трябва да бъде извършена от г-н Калоран и госпожа Райт не по-късно от 30 ноември. Тъй като до 5 декември такова плащане не е постъпило (и телефонният разговор с г-н Калоран потвърди, че въпросното плащане няма да постъпи в обозримо бъдеще) съм принуден да ви припомня т. 18.1, която гласи: „В случай на невъзможност за плащане на която и да е част от дължимите вноски, имотът незабавно ще бъде иззет.“

По тази причина имотът на Грантъм Роуд № 37 трябва да се освободи до 19 декември, две седмици след днешната дата, и ключовете да се изпратят с препоръчано писмо до горепосочения адрес.

Искрено ваш:

Брийн Мичел

Изпълнителен директор „Заеми“

Сякаш бе настъпил краят на света.

Всичко стана толкова бързо. Когато Джоджо ми съобщи ужасната новина, че „Долкин Емери“ няма да подновят договора, направих

онова, което винаги правя, когато съм под напрежение: повърнах си обяда. После заедно с Антон обмислихме какви възможности имаме. Погледнахме фактите в очите и вместо да се крием под кревата и да треперим, решихме да се държим като разумни, възрастни хора и да сме честни с банката. Затова Антон се обади на Брийн и обясни, че макар да нямаме пари в момента, чекът с процента от „Церовете на Мими“ ще пристигне в края на март. Дали ще ни дадат отсрочка дотогава?

Брийн благодари за обаждането и каза, че е най-добре да отидем, за да обсъдим нещата — но преди да се споразумеем за среща, пристигна писмото, според което нарушаваме условията на заема и предвид обстоятелствата ни лишават от права. Трябваше да освободим къщата до деветнадесети декември и да им изпратим ключовете по пощата.

В навечерието на Коледа най-лошите ни очаквания щяха да се изпълнят.

Антон реагира с думите:

— Не могат да го направят. — Вилня и ми се кле: — Няма да загубим дома си, скъпа.

Но знаех, че греши. Къщата щеше да стане собственост на банката. Бях го преживявала преди и знаех, че може — и че най-вероятно ще го преживея отново.

Естествено, обадихме се в банката и сторихме всичко по силите си, за да ги убедим да изчакат до март, когато, да се надяваме, всичко щеше да се оправи. Аз се молих, Антон увещаваеше, дори обмисляхме (закратко) за дадем слушалката на Ема, за да изпее: „Блещукай, блещукай звездичке“.

Но Брийн и колегите му бяха непреклонни и нямаше какво да направим; нямаше какво да предложим. Накрая, в отчаянието си, помолихме за милостива отстъпка до след Коледа — и ни отказаха. За първи път, през целия ужасен кошмар, бяхме възмутени, но това не им повлия ни най-малко. Припомниха ни, че според условията на договора не са длъжни да ни предупреждават, но са ни дали двуседмичния период като проява на добра воля. По същото време Зулема ни предупреди, че напуска. Беше си намерила друга работа в едно семейство в Хайгейт, което ѝ осигуряваше собствен апартамент и

кола. Времето не беше подходящо да оставаме без бавачка, но осъзнавах, че не можем повече да я задържим.

Покрай всички посещения в банката измина първата седмица от предупреждението. Оставаха дванадесет дни до Коледа. Имахме една седмица да намерим къде да живеем. Можехме да отидем в Замъка на ужасите, но Антон отказа и аз се съгласих, че не върви да живеем с Дебс.

— По-добре ще бъдем в приют на Армията на спасението.

И така, Антон купи вестник „Стандард“ и ограда няколко апартамента. Преди дори да видя първия, намразих всичките.

Знам, че на агентите по недвижими имоти сме изглеждали доста смахнати. Антон, иначе винаги очарователен и приятен, имаше отсъстващ вид. Човекът, който ме гледаше, не беше онзи Антон, когото познавах. Кожата му бе добила мъртвешки цвят и с ужас забелязах бели кичури в лъскавата му черна коса. Изведнъж бе остарял.

Колкото до мен, трудно ми беше да гледам събеседниците си, защото очите ми живееха собствен живот, местеха се от един предмет на друг, както се случва с хора под непосилно напрежение. Но агентите нямаше как да знаят това. Навярно мислеха, че работата ми не е много чиста.

Бях толкова притеснена от ограниченото време, че почти чувах как цъка часовникът, който ни изтиква към ужасния момент, когато ще трябва да напуснем къщата. В резултат едва поглеждах жилищата; искаше ми се да прекося тичешком стаите, да се свърши колкото може по-бързо и после да отидем в следващото.

Планът ни беше да взимаме такси, движейки се от един апартамент към друг, но ако до три секунди не се появи зелена светлина, карах Антон да вървим — много, много бързо. Тревогата ме изгаряше отвътре, толкова бях нервна, че не можех да стоя на едно място.

Веднага щом пристигдохме в следващото жилище, аз напълно забравях предишното. Мозъкът ми се въртеше на толкова бързи обороти, че не можеше да задържи никаква информация.

След тридневен оглед трябваше да вземем решение и аз избрах последния апартамент, който бяхме видели, защото беше единственият, който помнех. Беше в Камдън, недалеч от сегашния ни дом, нов и безличен, с бели стаи като кутии. Подписахме договор за три месеца.

Поискаха да платим в брой, защото прекалено бързахме да се нанесем. Освен това банковите ни препоръки не бяха за пред хората.

В следващия момент лажехме на колене по прашния под, работейки до среднощ, опаковахме безброй кашони. Приличаше на кошмара, когато бяхме в треска дали да купим къщата миналия май. После настъпи последната сутрин, камионът дойде и изсипа неколцина цветнокожи младежи с червени гащеризони, да товарят и разтоварват. Облегнах се на стената и се запитах: истина ли е? Всичко това? Особено червените гащеризони?

После къщата остана съвсем гола и нямаше причина да се задържахме.

— Да вървим, Лили — каза полека Антон.

— Добре.

Но раздялата с любимата къща изцеди докрай силите ми. Само секунда след като входната врата се затвори за последен път, почувствах, че с мен става нещо необратимо. Сбогувах се не само с четирите стени (три и половина всъщност, работниците още не бяха завършили малката спалня, но то вече беше без значение), а с живота, който Антон и аз никога повече нямаше да имаме.

Ако зависеше от мен, никога нямаше да разпаковам багажа ни на новото място. Щях да извадя юргана и възглавницата си и удобно да си живея в гората от кашони. Обаче заради Ема се наложи да извадя неща, които веднага ни трябваха. Сглобихме малкото ѝ легълце, извадих кухненските съдове. Тя, естествено, настояваше и за телевизора. Както и за канапето, за да може удобно да гледа.

До осем часа същата вечер всички основни неща бяха по местата си и бързината на промяната ме съсипа. Сега това беше домът ни. Безрадостното апартаментче се изпълни с нещата ни и тук трябваше да свием гнездо. Но как? Объркана, погледнах Антон и казах:

— Как можа всичко да се обърка така?

Гледах гладките бели стени, сякаш бяхме в някакъв куб. Мразех го.

Антон ме хвана за китката, опитвайки се да привлече вниманието ми.

— Поне имаме един друг.

Продължавах да гледам равните бели стени.

— Какво?

Той отчаяно ме погледна:

— Поне имаме един друг.

ДЖЕМА

Коледният ден, който прекарахме сами с мама, беше ужасен. Успях да оцелея единствено благодарение на литър и половина „Бейлис“. Празникът и без това щеше да е безрадостен, но когато няколко дни преди това съобщих на майка ми, че в края на януари заминавам на почивка с Оуен, тя пребледня от шока. Опита се да скрие нещастieto си, дори призна:

— Господ ти е свидетел, скъпа, нуждаеш се от почивка.

Но опитите ѝ да бъде смела ме караха да се чувствам по-зле.

Целия ден не спираше да повтаря като развалена грамофонна плоча:

— Това е последната ни Коледа в тази къща.

Последната Коледа ли? Можеше да е последният ни месец. Задаваше се януари, когато баща ми щеше да подаде молба в съда. Колко бързо щеше да се случи? Колко скоро къщата щеше да бъде обявена за продажба? Бреда, адвокатата ни, твърдеше, че може да минат месеци, но като си знам късмета, най-вероятно щеше да стане в деня, когато тръгнах на почивка.

Както и да е, няма да познаете какво се случи после...

Продължавам. Ще опитам. Дръжте се.

На осми януари, една година след като ни напусна, татко се появи вкъщи. Ей така. Не мисля, че дори съзнаваше, че е годишнината от деня, в който си отиде, просто се оказа странно съвпадение, върхът на всички странни неща, от които беше изтъкана цялата случка. Връщането му бе изключително ненадейно: просто цъфна на вратата с три пазарски чанти, пълни с нещата му, и попита мама — поне има благоприличието да попита — може ли да се върне.

Мама реагира, като се изпъна в цял ръст и рече:

— Твоята никаквица те изхвърли, а? Е, по добре да се сдобриш с нея, защото за теб няма място тук.

Не бе, само се шегувам. Не бях там, така че не знам колко бързо мама го е издърпала вътре и се е заловила да му готви, но се обзалагам,

че е било много, много бързо.

Беше се върнал и статуквото се възстанови, преди да успее да мигна. Когато си дойдох от работа, той се беше настанил в креслото си, решаваше кръстословица, мама беше в кухнята и готвеше като фурия и в един момент наистина се запитах дали не съм сънувала изминалата година.

Пренебрегнах баща си, който се усмихваше нервно, и сгасших мама край кухненския плот.

— Защо веднага му позволи да се върне? Можеше поне малко да го накараш да страда.

— Той ми е съпруг — тя придоби странен, верен и недостъпен вид. — Клела съм се на сватбата си пред бога и хората.

Клела се била. Какви глупости. Превърнали са в жертви и мъченици поколения жени. Но какво да направя? Разумът отстъпва пред подобна лудост.

Исках да я помоля да размисли отново — никога не беше късно да го разкара. Щеше да си върне себеуважението. Но какъв смисъл имаше? Мама бе прекалено стара за промяна. Не се промени през последната година, надали щеше да го направи сега. Искаше ми се да го стори, заради всички жени, но понякога хората са ужасно досадни и отказват да постъпят както трябва — предпочитат да карат както си знаят.

От егоистична гледна точка връщането на татко изигра роля на карта „Излез от затвора“ (Алюзия с играта „Монополи“. — Б. пр.). Животът можеше да се върне в нормалните си релси.

— Защо той се завърна?

Предполагам, че е взел решението по Коледа, приклещен от Колет и двете й чудовища. (Нямам доказателства, че тия деца са чудовища, може би върша ужасна несправедливост.)

— Защото ме обича, а нея вече не.

— Някакви обяснения защо през последната година е живял с тридесет и шест годишна жена?

— Сигурно е свързано с шестдесетата му годишнина и смъртта на брат му.

Ясно. Закъсняла криза на средната възраст — нищо, което не можем да си представим.

— И ти му прости?

— Той ми е съпруг. На сватбата си съм се клела в църква — каза го с такъв нетърпящ възразение глас, че ръката ме засърбя да взема някой чук и да ѝ набия малко разум.

Слава Богу, че съм атеистка, ето какво казвам.

Ако нещо подобно се случи с мен, не мисля, че отношенията ни някога ще се възстановят, и се съмнявам, че някога ще мога да простя. И така, не вярвам, че ще мога да престана да презирам татко. Предполагам, отказът на мама ме прави такава. Тя мисли за себе си като за жена с чувство за дълг, а не такава с чувства и права и това означава, че баща ми веднага можеше да се шмугне в топлия живот, който тя му осигуряваше. Това ми докарваше бяс на ента степен.

— Откъде знаеш, че няма да се въртне и да си отиде след месец?

— Няма. Той, как да кажа, не е бил на себе си.

— Но ще се вижда с въпросната Колет всеки ден в работата.

— Не, няма — начинът, по който го изрече, ме заинтригува, звучеше някак триумфиращо. — Той ще се пенсионира по-рано. Допускаш ли, че ще му позволя да ходи на място, където ще я среща всеки ден? По никой начин. Казах му или да я уволни, или да се пенсионира. Предпочитах да не си губи работата, но и така съм довольна.

Внезапно ми хрумна страхотна идея.

— Хайде — настоях аз. — Дай да идем с колата до работата му и да ѝ се изсмеем.

За секунда очите на мама светнаха, после отговори:

— Ти върви. Аз трябва да приготвя чая на татко ти. — И добави не особено убедено: — Трябва да ѝ простим.

Брей! Твърде много злини са ставали, защото си прощаваме. Нямаше начин някога да простя на Колет и това не ме тормозеше. Малко омраза никому не вреди. Вижте как от години мразех Лили и нищо не ми е станало.

Като говорим за омраза, имаше нещо, което исках да споделя с татко.

— Издадох една книга.

Той се показва много очарован — без да е наясно с факта, че описвах него, и когато му показвах пилотния екземпляр, заяви:

— Корицата е великолепна. Изгонили са я от къщи, нали? — поглади с пръст името ми. — Я виж: Джема Хоган, малкото ми

момиченце. „Пътешествие към дъгата“, какво прекрасно име. За какво се разказва?

— Как напускаш мама и заживяваш с момиче, само с четири години по-възрастно от мен.

Доби вид на ударен с мокър парцал и погледна мама, за да се увери дали не се шегувам.

— Не е шега.

— Не е — мама изглежда се чувстваше крайно неудобно.

— Исусе, Марийо и Йосифе — гласът му издаваше паника. — По-добре да прочета това чудо.

След като прочете шест страници, лицето му посивя:

— Това трябва да се спре. Веднага. Не бива да се публикува.

— Твърде късно, татко, вече имам договор.

— Ще намерим адвокат.

— Вече похарчих по-голямата част от аванса.

— Ще ти дам парите.

— Не ти искам парите. Искam книгата ми да излезе.

— Но погледни я — той потупа страниците с opakoto на ръката си. — Всичко е прекалено лично. Не бих имал против, но голяма част въобще не е вярна. Ако това излезе, наистина ще се посрамя.

— Добре — съгласих се аз, доближавайки лицето си до неговото. — Това се нарича да живееш с последствията от действията си.

— Джема! — провикна се майка ми от кухнята. — Той каза, че съжaliaва. И наистина го вярва. Преживял е криза и не е знаел какво върши. Много си груба с него, май си прекалено груба към всички. И знаеш ли, мисля че си склонна към гневливост.

— Ти пък какво знаеш за склонността към гневливост?

— Гледам „Доктор Фил“.

— Е, хубаво, не съм склонна към гневливост, но държа да бъдат извадени наяве хората, които вършат каквото не трябва.

— Значи си склонна към отмъщение.

— Да! — съгласих се аз, — емоционално нестабилна съм. Аз съм Джема... какво съм аз...? Разрушителката? Не, това е много слабо. Отмъстителката? Джема Отмъстителката?! Не чак толкова силно. Аз съм Джема Въздаващата правосъдие.

Шмугнах се в кухнята и запях темата от „Въздаващите правосъдие“.

— Не го извъртай — възрази мама. — Защото не звучи добре.

— И това не е музиката от „Въздаващите правосъдие“ — провикна се баща ми от хола. — Пееш мелодията от „Професионалистите“.

Застанах на прага и държейки въображаема сопа, запях:

— Уooooooooo! Дръжте го!

Същата вечер си изнесох нещата от къщата на нашите и официално се завърнах в собствения си апартамент. Питам се дали напускането на мамината къща не ми прилича на момента, след като си взел всичките си изпити и се чувстваш виновен, че повече няма да учиш, въпреки, че не е и нужно. Но не, ни най-малко не се страхувах да се върна към стария си начин на живот.

Позвъних на Оуен, за да му съобща добрата новина.

— Вече можем да се виждаме през цялото време, ако искаш. Ела ми на гости, да опитаме новия живот.

Минути по-късно беше при мен.

— Трябва да поговорим — каза той.

— Защо?

— Знаеш ли какво? — той се усмихваше, но някак си странно.

— Какво?

— Обади ми се Лорна. — Лорна беше двадесет и четири годишната му бивша приятелка и особените тръпки, които ме побиха, ми подсказаха какво следва. — Искат отново да се съберем.

— Така ли?

— Стана точно както ти казваше: видяла ни е заедно в събота, когато бяхме в центъра на пазар, и е осъзнала какво изпуска. Ти си страхотна.

— Такава съм си — гласът ми звучеше отвратително неуверено.

— Боже, нямаш нищо против, нали?

— Разбира се, че нямам — сподавено отговорих аз, нелепи сълзи напиряха в очите ми. — Наистина съм много щастлива заради теб. Винаги сме знаели, че не сме за никъде. — Но бяхме се запътили към това никъде преди почти девет месеца.

А когато го погледнах, готова да ревна, видях друго: той също бе готов да заплаче.

— Никога няма да те забравя — обеща той, бършейки едри сълзи от лицето си.

— Я престани да бъдеш толкова мелодраматичен.

— Хубаво — като по магия, сълзите му изчезнаха и, наистина, той не беше способен да крие щастието си, както и колко е нетърпелив да си тръгне.

— Ами нашата ваканция?

Погледна ме озадачено.

— В Антигуа. Щеше да караш уиндсърф, с глава, замаяна от безплатна пиня колада. Щяхме да заминаваме след три седмици.

— Вярно, извинявай, не бях помислил. Ти върви. Заведи майка си. Просто я виждам на уиндсърфа, ще бъде чудесна.

Точно преди да влезе в колата си, извика с повишено настроение:

— Планирахме да изкараме заедно ваканция край Дордона!

— Не забравяй да кръстиш първото си дете на мен — успях да отвърна.

— Смятай, че съм го направил. Дори да е момче.

После рязко потегли, натискайки клаксона и махайки с ръка, сякаш отива на сватбено пътешествие.

ДЖОДЖО

Януари

Джоджо се завърна в Лондон, изпълнена с надежди за Новата година. Беше прекарала щастливи празници в Ню Йорк със семейството си, но знаеше, че следващата Коледа ще бъде различна. Не и в Ню Йорк. Най-вероятно заедно със склонната към злополуки Софи и безотговорния Сам в новия им дом с Марк, където и да бъдеше той.

Първия ден, когато се върна на работа, Манодж тръсна на бюрото ѝ кашон.

— Пилотни екземпляри на „Пътешествие към дъгата“ от Джема Хоган.

„Долкин Емери“ вярваха в рециклирането; корицата беше стар проект за корица на Катлийн Пери, който Джоджо беше отхвърлила преди около година като прекалено сантиментален и който изплува тази есен с ново предназначение — подвързия на „Пътешествие към дъгата“. Беше акварел в пастелни цветове и въпреки че формите бяха неясни, всеки път, когато Джоджо я погледнеше, ѝ се струваше, че жената отчаяно се нуждае да иде до тоалетната, която е на километри от нея.

Беше симпатично пакетче обаче. Тя взе десет екземпляри и ги занесе на Джим Суийтмън, да ги разпрати на филмовите производители.

— Направи си магията.

Изборът на нов съдружник беше в понеделник, двадесет и трети януари — след три седмици. Първата премина без инциденти. Дойде втората. Предстартовото броене на третата започна — понеделник, вторник и сряда минаха — после в четвъртък сутринта пристигна имейл.

До: Jojo.harvey@LIPMANAIGH.co

От: Mark.avery@LIPMANAIGH.co

Относно: Новини. Вероятно лоши
Трябва да поговорим. Ела в кабинета ми веднага щом можеш.
Целувки: Марк

— Сега какво?

Марк седеше зад бюрото си, с изключително сериозен вид.

— Искях предварително да ти кажа за утрешното съвещание.
Ричи Гант е намислил нещо.

— Какво? — изведнъж Джоджо се почувства ужасно нервна.
Лонгурестият беше пълен с изненади, никоя от които не бе хубава.

— Сприятелил се е с неколцина от маркетинговия отдел на „Лоусън Глобал“.

— С кого?

— Имат клонове по целия свят. Произвеждат безалкохолни напитки, козметика, спортно облекло... и изглежда искат да вложат пари в някои от авторските издания на „Липмън Хай“.

Тя отвори уста, едва говореше.

— Искаш да кажеш корпоративно спонсориране?

— Не точно спонсориране заради името, не както „Пиещият кока-кола Повелител на конете“, просто да се споменат определени продукти в текста.

— Корпоративно спонсориране — повтори Джоджо. — Точно както се майтапехме с теб преди година. Мислехме, че са глупости. Наистина е тъпо.

— Правилно поднесено, няма да е нарушение.

Тя му хвърли дълъг, замислен поглед.

— Това не може да стане. Марк, ти не разбираш. Самият ти каза, че е нелепо.

— Джоджо, това е бизнес, вероятно много доходен.

Не добави нищо, но намекът беше ясен. Да напусне Каси и да заживее с Джоджо щеше да им струва скъпо.

Както и да е. Ядосана, тя каза:

— Когато ти споменах тази идея, защо не ме посъветва да я предложа?

— Защото само се шегувахме, а и явно ти беше неприятна. Ако наистина я смяташе за добра идея, нямаше да имаш нужда от поощрение, щеше да действаш и да я осъществиш.

Може и да беше вярно, но, ако не друго, яростта ѝ се разпали.

— И какво стана? Гант дойде при теб с концепцията си, а ти му каза браво, давай, така ли?

— Не. За пръв път чух за нея тази сутрин. Вече е установил контакти и е направил някои предложения.

— Обзалагам се, че не става дума за мои автори — изрече тя с горчивина. — Как така на Гант му хрумна същата идея като на мен?

— Навярно и двамата мислите еднакво.

Джоджо сви рамене.

— Нямам нищо общо с това... лигаво нищожество. Знаеш ли какво, Марк? Разочарована съм от теб.

Той стана извънредно спокоен. Заплашително спокоен.

— Аз работя. Моя работа е да проучвам идеята, за да получим повече пари. Имам принципи, но прекалените скрупули не вършат работа в търговията. Да, идеята ми се виждаше пошла, но имам право да променям мнението си. Особено, когато съм поставен пред свършен факт.

— Схванах — отговори Джоджо. — Напълно ми е ясно.

Тя изхвърча навън и той не направи опит да я последва. На улицата тя започна да дърпа тъй яростно, че един минувач и рече:

— Какво ти е виновна бедната цигара?

Как е установил Ричи Гант тези контакти, чудеше се Джоджо. Ако тя работеше за многонационална компания и този дребен негодник се появеше при нея, щеше да извика охраната да го изхвърли на улицата, а после собственокрачно да му тегли един ритник в бъбреците. Та да го заболи наистина. И в топките, естествено. И в главата — но обувките ѝ щяха да се изцапат с онова мазно нещо, с което клепаеше косата си... Уф!

По-силен от гнева ѝ към Ричи беше ядът към самата нея. Не трябваше да слуша Марк, трябваше да осъществи идеята. Не ставаше въпрос за наранена гордост, щеше да има практически последствия: изборът на нов съдружник беше другия понеделник, след по-малко от седмица. Трябваше да хване подходящия момент, да използва само три секунди и да отхвърли предложението му, така че съдружниците да вземат решение, без да се влияят от корпоративните милиони.

Но тази идея ѝ носеше малко успокоение. И в сърцето си се надяваше, че вместо да се заслепят от алчност, издателите щяха да се

съгласят с нея.

Съвещанието в петък сутринта

Вече всеки знаеше за новите корпоративни връзки на Ричи, затова не се налагаше Джоджо да понася одобрителни възгласи, сякаш е извадил бял заек от старата си парцалива шапка.

Но не всичко бе свършило. Винаги склонен да се покаже, Ричи бе изпробвал възможните сценарии. Той протегна ръка и изрече:

— Олга!

— Вие, мадам — откликна недотам тихо Джоджо.

Той се обърна към нея.

— Джоджо, не се безпокой. Ще направя каквото мога за твоите автори. Ще се опитам да им спечеля малко пари от спонсорство.

— Няма нужда — ясно парира Джоджо. — Авторите ми печелят достатъчно, като пишат книги.

— Зависи от тях — сви рамене Ричи — ако искат да се откажат от готови пари. Малко е смешно да ги съветваш, това е всичко. Радвам се, че не си мой агент!

— Не колкото се радвам аз, вонливецо! — Все пак изрече обидата само наум. Винаги си оставаше професионалист.

Ричи отново насочи вниманието си към Олга.

— Да вземем Анелиз Палмър.

Една от най-печелившите писателки на Олга, авторка на известни бестселъри.

— Тя би могла да се свърже с една от скъпите марки шампанско на „Лоусън Глобал“. Ако Анелиз си знае интереса — а аз я познавам, ще се съгласи. — Той го оповести с такава самоувереност, че Джоджо трябваше да седне на ръцете си, за да не го удари. — Така приходите й ще хвъркнат до милион лири. Ти ще получиш десетте си процента и ако възпитано ги помолим, ще стоварят няколко каси с шампанско само за теб.

Джоджо едва не експлодира от безсилие. Да му се не знае — един милион за писателка, която не може да засенчи видеофилм за размножителните навици на императорските пингвини.

— Това реално предложение ли е? — попита Марк. — Наистина ли са споменали тези суми за отделните автори?

— Да споменат? Искаш да кажеш, да обещаят. Наистина. — Ричи сериозно кимна. — Повярвай ми, ще стане.

Всички бяха потресени. Дори непрестанно движещите се молекули на въздуха замръзнаха, спирайки в орбитите си. Милиони кинти, само за едно споменаване на шампанското!

Джоджо забеляза как израженията се промениха — гледаха Ричи, сякаш беше алхимик. Вече харчеха плячката. Нова кола. Вила в Умбрия. Достатъчно пари, за да напуснеш съпругата си и да си устроиш нов, безгрижен живот с младата си любовница. Дори Орора Френч и Лобелия Хол, които толкова мразеха Гант и които не биха се облажили особено от въпросните пари, стояха като омагьосани. Обувки и чанти блеснаха в очите на Орора, а мисълта за една седмица в Лас Вегас, изпълнена игра на рулетка, накараха погледа на Лобелия да светне. Джоджо трябваше да предприеме нещо.

— Значи Олга може да им позвъни веднага — предложи тя. — И да им каже, че Анелиз е съгласна, та да ни изпратят милионите в използвани банкноти от по пет лири. — Тя остави чантата си на масата, извади мобилния си телефон и го подаде на Олга. — Обади се.

За сетен път стаята потъна в тишина. Движеха се единствено очите, сякаш наблюдаваха състезание по тенис между Ричи и Джоджо. Секундите бавно се нижеха, ръката на Джоджо, държаща телефона, стана лепкава и влажна, после Ричи се огъна.

— Очевидно това е само пример. Просто пример.

— Я виж — престори се на изненадана Джоджо. — Само пример. — Тогава не бързай да се обаждаш. — Тя затвори телефона си и смигна на Олга. — Само ще се изложим.

Докато гледаха как мечтите им избледняват и изчезват, всички насочиха погледи към Ричи, сякаш беше заловен на местопрестъплението крадец.

Но най-неприятното бе съобщението, че на следния ден трима от „Лоусън Глобал“ ще ходят с Ричи, Джим Суийтмън и Марк в луксозен провинциален хотел да играят голф и така да се опознаят. Джоджо се опита да прикрие недоверието си. Марк не й беше казал за това, а и кога недоносчето Гант се беше научило да играе голф?

— Как така не съм поканена?

— Защо трябва да си?

— Спечелила съм повече пари от всеки друг агент през изминалата година.

— Можеш ли да играеш голф? — запита Ричи.

— Естествено, че мога. — Интересно, колко ли ще е трудно? Особено ако си представи, че всяка топка за голф е главата му.

— Жалко — Ричи я изгледа подигравателно. — Резервациите вече са направени и няма никакви други свободни места.

— Значи без жени? Не е ли малко сексистко? Има закони против тези работи.

— Кой закон казва, че трима-четирима мъже не могат да се съберат, за да поиграят голф? И кой казва, че трябва да има жени?

Очакваше да я е сразил, Джоджо не се предаде:

— О, забравих за увлечението ти по стриптийзьорките.

— Няма такова нещо — намръщи се той, обзет от гняв. — Джим също ги харесва, а Марк е влюбен...

— Може ли за момент — прекъсна го Марк.

Дан Суон изплува от обичайния си унес и промърмори тихо:

— Бийте се, бийте се, бийте се!

Марк се овладя.

— Това беше достатъчно. Ричи, не говори глупости, няма да има никакви стриптийзьорки. Поне не би трябвало да има.

Джоджо си помисли, че всъщност това влошава нещата. Всички разбраха, че приятелката на Марк Ейвъри не иска той да се задява със стриптийзьорки. Бяха й колеги, но я гледаха, сякаш е досадна съпруга. Границите бяха започнали да стават неясни.

След като срещата приключи, тя влезе в кабинета на Марк, затвори вратата и го нападна:

— Въобще не ми каза, че възнамеряваш да играеш голф с тези хора.

— Права си, не ти казах.

— Защо не?

— Не си ми шеф.

Сякаш я простреляха право в сърцето.

— Марк, какво става? Защо си толкова ужасен?

— Защо ти си толкова ужасна? — беше прекалено спокоен и тя си припомни кое я беше привлякло у него: силата на характера, способността му да вижда в по-широк план...

— Не съм ужасна, Марк.

Той вдигна рамене.

— Върша си работата.

— Дори и когато ми вреди?

— Не е така. Може да не ми вярваш, но всичко, което правя, го правя за нас.

Благодарение на Гадняра Гант отношенията ѝ с Марк започнаха да се объркват; тя не можеше да го позволи. Направи огромно, почти свръхчовешко усилие и изрече:

— Вярвам ти.

Събота сутринта, апартаментът на Джоджо

Преди Марк да тръгне за голф уикенда, Джоджо каза:

— Нали няма да обсъждаш с ония от „Лоусън“ как съм в леглото?

— Защо ми е да го правя?

— Знам ви вас, мъжете, разказвате си сексистки шеги и обсъждате жените.

— Какво искаш да кажеш?

— И аз съм от тях.

Той обви с ръка кръста ѝ, после я плъзна нагоре.

— Не бих казал. — Отмести ръката си, но тя я върна на предишното ѝ място. — Джоджо, нямаме време за това.

— Имаме.

— Ще закъснея.

— Добре.

Двадесет минути по-късно

— Наистина трябва да тръгвам, Джоджо.

— Върви — усмихна му се тя от леглото. — Засега не ми трябваш. Чао, скъпи. Пожелавам ти отвратително прекарване.

— Такова ще бъде.

Същия следобед

Джоджо беше в „Ръсел и Брумли“ с Беки, когато телефонът иззвъня. На дисплея се изписа номерът на Марк.

— Марк! — възкликна тя. — Точно мъжът, с когото исках да поговоря. Каква е разликата между бонус и пенис? Ще ти кажа — съпругата ти ще ти духа бонуса! Ба-буум!

— Джоджо...

— Какво правиш, когато миялната ти машина се повреди! Прасваш й един! Ба-буум!

— Джоджо...

— Кого караш да свърши работата? Тази, която има най-големи цици! Ба-буум!

Неделя следобед, апартаментът на Джоджо

От хотела Марк пристигна право при нея.

— Здравей, скъпа — тя го обгърна в прегръдките си, сякаш се бе завърнал от война. — Всичко е наред, сега вече си тук.

Последва го в дневната и попита:

— Колко зле беше?

Той се усмихна.

— Отвратително. Трябваше да пуша пура, а знаеш ли как се отрязва крайчето й?

Джоджо нямаше представа.

— Един от типове от „Лоусън“ не престана да разказва вицове за обрязването по този повод.

— Ама че гадост. Кой беше най-лошият момент през целия уикенд?

Марк се замисли.

— Когато единият от „Лоусън“ описа някакъв човек като „ако този падне в езеро от цици, ще излезе, смучейки палеца си“.

— Отврат — повтори Джоджо.

После Марк сподели:

— Разказах им вица ти за миялната машина. Според мен го харесаха.

— Радвам се, че съм помогнала. Как беше Гант?

Марк сви рамене.

— Защо не ми разкажеш? — избухна Джоджо. — Кажи ми как никой не го е харесал, какво съм изпуснала?

Марк обмисли въпроса.

— Добър е в общуването, долавя какво искат и им го дава.

— С мен не е такъв.

— Не му е нужно да го харесваш.

— Ще му се наложи, когато аз стана съдружник, а то не.

Думите ѝ увиснаха във въздуха и когато Джоджо заговори, тревогата, която я терзаше през целия уикенд и заради която си купи нелепо скъпа пътна чанта, изплува отново.

— Искаш ли да поговорим за утре? Мислиш ли, че ще получа мястото?

— Заслужаваш го.

— Но смяташ ли, че ще го имам?

— Таркуин Уенуърт, Орора Френч и Лобелия Хол са работили в издателството по-дълго от теб. Ако съдим по продължителността на работата във фирмата, ще спечели Таркуин.

Тя го прекъсна.

— Престани да ми обясняваш фактите, всички знаем, че изборът е между мен и Ричи Гант.

— Брей, значи е между теб и него.

— Да. Нека наистина погледнем фактите. Аз съм страхотен агент, печеля повече пари от всеки друг, включително Гант, и правя всичко по силите си да очерня репутацията му. Мога ли да сторя още нещо? Не бих казала.

Тя вярваше в позитивното мислене. Но се събуди посред нощ и мислите ѝ никак не бяха положителни. Марк се беше прибрал вкъщи и тя бе доволна; не искаше да я вижда такава.

Представяше си как ще се почувства, ако утре не я изберат за съдружник. Като изключим шока и унижението, Ричи Гант щеше да ѝ стане шеф, е, един от шефовете. И тя нямаше да бъде триумфиращ победител. Щеше да се наложи да напусне „Липмън Хай“ и да започне от нулата някъде другаде. Да се доказва, да си създава познанства, да трупам приходи. Щеше да се върне назад поне с две години. Паниката у нея започна да расте, обземаше я все по-силно, докато я докопа за гърлото.

Успя да се овладее. Ричи Гант беше добър — и гъвкав. Но корпоративният му проект беше спукан балон. Никому не предстоеше скоро да получи пари от него. Тя беше по-добрият агент. Това беше факт. Печелеше повече за фирмата. Авторите ѝ имаха отлични дългосрочни перспективи. Как може да не стане съдружник?

ЛИЛИ

Антон се върна от работа. Втурна се в стаята и каза:

— Погледни какво ми изпратиха днес!

Отдавна не го бях виждала толкова оживен. Размаха една книга и когато видях, че това е романът на Джема „Пътешествие към дъгата“, скочих и я грабнах, нетърпелива да я прочета. Както обикновено ми се зави свят.

— Откъде я взе?

— Пробно копие. Джим Суийтмън от медийния отдел на „Липмън Хай“ ми го изпрати. Добрата новина е — Антон сякаш грееше, — че книгата не е за нас.

— А лошата?

— Няма лоша новина.

Но никой никога не казва: „Добрата новина е...“, ако няма лоша.

— Как е? — попитах аз. — Хубава ли е?

— Не — вълнението се изпари от него, подобно на цигарен дим.

Изненадана, го упрекнах:

— Но ти я харесваш.

— Не.

— Вярно е.

— Не.

Задържах дъх, защото знаех, че предстои едно „но“.

— Но — каза той, — искам да я екранизирам.

Стоях като вкаменена и мълчах. Единствено знаех, че никога не е поискал да екранизира моите книги. Нито една.

Бяха минали пет седмици, откакто се изнесохме от нашата къща, но ми се струваше много по-дълго. Прекарахме безрадостна Коледа в подобния ни на кутия апартамент — беше още по-мрачна, защото очаквахме Джеси и Джулиан да се върнат от Аржентина, но в последния момент ни съобщиха, че няма да дойдат.

Независимо от няколко покани за Нова година — като започнем от Мики и Киара, продължим с Вив, Баз и Джек и свършим с

Ники и Саймън — прекарахме нощта сами, вдигайки на здравица с шампанското, което „Долкин Емери“ ми бяха изпратили през онези отдавна отминали дни, когато „Церовете на Мими“ щурмуваше класациите и ме харесваха. Пихме за „идващата година“ с надеждата, че ще бъде по-добра от изминалата. После дойде януари — какво да кажа — беше просто януари. Най-доброто, което можеш да направиш, е да дишаш, да издишваш и да го чакаш да отmine.

„Кристално чиста“ не пожъна, както се бях молила, успех в последния момент. Самоувереността ми и творческите ми сили бяха станали на пух и прах и след октомври не бях написала нито ред. Какъв беше смисълът, ако никой няма да го публикува? Беше прекалено студено, за да излизам, и прекарвах дните си с Ема, гледайки „Дора Изследователката“ и „Джери Скачача“.

Беше катастрофа да изгубим дома си, но не се залъгах с илюзии, че нещо ще се подобри в бъдеще. Антон и аз бяхме опустошени. Наблюдавах събитията отдалеч, все едно се случваха на други хора.

Вече нямаше какво да си кажем; разочарованието ни беше прекалено осезаемо. Горчиво негодувах срещу безразсъдството на Антон по отношение на парите. Толкова обичах къщата, която изгубихме, и чувствах, че стана по негова вина. Той ме беше убедил да я купим — спомням си колко много и различни възражения изтъквах — и ако не я бяхме купили, нямаше да я загубим. Загубата ѝ беше съкрушителна и се чувствах неспособна да му простя. По някаква причина се сещах за деня, в който ме беше завел на пазар в „Селфриджис“; няхаме и петак, и какво направихме? Още повече задължняхме. На времето то ми се струваше възхитително безгрижие, сега беше ясно, че е идиотска безотговорност. Своеволие, което да те подтикне да купиш къща, която можеш единствено да загубиш.

И въпреки че Антон не го изразяваше гласно, чувствах, че обвинява мен, че не написах още една книга, която да се превърне в бестселър.

Закратко бяхме на върха на вълната — беше трудно първо да привикнем към цялото вълнение и надежда, а после отново да се сринем надолу.

Рядко си говорехме, а когато това изобщо ставаше, разменяхме няколко думи за детето.

Имах чувството, че от много дълго време не съм си поемала дъх както трябва. Всяко вдишване беше плитко, страхливо, жалко усилие, което не ми носеше никакво облекчение. Вече не можех да спя повече от четири часа на нощ. Антон не преставаше да ме уверява, че животът ни ще се подобри. И навярно мислеше, че наистина ще стане така.

— Клоуи Дру ще бъде идеална за главната роля — палеше се той.

— Но „Ай-Кон“ няма пари да екранизира книгата.

— Би Би Си иска да направим съвместна продукция. Ще осигурят парите, ако Клоуи подпише договор.

Въпросително се наклоних към него. Нима вече бе говорил с Би Би Си? Подготвяше договор?

— Говорил ли си вече с Клоуи за филма?

— Да. Голяма свежарка е.

О, Боже.

— Джема никога няма да ти разреши да го екранизираш. След всичко, което ѝ причинихме, не се и надявай.

Но той се надяваше. Виждах го в очите му. Вече я убеждаваше, използвайки всички възможни средства. Познавах този Антон, с небрежното му, нехайно очарование. Беше амбициозен, но сега ми идваше като удар под кръста.

Тъй като животът ни така драматично се срина преди Коледа, той отчаяно се нуждаеше от тази работа. Беше минало много дълго време, откакто бе осъществил печеливша сделка. Беше се върнал към ужасните си реклами, за да поспечели пари, но филмите лежаха на сърцето му.

— Лили, това ще ни спаси! — сякаш беше кълбо от огън. — Притежава фантастичен търговски потенциал. Всички ще спечелим купища пари. Животът ни отново ще влезе в релси.

На Антон това му трябваше, за да спаси гордостта му. Трябваше да почувства, че нещо хубаво ни предстои. Но, за да си осигури правата върху книгата, докъде щеше да стигне с Джема? В ожесточеното ни отчаяние ме връхлетя убеждението, че нищо няма да го спре. Последните ѝ думи към мен бяха като изписани с огън в съзнанието ми: Запомни как се срещна с него, защото така и ще го загубиш.

— Не се захващай с това — настоях аз, потисната и отчаяна. — Моля те, Антон, нищо хубаво няма да излезе.

— Но, Лили! — настоя той. — Каква възможност! Точно това ни трябва!

— Става въпрос за Джема!

— Става въпрос за работа.

— Моля те, Антон. — Но блясъкът в очите му не изчезна и чувствах, че ще заплача.

Как се преобърна светът.

През изминалите три и половина години Джема ми беше постоянен източник на тревога. Но след като прочетох за книгата ѝ, въображаемите ми страхове добиха съвсем ясни очертания. От месеци насам се замислях дали случилото се не бе основателно последствие. Но не можех да допусна, че ще се прояви в подобна форма; че ще намери ключа към Антон, спасявайки кариерата му, гордостта ми и надеждата му.

Да бе искала, нямаше да избере по-добро време да се върне в живота на Антон: и той, и аз бяхме така неустойчиви...

Колко неустойчиви? Налагаше се да си задам този въпрос, докато ужасът замъгляваше погледа ми. Колко съсипани? Ами ако Джема му направи предложение...?

Именно тогава открих, че нямам доверие в себе си и в Антон. Някога си мислех, че като сме заедно, можем да издържим на всичко. Сега изглеждахме малки, уязвими и на ръба на катастрофата. Не знаех каква точно ще бъде, нито как ще ни връхлети, но с ужасяваща увереност дълбоко в себе си достигнах до неизбежния извод, видях бъдещето си като изваяно от камък: Антон и аз щяхме да се разделим.

ДЖОДЖО

9:30, понеделник сутринта

Дойде най-важната сутрин в кариерата на Джоджо. На път към кабинета си, тя мина покрай заседателната зала — зад затворените врати се бяха събрали всички, дори Никлърс и Кам. Гласувайте за мен, опита се да им внуши тя. После се засмя на себе си: нямаше нужда от телепатични способности, беше прекалено добър агент.

Въпреки това беше невероятно нервна. Скара се на Манодж, че прекалено шумно тръснал чашата ѝ с кафе на бюрото и когато телефонът иззвъня, сърцето ѝ почти щеше да изскочи.

— Ще разберем по обяд — успокои я Манодж.

— Добре.

Малко след десет една сянка застана на прага ѝ. Марк! Беше прекалено рано. Да не би да имаха почивка...

— Здравей...

Без да каже дума, Марк затвори вратата, облегна гръб на нея и я погледна в очите. Тя веднага разбра. Но не можеше да повярва. Едва чуто каза:

— Ричи Гант ли избраха?

Марк кимна.

Все още не можеше да повярва. За миг ѝ се стори, че цялата ще експлодира. Не беше истина. Беше лош сън. Но Марк продължаваше да стои, гледайки я загрижено. Колкото и да искаше да е сън, разбра, че е истина.

Марк прекоси стаята и понечи да я прегърне, но тя се отдръпна:

— Не ме докосвай.

Застана до прозореца и се взря с невиждащи очи. Край. Гласуването беше приключило и тя не бе избрана. Стана твърде бързо. Прекараха в залата само един час. Толкова дълго беше чакала, че не можеше да повярва, че вече е свършило. В нея се надигна паника. Това не беше истина.

Опита се да мисли логично, но ѝ беше изключително трудно.

— Смяташ ли, че е заради отношенията ни?

— Не зная.

Марк изглеждаше съкрушен и сломен. Джоджо проумя, че и той се чувства ужасно.

— Кой гласува за мен освен теб?

— Джослин и Дан.

— Загубих три четвърти от гласовете. — Опита се немощно да се усмихне. — Не мога да повярвам, че Никлътс и Кам не са ме подкрепили. Почти бях сигурна в тях.

Марк отново безсилно сви рамене.

— Не разбирам. Имам прекрасни автори, на които предстои дълга кариера. Както и да погледнеш, аз имам по-добра перспектива. Защо според теб стана така? Ясно е, че печеля повече от Гант.

— Колкото него.

— Моля?

— Разглеждаха приходите само от тази година и в това отношение с Ричи сте наравно.

— Не, не сме. Напред съм, и то с много.

Марк беше полужив и тя съжали, че си го изкарва на него. Той не можеше да влияе на другите съдружници, те сами взимаха решения. Но трябваше да разбере.

— Кажи ми.

— Чувствам се ужасно заради теб. — Очите му заблестяха от неприкрити сълзи. — Ти заслужаваше. Означаваше толкова много за теб. Но решиха, че Ричи е сключил поне една корпоративна сделка, което го поставя далеч преди теб.

— Но всъщност нямаше сделка. Само говореше, а те му повярвах. Това е тъпа, порочна идея и се надявам никой да не го послуша. Писателите все пак имат известно самоуважение.

Марк сви рамене и те застанаха смълчани, отчуждени.

Тогава Джоджо се изправи и изненадващо изрече:

— Защото съм жена! — Постоянно го чуваше от други, но не допускаше, че ще се случи на нея. — Това е дискриминация на сексуална основа.

До тази минута не вярваше в сексуалната дискриминация. Беше смятала, че жените използват това понятие, за да спасят гордостта си, когато по-способните им колеги мъже се издигнат над тях. Никога не се беше чувствала като част от дискриминирано малцинство: от всяка

жена зависи как ще напредне. Винаги беше смятала, че я бива колкото мъжете и че те не я чувстват различна от тях. Явно грешеше.

— Няма нищо общо с това, че си жена.

— Всъщност го повишават, защото може да изкопчи договор от своя партньор по голф.

— Не, направиха го съдружник, защото смятат, че дълго време ще печели повече.

— И как мисли да го направи? Като играе голф с други мъже ли? Престани да ме убеждаваш в несъществуващи неща. Става дума точно за дискриминация.

— Не е така.

— Така е.

— Не е.

— Както и да е.

— Не е.

— Чух те. Ще поговорим за това по-късно. — Искаше ѝ се той да излезе от кабинета ѝ. Трябваше ѝ време да помисли.

— Какво възнамеряваш да правиш?

— Ти как мислиш? Да фрасна един на Гант? — Посочи към бюрото си — Имам си работа.

Изглеждаше облекчен.

— Ще се видим по-късно. — Отново се опита да я прегърне и тя пак му се изплъзна. — Джоджо, не ме наказвай.

— Не те наказвам. — Не искаше никой да я докосва. Нищо не искаше. Щеше да кара на автопилот, докато реши какво да прави.

Десет минути по-късно

Ричи Гант застана на прага ѝ, изчака, докато привлече вниманието ѝ, след което се изкикоти:

— Писна им от секс, получиха повече пари, отколкото очакваха, и взеха решението си.

Тръгна си, оставяйки Джоджо с разтуптяно от ярост сърце.

Влезе Манодж.

— Какво става?

— Ричи Гант е новият съдружник, а не аз.

— Но...

— Точно така.

— Не е честно! Много по-добра си от него.

— Именно. Но, я чакай, никой не е умрял, нали?

— Джоджо — гласът му звучеше изненадано, разочаровано. — Нима ще приемеш това просто така?

— Манодж, ще ти кажа нещо. Казвала съм го на съвсем малко хора.

— Защото ме харесваш?

— Защото си единственият човек в кабинета ми. Да ти кажа ли защо напуснах полицията и дойдох в Лондон?

Манодж окуражително кимна.

— Защото брат ми уби човек. Той беше полицаи и все още е. Трябваша му пари, затова работеше извънредно. Случи се през октомври, когато мнозина работят повече, за да припечелят за коледните празници. Както и да е, спипал един дилър, който по време на ареста насочил пистолет срещу него. Брат ми измъкнал собственото си оръжие и го убил. Казват, че трябва ти да ги спипаш преди да спипат теб, но знаеш ли какво? На мен ми се отця работа, където може да убия някого. На следващия ден подадох заявление и три седмици по-късно пристигнах в Англия. Работих в бар, работих като лектор и когато станах агент, бях толкова щастлива, защото каквото и да се случеше, нямаше да се наложи да убивам никого. Нищо — нито преговорите, нито каквото и да е, няма значение. Не става дума за живот и смърт.

Манодж кимна.

— Това, че направиха Ричи Гант съдружник, а трябваше да съм аз, не е правилно, но никой не е пострадал, никой не е умрял, нали?

— Вярно е.

В тишината тя премисли още веднъж.

— Въобще не ми пука!

— Правилно.

— Трябваше да ме повишат. По-добър агент съм и го заслужавам.

— Така е. Имаш право.

Джоджо се замисли.

— Отивам да се срещна с Марк.

В главата на Манодж изплува образа на Джоджо, застанала на колене, да прави обредна свирка на Марк. Джоджо приближи лицето

си до това на Манодж и просъска:

— Не правя такива неща.

Манодж преглътна и се загледа след нея, докато се отдалечаваше. Как бе разбрала?

Кабинетът на Марк

Нямаше намерение да тряска врати. Не искаше да изглежда драматична, но нямаше как. Той стреснат я погледна.

— Марк, ще се обърна към съда.

Погледна я още по-стъписан.

— Кого ще съдиш?

— „Липмън Хай“.

— За какво?

— За какво ли? За счупен глезен или за ударена броня? — тя отвори широко очи. — За сексуална дискриминация, за какво друго?

Лицето на Марк посивя. Изведнъж се състари с десет години.

— Недей, Джоджо. Ричи го заслужаваше. Ще изглежда, сякаш гроздето е кисело.

Леко объркана, тя се вгледа в него.

— Това е моята кариера. Въобще не ме е грижа как изглежда.

— Джоджо...

Тя си тръгна.

Обратно в кабинета си, се хвана за телефона. Позвъни на Беки, но единственият адвокат, когото познаваха, беше някакъв непочтен негодник, който обработвал покупката на апартамента.

— Обади се на Шейна. Брандън сигурно познава някого. Или пък потърси Магда, тя познава целия свят.

Не се наложи да се обажда на Магда, защото Брандън познаваше точния човек.

— А, Айлийн Прендъргаст, тя е най-добрата. Като теб е: мила, но опасно компетентна. Кога искаш да се видите?

— Сега — Джоджо беше изненадана. — Кога друг път?

— Така не става. За среща с Айлийн се чака със седмици, но ще видя какво мога да направя.

Той се обади след три минути.

— Ще черпиш. Свободна е по обяд. Ела веднага.

— До двадесет минути съм при теб. — Грабна чантата си и инструктира Манодж: — Ако ме потърси Марк, му кажи, че отивам на среща с адвокат по трудовоправни въпроси, но не съобщавай на никого другото.

Понеделник по обед

Докато се движеше сред остъклените небостъргачи в центъра, Джоджо възвърна усещанията си. Изминалите събития добиха осезаем вид и главата ѝ се замая. Как изобщо можа да се стигне дотам? И толкова бързо? По това време вчера с нетърпение и с непоклатима самоувереност очакваше да отпразнува избирането си за съдружник. Сега положението се беше обърнало на сто и осемдесет градуса и тя се канеше да съди агенцията.

Брандън я посрещна във фоайето и я заведе при Айлийн, която беше висока, красива и приличаше на Лив Тайлър.

Представи ги една на друга и излезе, след което Джоджо седна и се впусна да разказва за Ричи Гант.

— Печеля повече от него. Но те го избрах, защото знае да играе голф, другарува си с разни корпоративни типове и се опитва да ги изръси за спонсорство. Като жена не мога да правя същото.

Айлийн я слушаше, водеше си бележки в тефтерче, прекъсвайки я от време на време, за да задава въпроси.

— Имало ли е случай да те пренебрегнат заради него или заради друг мъж?

Джоджо поклати глава.

— Значи случаят е единствен, трудно ще докажем дискриминация.

— Нямам намерение да стоя със скръстени ръце и да чакам да се случи отново!

Айлийн се усмихна.

— Права си. Ето какво трябва да знаеш: дори да знаеш: дори да спечелиш, трибуналет не може да предизвика ново гласуване. С други думи, без значение дали ще спечелиш, или ще загубиш, няма да те направят съдружник.

— Тогава какъв е смисълът?

— Ако спечелиш, ще получиш компенсация, която да те възмезди за накърнената ти репутация.

Джоджо направи физиономия.

— По-добре, отколкото да ме изритат, предполагам.

— Има и нещо друго. Това е трибунал, а не съд. Достъпен е за всеки, с други думи, няма нужда от юридически представители, но повечето ги използват. И това струва пари. Така че, Джоджо, дори и да спечелиш, ще трябва да платиш сметка от десет хиляди, двадесет хиляди, дори повече. Всички компенсации, които получиш, ще отидат за адвокат. И то при положение, че спечелиш.

— Какви шансове имам?

Айлийн обмисли въпроса.

— Петдесет на петдесет. Дори да спечелиш, ще бъде трудно да продължиш да работиш на същото място. Ако загубиш, направо ще бъде невъзможно. Както няма да можеш да намериш работа в друга агенция — ще ти излезе име на труден човек.

— Защо? Защото постъпвам правилно ли?

— Знам, но много жени използват тези процеси по доста неприятен начин. Например, ако са имали връзка с някой колега и тя свърши зле, понякога пледират, че са сексуално дискриминирани, за да причинят проблеми... какво? Така ли е?

— Ами виж — Джоджо си пое дъх. — Имах, имам, както ти се изрази, връзка с един от колегите си. Съдружникът, отговарящ за организационните въпроси. Но не сме скъсали. Все още сме заедно. Това проблем ли е?

Айлийн се замисли.

— Искаш да кажеш, че връзката ви продължава? Не те е зарязал и ти не постъпваш така за отмъщение?

— Уверявам те.

— Готова ли си това да стане достояние на всички?

— Моля?

— Подобни изслушвания са публични и пресата само дебне за някоя сочна история. Имам чувството, че твоята ще се окаже точно такава.

— За хората от вестниците ли?

— Да.

— Но ще бъде ли необходимо да казвам на този трибунал за Марк?

— Няма да можеш да го запазиш в тайна. — Айлийн беше непреклонна. — Всички свързани със случая подробности трябва да се оповестят. И ако не го направиш доброволно, могат да ги използват срещу теб.

Джоджо се замисли. Беше гадно, но така и така всичко скоро щеше да излезе наяве.

— Добре. Може ли да обобща? Имам шанс петдесет на петдесет да спечеля. Юридическият ми представител, ти — ще ми струва хиляди, и да получа компенсация, тя ще покрие хонорара ти. Ако загубя, става лошо, но няма да загубя, защото правдата е на моя страна!

Айлийн не можа да сдържи усмивката си и добави:

— Трибуналът може да не е на твоето мнение. Възможно е да решат, че Ричи е бил по-добрият агент и е заслужавал да го изберат...

— Няма. Избраха го, защото мазникът умее да играе голф. Само затова. Нека да действаме. Какво следва да направим?

— Преди всичко трябва да уведомим работодателите ти. Да им кажем, че ще ги съдим.

— Кога можем да го направим?

— Веднага.

— Чудесно.

В таксито, обратно към работата оптимизмът на Джоджо започна да се изпарява. Беше се впуснала в дълго, тежко изпитание. Айлийн бе казала, че шансът ѝ да спечели е петдесет на петдесет. Джоджо смяташе, че трудностите ще бъдат повече, но Айлийн беше експерт...

Ами ако загуби? При мисълта я побиха тръпки. Тя знаеше, че Ричи не заслужава повишението, но това не означаваше, че и трибуналът ще стигне до същото заключение. Справедливостта не винаги тържествува; никой не знаеше тази тъжна истина по-добре от нея — беше работила в полицията.

Изведнъж я обзе силно желание да прекрати всичко. Щеше да е лесно да спре сега, преди да изпратят съобщението на „Липмън Хай“. Какъв смисъл имаше да ги съди? Дори и да спечелеше, нямаше да отстранят Ричи Гант и нямаше да поставят нея на негово място. Най-лошото вече се беше случило; не можеше да промени решението на съдружниците. Нищо не можеше да се поправи. Струваше ли си да рискува отново да я унижат, този път пред хората?

Но нямаше да се предаде. Нямаше да остави Гант да се измъкне. Нейното щастие нямаше значение. Следващите месеца или колкото щеше да продължи процесът щяха да бъдат изключително трудни. Нужен ѝ беше много късмет.

Отново на работа

— Търси те Марк — каза Манодж.

— Знам. — Беше оставил две съобщения на мобилния ѝ телефон, а когато си провери електронната поща, единият имейл беше от Марк и гласеше да му се обади веднага щом се върне. Така и направи.

— Не мога да повярвам — каза той. — Среещнала си се с адвокат по трудовоправни дела?

— Да.

— И?

Преглътна, не гореше от нетърпение да му каже.

— Ще съдя „Липмън Хай“ за полова дискриминация. Ще ви го съобщят официално до края на седмицата.

Той доби вид, сякаш му беше ударила шамар.

— Не го вярвам.

— Но, Марк, аз трябваше да стана съдружник. Не беше правилно да изберат него.

Погледна я и лицето му се изкриви от отчаяние.

— Моля те, не ме гледай така — помоли го тя. — Не съм ти враг.

— Помисли реално, Джоджо, съдиш моята компания.

— Това не е твоята компания...

— Аз съм съдружник, отговарящ за мениджмънта. Знаеш ли как ще ни се отрази това? Моля те, заради нас, прекрати го.

— Марк, недей. На теб ти е все едно. Ти си само съдружник, отговарящ за мениджмънта. Моля те, Марк, очаквам да ме подкрепиш.

— Това ще ни унищожи, а теб не те е грижа.

— Напротив! Нищо няма да разруши. Все още искам довечера да кажеш на Каси. После да дойдеш при мен.

Той потърка очи.

— Добре.

Но по-късно тя получи съобщение. Есемес, дори не се беше записал на гласовата ѝ поща.

Не мога да го направя довечера.
Целувки: Марк

Десет минути по-късно

Телефонът иззвъня и тя грабна слушалката. Но беше само Антон Калоран, приятелят на Лили Райт.

— Книгата на Джема Хоган? „Пътешествие към дъгата“? Трябва да поговоря с някого за нея, а не мога да се свържа с Джим Суийтмън. Прочетох пилотното издание и в „Ай-Кон“ мислим, че можем да направим от него фантастичен телевизионен филм. Току-що получихме устно уверение от Клоуи Дру, че ще се снима в ролята на Изи.

— Така ли? — струваше ли си да се вълнува? Клоуи Дру беше знаменитост, но за „Ай-Кон“ не бе чувал никой.

— Разговарях с Джервас Джонс, директор на филмовия отдел на Би Би Си, и той подкрепи идеята.

Но ако Би Би Си искаха да направят съвместна продукция... Опитвайки се да покаже повече ентусиазъм, тя каза:

— Добре. Веднага ще съобщя на Джема.

Същата вечер, в дълбока и мрачна депресия, тя се прибра вкъщи. Не искаше да среща никого. Какъв отвратителен ден за кариерата ѝ, а и Марк изглежда се отдръпваше от нея. Двоен удар.

Ами ако тя и Марк се разделят след този инцидент? Ами ако „Липмън Хай“ я освободят, докато още трае делото? Вече беше твърде късно да промени нещата. Ако спре, ще обвинява Марк, че я е накарал. Освен това, ако се откаже, Марк щеше да се разочарова от нея. Чаровното момиче, в което се беше влюбил, нямаше да си държи устата затворена. Той искаше тя да ги съди, но не го осъзнаваше! Да бе, не можеше да убеди дори себе си.

Призна си — яд я беше на него; ако достатъчно я обичаше, щеше да е на нейна страна в решението ѝ да търси справедливост. Но това беше неговата компания, пролича си как се почувства той след атаките ѝ. Само ако я бяха направили съдружник, как блажено щяха да празнуват първата си нощ заедно. Е, може би не чак блажено, щяха да изпитват вина...

Така става, като се бе хванала с колега. Но пък никога нямаше да се влюбят, ако не работеха заедно.

Какво щеше да стане? Как щеше да продължи да работи в „Липмън Хай“? Къде другаде да отиде? Цената ѝ щеше да спадне, другите фирми нямаше да са склонни да я назначат, след като не е била достатъчно добра, за да стане съдружник в „Липмън Хай“. Другата възможност беше да основе собствена фирма, но беше толкова скъпо и рисковано, че не можеше да си го представи.

През цялата вечер мислите ѝ се въртяха все около едно и също и накрая тя заспа на канапето в резултат на изтощението и по-голямата част от бутилката мерло. В десет и петнадесет телефонът иззвъня и я събуди.

— Да — сънливо отговори тя.

— Добър вечер, съдружничко.

— Моля?

— Добър вечер, съдружничко.

Тя се обърка. Да не би Марк да се опитваше да я разсмее?

— Тъкмо излизам от извънредно заседание на съдружниците на „Липмън Хай“ — повиши глас Марк. — Предлагат ти да станеш съдружник. — Звучеше весело и жизнерадостно.

Тя се размърда, за да се настани по-удобно.

— Променили са решението си? В моя полза? Вместо Гант?

— Не, в полза и на двамата.

— Как така? Мислех, че може да има само седем съдружници.

— Ако всеки е съгласен, условията може да се променят — очевидно са склонни да ги променят, защото искат да те включат! Това е сериозна работа, Джоджо, те искат да делят с теб печалбите, не само защото е по устав, а защото те обичат.

И не искат да им излиза лошо име в съда, но защо да му го напомня?

— Можеш ли да дойдеш?

— Разбира се. Тичам.

На следващата сутрин

Дълъг имейл с новината бе разпратен на всеки от „Липмън Хай“. Петъчният брой на „Литературни новини“ официално щеше да помести съобщението.

— Хубави новини? — попита Марк.
— Да.
— Довечера ще кажа на Каси.
— Да почакаме до петък — възрази Джоджо. — Нека сме сигурни, че всичко е официално потвърдено.
Той я изгледа.
— Не е шега работа.
— Добре.

В кабинета работеха нещо с Манодж, когато една сянка падна върху тях. Подушиха помадата за коса: Ричи Гант. Изхили се неприятно.

— Я виж как гаджето ти те направи съдружник.
— Излез от кабинета ми — кротко му отвърна Джоджо.
— Тогава защо първоначално не гласува за теб?
— Излез.
— Не гласува за теб, гласува за мен.

Тя усети че пребледнява, но запази спокойствие. Загледа кльощавата му фигура и отговори:

— Поне с десет килограма съм по-тежка от теб. Ще ти прекърша врата като на врабче. Не ме карай да те удрям. А сега се махай.

Той отстъпи, като не спираше да се хили, и когато изчезна от погледа ѝ, тя се разтрепери. Едно беше научила: Смрадльо не лъжеше. Щом казва, че Марк не е гласувал за нея, значи е вярно. Но как да разбере? Кого би могла да попита? В момента не можеше да се довери на никого.

— Наистина ли можеш да му прекършиш врата като на врабче?
— поинтересува се Манодж.

— Не знам. — Устните ѝ се нацупиха. — Но нямам против да опитам.

— Зарежи го. Яд го е, защото не е единствен. Искане да ви скара с Марк.

Възможно. Не беше немислимо. Но оставаше едно нещо.

— Отивам да поговоря с Марк. — И за първи път Манодж не си представи Джоджо на колене да духа на Марк. Не му беше времето. Не и днес.

Кабинетът на Марк

Когато тя влезе, той вдигна поглед.

— Марк, кажи ми истината, защото все някак ще разбере. За мен ли гласува?

Прекалено продължителна тишина. След това отговорът:

— Не.

За първи път остана като парализирана. Отново ѝ се стори, че сънува. Подобни преживявания бяха започнали да ѝ омръзват.

Тя издърпа един стол пред бюрото му.

— Защо не? Дано си имал основателна причина.

— Всъщност имам — звучеше толкова уверен в себе си, че Джоджо се изненада. Испита огромно облекчение. Всичко щеше да се оправи, всичко щеше да бъде наред. Това беше Марк.

— Да съберем две и две, Джоджо — започна Марк. — След като аз се разделя с Каси и с теб си устроим собствен дом, ще имаме нужда от много пари. Ричи каза, че ако не го изберат за партньор, ще напусне, отнасяйки доходната идея със себе си. Освен това, ако те изберат за партньор, приходът ни значително ще спадне през следващите три години. След като се опасяваше да не си бременна, си помислих, че все някога ще напуснеш работа. Звучи малко като в сапунен сериал, но го направих за нас. Има и още. Всички знаят за връзката ни и чакат знак, че те протежирам. Не можех да гласувам за теб — вън от чисто финансовите причини да гласувам за Ричи.

Загледа го, онемяла от гняв. Всичко, което каза, имаше смисъл, поне наглед. Успя да каже само:

— Защо не поговори с мен за това?

— Защото те познавам, Джоджо. Знаех, че ще избереш работата пред мен.

Повече не можеше да сдържа яростта си.

— Провалил си възможността ми да стана съдружник, с цел да съберем пари, за да живеем заедно.

Марк ѝ хвърли пронизващ поглед.

— Да го кажем по друг начин. Ти постави на карта общото ни бъдеще, само и само да станеш съдружник.

Дълго време мина, преди тя да отговори.

— Не го възприемах като избор.

Тръгна си в дълбока душевна депресия. Прав ли беше Марк? Прекалено амбициозна ли беше? Но за мъжете това не беше лошо качество — както една жена не можеше да бъде прекалено слаба, така за един мъж бе невъзможно да бъде прекалено амбициозен. Никога не се налагаше мъжът да избира между амбицията си и емоционалния си живот.

Хрумна ѝ още нещо, което не ѝ хареса: Марк нямаше право да решава вместо нея.

Но тя го обичаше. Да, обичаше Марк. Спомни си нещо, което баща ѝ я беше попитал: „Каква предпочиташ да бъдеш — права или щастлива?“ А както бе казал Марк, сега беше съдружник. Беше получила каквото желаше. Всичко беше наред и само трябваше да изчака да осъзнае и почувства фактите.

Кабинетът на Дан Суон

Искаше ѝ се да сподели с някого и реши да се довери на Дан, беше прекалено луд, за да бъде предател.

— Очарован съм, че си съдружник — каза той.

— Благодаря и оценявам, че Джослин и ти сте ме подкрепили.

— И Джим.

— Джим? Суийтмън? Джим Суийтмън е гласувал за мен? — Отново ѝ изглеждаше като сън. Не беше за вярване.

— Ами да.

— Защо?

Дан изглеждаше изненадан. Откъде, по дяволите, да знае.

— Може би мисли, че си добра.

— Добре, Дан, благодаря. Трябва да вървя.

Отиде направо в кабинета на Джим.

— Джим, защо гласува за мен?

— Добър ден и на теб.

— Извинявай, здравей — тя седна. — Е, защо гласува за мен?

— Защото според мен беше най-подходяща за поста.

— А не Лонгура.

— Изпитвам голямо уважение към Ричи, той е много добър агент, но не колкото теб. Неговата история с корпоративното спонсорство може да върви пред другите, но мислех — и мисля — че книгите не са подходящ рекламен носител, не са достатъчно секси.

Може много да греша, но мисля, че обещаните милиони никога няма да се материализират.

— Ясно. Е, благодаря. — Тя стана да си върви, след което отново седна. — Джим, винаги сме се разбирали. След вечерта в „Дилижанса“, когато каза, че не мога да те изкуша, като че отношенията ни поохладняха. Защо стана така?

Деја ви — и преди беше водила този разговор. Кога? После си спомни: беше с Марк — така го подтикна да ѝ признае любовта си. О, Боже...

Джим придоби смутен вид, размърда се на стола си и засрамено се изсмя.

— Май вече мога да ти кажа. Доста бях хлътнал по теб. Свиквай с това, Джоджо Харви, ти си повече от прекрасна.

Тъпо, помисли си тя. Тъпо. Тъпо. Тъпо.

— Но вече ми мина. През последните три месеца се срещам с една чудесна жена.

Тъпо, помисли си тя. Дрън-дрън. О, каква глупачка.

— Прекрасна е. Аз съм много... — той потърси думата — привързан към нея.

— Чудесно. Радвам се за теб.

Обратно, в кабинета на Джоджо

Нещо се преобърна в нея и тя разбра, че не ѝ остава друг избор.

Все пак си струваше да опита...

Каза на Манодж:

— Ще трябва да работиш с мен до късно всяка вечер до края на седмицата.

— Върху какво?

— Тайна — тя се наведе по-близо до него — Ако кажеш на някого, ще те убия.

— Справедливо решение — той преглътна и тя се почувства малко зла; не трябваше да го плаши, но беше толкова лесно.

— Искам телефонните номера на всичките ми автори.

— Защо?

— Какво ти казах?

ДЖЕМА

След като Оуен ме разкара, за моя огромна изненада, бях съкрушена. Макар да знаех, че е глупаво, плаках по целия път, докато на следващия ден карах към работата, плаках на работа, плаках същата вечер и вкъщи.

Беше много по-различно от момента, в който Антон ме остави — огорчих се и станах проклета, изцяло се промених. Но не наричах Оуен негодник и не си фантазирах как си го връщам обратно. Даже нямах и намерение да опитвам. Вместо да ме направи язвителна, фактът, че ме напусна, само отприщи някаква безмерна тъга.

Звъннах на Коуди и той ме заведе да пийнем и да поговорим.

— Никога не съм го приемала сериозно, но я си представи, че Оуен беше Подходящия?

Коуди изсумтя.

— Подходящия може да се яви във всякакви форми и размери! Често дори не разбираш, че е той, когато го срещнеш. Има една жена, която срещнала своя Подходящ, докато пътувала с кораб към Австралия, но на брега я чакал някакъв друг, но когато отишла при него, се разочаровала и разбрала, че всъщност мъжът от кораба бил Подходящия...

— Това майка ти ли го разправя?

— Мама я е познавала.

— Мили Боже, взима любовни съвети от розовите романи. Все едно да взимаш уроци по летене от Осама Бин Ладен.

— Сега няма за кого друг да фантазирам, освен за Антон.

— Моля?

— Измисляхме си истории, в които Оуен се връщаше при Лорна, а аз — при Антон. А сега Оуен се върна при Лорна, а аз... аз... — след дълга пауза довърших, обляна в сълзи — ... си нямам никого.

— Прекарвала си времето си с приятеля си, фантазирайки тъй, на глас, правилно ли схващам? Как се събирате с бившите си гаджета? Супер.

— Не е, както си мислиш. Все се карахме — ридях така силно, че хълцах като Ханибал Лектьр, но не. — Харесвах Оуен и сега толкова много ми липсва. — Нова доза сълзи се изля от очите ми и рухна като водопад. Не е честно...

Коуди ме гледаше с изумление.

— Всемогъщи Боже. И все се караете.

— Знам. Знам, но това няма никакво значение.

— Кога за последен път си плакала така?

Опитах се да си спомня. Когато татко ни напусна? Май не пророних и сълза. Когато Антон си отиде? Не, и тогава не, поне не чак толкова. Просто се затворих в себе си и намразих всички. Прекалено бях обхваната от тревога, за да плача.

— Не знам. Май никога. О, Боже, Коуди, да не получа нервен срив?

Всеки на негово място би казал:

— Тихо, тихо, не ставай глупава, просто малко си разстроена.

Но не и Коуди. С напълно сериозен глас, той заяви:

— Нещо ти става, това е сигурно. Нещо се проявява със закъснение. Настъпва някаква промяна.

— Предполагам, че по-добре е дай отприщя пътя — изхълцах аз.

— Дааа. — Отговори ми със съмнение. — Но гледай да не го правиш пред хората.

— Благодаря ти, Коуди. — Обхвана ме нов пристъп на подсмърчане и конвулсии. Когато отново успях да проговоря, казах: — Много ми помагаш, да знаеш.

Плаках, когато се опитах да отменя ваканцията в Антигуа и плаках още повече, когато не ми върнаха парите.

— Това, че приятелят ви се е върнал при предишното си гадже, не е включено в условията на застрахователната полица — осведоми ме жената от пътническата агенция.

— Винаги има някакви уловки — казах и отново заплаках.

— Защо не заминете вие?

— Не мога. Не съм в състояние да се кача на самолета.

Тъй като жената ме съжали, наруши правилата и каза, че няма нужда да си загубя парите и може да ми резервира нещо за същата цена, когато се почувствам по-добре.

— Знам, че скоро ще се оправите — думите ѝ ме изненадаха.

Бях за никъде. Плачех за всичко. Правех го нарочно. Взимах сърцераздиращи видеокасети, на които трябваше да си от камък, че да не се просълзиш. Като излизах вечер, приклепвах хората и им разказвах трагедията си. На коледното ни парти, което се състоя през януари, защото през декември бяхме прекалено заети да организираме чуждите празненства, аз бях момичето, което се разрежава и трябваше да бъде отведено вкъщи, защото не може да се успокои.

Дори работата ми разбиваше сърцето. Подготвих много необичайно събитие — Макс О'Нийл, млад мъж, само на двадесет и осем, бе неизлечимо болен и ме нае да организирам погребалната му служба. Отначало бях трогната и поласкана, че е избрал мен. (Ф&Ф обаче не бяха. Франсес мърмореше: „Надали ще получим други поръчки от него.“)

Всеки път, когато го виждах, а ние снимахме безкрайни видеокасети, в които казваше на приятелите си да не скърбят за него, или след дългите умувания какви да са напитките за прощалното парти, си тръгвах разсипана.

И посредата на това море от сълзи се натъкнах на Джони. След един убийствен епизод с Макс минавах с колата покрай аптеката и по някакво хрумване се отбих, търсейки утеха, дъвка за душата. Разменихме си новогодишни пожелания и той попита:

— Какво да направя за теб?

За това не бях помислила.

— Ами... искам сладка ледена близалка. И — какво е това? Хирургическа марля? Ще взема един пакет.

— Сигурна ли си, Джема?

— Всъщност не, искам само близалката.

Дори и след като се опитах да си платя (той не ми позволяваше: „За Бога, това е само една близалка“), все още не си тръгвах.

— Как я караш? — попита той.

— Страхотно — отговорих нещастно аз. — Баща ми се върна. Как е брат ти?

— Много добре, скоро ще се върне на работа и отново ще разполагам с живота си. Нали ще издават книгата ти?

— През май. Но ще се продава по летищата по-рано. Някъде през март.

— Сигурно си много развълнувана.

— Да.

— Чакам с нетърпение да я прочета.

— Ще се опитам да ти взема безплатен екземпляр — тревогата ми, че ще я прочете, беше отслабнала в резултат от тъгата ми.

После ме попита — и то без да му давам какъвто и да е повод:

— Какво прави не-приятелят ти?

— О, всичко свърши. Върна се при старата си приятелка. Били са много привързани.

Очите ми се изпълниха със сълзи, засрамах се да заплача с пълно гърло, но беше достатъчно, за да ми подаде носна кърпичка. Все пак имаше цял магазин, пълен с тях.

Когато се успокоих, осъзнах, че жестът с кърпичката показваше, че тази лудост трябва да престане. Избърсах си очите и предложих:

— Май трябва да излезем да пийнем, ние двамата, ти и аз.

После се замислих и си рекох: „Това аз ли го казах?“

След което видях лицето му. И на вас щеше да ви е интересно. Сякаш го бях обидила.

— О, Боже, съжалявам — продумах, тръгвайки си, — ужасно съжалявам.

Качих се в колата, лапвайки безплатната си близалка. Татко се беше върнал, а аз бях по-неадекватна отвсякога.

Дори не допусках, че животът ми ще се промени, и то така кардинално.

Всичко започна с обаждането на Джоджо.

— Няма да повярваш каква разкошна новина имам — каза тя. — Обадиха ми се от една филмова компания на име „Ай-Кон“. Искат да направят телевизионен филм по „Пътешествие към дъгата“. Ужасно я харесват, но нямат никакви пари. Обаче споменаха нещо за съвместна продукция с Би Би Си. Антон каза...

— Антон?

— Да, Антон Калоран. Хей, той е ирландец, сигурно го познаваш.

— Познавам го. Тишина.

— Само се шегувах. Но щом познаваш Лили, сигурно познаваш и него.

— Познавах го, преди Лили да го срещне.

Не се опитвах да печеля точки. Бях като вцепенена. Антон искаше нещо, което аз притежавах. Имах нещо, което Антон искаше. Дори в най-развихрените си фантазии не си бях представяла подобна ситуация. Спомних си как преди три и половина години почти бях готова да се самоубия заради него. Искях го толкова силно, а бях безпомощна. Каква лудост е животът. Останала без дъх, настоях:

— Джоджо, кажи ми нещо повече.

— Казах ти, каквото зная. Няма парите, но Би Би Си има. Интересува ли те, поне на теория?

— Разбира се, че ме интересува!

— Казах им. Тези неща отнемат време, не се ентусиазирай прекалено, ще те държи в течение.

— Но...

Тя беше затворила и аз се взирах в телефона, прекалено изненадана, за да продължа както обикновено. Антон! Съвсем изневиделица! Да се интересува от книгата ми!

Джоджо бе съобщила, че компанията му се нарича „Ай-Кон“, така че веднага проверих в мрежата и не можах да повярвам на това, което прочетох: не били нищо особено. Имаше скорошна статия от някакво списание, където се казваше, че „Ай-Кон“ нито правели интересни програми, нито печелели кой знае колко през последната година и ако скоро не им потръгне, ще трябва да преустановят дейността си. Изглежда „Пътешествие към дъгата“ беше последната им надежда — всичко или нищо. Навярно грешах, ами ако не беше така? Колко силно искаше Антон моята книга? За първи път от много време се замислих за него и Лили. Тя едва ли цъфтеше в момента, с новия си роман, пълен провал. Може на Антон да му бе омръзнало от нея, сигурно беше готов да напусне кораба.

Чудех се какво да направя. Трябваше ли да оставя работата да мине през обичайните канали, или да се свържа директно с него? В крайна сметка, бяхме стари приятели...

През следващите дни не мислех за нищо друго; толкова се увлякох, че почти забравих да плача.

После Джоджо се обади повторно.

— Джема, имам едно предложение.

— Още едно? Казвай.

— Реших — гласът ѝ звучеше развълнувано — да основа собствена агенция. Искам да те взема със себе си.

Какъв късмет. И аз винаги съм искала да основа собствена агенция. Харесвах изражението на лицето си.

— Какво каза? Съгласна ли си, или не?

Съвсем обезумях. Това беше жената, която ми осигури шестдесет хиляди. Защо да не работя с нея?

— Естествено, че съм с теб. Кой други автори ще дойдат?

— Миранда Ингълънд, Нейтън Фрей, Иймън Фарел...

— А Лили Райт?

— Още не съм говорила с нея, но се надявам...

— Въпреки че последната ѝ книга не се представи добре.

Катастрофално. Имашеоще една статия в „Литературни новини“ за нейния провал. Била под въпрос в „Долкин Емери“. В статията се казваше, че ще има голям късмет, ако въобще сключи някакъв договор.

— Имаше и добри отзиви — възрази Джоджо.

Така ли? Не бях виждала нито един.

ДЖОДЖО

Петък сутринта

Джоджо провери дали „Литературни новини“ съобщава, че е избрана за съдружник, след което влезе в кабинета на Марк и му подаде лист хартия. Той го погледна.

— Какво е това?

— Заявлението ми. Напускам.

Марк изглеждаше повече от разтревожен.

— Джоджо, вече си съдружник, нали това искаше?

— Само защото приятелят ми е дърпал конците.

— Ако приятелят ти беше направил подходящото нещо в подходящия момент, например да гласува за теб, нямаше да има нужда да дърпа конците.

— Ти постъпи, както смяташе за правилно.

— Не го прави — замоли се той.

— Напротив. Основавам собствена фирма.

Марк издаде нещо между смях и въздишка.

— Марк, не мога да остана тук. Как ще работя с Гант, когато не станам съдружник по нормалния начин? Няма да стане. Нито пък ще отида в друга агенция, за да гледам как всичко се повтаря отново.

Той се засмя, победен, след което попита:

— Джоджо, ами ние? Аз и ти?

Странно, още не беше решила какво да прави, не и до този момент. Погледна го, видя любимото лице, толкова близко и красиво, помисли за привързаността и страстта, приятелството, надеждите им за бъдещето, децата, които щяха да имат заедно, близостта и интелектуалната подкрепа, която щяха да си оказват, докато и двамата остарееят.

— Всичко свърши, Марк — каза тя.

Той кимна, сякаш бе очаквал да го чуе.

Тогава за пръв път — и последен — тя си позволи нещо, което никога не бе правила по време на работа: прегърна го. Притисна се с цялото си тяло, с надежда да си спомня как го е почувствала, ароматът

му, топлината на тялото му. Притисна го силно, опитвайки се завинаги да го запечата в паметта си. После си тръгна.

Докато разчистваше бюрото си, Джоджо се запита къде са кашоните, които винаги са част от декора, когато хората във филмите напускат работа. Не че имаше много вещи...

По коридорите на „Липмън Хай“ шептяха: „Джоджо си събира нещата, какво ли става?“

Телефонът иззвъня и тя разсеяно го вдигна. Беше Миранда Ингълънд.

— Джоджо, мислех си...

Джоджо изстина.

— В новата ти фирма имаш ли сертификат за работа с чуждестранни права?

— Не още, но и това ще стане.

— Нямах и медиен отдел?

— Но ще организирам.

— Джоджо, за книгата, която пиша тази година, имам нужда от продажби в чужбина. В Германия ми плащат почти колкото в Англия. А правата за екранизация също ми носят големи суми.

— Миранда, кой те подучи? Ричи Гант ли?

— Никой!

— Какво ти предложи?

— Нищо!

— По-малък процент комисиона? Това ли е? Девет процента? Осем? Седем?

Миранда помълча и неохотно призна:

— Осем. Плюс медиен отдел и чуждестранни права.

Манодж затанцува пред нея, държейки лист, на който пишеше: „Джема Хоган е на телефона. Спешно.“

— Миранда, предлагам ти седем процента и ще имам медиен отдел и чуждестранни права до три месеца.

— Ще си помисля.

ДЖЕМА

Карах към къщи след една среща, когато телефонът иззвъня. Обадох се и един мъжки глас каза:

— Мога ли да говоря с Джема Хоган?

— На телефона.

— Казвам се Ричи Гант, от литературна агенция „Липмън Хай“. Компанията на Джоджо.

— Здравейте.

— Джема, книгата ви много ми хареса.

— Благодаря. Защо ми се обаждате?

— Навярно не сте чули, но Джоджо Харви реши да напусне и да работи самостоятелно.

— Чух.

— О. Е, да. Вярно е, че Джоджо е прекрасен агент, но да работи сама? Съдружниците се тревожат за нейните клиенти.

— Така ли?

— Сама, тя няма отдел за чуждестранни права. Нито медиен. Мисля, че „Пътешествие към дъгата“ може да се превърне в чудесен малък филм, но едва ли Джоджо ще може да се справи сама.

— Да, но...

— Мисълта ми беше, защо не останете с „Липмън Хай“? Има няколко отлични агенти и аз самият много ще се радвам да ви представлявам. Освен това съм съдружник.

Казах му, че ще си помисля, и веднага се обадох на Джоджо. Тя говореше по другия телефон, затова настоях пред помощника ѝ, че е спешно. Веднага ми се обади.

— Джоджо, някой си Ричи Гант преди малко ми звънна и каза, че си нямала права за чужбина. Искаше да ме представлява. Какво става?

— И на теб ли? Едва съм се отделила и вече ми краде клиентите. — Гласът ѝ леко трепереше. — Сякаш гледам „Джери Макгуайър“.

При предишното обаждане, в което съобщаваше, че създава нова агенция, звучеше, като че съобщава нещо чудесно, но сега гласът ѝ издаваше паника. По някаква причина е била принудена да напусне и

сега отчаяно търсеше клиенти, които да ѝ помогнат да закрепят фирмата си.

В един момент на шок всичко ми се изясни. Не можех да повярвам на късмета си: Джоджо се нуждаеше от клиенти — ами ако поставех условието, ако кажех, че ще работя с нея, ако не вземе Лили? За Джоджо бях много по-ценна от Лили: като писателка бележеше упадък, а аз тепърва набирах скорост. Без агент кариерата на Лили щеше да се провали. А Антон искаше да екранизира книгата ми — какво би бил готов да пожертва, за да спаси кариерата си? Той беше необикновено амбициозен, поне допреди три години и половина.

В най-дивите си фантазии как отмъщавам на Лили не ми беше хрумвало, че ще стане така — това беше нещо по-голямо, по-добро и преди всичко истинско.

Почувствах се освежена. Как така всичко се нареди тъй добре. Изведнъж изненадващо ми се предостави възможността животът ми да поеме нагоре, да загърбя годините на унижение и най-после да постигна нещо. Почувствах силата, която ме обземаше, и ми се зави свят. Питам се какво чувства Лили.

Налагаше се да замина за Лондон. Трябваше да се срещна с Антон.

ЛИЛИ

Джема беше решила да се разправи с мен. До този момент допусках, че може да ме гони параноя, че вината ми ме кара да си въобразявам.

Антон работеше върху големия си план да екранизира книгата ѝ. Все още не се бяха срещнали лично, но беше само въпрос на време и тогава всичко щеше да свърши. Обаче тя нямаше да се задоволи само с това, както установих в петък следобед, когато ми се обади Миранда Ингълънд.

— Лили, мислех си за положението с Джоджо. Не те ли тревожи, че няма права за чужбина и медиен отдел? Този мазник Гант току-що ми се обади...

— Какво става с Джоджо?

Миранда изцвърча:

— Не ми казвай, че не си разбрала. Джоджо напуска. Основава собствена фирма!

Не бях чула нищо подобно.

— Свързва се с всичките си автори, за да ги вземе със себе си.

Означаваше ли това, че мен не ме искаше? Паниката подобно на обръч притисна гърдите ми.

— Кой още остава с нея? — попитах аз.

— Иймън Фарел, Марджъри Франкс, оня откаченяк НейтънФрей...

Беше се свързала с толкова много автори, но не и с мен. Знаех, че това не е без значение. След което Миранда изрече думите, които очаквах: „И онази нова авторка, Джема Хоган.“

По челото ми изби пот. Вече знаех точно защо Джоджо не ми се е обадила. Очевидно, Джема ѝ е отказала да остане, ако Джоджо ме запази като клиент. Щом няхах агент, малкото въгленче, което бе останало от кариерата ми, щеше окончателно да угасне. Никой друг агент нямаше да се занимава с мен; без Джоджо бях свършена.

ДЖЕМА

Хванах полета в 6:35 от Дъблин и от Хийтроу се отправих направо към „Липмън Хай“. Бях облечена с новия си черен костюм от Дона Карън. Не от Прада. Независимо от това, правеше талията ми да изглежда тънка и ми придаваше шик. Взех го от разпродажба за изумително малка сума.

— Джоджо — радвам се за новата ти компания. Присъединявам се към теб.

— Чудесно, няма да съжаляваш!

Но преди да поема протегнатата ѝ ръка и с ръкостискане да запечатаме сделката, казах:

— Има още нещо.

— Да?

— Лили Райт.

— Лили Райт?

— Не искам да идва с нас.

Джоджо доби угрижен вид.

— Лили Райт точно сега е в много неизгодно положение. Ако я оставя в „Липмън Хай“, надали някой друг ще иска да я представлява. Това ще означава край на писателската ѝ кариера.

Вдигнах рамене.

— Това са ми условията.

Джоджо се замисли за момент. Прочетох уважение в очите ѝ. Тя кимна бавно.

— Добре. Без Лили.

— Чудесно — стиснах ръката ѝ. — Удоволствие е да се работи с теб.

В асансьора свих юмруци. Вече предчувствах успеха. Скоро отмъщението щеше да е мое. Мое, казвам ви! Мое! Мое!

Офисът на „Ай-Кон“ се намираше през три пресечки, но преди това си взех два чифта обувки от една разпродажба, така че пристигнах на срещата с Антон двадесет минути по-късно. Кой го беше грижа?

Влязох със замах, като носех открито, без да се смуцавам, пликовете с напазаруваните неща.

Беше странно да срещна Антон след три години и половина. Изглеждаше абсолютно същият: живи очи и небрежна елегантност. И същото очарование, дори по-силно. Има неща, които не се променят.

— Как я караш, луда жено? — той се ухили. — Влизай, сядай. Едно питие? Изглеждаш фантастично.

Когато го видях за последен път, се бях поболяла от любов към него. За миг си припомних прощалната среща, но веднага я отпъдих от съзнанието си. Тогава Антон имаше пълна власт над мен, не и сега. Благодарение на странния обрат на съдбата, за първи път, честно, чувствах, че бъдещето му е в моите ръце.

Той ми се усмихна с широка, победна усмивка.

— Продай ни книгата си, Джема. Давай, страхотна е. От нея ще направим чудесен филм. Обещавам, че няма да те разочароваме.

— Така ли — отговорих хладно. — Антон, поразпитах тук-там. „Ай-Кон“ е пред фалит. Тази книга определено ви трябва.

Това извади наяве страховете му.

— Може би.

— Никакво може би. И добрата новина, Антон, е, че може да я имате. Без да ви струва и пени.

— Можем ли?

— При определени условия.

— И те са?

Замълчах за момент, за да се получи драматично напрежение.

— Как е Лили? — попитах. — Как се разбирате?

За моя изненада — не бях очаквала, че ще признае толкова скоро, че навярно се чувства ужасно, той поклати глава.

— Не много добре.

— Не много добре? Хубаво. Тогава по-лесно ще я напуснеш.

Очаквах да ме засипе с приказки от сорта: „За какво говориш?“ и „Ти луда ли си?“, но той кимна и отвърна:

— Добре.

— Добре ли? — не повярвах на ушите си. — Толкова просто? Навярно не я обичаш толкова, след като поставяш кариерата си на първо място.

— Не. Изобщо не я обичам. Никога не съм я обичал. Всичко беше грешка. Бях самотен, когато за първи път дойдох в Лондон, и обърках приятелството с любовта. Тя забременя и как можех да я оставя? Но после прочетох книгата ти, така приятно ми напомни за теб. Спомних си какво чудесно момиче си и колко весело ни беше заедно. Като те виждам днес тук, с прекрасния ти костюм от Прада, не изпитвам никакви съмнения, че винаги съм обичал само теб. — Стоеше до прозореца и се взираше в лондонското небе с цвят на овесена каша. — Отдавна знаей, че да заживея с Лили беше грешка. Откакто си присади коса като Бърт Рейнолдс, за да прикрива плешивината си — въздъхна тежко. — Още тогава трябваше да я напусна, но присадката се инфектира и се наложи да взема антибиотици, което се отрази зле на стомаха ѝ. Щях да се чувствам като престъпник, ако бях си тръгнал...

Отворих очи. Така не ставаше. Стига толкова фантазии. Не беше възможно да отида в Лондон, да направя предложение на Джоджо и Антон и да съсия Лили. Почти бях разочарована от себе си — каква съм отмъстителка. Едно беше да си мечтая как отивам в работата на Колет и я правя за смях на паркинга на компанията. Но подобни фантазии за отмъщение — възможно ли е някой наистина да ги осъществи?

Само ако си много, много особен. Ако живееш живота си като в сценария на „Далас“. Отмъщението вече не ме блазнеше. Не съм такъв човек. Била ли съм някога? Или просто съм простила на Лили?

Дори да се насилех да се пазаря с Джоджо и Антон, те или щяха да ми се изсмеят, или да ми кажат да се разкарам.

Колко жалък трябва да е човек, който би се радвал да си върне гаджето, като му помогне да съживи кариерата си? Все едно да го купи.

Джоджо още чакаше от другата страна на линията да ѝ отговоря.

Казах:

— Джоджо, не се тревожи, оставам с теб. Има само едно нещо, като спомена „Джери Макгуайър“...

Включих радиото си, търсейки станция с рап. Еминем, това щеше да свърши работа. Увеличих звука до оглушителни децибели.и извиках:

— Джоджо, за майтап, ще извикаш ли „Покажи ми парите“?
Поколеба се, явно не беше в настроение.
— Какво пък, по дяволите. ПОКАЖИ МИ ПАРИТЕ.
— Поздравления — казах с телефон, долепен до ухото ми. —
Продължаваш да ми бъдеш агент.

ДЖОДЖО

Кабинетът на Джим Суийтмън

— Джим — попита Джоджо, — сериозна ли е новата ти връзка?

Той изглеждаше изненадан, дори подозрителен.

— Да, предполагам.

— И няма начин да си промениш решението по отношение на мен?

Той отговори предпазливо:

— Не искам да те обиждам...

— Това „не“ ли означава?

— Точно така.

— Отлично!

— Защо?

— Бих искала да ти предложа работа.

— Моля?

— Да, като мой служител, който отговаря за медиите. Какъв шанс, мислиш, имаме да привлечем Олга да работи като специалист по правата за чужбина?

— Джоджо, аз, виж, не...

— Помисли си — каза тя. — Ще делим по равно. Ще спечелим състояние.

Тя стана да си тръгва и той извика подире ѝ:

— Джоджо, искам да поговорим за нещо друго.

— Какво?

— Не знам дали все още се интересуваш от книгата на Джема Хоган? „Пътешествие към дъгата“? „Ай-Кон“ искат да сключват договор с Би Би Си и Клоуи Дру.

— Естествено, че се интересувам. Джема е все още мой автор.

— Чух на обяд, че Клоуи имала проблеми с алкохола и смъркането. Постъпила в клиника. Обадих се на няколко места, за да съм сигурен.

— Кажи ми, че не истина.

— Съжалявам, Джоджо.

— Значи договорът се отменя?

— Определено. Клоуи беше централната фигура. Без нея Би Би Си няма да събере екип за снимките. Никой не иска да работи с пияници, дори и с бивши. Застрахователите не искат да имат нищо общо с нея.

ЛИЛИ

Странното е, че по-малко от час, след като се обади Миранда Ингълънд, Джоджо ми позвъни, за да ми съобщи, че основава собствена фирма и ме помоли да ѝ остана клиент. Когато успях да събера смелост и да я попитам защо не ме е потърсила по-рано, ми обясни, че всичките ѝ други автори вече имали договори.

— Исках да знам, дали идваш с мен, за да направя необходимото.

Аз, за разлика от останалите, бях лесна за организиране, няхах договор, за който да се тревожи.

— Но ако решиш да напишеш нова книга, донеси ми я и ще видим какво можем да направим.

По-късно същия ден Антон разбра, че Клоуи отново била в криза — носеха се слухове, че била свързана с алкохол. Тя бе основната фигура за снимките на „Пътешествие към дъгата“, без нея Би Би Си не проявяваха интерес и нямаше да сключат договор.

Би трябвало да съм щастлива. С Антон бяхме в безопасност, нали?

За нещастие не. Срещата на Антон с Джема, или поне с книгата ѝ, разкри до каква степен са се влошили нашите отношения.

Фактът, че още едно рисковано начинание на Антон се бе провалило, ме убеди, че животът ми с него винаги ще бъде финансова въртележка. Не можех да живея така. Дължах на Ема известна стабилност.

Същата вечер отидох да навестя Ирина в красивия ѝ нов апартамент. Първо поговорихме за гримове и помади, но като изчерпахме темата, подхвърлих:

— Антон и аз възнамеряваме да се разделим.

Мнозина биха възкликнали:

— Какво? Ти и Антон! Та вие сте родени един за друг! Навярно преминавате през лош период!

Но Ирина замислено издиша няколко кълбета дим и сви рамене:

— Товай природата на любовта.

Феноменалният ѝ песимизъм ми беше като пример и поощри собствения ми песимизъм, с който сега подхождам към всеки аспект от живота си. Тя ми даде възможността да осъзная пълния си провал. Нямаше място за фалшив оптимизъм, който да потуши безнадеждността. Ирина ме накара да прогледна. Чух се да казвам:

— Трябва да намеря къде да живеем с Ема.

— Има две свободни спални. Можеш да останеш при мен. Василий в Лондон не много често. Слава Богу. И все иска прави секс.

Тя се сепна и побърза да се поправи:

— Но когато срещнеш него, ще харесаш.

Апартаментът беше чудесен и аз се изкушавах. Но си представих как Ема и аз ще се озовем в ничията земя на войната между две руски банди, завързани на кухненски столове с лепенки на устата, заобиколени с облечени в избелели джинси мустакати мъже с имена като Леонид или Борис, които ни заплашват с ножове, за да им разкрием къде са парите.

Тя ми прочете мислите.

— Василий спазва закони.

— Така, ли? — Бях сигурна, че Ирина знае що е закон.

— Той преступник — гласът ѝ прозвуча уморено. — То се знае, че преступник. Но не от мафия.

Ами тогава добре.

Какви бяха другите ми възможности? Замъкът на ужасите? Той щеше да се отрази на Ема по-зле от едно връзване за кухненския стол. Дори главната квартира на КГБ беше да предпочитане пред него.

Така че, щом Ирина ми направи това предложение, зарът беше хвърлен.

ДЖОДЖО

В петък вечерта Манодж помогна на Джоджо да отнесе кашоните си в таксито.

— Не мога да повярвам, че напускаш — запелтечи той.

— Не бъди като момиче — утеши го тя. — Веднага ще ти се обадя, щом се установя и работата потръгне.

Върховата точка на оттеглянето ѝ беше отминала. Всичко стана прекалено бързо — във вторник започна да се обажда на авторите си, за да провери дали си струва да започва самостоятелна кариера. А днес бе едва петък.

През цялата седмица я терзаеше идеята да се изправи сама против системата. Щеше да превъзмогне сексизма, който я заобикаляше. Инцидентът я беше възпламенил, накара я да вярва, че правото е на нейна страна. Но като погледна разтрепераната брадичка на Манодж, изплува от света на мечтите, в който се носеше през цялата седмица, и се запита: Какво направих?

Беше напуснала „Липмън Хай“ и не възнамеряваше да се връща. Като осъзна това, сякаш петкилограмова торба с пясък падна отгоре ѝ.

Никакво връщане. Към добре платеното ѝ място на съдружник. Или в обятията на Марк.

Именно тя беше причината това да се случи.

Пътуването с таксито към къщи беше като лош сън. Какво вършеше — какво си беше причинила сама?

Мобилният ѝ телефон иззвъня. Тя погледна дисплея — беше Марк — и го остави да напише съобщение. Пристигна в апартамента си, стовари кашоните и забеляза, че на телефонния ѝ секретар има съобщения. Вече?

Първото беше от Джим Суийтмън.

— Джоджо, поласкан съм от предложението ти, но оставам в „Липмън Хай“.

По дяволите, помисли си тя. Какво пък. Щеше да намери друг медиен специалист — Олга все още бе под въпрос. Тя всъщност не беше потвърдила, когато Джоджо повдигна въпроса. Седеше с

изражение на крайно изумление. Но не беше казала „не“ и засега Джоджо прецени, че е по-добре, отколкото окончателен отказ.

Второто съобщение беше от Марк.

— Добра си, наистина ме убеди. Но повече няма нужда да продължаваш, Джоджо. Скъсах заявлението ти за напускане, ела на работа в понеделник, все едно нищо не се е случило. Сега си съдружник, Джоджо. А колкото до теб и мен, ти си най-важният човек в живота ми, най-нужният, когото познавам, трябва да се съберем, Джоджо, защото алтернативата е немислима...

В този момент времето за съобщението беше свършило, но следващото съобщение отново беше от Марк и той продължаваше, все едно, че не са го прекъснали:

— Ти и аз, Джоджо можем да се сдобрим. Можеш да си получиш обратно старата работа, да бъдеш съдружник, всичко. Само кажи какво искаш и ще го получиш.

От шестте съобщения три бяха от него.

Отиде на гости на Беки и Анди за уикенда.

— Защото искаш да си сред онези, които те обичат — каза Анди топло, когато отвори вратата.

— Не, защото се обзалагам, че Марк ще довтаса в апартамента ми посред нощ и ще натиска звънеца, докато не го пусна да влезе.

— Пийни чаша вино, вдигни си краката на канапето и забрави за всичко поне за малко.

— Не мога. — В същия момент мобилният ѝ телефон иззвъня. Тя провери дисплея. Този път не беше Марк. Тя натисна бутона за разговор.

— Здравей, Нейтън Фрей. Да, обаждах ти се. Ами виж, питах си дали ти се е обаждал Ричи Гант, който, как да го кажа, ти предлага целия свят.

Джоджо проведе разговора в коридора, разхождайки се напред-назад като буреносен облак. После се върна и се отпусна на канапето.

— Беше Нейтън Фрей. Изглежда Гант се е свързал с всичките ми автори. Поне с по-значимите. Ще трябва да прекарам уикенда, като ограничавам поразията му и се опитвам да задържа писателите на своя страна.

Телефонът отново прояви признаци на живот, тя го грабна, провери дисплея и каза с пресилена веселост:

— Господин Иймън Фарел, как по дяволите сте?

Отново в коридора, кръстосваше от ъгъл до ъгъл с все по-голяма скорост. След което се върна:

— Мили Боже! Това е кошмар! Гант предлага такива ниски проценти, че едва ли ще спечели някакви пари. Прави го от чиста злоба.

Телефонът ѝ отново оживя.

— Не му обръщай внимание — настоя Беки.

— Не мога. — Но когато погледна дисплея, захвърли апарата обратно на масата. — Пак е Марк.

Телефонът продължи да звъни, звучейки все по-силно и по-настойчиво с всеки изминал момент. Тримата го загледаха тревожно, после звънът престана и в стаята се възцари милостива тишина.

— Изключи го сега — помоли я Беки.

— Миличка, съжалявам, не мога. Все още чакам да ми се обадят... — тя преброи на пръсти... — осем автори. Оставила съм съобщения на най-важните от тях, за да разбере какво си е наумил Гант. Опитва се да ги плаши колко трудно ще ми е да работя отсега нататък, след като съм сама. Трябва да ги окуража.

Апаратът звънна веднъж, два пъти.

— Съобщение от Марк — установи Джоджо.

— Ще го прослушаш ли?

— Не ми е нужно. Ще каже, че ме обича и трябва да се съберем.

— Защо не искаш? — попита Беки. — Искам да кажа, да се съберете?

Джоджо енергично поклати глава, после отново скокна към телефона, щом го чу да звъни.

Погледна номера и подаде апарата на Анди.

— Ще се обадиш ли ти?

— Марк ли е пак?

— Не е неговият номер, но...

Възбуден, Анди отговори:

— А, Марк.

— Хитрец — каза Джоджо на Беки. — Сигурно е използвал друга симкарта.

Анди говори около минута и после затвори.

— Марк — започна той — стои пред твоя апартамент. Звънял е през последния половин час. Казва, че ще стои там, докато не го пуснеш вътре. Цяла нощ, ако се наложи.

— Ще има да чака — тя звучеше уверено, но се чувстваше ужасно. Не искаше да го кара да се чувства така.

През целия уикенд и през следващата седмица телефонът ѝ беше под пара, но не с разговорите, които тя очакваше. Напускането ѝ предизвика — съвсем разбираемо — голям смут в издателските кръгове. Беше си тръгнала точно когато обявиха новия съдружник — ЗАЩО? Развиваха се най-различни теории. Говореше се, че Ричи Гант ѝ е незаконен син, когото родила дванадесетгодишна и дала за осиновяване (слухът беше пуснат от редактор, специализирал се в сагите). Имала лесбийски отношения с Олга, която я изоставила заради Ричи Гант (от един, който редактираше джендър автори). Имала любовна връзка с Марк Ейвъри, който не гласувал за нея, а после я зарязал (от по-голямата част лондонски литератори).

Но много по-лоши от естественото любопитство на хората бяха обажданията от нейните автори. Във вторник следобед позвъни Миранда Ингълънд. Съобщи официално, че се прехвърля при Ричи Гант. За Джоджо беше като удар с бейзболна бухалка.

В сряда Марджъри Франкс също отиде при Ричи. В четвъртък я оставиха Катлийн Пери, Иги Гибсън, Нора Росети и Пола Уилър, в петък си отидоха трима писатели на трилъри.

Всеки път, когато някой автор я изоставяше, възможностите ѝ да започне работа като самостоятелен литературен агент намаляваха.

Беки постоянно ѝ повтаряше:

— Защо не се върнеш? Можеш да се върнеш, и то като съдружник. Съдружник, Джоджо.

— Няма повече да участвам в тази патриархална система. — Джоджо беше научила думата „патриархален“ от Шейна. Хареса ѝ. Използваше я, когато някой се опитваше да я убеди да се върне на работа. — След като знам всичко, което знам, ще бъде опустошително.

Но беше много, много примамливо.

През цялото време я бомбардираха съобщения от Марк. Ден и нощ ѝ пускаше имейли, текстове по мобилния телефон, пишеше ѝ

писма, изпращаше ѝ цветя и бонбони, звънеше на домашния и мобилния телефон и стоеше на пост пред апартамента ѝ. Две нощи, пиян, се облегна на звънеца ѝ, всеки път за повече от три часа. Стоеше на улицата и крещеше под прозореца ѝ. Съседите се оплакаха и заплашиха да извикат полиция, ако не престане. Тя самата можеше да извика ченгетата, но идеята ѝ подейства като лимонов сок върху стрида. Не можеше да му го причини, виждаше колко е нещастен.

Но много по-лоши от безумните изстъпления на Марк бяха постъпките му, когато беше с всички си — когато ѝ оставяше съобщения, че мястото ѝ на съдружник в „Липмън Хай“ я чака и че ще се пренесе да живее при нея в момента, когато тя поиска. Боже, колко съблазнително беше.

Редовната му фраза гласеше:

— Само кажи какво искаш, Джоджо, и ще го получиш.

Но тя искаше само едно нещо: да промени миналото, Марк да беше гласувал за нея, а не за Ричи Гант.

Беше странно — знаеше, че е гневна заради него, но макар да чувстваше липсата му, сякаш ѝ бяха ампутирали крайник, нямаше връщане назад. Всичко беше свършило.

Поразителното бе, че независимо, че постоянно я дебнеше, никога не ѝ се наложи да говори с него или да го срещне. Определено така бе по-лесно за нея. Подозираше, че ако се бяха видели, тя щеше да капитулира. Ситуацията в момента беше толкова ужасна, че щеше да е трудно да устои да се върне в какавидата на предишния си живот, където беше в безопасност, където беше обичана.

Понеделник сутринта

Беше вторият ѝ понеделник като агент на свободна практика. Чувстваше се уверена и обнадеедена, сякаш беше обърнала нова страница.

Телефонът иззвъня. Съпругата на Нейтън Фрей ѝ съобщи, че новият агент на Нейтън е Ричи Гант.

По дяволите.

Беше ѝ останал само един голям автор: Иймън Фарел.

Реши да се обади на Олга Фишър. Изминала бе цяла седмица, нямаше никаква вест от нея.

— Здравей, Олга. Подаде ли заявление? Кога ще дойдеш да работиш за мен?

— Не говори глупости. Естествено, че не съм подала заявление.

— Можеше да ми кажеш — изрече сърдечно Джоджо. — Мислех, че искаш да работим заедно.

— Но, мило момиче, цялата идея е така очевидно нелепа... как, за Бога, бих... О! — и с тон на раздразнение Олга приключи разговора.

Във вторник само двама от по-маловажните автори потвърдиха, че остават с нея.

Но сряда беше истински погром.

Когато включи компютъра си, я очакваше имейл от Иймън Фарел, който ѝ съобщаваше, че си е намерил нов агент. Тя облегна чело на екрана. Свърши се. Последният ѝ голям автор я беше зарязал.

След което телефонът иззвъня: беше Марк. Оставяше отчаяно, умоляващо съобщение всяка сутрин по това време. Но днес звучеше напълно нормално.

— Джоджо — каза той. — Вече ще престана да те безпокоя. Разтревожен съм, че не можахме да се сдобрим, никога не съм съжалявал повече за каквото и да било. Бяхме на милиметър от идеалната връзка, почти я бяхме постигнали, но мога да разбера, когато съм победен. Желая ти късмет във всичко. От сърце.

После затвори и тя почти усети как молекулите на телефона ѝ се успокоиха след огромната работа, която в последно време бяха свършили.

Това не беше никакъв глупав номер от страна на Марк, за да я накара да промени решението си. Познаваше неговото мото; беше направил всичко, което бе по силите му, не бе получил желаните резултати, така че се оттегляше. Край на играта.

Всъщност, тя това и искаше. Нямаше намерение да се връща при него.

Но, сякаш отстрани, видя себе си, как седи в апартамента, в безрадостната февруарска сряда сутрин, след като най-близкият ѝ приятел си беше отишъл, а кариерата ѝ бе в развалини.

При тази гледка Джоджо плака толкова отчаяно и така дълго, че после едва можа да се познае в огледалото. Когато потопа лицето си в умивалника, пълен със студена вода, за да успокои червените подутини, ѝ мина през ум да остане в банята и да се удави. За първи

път на тридесет и три години разбра какво значи да искаш да се разделиш с живота.

За около секунда.

След това се стегна. Колеги? Кому са дотрябвали? Автори? Щяха да налитат с дузини. Друг като Марк? Колкото щеш. Светът бе пълен с тях.

ЛИЛИ

Повече от седмица живях с убеждението, че между мен и Антон е свършено. Таях в себе си тази неприятна увереност, сякаш знаех, че под леглото ми има скрито смъртоносно оръжие — все още не говорехме за това, а и аз не смеех да предприема първата стъпка.

Убеждението ми, че времето ни е изтекло, доби нова тежест, защото вече се бях сблъсквала с нещо подобно, не в моя живот, а с майка ми и баща ми. Знаех, че най-лошото вече се е случило и продължава да се случва всеки ден. Антон и аз мислехме, че сме различни, че някак си сме имунизирани срещу несгодите на любовта, но в действителност не бяхме по-различни от обикновените хора — една двойка души, които не могат да останат сплотени, когато ги връхлетят тежки времена.

Както и да е, дълбоко бях изненадана от реакцията на Антон, когато му казах, че го напускам. Струваше ми се, че и той мисли като мен: че и двамата знаем, че всичко е свършило, но просто живеем ден за ден, докато настъпи подходящото време. През седмиците след преместването ни бяхме тъй мълчаливи един с друг, та искрено вярвах, че вече няма какво да си кажем. Убедена бях, че ще ме остави да си тръгна мълчешком, тъжно признавайки, че е жалко, че не успяхме да запазим семейството си, но при дадените обстоятелства е чудо, че сме останали заедно за толкова дълго.

Но той направо побесня.

Когато Ема си легна онази нощ, взех дистанционното и без предисловия изключих телевизора.

Той ме изглежда изненадано.

— Какво има.

— Ирина каза, че Ема и аз можем да поживеем при нея за известно време. Мисля, че не трябва да отлагаме. Какво ще кажеш за утре?

Очаквах да чуя как би искал да вижда Ема винаги, когато пожелае, но не стана така, защото той загуби ума и дума.

— За какво говориш? — стисна ме за китката така силно, че ме заболя. — Лили? — Извика името ми. — Лили? Какво?

— Напускам те — отвърнах тихо аз. — Мислех, че знаеш.

— Не — изглаждаше ужасен донемай къде.

После започна да настоява. Моли. Извади ключовете от чантата ми и застана с гръб към вратата, въпреки че нямах намерение да си тръгна на момента.

— Лили, моля те — хълцаше той, — умолявам те, отново размисли.

— Но, Антон, през цялото време мисля за това.

— Дори когато спиш?

— Не съм изкарала нормална нощ от един месец.

Той потърка устата си с ръка и измърмори някакво проклятие; долових само думите „моля“ и „Бог“.

— Какво мислеше, че ще стане с нас?

— Смятах, че нещата ще се оправят. Струваше ми се, че вече се оправят.

— Но ние дори не си говорим.

— Защото загубихме дома си и се случиха ужасни неща. Но съм сигурен, че ще ни потръгне!

— Няма да ни потръгне. Няма как. Въобще не трябваше да се събираме, направих грешка от самото начало, така и така щеше да свърши зле. Винаги сме го знаели.

— Не и аз.

— Говориш така, защото гледаш откъм хубавата страна, но истината е, че като двойка сме обречени. — Припомних му: — Виж в каква бъркотия се превърна животът ни. Имахме толкова възможности и ги пропиляхме. — Казах „ние“, но всъщност имах предвид: аз имах големи шансове, които той пропиля. Нямахше нужда да го казвам, защото не беше глупак и веднага схвана.

— Нямахме късмет — настоя той.

— Бяхме арогантни, грандомани и глупаци. (Ти беше.)

— Защото се опитахме да си купим къща, парите за която, по общо убеждение, щяха да потекат? Какво грандоманско има в това? Здрав разум в комбинация с лош късмет.

— Беше безотговорност и авантюризм.

Той тежко се облегна на вратата.

— Само заради миналото ти, защото баща ти е изгубил семейния ви дом. Оказало е ужасен ефект върху теб.

Не отговорих. Навярно беше истина.

— Ти си ми ядосана — каза той.

— Категорично не — възразих. — Надявам се, че след време ще станем приятели. Но, Антон, заедно сме нещастни.

Погледна ме поразен и аз сведох очи.

— Ами Ема? — попита той. — Раздялата ни няма да й се отрази добре.

— Постъпвам така заради Ема. — Изведнъж побеснях. — Ема е най-важното нещо за мен. Не искам да израсне като мен. Искам да има сигурност.

— Ядосана си — повтори Антон. — И то много.

— Не съм, но ако продължаваш да настояваш, сигурно ще се ядосам.

— Не те обвинявам, че си ядосана. Мога да се застрелям, щом всичко се провали.

Реших да не обърна внимание на тези му думи. Без значение какво казва, нямаше да промени решението ми. Между мен и Антон всичко беше окончателно свършено и наистина смятах, че е необходимо да се разделим, защото и двамата ще ни преследва лош късмет, докато не поправим злото, което извършихме, като го откраднах от Джема.

Когато му го казах, той избухна:

— Ти просто си суеверна. Това не е вярно.

— Не е било писано да сме заедно, винаги съм знаела, че ще свърши зле.

— Лили, но Лили...

— Няма значение какво ще кажеш или направиш — настоях аз. — Отивам си. Длъжна съм.

Той потъна в мъртвешко мълчание, после попита:

— Ако наистина си решила да го направиш, мога ли да те помоля едно нещо?

— Какво? — попитах с тревога. Предполагам, щеше да е в реда на нещата да поиска да се любим за последно.

— Става дума за Ема. Не искам да вижда това. Може ли някой да се грижи за нея, докато ти... — замълча, преди да промълви думата —

опаковаш?

Започна да плаче с беззвучни сълзи и аз го наблюдавах в изумление. Как можа да се превърне в такъв шок за него?

— Разбира се. Ще помоля Ирина да я гледа.

След което си легнах. Бяхме живели заедно по-дълго, отколкото очаквах, но колкото по-скоро се разделяхме, толкова щеше да е по-добре. Чух го как си ляга. В мрака положи глава на рамото ми и прошепна:

— Моля те, Лили.

Но аз лежах студена като камък, докато той се обърна на другата страна.

На сутринта позвъних на Ирина, която дойде, кимна на Антон с някакво подобие на съчувствие и взе Ема със себе си. След това се опитах да убедя Антон да излезе. Не исках да стои там, да се мотае наоколо с болен вид, да ме следва от стая в стая, и да ме гледа, все едно гледа видеофилм. Никак не ми беше забавно и от показното му нещастие ми ставаше по-зле. Наблюдава ме как опаковах три чанти, отказвайки да ми подаде каквото и да е, с думите:

— Не искам да имам нищо общо с това.

Но когато се помъчих да смъкна големия куфар от гардероба, промърмори:

— За Бога, не се самоубивай — и се пресегна да го свали.

Но нямаше как. Продължаваше да ме уговаря да не го правя, чак до последната минута. Дори докато влизах в таксито, каза:

— Лили, това е само временно.

— Не е временно — погледнах го в очите. Трябваше да го разбере. — Моля те, свиквай, Антон, защото е завинаги.

После колата потегли, отнемайки ме от живота му, и зная колко ужасно звучи, но за първи път, откакто го срещнах, се почувствах чиста.

От прекалено дълго време живеех с вина към Джема. Да се освободя от нея, ми донесе неописуемо облекчение и почти от секундата, в която напуснах Антон, животът ми започна да се подобрява — свързах се с една агенция и започнах да преписвам текстове у дома. Това беше знакът, от който се нуждаех.

Апартаментът на Ирина беше голям и тих. Работех сутрин, докато Ема бе на детска градина, и вечер, когато си легнеше. Не ми липсваха и помагачи: татко и Попи често идваха на гости, а Ема и Ирина се разбираха чудесно. Навярно славянската четвъртина на Ема реагира на славянското у Ирина и последната използваше кръглото лице на Ема за палитра, на която може да опита последните продукти на „Клиник“. Опитах се да попреча на Ирина, но нямаше как да не отстъпя пред страстните ѝ молби. При нея всичко беше страстно.

Харесвах новия си живот. Беше спокоен, лишен от драматизъм, не се случваше кой знае какво. Никога не срещях никакви съседи по тихите стълбища; сякаш никой не живееше в сградата.

Дори непредвидимото време сякаш реши да ме успокои. Безцветни небеса и мек, спокоен въздух не изискваха никакъв ответ от мен. Когато отивахме на разходка в намиращия се наблизо Риджънт Парк, не чувствах нищо.

Нямах никаква надежда за творчество. След поредицата от провали не ми се пишеше нищо и бях напълно доволна да преписвам статии и брошури. Нито имах големи планове, нито някаква представа за бъдещето, единственото, което исках, бе дните да минават. Харесвах малките неща в живота. Доскоро всичко се извършваше в голям мащаб — издавах романи, купувах и губих дом. Сега се радвах, че се е смалило до размера на хапка.

Антон беше прав за едно нещо: ядосана му бях, че е така безтговорен към парите. Но откакто го оставих, сякаш някой друг започна да използва моя гняв; знаех, че е там, че ми влияе, чувствах го. Но преди всичко чувствах радостта, че съм се оставила на съдбата си.

Не всеки ден беше лесен. Имаше няколко ужасни моменти, например когато Катя, приятелката руския на Ирина, ни дойде на гости, водейки със себе си едно красиво момченце с кафяви очи, само на шест месеца. Казваше се Войчех и дори приличаше на Ема. Това ме накара да се замисля за всички деца, които Антон и аз никога нямаше да имаме. Братята и сестрите, които Ема имаше в някаква паралелна вселена, които никога нямаше да видим. Това породило ужасно чувство у мен, но преди тъгата изцяло да ме обладае, Катя каза на Ема:

— Това дите има ного хубава кожа — и опасенията ми се разсеяха.

Минаваха ден след ден, нищо не се променяше, не можех да ги различа един от друг. Не се и замислях за бъдещето, като изключим Ема. Постоянно я наблюдавах, безпокоях се дали се развива нормално. Не подмокряше леглото си, но от друга страна, все ощей слагах пелена. Понякога, когато чуеше Ирина да отключва вратата, отваряше широко очи и продумваше:

— Антон?

Но като изключим това, всичко вървеше нормално.

Беше здраво малко същество и навярно физическата ѝ сила говореше за емоционална издръжливост. Трябваше да призная, че определено не даваше признаци, че е притеснена да живее без баща. Но се опасявах, че трупа всичко в себе си и то ще избликне, когато стане на тринадесет. Може би щеше да започне да краде от магазините или да диша лепило.

Утешавах се, че съм направила, каквото смятах, че трябва и е най-добре за нея и установих, че майчинството носи със себе си постоянно чувство за вина.

Въпреки че живееше отделно от него, Ема често виждаше Антон. През повечето дни той я водеше в парка, понякога през уикендите тя оставаше да спи при него. След първите му посещения, когато очите му бяха тъжни и нещастни, вече не понасях да го виждам и попитах Ирина не може ли тя да му предава Ема и да бъде вкъщи, когато я връща. За моя голяма радост, тя се съгласи. Това споразумение продължи, докато една вечер, може би три седмици след като го бях напуснала, Ирина беше в банята и се наложи аз да отворя вратата, за да взема Ема.

— Лили — Антон беше изненадан да ме види. Не по-малко от мен. Винаги е бил слаб, но през седмиците, през които не го бях виждала, беше станал направо мършав. Не че имаше непосредствена опасност да се застрелям при вида му. (Ако не беше благородството на Ирина и вниманието ѝ, щях да се чувствам ужасно.)

Ема се втурна в апартамента и след секунди чух началните ноти на „Книга за джунглата“.

— Не очаквах да те видя... — каза Антон. — Виж... — той бръкна в джоба на износеното си яке и ми подаде писмо. Обикновено ми носеше пощата, но чувствах, че това писмо е по-различно. — Това е от мен. Искях лично да ти го дам, за да съм сигурен, че си го получила.

Може сега да не искаш да го прочетеш, но навярно по-късно ще го направиш.

— Добре — отговорих сковано, без да зная какво да правя. Искях да го прочета, но инстинктът ми подсказваше да не го правя. Ужасно разтърсена, че се срещнахме, се сбогувах, затворих вратата, влязох в спалнята си, оставих писмото на нощното си шкафче и реших да забравя за него.

Стоях до прозореца си на втория етаж, като все още чувствах как сърцето ми бие във всяка клетка от тялото ми, когато видях, че Антон излиза от сградата. Когато Ирина беше на пост, не си позволявах дори да го погледна крадешком, но днес правилото бе нарушено и аз останах, вгледана в него. Вървеше по тротоара, на няколко метра от входната врата, после спря и рамената му започнаха да се движат нагоре-надолу, сякаш се смееше.

Загледах се след него, за момент почувствах обида и се замислих за какво, по дяволите, се смееше? Да се срещнем лице в лице ужасно ме беше разстроило, но какво смешно намираше той? После с ужас осъзнах, че не се смееше, а ридаше. Целият се тресеше от плач. Отстъпих ужасена назад и за момент ми се стори, че мъката ще ме убие.

Имах нужда от цялата вечер и четвърт шише водка, за да си възвърна равновесието. Но после се оправих. Разбирах, че неминуемо ще има болка. Антон и аз бяхме влюбени, бяхме създали дете и бяхме най-близки приятели от момента, в който се срещнахме. Краят на нещо тъй съкровено не можеше да не бъде ужасен. Но някога в бъдещето болката щеше да стихне и Антон и аз отново щяхме да бъдем приятели. Само ми беше нужно търпение.

Знаех, че един ден животът ми коренно щеше да се промени; щеше да се изпълни с приятели, смях и цветове, с нови хора, носещи ми радост. Бях напълно уверена, че някога ще се превърна в напълно различен човек, ще имам други деца и друга работа и различен, по-подходящ дом. Нямах представа как ще премина от нищожния, безсмислен живот, който водех, към пълноценния и радостния, за който мечтаех. Но бях сигурна, че някога той ще дойде. Все още бях далеч от него и не исках да бързам.

Дотолкова бях станала пасивна, че дори не изпитвах вина, че се възползвам от щедростта на Ирина, която ми предоставяше жилището си и се грижеше за Ема. При нормални обстоятелства щях да съм напълно объркана, щях да кроя планове как да се изнеса колкото може по-бързо и да се чувствам като натрапник всеки път, когато вляза в апартамента. Налагаше ми се да взимам на заем пари — и дори не се срамувах. Тя просто ми ги подаваше, освен един път, когато се върнахме от парка. Помолих я:

— Ирина, не са ми платили още, можеш ли да ми дадеш малко назаем?

Тя отговори:

— Защо ти няма пари? Получила голям чек миналата седмица.

— Имах да връщам заеми, купих на Ема велосипедче, всички други деца имат, трябваше да я заведа да я подстрижат...

— И сега няма пари да я храниш — каза тя. После добави: — Ти мрази Антон, че неразумен с пари, но и ти не много умна.

— Не съм казала, че съм умна, просто и мен така са ме отгледали. Може би затова така се оплетохме с Антон.

Тя въздъхна и посочи една кутия от бисквити.

— Взимай колко трябва — след което ми подаде една картичка. — Поща за теб.

Погледнах и се изненадах: три мечки гризли, на фона на борови дървета. Изглеждаше, сякаш е пристигнала от Канада. Най-голямата мечка държеше съомга в устата си, средната ловеше риба в реката, а най-малката се мъчеше да задържи някаква рибка с лапите си. Обърнах я и прочетох надписа: „Гризли край реката“. Но някой — с почерка на Антон — беше задраскал надписа и бе написал: „Антон, Лили и Ема вечерят“. За моя огромна изненада се чух да се смея.

Още пишеше: „Мисля и за двете ви, с обич: А.“

Бях изумена от духа на Антон; забавен, умен и смахнат, това бе от началния период на хубавите ни спомени. Най-сетне бях стигнала до момента, в който можех да се върна към спомените си, без да изпитвам отчаяние.

През целия ден се чувствах щастлива.

Няколко дни по-късно в пощенската кутия пристигна картичка със снимка на Бърт Рейнолдс, с много елегантен и привлекателен вид. Антон пишеше: „Видях го и си спомних за теб.“

Отново се засмях и се обнадеждих за бъдещето.

Започнах с нетърпение да очаквам картичките и скоро пристигна нова, този път с китайска ваза с изящни рисунки на хора, държащи чашки. Надписът гласеше: „Ваза от династията Минг, изобразяваща чаена церемония.“ Антон я беше задраскал и написал: „Антон, Лили и Ема през 1544 година, пият по чаша чай след цял ден изнурително пазаруване.“ Като погледнах наново, ми се видя, че между фигурите имаше пазарски чанти.

Обърнах се към Ирина и казах:

— Днес, когато Антон дойде за Ема, мисля, че ще се справя.

— Много добре.

Същата вечер, когато му отворих вратата, Антон дори не се изненада. Само възкликна:

— Лили! — сякаш се радваше да ме види. Изглеждаше много по-добре в сравнение с предишната ни среща, ни най-малко не бе мрачен или съсипан. Ореолът на жизненост и веселост се бе възвърнал; явно бе превъзмогнал раздялата, както и аз.

— Къде е Ирина? Какво става с нея? — попита той.

— Нищо. Виж... знаеш ли... мисля, че съм готова... време е... Антон, благодаря ти за картичките, много бяха забавни, накараха ме да се смея.

— Чудесно. И аз се радвам да те видя, защото искам да ти дам това.

Подаде ми плик, който ми напомни вината, че не прочетох онова писмо, което все още стоеше на нощното ми шкафче.

— Какво е това?

— Пари — отговори той. — И то много. Върнах се към рекламите. Парите с лопата да ги ринеш.

— Наистина ли? — това беше нов знак, че по-добре се справяме, когато сме разделени.

— Купи на себе си и на Ема нещо хубаво. Четох във вестниците, че „Ориджинс“ са създали нов парфюм — и не забравяй и на себе си да купиш нещо!

Блясъкът се бе върнал в очите му и почувствах, че му се радвам истински и смехът ми прераства в желание да го прегърна. Тогава се въздържах, но това нямаше да продължава дълго. Скоро щяхме да се прегръщаме като приятели.

ДЖЕМА

Струваше ми се, че никога няма да преживея Оуен, а това не бе добре. Много ми беше хубаво да се усещам дълбоко нещастна. Но една сутрин се събудих и за моя изненада се чувствах прекрасно. Всъщност мина известно време, докато разпозная чувството, защото го бях забравила.

Внезапно погледнах на историята с Оуен под съвсем различен ъгъл: беше дошло време да се върне на собствената си планета, планетата на младия мъж, където Лорна го чакаше.

И бях готова да осъзная какво странно нещо е времето: той скъса с мен в деня, когато се върнах у дома. Сякаш някой го беше изпратил да бъде до мен, докато имах нужда от него. Обикновено не вярвам в милостивия Бог (най-често не си давам труда да вярвам в какъвто и да е бог), но това беше чудо. Престанах да мисля колко ми липсва, вместо това бях благодарна, че го имах, когато трябваше.

Е, все още бях малко унила, но не можех да повярвам в собствената си промяна — все едно бях прекарала краткотраен грип. Когато си налегнат от мъка, ти се струва, че ще продължи до края на света, след което се събуждаш един ден, напълно здрав и нормален.

За да поприказвам с някого, се обадох на Коуди да се срещнем да пийнем по нещо и, какъвто е благороден, веднага се съгласи.

— Обещавам, че няма да плача — последния път бях казала същото.

— Ще отидем на някое място в предградията, просто за всеки случай — предложи той и час по-късно, в някакъв незнаен бар в Блекрок, споделих новото си духовно състояние.

— И това ли ти е проблемът?

— Страх ме е, че съм прекалено повърхностна — отвърнах.

— Да го забравя толкова бързо. Миналата седмица, дори преди два дни, бях съсипана, а сега се чувствам прекрасно. Липсва ми, но не ми се къса сърцето.

— Изплака си сълзите за една година. Все пак не само за него си тъгувала. Спомни си Юджийн.

— Кой Юджийн?

— Фърлонг. — Беше един от най-изтъкнатите психиатри, даваха го често по телевизията. — Казва, че това е закъсняла реакция, защото тъгуваш за баща си.

— Но баща ми се върна.

— Именно. Така организъмът ти се предпазва.

— Не виждам никакъв смисъл.

Коуди сви рамене.

— Съгласен съм. Големи глупости са. Предпочитам да мисля, че си вятърничава.

Така и не започнахме работа с Антон по филма върху „Пътешествие към дъгата“. Нещо стана с актрисата и договорът отпадна. Бях разочарована — но само защото това щеше да се отрази добре на книгата, а и щеше да е забавно да облека разголена рокля и да се появя на премиерата — а не защото щях отново да се сближа с Антон. В крайна сметка, измъкнах се от дупката, в която се бях свряла, и изпитах огромно облекчение.

ЛИЛИ

Навън бе все още тъмно, когато изплувах от съня и се пресегнах да докосна Антон; открих, че го няма, и за момент, преди да си спомня какво се беше случило, се изненадах.

Следваща нощ отново се събудих и този път отсъствието му ме разплака. Откакто го бях напуснала, спях много добре, значително по-спокойно, отколкото докато бях с него. Не можех да разбера защо се получаваше така, когато бяхме тъй близо до края на процеса, когато почти бяхме готови да станем приятели. Преди да го напусна, предварително се бях примирила с положението. Тъгата не ме правеше неспособна и не ми идваше на ум да се питам защо се справям толкова добре. Просто бях благодарна, че съм се отървала.

Тогава защо три месеца след като го напуснах, се чувствах потъжна отвсякога?

На следващата сутрин, когато дойде пощата, Ирина ми подаде плик с официален вид и аз попитах:

— Има ли нещо друго за мен?

— Не.

— Нищо?

— Не.

— Например картичка?

— Казала, не.

В главата ми се въртеше една мисъл: Непременно трябва да замина нанякъде.

Отдавна бях отлагала гостуването при майка ми в Уорикшир — беше минало дълго време, прекалено дълго, откакто я бях изплашила, че може да отида да живея при нея.

Безпокоях се, че губех пари, като не работех, но когато отворих писмото с официалния вид, установих, че съдържа огромен чек за процента от „Церовете на Мими“. Чекът с процента, с парите, които можеха да спасят дома ни, ако бяха пристигнали миналия декември.

Сълзи закапах от очите ми. Колко различен щеше да бъде животът ни? Но аз избърсах мокрите си клепки и си признах, че както

познавах и двама ни, не бе особено вероятно. През януари трябваше да започнем да внасяме редовните вноски, а редовните приходи никога не са били силната ни страна.

Ужасно странно беше да получа чека, той идваше от съвсем друга част от живота ми, сякаш бе послание от отдавна загинала галактика. Все пак това беше „знакът“, който ми трябваше; означаваше, че мога да си взема почивка от работата, да позвъня на мама и да ѝ съобщя хубавата вест.

— Колко време мислиш да останеш? — попита тя. Долових ли тревога?

— Дълго — отвърнах, — месеци. Година. Добре де, не се ужасявай. Идвам за седмица.

— Добре.

Отидох да си стегна багажа и под пластовете бельо в чекмеджето се натъкнах на писмото, оставено от Антон. Стоеше под един сутиен и го гледах, сякаш очаквах да помръдне. Ръцете ме сърбяха да го отворя. Вместо това го хванах за ъгълчето и го хвърлих в коша за боклук; нещо, което трябваше да направя преди седмици.

После натоварих колата (Ирина ми позволи да взема новото й ауди — още един подарък от Василий), най-вече с плюшени играчки.

Беше ясна пролетна утрин и се чувствах прекрасно, докато набирах скорост по шосето, сякаш обръщах гръб на някаква опасност в Лондон. По-малко от два часа след като бяхме тръгнали, отбихме от шосето.

— Почти стигнахме! — след което изпъшках, тъй като поредицата завои ни бяха докарали точно зад камион, натоварен с бетонни телеграфни стълбове, който пълзеше с около тридесет километра в час. Пътят беше прекалено тесен и криволичещ, за да го задмина, затова казах:

— Сега сме на село, Ема, няма нужда да бързаме — тя се съгласи и двете запяхме „Колелата на автобуса“.

Ревейки: „Пляс, пляс, пляс!“, се влачехме зад камиона, когато внезапно той подскочи от някаква издатина на пътя и стълбовете се изплъзнаха от веригите, с които бяха вързани и се разлетяха подобно на бетонни кегли. Валяха върху нас, падаха по пътя, не остана време дори да се изненадаме. Един рикошира о предното стъкло и като с магия то се напука и се превърна в непрозрачна маса. Други удариха

покрива на колата и той хлътна навътре, не виждах нищо пред себе си, кракът ми натискаше спирачката, но продължавахме да се движим. Бяхме спрели да пеем и усещах с кристална ясно та, че ще умрем. Щях да загина заедно с детето си на някакъв селски път в Уорикшър. Не бях готова.

В огледалото за обратно виждане срещнах погледа на Ема, озадачен, но не и разтревожен. Тя е мое дете и аз не я опазих.

Плъзгането сякаш продължи вечно. Стори ми се, че са минали години: Ема беше тръгнала на училище, преминала през юношеството и за първи път се страхуваше да не е бременна... после осъзнах, че постепенно движението ни се забавя. Сякаш беше сън, в който искаш да избягаш, но краката ти отказват да се движат; спирачката опираше в пода, но не действаше.

Накрая, след дълго време, успяхме да спрем. Останах седнала за момент, не можех да повярвам, че е тихо, после се обърнах към Ема. Тя протегна ръка. Нещо се бе забило в нея.

— Стъкло — каза тя.

Излязох от колата и краката ми бяха така олекнали, та имах чувството, че плувам във въздуха. Измъкнах Ема от бебешкото й столче и тя също ми изглеждаше безтегловна. Късата й коса беше обсипана със стотици мънички парченца стъкло — задният прозорец се беше пръснал над главата й, но странното беше, че изглежда не беше ранена. Нито пък аз. Нищо не ни болеше, нямаше и капчица кръв.

Шофьорът на камиона ломотеше като луд.

— О, Боже — не спираше да повтаря. — О, Боже. Рекох си, че съм ви убил. Рекох си, че съм ви убил.

Измъкна мобилния си телефон и се обади — вика помощ, безучастно си помислих аз, държах Ема и гледах разбитата кола и разпръснатите навсякъде стълбове. Чувствах неотложна нужда да седна, така че се свлякох на тревата и придърпах Ема към себе си. Докато седяхме отстрани на пътя, изведнъж разбрах, че причината, че няхах и дракотина, не беше защото съм имала невероятен късмет, а защото всъщност бях мъртва. Ощипах се по ръката. Усетих нещо, но не бях сигурна. Ощипах и Ема и тя ме погледна изненадано.

— Извинявай.

— О, Лили — каза тя. — Не прави така.

Беше доста хладен ден — можех да видя дъха си, — но се чувствах съвсем удобно: леко замаяна, сякаш въздухът беше разреден, но извънредно спокойна. Взех Ема в прегръдките си, лицата ни се докоснаха и застанахме неподвижно, все едно позирахме за снимка. В далечината се чу вой на сирени, после пристигнаха хората от линейката и се затичаха към нас.

Това е, помислих си. Сега щях да видя как завързват безжизненото ми тяло към носилката и да почувствам как се рея на няколко метра над тях. Това, което не можех да разбера, бе дали и Ема е мъртва.

Насочиха към очите ми един дълъг фенер, увиха лентата на апарат за кръвно около ръката ми и ме обсипаха с глупави въпроси. Кой ден сме? Как е името на министър-председателя? Кой спечели наградата за поп идол? Човекът от линейката погледна смазаната кола и трепна.

— Имали сте невероятен късмет.

— Така ли — сега беше шансът ми да попитам. — Нима ми казвате, че не съм мъртва?

— Жива сте — отговори уверено той. — Но сте в шок. Не правете резки движения.

— Какви например.

— Отде да знам. Резки движения.

— Добре.

Закараха ни в болницата, стана ясно, че сме напълно здрави, което беше забележително, след което мама дойде, за да ни закара до дома си: идилична къщичка в едно идилично селце в периферията на земеделски район. Градината на мама граничеше с поле, на което пасяха три флегматични овце, а наоколо, като щастливо глупаче, подскачаше агънце.

Ема, като градско дете, се прехласна по първата овца, която вижда.

— Лошо куче — извика се тя, — ЛОШО куче!

После започна да лае — звучеше съвсем истински — и овцете се скупчиха край вратата и я загледаха, с глави, близо една до друга, с деликатно изражение.

— Влез вътре — повика ме мама. — Получила си ужасен шок, трябва да си легнеш.

Не ми се искаше да оставя Ема, дори да откъсна очи от нея, след като едва не я загубих. Но мама каза:

— Тук ще бъде на сигурно място. — И някак си й повярвах. Минути по-късно ме беше настанила в стая с дървени греди и тапети на рози. Потънах в меко легло с гладки памучни чаршафи. Всичко миришеше на чистота, спокойствие и сигурност.

— Трябва да се погрижа за колата на Ирина — възпротивих се аз. — Трябва да се свържа с Антон. И да се уверя, че наистина нищо лошо не се е случило с Ема. Но първо трябва да поспя.

В следващия миг беше сутрин и като отворих очи, видях мама и Ема в стаята ми, Ема правеше физиономии. Първото, което казах, беше:

— Вчера не умряхме.

Мама ми хвърли поглед в смисъл: „Не пред Ема.“ И ме попита:

— Как спа?

— Прекрасно. Ходих до тоалетната посред нощ, но не се блъснах в касата на вратата, че да получа мозъчно сътресение, от което до края на живота си да виждам двойно.

— Баща ти пътува насам от Лондон, иска сам да се увери, че си се изплъзнала от лапите на смъртта. Но няма да се събираме — бързо добави тя. Винаги така ми казваше, когато се виждаше с баща ми. — Трябва да позвъня на Антон.

— Не му позволявай да идва.

— Защо не?

— Защото не бива да правя никакви резки движения.

Тя се натъжи.

— Срамота е, че така стана между вас с Антон.

— Да — съгласих се аз, — но поне не съм го хващала облечен в червен корсет и черни чорапи да мастурбира пред огледалото на нощното ми шкафче.

— За какво, по дяволите, говориш? — намръщи се тя. И аз се намръщих.

— За нищо. — Нищо. Просто исках да й обясня колко е чудесно, че поне това не се е случило. Прекалено би усложнило отношенията

ни, защото всеки път, когато го видех, щях да се разсмивам.

— А какво беше това, че не си се блъснала в касата на вратата?

— Само се радвам, че не се е случило.

Сянка премина през лицето ѝ, тя притисна Ема към себе си, сякаш да я предпази, и попита:

— Какво ще кажеш да направим палачинки?

Изчезнаха в кухнята, аз бавно се облякох, седнах на огрения от слънце стол и започнах да си тананикам, докато колелата на двадесет и четири годишния татков ягуар не изскърцаха по чакъла пред къщата, оповестявайки пристигането им с Попи от Лондон.

Майка ми загледа как баща ми слиза от колата и търка очите си.

— Както и очаквах, целият е в сълзи. Така противно сантиментален е. Неприятна гледка.

Тя отвори входната врата и Ема толкова се зарадва да види Попи, че се задъха от смях. Хванати ръка за ръка, побягнаха заедно да вършат лудории, а татко така силно ме стисна в прегръдките си, че ми изкара дъха.

— Момиченцето ми — продума той, с глас, треперещ от сълзи. — Не съм на себе си, откакто разбрах. Голям късмет си имала.

— Знам. — Успях да се освободя и да си поема дъх. — Като си помислиш, през целия си живот съм била късметлийка.

Погледна ме озадачено, но тъй като на косъм бях избегнала смъртта, трябваше да приеме думите ми с хумор.

— Само помисли — продължих. — От всичките пъти, когато съм пила направо от консерва с кока-кола през някой летен ден, никога не ме е ужилвала оса, случайно пропълзяла вътре. И никога не съм получавала алергичен шок, и езикът ми не се е подувал като топка за ръгби. Не е ли прекрасно?

Мама хвърли поглед към татко.

— Все такива ги приказва. Защо, Лили?

— Просто вода разговор.

Настъпи неловко мълчание, през което чувахме веселите викове на Ема и Попи, които тормозеха овцете. („Лошо куче. ГАДНО куче.“)

Мама извърна поглед по посока на гласовете, после пак се обърна към мен и попита:

— Сега за какво мислиш?

— За нищо. Може би колко съм щастлива, че ноктите на краката ми растат в правилната посока. Сигурно е ужасно да ти се врасне нокът. И операцията за отстраняването му навярно е много болезнена.

Мама и татко се спогледаха. („Мръсно куче. КОСМАТО куче.“)

— Трябва да те види лекар — отсече мама.

Нямаше нужда. Бях в едно от онези състояния на благодарност, които ме обземат, като ме е отминала опасността. Опитах се да обясня.

— Вчера имаше толкова много случаи, когато аз и Ема можехме да умрем. Можеше да ни смаже някой стълб, можех да пропадна с колата в някоя яма, защото не виждах накъде карам, или да се блъснем в задницата на камиона. Спасихме се от всички тези опасности и то ме кара да мисля за ужасните неща, които е можело да се случат, но не са. И въпреки че не всичко при мен е прекрасно, се чувствам щастлива.

Лицата им останаха безизразни и аз продължих:

— Снощи сънувах, че нося Ема през някаква пустош и огромни скали падат от небето, приземявайки се точно зад нас, и в земята се отваряха цепнатини, точно след като сме преминали през съответното място. Но Ема и аз останахме непокътнати и от само себе си се появи пътека към спасението, точно под краката ми, когато имах нужда от нея.

Свърших. Лицата им останаха безизразни. Накрая татко каза:

— Може да имаш мозъчно сътресение, миличка. — Обърна се към мама: — Виж какво й причинихме. Наша е вината.

Канеше се да заговори как ще ме заведе на Харли Стрийт, но мама го пресече:

— Моля те, не говори глупости.

— Благодаря, мамо — поне един от тях ме разбираше.

После мама добави:

— И селският лекар ще свърши работа.

Опитах се да го скрия, но не можех. Същото беше и когато ме нападнаха, само че точно обратното, ако разбирате какво искам да кажа. Тогава все ми се привиждаха ужасните неща, които могат да се случат на хората. Сега виждах лошите работи, които не се бяха случили.

Светът е безопасно място, мислех си аз. И животът не е рисковано занятие.

На следния ден татко неохотно се върна в Лондон — Дебс спешно се нуждаеше от него, за да ѝ отвори буркан с мармалад или нещо от сорта — и останахме Ема, мама и аз. Времето беше прекрасно, както и състоянието на духа ми. Имах чувството, че ще се пръсна от радост, че не ми пицят ушите. Или че не съм болна от проказа.

С блеснали очи казах на майка ми:

— Не е ли чудесно да нямаш подагра?

Рязко ми отговори:

— Да, така е — набра телефона на лекаря и помоли за домашно посещение.

Д-р Лот, млад, къдрокос мъж, се появи в покритата ми с рози спалня след по-малко от час.

— Какъв е проблемът?

Майка ми отговори вместо мен:

— Раздели се с приятеля си, кариерата ѝ се провали, а продължава да твърди, че е щастлива. Нали?

Съгласих се. Да, така е.

Д-р Лот се намръщи.

— Това е обезпокоително. Обезпокоително — повтори той — но не е признак на болест.

— За малко да ме убият — споделих.

Той погледна майка ми и повдигна въпросително вежди.

— Не тя — опитах се да обясня инцидента.

— Тогава всичко е ясно. Тялото ви е толкова изненадано, че е още живо, че изпитвате огромен приток на адреналин. Това обяснява повишеното ви настроение. Не се безпокойте, скоро ще отминете.

— И отново ли ще се чувствам подтисната?

— Да, да — успокои ме той. — Навярно и по-зле от обикновено. Ще преживеете това, което се нарича спад на адреналина.

— Е, какво облекчение — отвърна майка ми. — Благодаря, докторе, ще ви изпратя.

Придружи го навън и гласовете им долитаха, приглушени от прозореца.

— Сигурен ли сте, че не можете да ѝ предпришете нещо? — чух да пита мама.

— Какво например?

Майка ми се зачуди.

— Нещо, противоположно на антидепресантите?

— Нищо й няма.

— Но тя е абсолютно непоносима. Тревожа се какво ще причини нейното въодушевление на малкото й момиченце.

— Онова, дето крещи на овцете? Няма вид на травмизирано. И, да ви кажа откровено, ако след подобен шок майка й е в повишено настроение, ще е най-доброто за нея.

Почувствах как свивам юмрук, поздравявайки се за победата си. Постоянно ми се свиваше сърцето от тревога за Ема; страшно се радвах да чуя, че правех най-доброто за нея.

— Не се тревожете — обнадежди лекарят майка ми. — Въодушевлението на Лили бързо ще отзвучи.

— А докато чакаме?

— Тя е писателка, нали? Защо не я убедите да опише всичко това? Докато пише, поне няма да говори.

Едва беше свършил изречението си, и аз грабнах химикалка и тетрадка и видях как ръката ми пише: „Грейс се събуди и откри, че и през тази нощ никакъв самолет не бе паднал върху нея.“ Беше чудесно въвеждащо изречение.

Абзацът продължаваше как Грейс взима душ и водата не я попарва, хапва купичка с мюсли и не се задавя до смърт с някой лешник, включва чайника и не я удря ток, бутва ръката си в едно чекмедже, но не се набожда нито на вилица, нито на нож, излиза от къщи, ала не се подхлъзва на гнила ябълка по пътеката и не я прегазва кола. На път за работа автобусът й не катастрофирва, не се разболява от рак на ухото от мобилния си телефон и нищо тежко не пада от небето върху работното й място, а е само девет сутринта! Вече знаех какво ще бъде заглавието — „Омагьосаният живот“.

Отне ми по-малко от пет седмици. През това време Ема и аз останахме при мама и по петнадесет часа на ден прекарвах пред маминия компютър и траках по клавиатурата, от която пръстите ми не можеха да се откъснат, защото думите струяха от тях.

Когато осъзна, че съм в плен на нещо голямо, майка ми пое грижата за Ема.

В дните, когато трябваше да ходи на работа (продаваше домакински престилки с надпис „Национален тръст“ на половин ден), взимаше Ема със себе си. А когато не работеше, тя и Ема заедно скитаха из полето, беряха диви пролетни цветя и ставаха (по нейните думи) „жени, които тичат подир овцете“. Оставяха ме насаме, за да пренеса историята от въображението си в компютъра.

Героинята ми бе жена на име Грейс — не особено изтънчено, но беше по-добре, отколкото да я кръстя Лъки (Lucky — Късметлийка. — Б. пр.) — и беше звездата на една сложна шестгодишна любовна история, която се развиваше на фона на ужасните неща, които не ни се случват.

Първата вечер прочетох какво бях написала на майка ми и Ема.

— Скъпа, очарователно е — каза мама.

— Мръсно — съгласи се Ема. — Гнусно.

— Направо е чудесно. Толкова жизнерадостно.

— Но ти си ми майка — възпротивих се аз. — Нужен ми е някой безпристрастен.

— Няма да те лъжа, миличка. Не съм от онези майки. Когато настоях да те прегледа лекар, не исках да бъда нелюбезна, само се тревожех за тебе.

— Разбирам.

— Между другото, Антон отново се обади. Ужасно много иска да види Ема.

— Не. Не бива да идва. Не трябва да го виждам. Лекарят ме посъветва да не правя никакви резки движения.

— Не можеш да му отказваш правото да вижда собственото си дете, особено след като едва не загина. Лили, моля те опитай да не бъдеш такава егоистка.

Не ме беше грижа за Антон. Трябваше да мисля за Ема. Въпреки че приемаше скорошната травма с обичайната си самоувереност, да се среща редовно с татко си, беше жизненоважно за добруването ѝ.

— Хубаво — промърморих като сърдит пубер.

Майка ми излезе от стаята, но скоро се върна.

— Пристига утре сутринта. Помоли ме да ти благодаря.

— Мамо, когато Антон дойде днес, би ли го посрещнала и да му дадеш Ема, защото аз не мога.

— Защо, за Бога?

— Защото — повторих — лекарят ме посъветва да не правя никакви резки движения.

— В какъв смисъл „резки“?

— Ами... резки. Трябва този приток на адреналин или каквото там състояние е, да отmine, тогава мога да се срещна отново с него.

Не беше доволна, особено, когато дръпнах завесите, та, ако видя Антон, да не извърша нещо рязко. Самата аз се потопих в сложния любовен живот на Грейс, която щастливо избягваше лошите случки, и зачаках времето да mine.

След няколко часа майка ми влезе. Извадих тапите от ушите си (поставени в случай че гласът на Антон отприщи поток от резки движения) и попитах:

— Тръгна ли си?

— Да.

— Как е той?

— Добре. Развълнува се да види Ема, а тя бе извън себе си от щастие. Татково момиче.

— Пита ли за мен?

— Естествено.

— Какво каза?

— Попита: „Как е Лили?“

— Само толкова?

— Така мисля.

— И после за какво говорихте?

— За нищо особено. Играхме с Ема. Подвиквахме на овцете.

— А когато си тръгваше, каза ли нещо за мен?

Мама се замисли.

— Не — твърдо отвърна, — не.

— Прекрасно — измърморих към екрана.

— Теб какво те е грижа? Ти го напусна.

— Не ме интересува. Просто не мога да повярвам колко е груб.

— Груб ли? — попита майка ми. — С жената, която стои в стаята на дръпнати завеси с тапи в ушите. Груб ли, скъпа?

Второто му посещение не ме притесни както първото: Беше дошъл да види дъщеря си, на което имаше пълното право. Както майка

ми каза, трябваше да се радвам, че детето има такъв всеотдаен баща. Оттогава нататък той идваше от Лондон на всеки пет-шест дни и при всяко посещение аз оставах вътре. Въпреки че веднъж — независимо от тапите за уши — го чух да се смее и беше все едно да удрияш по счупена кост; бях потресена до каква степен още бях способна на болка.

Една вечер занасях Ема в леглото и тя прошепна във врата ми, така тихо, че едва я чух:

— Антон мирише приятно.

Това не означаваше нищо. Ема още не можеше да образува свързани изречения. Със същия успех можеше да каже: „Антон ближе дървета“ или „Антон пие бензин“, но думите ѝ предизвикаха у мен толкова силен и познат копнеж, че ми идеше да вия.

Длъжна бях да възкреса мантрата, която ми бе помогнала през първите дни след раздялата: Антон и аз бяхме влюбени, създадохме дете, бяхме сродни души от момента, в който се срещнахме. Краят на нещо толкова скъпоценно може само да бъде трагичен и раздялата навярно винаги ще боли.

Спомних си онези тихи дни, точно преди да напусна Лондон, когато мислех, че с Антон сме на една крачка от приятелството. Колко съм се заблуждавала: ни най-малко не се приближавахме към него.

Продължавах да пиша всеки ден, думите бликаха от мен и всяка вечер, преди да сложим Ема да си легне, прочитах написаното през деня и мама беше във възторг. И Ема добавяше коментара си. („Скапано.“ „Опърпано.“ „Акано.“) Не преживях „адреналиновия спад“, който ми предрече д-р Лот, но през петте седмици, колкото повече пишех, толкова повече чувството за избавление изчезваше. До началото на май, когато завърших книгата, почти си бях възвърнала нормалното състояние. (Може би малко по-жизнерадостна, отколкото бях преди инцидента.)

Знаех, че „Омагьосаният живот“ нямаше да покори издателствата, но хората щяха да го харесат. Това не бе дързост; знаех, че критиката ще бъде безмилостна. Но май бях понаучила нещичко за книгоиздаването. Видях как реагираха хората на „Церовете на Мими“ и интуитивно чувствах, че тази ще предизвика подобен отклик. Историята и мизансценът в „Омагьосаният живот“ нямаха нищо общо с тези от „Церовете на Мими“, но пораждаха подобни чувства. Преди

всичко бяха ужасно нереалистични. Ако исках да кажа нещо хубаво за романа (и защо не), бих казала, че звучи вълшебно.

Време беше да се върна в Лондон и мама се натъжи, но се опита да го скрие.

— Не става въпрос за мен — обясни тя, — овцете ще са съкрушени. Те изглежда приеха Ема като някаква богиня.

— Ще ти идваме на гости.

— Непременно, моля ви. И предай поздравите ми на Антон. Ще се видите ли в Лондон? Мина ли ти страхът от резки движения?

Не знаех. Сигурно.

— Мога ли да ти дам един съвет, скъпа?

— Не, мамо, моля те, недей.

Но тя вече се беше подготвила.

— Знам, че не можеш да разчиташ на Антон за пари, но по-добре да живееш с развейпрах, отколкото със скъперник.

— Откъде знаеш? Кой е бил скъперник?

— Питър. — Вторият ѝ съпруг. Бащата на Сюзан. — Разделяше се с парите, все едно му изтръгваха зъбите.

Не знаех това. А може би знаех? Сигурно съм го допускала, но след цялата несигурност с татко, съм мислела, че мама го одобрява.

— Поне животът ми с баща ти беше забавен — с чувство произнесе тя.

— Толкова забавен, че се разведохте.

— О, скъпа, съжалявам. Но ме отегчаваше до смърт с всичките му проекти за печелене на пари. Обаче, след като живях с мъж, който пресмята за колко време ще свършат ролките с тоалетна хартия, стигнах до извода, че е по-добре да живееш един ден като прахосник, отколкото хиляда години като скъперник. — След това тревога помрачи лицето ѝ. — Това обаче не значи, че с татко ти ще се съберем отново. Моля те, не оставай с погрешно впечатление.

Ема и аз се върнахме в Лондон.

Чувствах се толкова виновна, че бях съсипала хубавата кола на Ирина, че ѝ купих нова — е, все още имах в банката процентите от „Церовете на Мими“. Ирина обаче далеч не беше впечатлена от щедростта ми.

— Нямало нужда. Хора от застрахователна компания щели да ми купят нова кола.

Свих рамене.

— Когато — ако — получиш чека от застраховката, можеш да ми ги върнеш.

— Ти глупава с пари — каза студено тя. — Караш мене ядосва.

Обаче, независимо че ѝ купих нова кола, тя ми прости и разреши да живея при нея с Ема, докато си намерим свое жилище.

Веднага щом влязох в спалнята си, забелязах, че кошчето за боклук не беше изхвърляно през цялото време, докато ме беше нямало — явно Ирина уважаваше правото ми на уединение. По дяволите. Писмото от Антон още беше там — подаваше се едно ъгълче. Погледнах го, чудейки се какво да направя, после бързо го вдигнах и го пхнах в чекмеджето, където държах бельото си, имах чувството, че не трябва да се отделям от него.

Преди да дам „Омагьосаният живот“ на Джоджо, реших да опитам с някой, който няма да ми се присмее; изборът ми падна на Ирина, която го прочете за един следобед. Върна ми свитъка с безизразно лице.

— Не харесва — каза тя.

— Добре, добре — исках да продължи.

— Прекалено много надежда в нея. Но други хора, те много харесат.

— Да — отвърнах щастливо. — И аз мисля така.

ДЖЕМА

Изведнъж пак дойде пролет и животът стана приятен. Татко беше вкъщи при мама, книгата ми скоро щеше да излезе — вече се продаваше по аерогарите, но беше още рано да се разбере как върви — и сега, като не трябваше да издържам майка си, имах достатъчно пари в кредитната си карта, за да си продам колата и да си купя друга, която мъжете да не смятат за нужно да изнасилват.

Навярно щях да постъпя като Джоджо и да основа собствена фирма. Но поради кариерата си на писател реших за момента да не предприемам нищо.

Единственото петно на хоризонта на живота ми бе, че все още се чувствах неудобно в отношенията си с Джони Рецептата и избягвах да минавам с колата покрай аптеката му. Но покажете ми някой, в чийто живот няма грижи, и ще ви кажа, че това е мъртвец.

През април, няколко кратки седмици, преди книгата ми да види бял свят, най-накрая заминах на почивка в Антигуа. Андреа зае мястото на Оуен. После и Коуди каза, че искал да дойде, също и Тревър и Дженифър, и може би Силви и Нийл, а Сюзан писа, че си идва от Сиатъл, и изведнъж станахме осем. Погледнато от този ъгъл, една седмица не стигаше, така че променихме резервацията на четиринадесет дни.

Още преди да тръгнем от Дъблин, настъпи голямо въодушевление. В книжарницата на летището се скупчихме около малката витрина с изложеното там „Пътешествие към дъгата“ и аз високо изрекох:

— Чувам, че е страхотна книга. — После продължих: — Щях да си купя книгата, ако заминавах на почивка.

Когато една жена си я купи, Коуди я приклеци и ѝ разкри, че аз съм авторката и въпреки че подозираше, че си правим майтап, тя ми разреши да се подпиша на нейния екземпляр и не възрази да пролея една сълза, докато Коуди увековечавахме събитието с видеокамерата си.

После, като пристигнахме в курорта, една жена, която легеше край басейна — но не жената от дъблинското летище — четеше

„Пътешествие към дъгата“. Шестстотин четиридесет и седем други четяха „Церовете на Мими“, ама нищо. Признавам, че нещо ме бодва всеки път, като я видя, но какво мога да сторя.

Срещнахме се със Сюзан, която беше тръгнала със самолет един ден по-рано от Сиатъл и следващите две седмици бяха безконечен купон. Слънцето грееше, разбирахме се чудесно, винаги имаше с кого да поиграеш, но мястото беше достатъчно, ако ни трябваше (как я мразя тая дума) усамотение. Имаше минерален басейн, три ресторанта, великолепни водни спортове и най-качествения алкохол, който някога сме пили. Ходех на козметик, гмурках се с шнорхел, прочетох шест книги и се опитах да се науча да карам уиндсърф, но ми казаха да се върна, когато главата ми не се мотае от безплатната пиня колада. Запознахме се с милиони други хора и Сюзан, Тревър и Дженифър си хванаха гаджета. През повечето нощи танцувахме до зори в разни дискотеки, но — това беше най-хубавото — на другия ден не ни мъчеше махмурлук. (Благодарение на качествения алкохол.)

Тази ваканция беше за мен повратен момент. Мисля, че бях забравила как да бъда щастлива, но там преоткрих това изкуство. През последната ни нощ, седнала в един бар на плажа, слушайки пляска на вълните, разхлаждана от ароматния, нежен бриз, почувствах, че съм се отървала от горчивината, която таях толкова дълго към Лили и Антон. И вече не ми се искаше да отида и да се изсмея в лицето на Колет. Дори я съжалявах: с две деца животът надали е много лесен и трябва наистина да е имала лош късмет с мъжете — далеч по-лош от моя — ако си е мислила, че баща ми е върхът на сладоледа. (При цялото ми уважение, мили татко, така си е.) Дори и на баща си простих. Дишах свободно, спокойно и се чувствах благородна и великодушна.

Гледах всички, които седяха около мен — Андреа, Коуди, Сюзан, Силви, Дженифър, Тревър, Нийл и някакъв тип от Бирмингам, чието име ми изскочи от ума, но който беше там, защото сваляше Дженифър, и това ми трябваше: добри приятели, които да обичам и да ме обичат. Бях здрава, имах добре платена работа, публикувана книга, надеждно бъдеще и хора, които ме обичаха. Чувствах се цяла и съвършена!

Опитах се да обясня на Коуди колко лека и свободна се усещам.

— Естествено, че е така — каза той. — Съвсем си изкуфяла от безплатната пиня колада. (То се превърна във ваканционния ни лаф.) Изгубила си интерес към мъжете — допълни, — а не бива.

Опитах се да обясня, че не е така, но не можах да се справя много добре, защото съвсем бях обезумяла от безплатната пиня колада. Но нищо. Да си щастлив, означава да нямаш нужда да те разбират.

ДЖОДЖО

Джоджо се събуди. Хрумнаха ѝ двете мисли, които я спохождаха всяка сутрин, знаеше, че днес е денят, когато нещо трябваше да се промени. През първите две седмици, след като напусна „Липмън Хай“, животът ѝ бе пълен със задължения. Телефонът звънеше през цялото време — автори ѝ съобщаваха, че се прехвърлят при Ричи Гант, Марк я умоляваше да се върне, хора от пресата напиреха да узнаят какво се е случило — след което, сякаш една картинка се смени с друга, всичко изведнъж стихна. Като че ли имаше някаква конспирация. На моменти тишината беше оглушителна и времето започна да тече много бавно.

Джоджо откри, че да седи в дневната си, опитвайки се да върти литературна агенция почти без никакви автори, не става. Последното преброяване показва, че е загубила двадесет и един от двадесет и деветимата си автори в полза на Ричи Гант и само незначителните ѝ бяха останали.

Нямаше да печели никакви пари — и това я плашеше до смърт.

От шестнадесетгодишна не бе спирала да работи, не се бе случвало да няма приходи. Сякаш играеше на трапец без подсигурителна мрежа.

В продължение на тринадесет дълги седмици всяка сутрин това беше второто нещо, за което се сецаше, щом се събудеше. През целия февруари, целия март и целия април. Започна май и нищо не се бе променило.

Трябваша ѝ нови автори, но никой не знаеше за нея и, колкото и да е странно, „Липмън Хай“ не ѝ препращаха никакви ръкописи.

Една статия в „Таймс“, с автор Магда Уайът, изброи книгите, които тя е представлявала. Поне показваше, че е още в играта.

Дните, прекарани в затвора на апартамента, в очакване, без да се случва нищо, изглеждаха ужасно дълги. Издателите вече не я канеха така често на обяд в луксозни ресторанти, а и тя умишлено отбягваше подобни места, за да не наleti на Марк. Обаче беше трудно да отказва всички покани — трябваше да знаят, че още е жива.

Все пак правеше всичко възможно да стои настрана, защото Марк беше първото нещо, за което се сещаше сутрин. Дори сега, повече от три месеца, откакто не го беше виждала, понякога не можеше да диша от мъка.

Но в днешния ден нещо щеше да се случи.

Не ѝ бяха останали пари; беше продала малкия пакет акции, които ѝ осигуряваха пенсията, беше изчерпала кредитните си карти. Беше използвала всичко до шушка, трябваше да изплаща ипотека, но каквото и да се случеше, не възнамеряваше да загуби апартамента си.

Имаше две възможности, от които нито една не я привличаше — можеше да ипотекира още веднъж апартамента или да се хване на работа в някоя голяма агенция. Щеше да бъде трудно (да не кажем невъзможно) да ипотекира наново апартамента, без да има постоянна работа. Така че ѝ оставаше една възможност, но две някак си звучаха по-добре.

Част от нея я съветваше да се преклони и да се предаде, като се върне да работи в системата, която я бе изпържила. Друга част ѝ казваше, че най-важното беше да оцелее. Беше опитала всичко, но едно умно момиче знае кога трябва да спре.

Трябваше да се храни. Да си купува чанти.

Откакто се разнесе новината, че е напуснала „Липмън Хай“, заваляха предложения за работа почти от всички други литературни агенции в града, които тя учтиво отклони. Добави, че самата тя може да им предложи работа в не твърд далечно бъдеще.

Да, изглежда беше проявила прекалена самоувереност. Но ако авторите ѝ бяха останали при нея, работата щеше да потръгне. Както ѝ да е, нямаше смисъл да съжалява. Беше си съставила списък кой би бил най-непоносим, за да работи за него; щеше да започне отдолу и да кара нагоре.

Чувствайки се особено, малко тъжна, тя взе телефона и набра номера на агенция „Къртис Браун“. Жената, с която пожела да говори, я нямаше, така че остави съобщение, след което се обади на Беки, за да ѝ каже какво прави.

— О, Джоджо, да се върнеш в патриархалната система не е добре за душата.

— Разорена съм. И за какво ми е душа? Никога не я използвам. Ако трябваше да избирам между душата и нова чанта, щях да избира

второто.

— Щом казваш...

Когато телефонът позвъни, тя реши, че е някой от „Къртис Браун“, но не беше.

— Джоджо, обажда се Лили Райт. Имам един ръкопис за теб. Мисля, искам да кажа, човек никога не е сигурен, но мисля, че ще ти хареса. Поне малко, във всеки случай.

— Мислиш ли? Ами дай да го погледна! — Джоджо не хранеше никакви надежди. Лили, чудесна като човек, се бе провалила в литературата. След краха на „Кристално чиста“ нямаше кой да я публикува.

— Живея съвсем наблизко — продължи Лили. — На Сейнт Джеймс Уд. Мога да се отбия. На Ема разходката ще ѝ дойде добре.

— Разбира се! Защо не? — Е, може да ѝ се присмиваше, но беше по-добре, отколкото да ѝ каже да не си прави труда, нали?

Лили и Ема пристигнаха, Лили прие чаша чай, Ема счупи дръжката на друга чаша и си я пхна в ухото, сякаш е обица, след което и двете си тръгнаха.

По някое време следобед жената от „Къртис Браун“ се обади и с Джоджо си уговориха среща в края на седмицата. После бавно денят си отмина. Поговори няколко пъти с Беки, цял следобед гледа телевизия, въпреки че имаше твърдо правило през деня да не включва апарата, отиде на йога, върна се, приготви си вечеря, погледа още малко телевизия и около единадесет и половина реши, че е време за лягане. Докато търсеше нещо за четене, колкото да се приспи, погледът ѝ попадна на снопчето страници, които бе донесла Лили. Защо да не почете от тази книга?

Двадесет минути по-късно

Джоджо седеше в леглото си, ръцете ѝ толкова силно стискаха страниците, че ги мачкаха. Беше съвсем в началото на книгата, но вече разбираше. Беше шедьовър. Ръкописът, който чакаше от толкова време, книгата, която щеше да възкреси кариерата ѝ. Все едно беше втора част на „Церовете на Мими“, но по-добра. Щеше да я продаде за цяло състояние.

Погледна часовника си. Полунощ. Беше ли прекалено късно сега да позвъни на Лили? Сигурно. По дяволите!

Колко рано ставаше Лили? Рано. Имаше малко дете, значи рано.

6:30 на следващата сутрин

Прекалено ли рано беше? Навярно. Пригответи се да чака час и вдигна телефона.

ЛИЛИ

Не съм глупачка. Още преди Ема да счупи дръжката на чашата и да си я сложи като обица, знаех, че Джоджо не умира от радост да ме види. Не я винях. Провалът на „Кристално чиста“ не се отрази добре и на двете ни.

Но прие новия ми ръкопис и обеща „скоро“ да го прочете. После се върнах у Ирина и зачаках да се обади Джоджо. Тя звънна в 7:35 на следната сутрин.

— Велики Боже — извика тя, толкова високо, че Ирина я чу от съседната стая. — Връщаме се към живот. Кажете някаква цена! Няма да я предлагаме на „Долкин Емери“. Не си удържаха на обещанието миналата Коледа. Ще се обадим в „Тор“. Човек ще убият, за да имат това, а за момента се справят много добре. Или пък...

Вече имах план. Не бях сигурна, че въобще ще напиша друга книга; трябваше да ми се случи нещо ужасно, преди да напиша качествен текст, и откровено казано, предпочитам да се чувствам добре. Но това ми беше шансът да си осигуря бъдещето материално.

— Дай я — казах на Джоджо — на този, който предложи най-много.

— Точно така. Отскачам до най-близката копирна машина, после ще се обадя по телефона, ще поръчам куриери и само ще ги гледам как ни замерят с пари.

ДЖЕМА

След като се върнах от Антигуа, където оглупявах от пиня колада, измина седмица, преди да навестя родителите си, също както в добрите стари дни. Най-накрая се наках да отида и майка ми каза:

— Това пристигна за теб.

Подаде ми плик с няколко зачеркнати адреса и написани нови. Първоначално е бил изпратен до „Долкин Емери“, те го препратили до „Липмън Хай“, които от своя страна го препратили до родителите ми.

— Сигурно е писмо от почитател — предположи татко.

Не си дадох труд да го отговоря. Откровението, което получих в Антигуа, почти успя да оцелее, след като се прибрах, само не и в отношението ми към татко. Отворих писмото.

Скъпа Джема,

Исках да споделя с теб колко ми хареса „Пътешествие към дъгата“. (Купих си я на аерогарата на път за Пуертевентура.)

Поздравявам те за страхотната идея. Зарадвах се, че Уил и Изи най-накрая заживяват заедно след всички прекеждия и изпитания. Не вярвах, че това ще стане, особено след като другият мъж беше наоколо. Опасявах се, че Изи ще размисли, но сега съм сигурен — от тях ще излезе страхотна двойка.

С обич:

Джони

П.П. Ела да се видим. Имам нова хирургическа марля, в която ще изглеждаш интригуващо.

Джони, Джони Рецептата. Не познавах други мъже на име Джони и те не биха писали „с обич“.

Чувствах се, сякаш някой беше направил малки дупчици в мен и цялата ме бе напompал с облекчение. Той бе прочел книгата. Беше ми простил, че съм го използвала за препинателен знак.

Не бях осъзнала колко голямо притеснение тая.

Искаше да се срещнем...

Как трябваше да се чувствам? Искаше ми се да се отбия, на път за вкъщи, ето как се чувствах! Разбрах нещо: вече бях готова. През последната година — и повече — бях прекалено тревожна, за да търся каквото и да е с Джони и затова реших да изчакам, докато дойда на себе си, преди да се появя. Предполагам, затова останах с Оуен — докато бях с него, не можех да искам да бъда с Джони. Беше нещо като емоционална бариера.

Вече не се чувствах толкова виновна, че съм използвала Оуен; и аз бях изиграла за него подобна роля.

После забелязах датата на писмото на Джони. Беше деветнадесети март — преди шест седмици. Прекарах това време да циркулирам между литературни агенти и родителите ми. Изведнъж почувствах, че трябва да си тръгна.

— Какво е? Писмо от почитател? — попита баща ми.

— Извинявай, тръгвам си.

— Но ти току-що дойде.

— Ще се върна.

Карах по-бързо, отколкото бях карала първата нощ преди много време, когато имах мисията да осигуря успокоителни, за да предпазя майка ми да не откачи напълно. Паркирах отпред, бутнах вратата, подхванах загрижено ръката на една възрастна дама, възхищавайки се на пръстена ѝ. Сърцето ми обаче щеше да изхвърчи.

Видях го, той вдигна поглед и аз се уплаших: това не беше той. Ужасно приличаше на него, но не беше той. За момент изтръпнах да не би извънземни да са обсебили тялото му, но после разбрах. Беше прословутият му брат.

Протегнах врат, за да погледна над меламиновата преграда с надежда да зърна Джони да пълни бурканче с хапчета или да прави там каквото прави, но братът ме хвана.

— Какво обичате?

— Търся Джони.

— Няма го.

Нещо в тона му ме накара да получа лошо предчувствие.

— Да не би, случайно, да е емигрирал в Австралия?

Може да срещне Подходящата на кораба.

— Ами не. И да е мислил, вчера вечерта не ми каза.

— Хубаво.

— Да му предам ли нещо?

— Не, благодаря, пак ще намина.

На следващия ден отново се отбих, но за голямо мое разочарование братът все още властваше над илачите. Казахме си горедолу същото:

— Сигурен ли сте, че не е заминал за Австралия?

— Не, но ако искате да го видите, защо не дойдете през деня?

— Защото денем работя. Преди той работеше вечер.

— Вече не. Сега работи само една вечер на седмица.

Търпеливо изчаках. Братът продължаваше да нарежда разни пакетчета.

— Коя вечер?

— Моля?

— КОЯ ВЕЧЕР РАБОТИ БРАТ ВИ?

— О, извинете. В четвъртък.

— В четвъртък ли? Утре е четвъртък. Сигурен ли сте, че е четвъртък?

— Да. Е, почти сигурен.

Тъкмо се качвах в колата, когато извика след мен:

— И не забравяйте, сега затваряме в осем!

— В осем, не в десет. Защо?

— Така решихме.

ЛИЛИ

Джоджо насрочи деня на търга за „Омагьосаният живот“ за следващата седмица, но както и предвиди, заваляха куп предварителни предложения. „Пелъм“ предложи един милион за три книги.

— Но — възразих аз, — няма да има втора и трета част. Тази книга е единствена.

„Нокстън хаус“ предложиха осемстотин за две. Повторих, че книгата няма да има продължение. Седмичната измина и в понеделник „Садърн Крос“ направи оферта от петстотин за самата книга.

— Приеми — казах на Джоджо.

— Не — възпротиви се тя. — Ще ти спечеля повече.

Три дни по-късно, в четвъртък следобед, тя я продаде на „Б&Б Холдър“ за шестстотин и петдесет хиляди. По-хубаво от това — здраве. Предложи:

— Нека празнуваме. Хайде да се срещнем за по питие. Не се тревожи, няма да стоим до късно. Тази вечер имам работа.

Разбрахме се да се срещнем в осем часа в Мейда Вейл. Когато пристигнах, Джоджо вече ме чакаше с бутилка шампанско.

След няколко чаши ме попита — сякаш знаех, че така ще стане:

— Защо толкова настояваше да подпишеш договор само за една книга? Можеше да вземеш милиони.

Поклатих глава.

— Няма да напиша друга книга. Мисля да се върна към преписването на текстове. Това са сигурни пари, не ми трябват повече унизителни статии в неделните издания.

— Знаеш ли какво казват?

— Че капка по капка вир става?

— Знаеш ли как да разсмееш Бог? Кажи му плановете си.

— Добре — отстъпих аз. — Никой не знае какво го чака. Но, ако зависи от мен, няма да пиша повече.

— Какво ще направиш с аванса си? — попита Джоджо. — Ще го инвестираш ли?

Засмях се.

— Каквото и да инвестирам, все пропада. Предпочитам да ги крия в кутия от бисквити под леглото си, така ще се чувствам по-сигурна, но трябва да си купя някакво жилище.

И този път ще го направя както трябва.

Скоро след това Джоджо си погледна часовника.

— Седем и половина е. Трябва да вървя. Имам среща с братовчедка си Беки. Ще ходим заедно на парти в „Долкин Емери“.

— Празненството, посветено на авторите? — наклоних глава. — Не бях ли някога и аз една от тях? Е, не съм поканена на купона.

— Знаеш ли какво? — тя леко се наведе към мен. — И аз не бях, поне до скоро. Изпратиха ми поканата едва вчера. Благодарение на теб и на прекрасната ти книга отново съм в играта.

— Колко са непостоянни. Колко груби. И мислиш да отидеш? Аз бих им казала да се разкарат!

— Трябва да отида — каза тя, изведнъж изпадайки в мрачно настроение.

Не отговорих нищо, но и аз, както останалите, бях чула слуховете. Приказки за връзка с шефа и как трябвало да напусне или нещо подобно.

После братовчедка й пристигна и те тръгнаха.

ДЖЕМА

През целия четвъртък се чувствах неспокойна на работа — бях развълнувана. Най-накрая щях да видя Джони, нали? Но всичко сякаш заговорничеше срещу мен, наложи се да работя до шест и половина, след което трябваше да взема татко от болницата. Беше претърпял лека операция (нещо, свързано с простатата, така и не разбрах какво точно) и заради упойката не биваше да кара кола. Но докато си тръгне, мина сума време, сбогуваше се със сестрите, като че ли беше прекарал там шест месеца, а не шест часа, и ето че стана осем без петнадесет. Аптеката на Джони затваряше в осем, та взех извънредно решение.

— Татко, преди да те закарам до вкъщи, трябва да мина през аптеката.

— Какво ще купуваш?

— Анкерпласт.

— Но не си се порязала.

— Тогава носни кърпички.

— Настинала ли си?

— Хапчета против главоболие.

— Глава ли те боли?

— Да. В момента.

Паркирах отпред и той откопча колана. Притеснена, му казах:

— Татко, стой в колата. Не си добре.

Никакъв шанс. Нещо си беше наумил.

— И аз трябва да си взема нещо.

— Какво?

— Ами... — разглеждаше рекламите на витрината — ароматично масло от иглика.

Хванал се за слабините, тръгна подире ми.

ЛИЛИ

След като Джоджо и братовчедка ѝ тръгнаха, отидох пеша до нас и сложих Ема да си легне. Беше време да прочета писмото от Антон.

Нямах друг избор. Знаех, че няма да ми се размине.

Легнах на канапето и извадих трите сгънати листа.

Мила моя Лили,

Кога четеш това? Шест месеца след като сме се разделили? Няма значение, благодаря ти, че все пак го четеш. Има само едно нещо, което искам да ти кажа с това писмо, и то е, че съжалявам за цялото нещастие, което ти причиних, но като ме знаеш, ще ми трябват няколко страници, за да ти обясня.

В момента сигурно съжаляваш за времето, което преживяхме заедно, искаш да се отделиш от мен и си убедена, че всичко беше една голяма грешка, отначало докрай.

Когато се срещнахме за първи път, изборът, който трябваше да направиш — между Джема и мен — беше ужасен. Опитах се да разбера, мислех, че разбирам, но тогава бях лудо щастлив, толкова бях убеден в правотата си, че друго не ме интересуваше. Като погледна назад, не мисля, че напълно осъзнах дълбочината и страха, че ще бъдеш наказана. За да се защитя, ще кажа, че се опитах да те направя щастлива, доколкото можех.

Не мисля, че някога ще се убедиш, че беше правилно да заживеем заедно. Но, моля те, опитай, не разрушавай останалата част от живота си, мъкнейки бремето на срама. Ще ти помогне ли, ако погледнеш Ема? Тя е такава нежна душица, тя прави света по-хубав, ние я създадохме, аз и ти. Все нещо хубаво е взела от нас.

Бих желал и да ти поискам прошка, че загубих нашия дом. Думите са бледи и не могат да изразят срама, който чувствам.

Като си припомня ентусиазма си да купим къщата, ми се струва, че те накарах насила, за което ужасно страдам. Но мога ли да обясня как мислех по онова време? Покупката на къщата беше риск, но до голяма степен ми се струваше, че ще успеем. Всички знаци сочеха, че

парите ще потекат — Джоджо мислеше така, „Долкин Емери“ мислеха така, също и банката.

Страхувах се, че ако не купим дом за нас тримата, ще пропилеем парите от процента и ще ги прахосаме за всевъзможни боклуци (коли, стереоуредби и разни такива), но не и за сигурност (знаеш какви бяхме). Искях да действам като отговорен, възрастен човек. Да купим нещо, което е свръх възможностите ни, ми се струваше по-разумно, отколкото да вземем малък апартамент за една година, после да го продадем и да плащаме излишни данъци. Не се вслушах в страховете ти и после всичко се разпадна.

Мислех, че съм оптимист, ти самата го казваше, но ако имах възможността да го направя отново, щях да постъпя по абсолютно различен начин.

Като знаех какво си преживяла като дете, трябваше да ти дам сигурността, от която се нуждаеше.

Съжалявам за грешката, която извърших, горчиво съжалявам за нещастиято, което ти причиних. Но никога няма да съжалявам за времето, което прекарахме заедно. Когато стана на осемдесет и погледна назад, ще видя, че сме имали и красиви моменти. Първия път, когато се срещнахме пред станцията на метрото, се почувствах най-щастливият глупак, на света и това чувство не ме напусна никога. Всеки ден, когато бяхме заедно, не можех да повярвам на късмета си — повечето хора за цял живот не получават това, което имахме през трите и половина години, и ще се радвам, ако срещнеш друг в живота си, а аз остана само като кратък епизод. Но за мен ти винаги ще останеш всичко.

Винаги твой: Антон

Оставих писмото и се загледах в тавана. Не спирах да гледам.

Знаех, че така ще стане. От седмици го знаех, още преди да отида при майка ми. Когато напуснах Антон, мислех, че съм се примирила. После, когато започнаха да пристигат картичките, разбрах, че с нищо не съм се примирила. Чувствах се изтръпнала като ръка, върху която съм спала седмици поред. Избягах при мама, за да избегна неизбежното.

Дори и тогава знаех, че трябва да направя избора си. Любовта ми към Антон започна бавно да се промъква обратно; да заличава

отчаянието ми от загубения дом, върна се със сила, която не можех да пренебрегна.

Какво да правя с нея?

Нямах представа.

Сега поне разбирах какво стана вътре в мен: яд ме беше на Антон — да загубя дома си беше много тежко. Но, не знаех защо — заради времето? разстоянието? Вече не го винях. Мислех, че няма да му простя, но го сторих.

Още преди да прочета писмото, разбирах какво е искал да постигне с къщата: беше поел риск, без да е сигурен. Не бе имал късмет.

Ами аз? Аз бях там, можех да го спра. Вместо това стоях инертна, без да поема отговорност.

Несъмнено Антон беше безотговорен към парите. Но и аз не бях по-добра.

Нека който е без дългове да напише първия чек. Но това, че разбирах къде сме сгрешили, щеше ли да ни гарантира, че няма да повторим същите грешки? Ако ставаше въпрос само за мен и Антон, можехме да рискуваме, да опитахме отново, като знаем, че и да не потръгне, пак ще оцелеем. Обаче имахме дете, което и без това вече бе преживяло прекалено много през краткия си живот. Заради Ема трябваше да предприемем следващата си стъпка изключително внимателно. Прониза ме една мисъл: нали ще бъде по-добре за нея, ако родителите ѝ живеят заедно? Май се опитвах да убедя сама себе си, защото обичах Антон.

Ами Джема? Щях ли някога да си простя каквото ѝ причиних? Ако можех да избирам, никога не бих я наранила. Донесох ѝ толкова нещастие. Станалото станало, нямаше да го поправя, дори и с Антон да останем разделени завинаги.

Изтощена, въздъхнах дълбоко, с поглед, все още впит в тавана, сякаш там бе изписан отговорът.

Щастието е нещо рядко и трябва да го сграбчиш с две ръце, щом го срещнеш. Искаше ми се да постъпя правилно — но знае ли човек? Гаранции няма.

Можех да плета догадки, докато посинея, и пак да не съм сигурна кое е правилно и кое — не.

Реших да съставя списък, сякаш човек можеше да вземе най-важното решение в живота си, като претегли за и против, пишейки в полето на телевизионната програма. Е, за по-добър начин не се сещах...

- Ема ще живее по-щастливо, ако родителите ѝ са заедно.
- Чувствах, че ще мога да преодоля вината си към Джема.
- Бях простила на Антон за къщата и възнамерявах да бъдем разумни с парите в бъдеще.
- Той беше най-близкият ми човек в целия свят, накъдето и да се обърна (като изключим Ема).

Да видим...

Е, рекох си, няма нищо лошо да поговоря с Антон. И така, призовавайки силите на вселената, взех решение. Ще му се обадя — сега и само сега — и ако не го намеря, ще го приема като знак, че не ни е писано да бъдем заедно. Боязливо вдигнах слушалката с надеждата да я накарам да разбере колко важно е това, което правя. Чудех се къде ли е Антон точно сега, какво ще стане с нас. После натиснах цифрите една след друга, чух сигнала и започнах да се моля.

ДЖОДЖО

На авторското парти на „Долкин Емери“ Джослин Форсайт се мотаеше около вратата, отегчен до смърт. Откри, че му е трудно да се оттегли — все още жадуваше да действа. Но навярно бе грешка, че прие да дойде на празненството. Засега бе отчайващо разочароващо. Помещението преливаше от млади таланти. После, след като влезе, видя нещо, които изпълни сърцето му с радост.

— Джоджо Харви! Ти възкръсна от мъртвите.

Изглеждаше особено привлекателна и бе придружена от почти толкова очарователно същество, което представи като братовчедка си Беки.

— Браво на чудесната новина за Лили „Лазар“ Райт. Колко пъти досега кариерата ѝ се смяташе за свършена? Винаги си била хазартен тип, обичаш да рискуваш сама. — Той се наведе по-близо. — Постъпката на Гант беше гадна работа. Радвам се, че накрая ти потръгна. Разбира се, ако някой може да успее, това си ти.

Джоджо отметна назад косата си и засия.

— Благодаря ти, Джослин — и отмина. Нямах време да стои на приказки. Имаше мисия.

С Беки до себе си, тя се движеше през претъпканото помещение, приемайки поздравления и похвали. Сетивата ѝ бяха нащрек, нервите ѝ бяха опънати като струни, тя отмяташе коси и се смееше. Дори когато говореше само на Беки, представлението продължаваше, докато братовчедка ѝ не просъска:

— Престани, приличаш на дрогирана.

Джоджо ѝ отвърна по същия начин:

— Ами ако той е тук? Трябва да изглеждам щастлива.

— Джоджо, може би не си готова за това.

— Все някога ще трябва да го срещна. Не мога все да се промъквам, страхувайки се да не се натъкна на него.

Но след като изминаха двадесетина минути, тя каза на Беки:

— Не мисля, че е тук. Да хапнем от пилето и да си вървим.

ДЖЕМА

С баща ми, тръгнал по петите ми като сянка, куцайки, сякаш му бяха отрязали топките, забързах към аптеката. Почти ми прилошаваше от тревога. Зад щанда имаше мъж с обичайната бяла престилка, с подходящото телосложение и ръст, но не можех да видя лицето му.

Ако се обърне и видя брата на Джони, се отказвам, рекох си. Явно не ни е писано да сме заедно. После изключително бавно мъжът се обърна и — о, Боже, благодаря ти — беше Джони!

— Джема! — Лицето му светна, след което въпросително погледна над рамото ми.

— Това е баща ми — обясних, — не му обръщай внимание.

— Добре.

Приближих се.

— Получих писмото ти — добавих свенливо. — Благодаря. Наистина ли ти хареса книгата?

— Да. Преди всичко любовната история между Изи и Уил.

— Така ли? — добих цвета на пожарна кола.

— Прекрасно си измислила как накрая да се съберат. Той много ми е симпатичен. — Джони объркано погледна към баща ми. Егоистичен стар глупак. Защо му трябваше да влиза?

— О, Уил наистина е чудесен. — Опитах се да се съсредоточа върху ситуацията, която можеше да ми осигури сърцето или поне интереса на Джони. — Великолепен е.

— Изи също.

Зад мен чух татко да възкликва:

— Велики Боже! Вие сте Уил. От книгата! — приближи се с куцане. — Аз съм Деклан Нолан, бащата, който ги напуска...

Спрях го, взе да става прекалено дружелюбен.

— А аз съм Изи.

— Браво.

— Като в Уил и Изи.

Той схвана най-накрая.

— Ще ви оставя. — Тръгна към вратата, а аз се обърнах към Джони. Изведнъж ми се стори, че ще останем така завинаги: меламиновият щанд, който ни разделя, аз поръчвам разни глупави лекарства, който не ми трябва, а той ми ги продава с любезно изражение. Трябваше да се каже нещо, за да се размрази картинката.

— Джема — започна той.

— Да — едва дишах.

— Мислех си.

— Да?

— За нещо, което отдавна ми каза.

— Да?

— Да излезем да пийнем.

— Да?

— Мисля, че вече е време...

Супер!!!

След малко в колата татко каза:

— Не мога да повярвам. Отиде при онзи мъж и сложи картите си на масата. Докъде стигна светът?

— Хайде, татко, голяма работа. Не е като да съм искала от него да напусне съпругата, с която има тридесет и пет години брак. — Това аз ли го казах? Предпазливо се изгледахме един друг.

Мина време, докато татко проговори.

— Мисля, че трябва да излезем на помирителна вечеря, какво ще кажеш?

— Не ставай смешен, татко, ирландци сме.

— Но тези лоши чувства трябва да изчезнат.

— Мислих за това. Ще отзвучат. Трябва време.

— Времето лекува всичко, нали?

Обмислих въпроса.

— Не. — После отстъпих: — Но повечето неща.

ДЖОДЖО

И тогава, тъкмо когато отмяташе косата си назад, пиейки наздравица с Катлийн Пери, тя го видя — стоеше до отсрещната стена, облечен в тъмен костюм; гледаше към нея. Очите им се срещнаха и сякаш някой заби кроше в стомаха ѝ. Струваше ѝ се, че (ах, този номер с разширените зеници) са единствените хора в стаята.

Сърцето ѝ биеше учестено, ръката, държаща чашата, рязко се изпоти и всичко стана нереално. Той промълви на събеседника си нещо като:

— Изчакайте ме за момент — и се запромъква между хората, движейки се към нея.

— Приближава се — прошепна Беки. — Бягай!

— Не. — Нямаше да го направи. Трябваше да се срещнат само още веднъж, и то сега.

Той изчезна от погледа ѝ, после отново се появи, с мъка пробивайки пътя си през тълпа от млади таланти. Беки се скри в множеството.

В следващия миг той стоеше пред нея.

— Джоджо? — гласът му звучеше въпросително, като че ли проверяваше дали е истинска.

— Марк — самото произнасяне на името му ѝ донесе облекчение.

— Изглеждаш — той потърси точната дума — неустоймо.

— Аз съм си — засмя се тя. Той грейна от радост и за момент сякаш се завърна старото време. Докато Джоджо попита:

— Как са Каси и децата?

Той предпазливо отвърна:

— Добре са.

— Още ли сте заедно с Каси?

Той се поколеба.

— Разбра за нас.

— По дяволите, как?

— След като ти си тръгна, беше ясно, че нещо не е наред. — Той горчиво се усмихна. — Бях съсипан.

Тя също не беше на седмото небе.

— Как е научила?

— Отгатна, че имам някоя. Не знаеше, че си ти.

— Съжалявам. Съжалявам, че съм я наранила.

— Тя твърди — знам ли дали е така, — че изпитва облекчение, и най-накрая е разбрала. Казва, че се преструвала, как не забелязва, че дори да съм с нея, сякаш отсъствам. През последните месеци се опитвахме да скърпим отношенията си.

— Да направите голям купон и да подновите сватбените си клетви?

Той успя да се усмихне.

— Не. Записахме се при брачен специалист. Направихме, каквото можахме — той поспря. — Но все още мисля за теб, през цялото време.

Тя се беше приближила към него. Изправи рамене и се отдалечи. Боеше се дори да долови уханието му.

— Може ли някога да се срещнем? — попита той. — Колкото за едно питие?

— Знаеш, че не можем.

Изведнъж той бързо заговори:

— Дори сега, ден след ден, не мога да повярвам как всичко се обърка. Бях такъв егоист, мислех за нас, вместо да помисля за теб. Ако можех да върна времето назад...

— Престани. И аз мислех за същото. Проблемът не беше само да стана съдружник. Каси и децата — ако се стигнеше до решение, мисля, че нямаше да съм в състояние да го направя. И знаеш ли, не вярвам много на психотерапията, но нищо не пречи да опиташ. А сега ме остави.

— Не — запротестира той. — В никакъв случай.

— Трябва — каза твърдо тя.

— Категорично не.

— Както и да е. — Нямаше намерение да спори. Вече беше без значение.

Хората ги гледаха. Близостта им бе прекалено очевидна.

— Марк, трябва да тръгвам.

— Нужно ли е? Но...

Тя си проби път през тълпата, като не спираше да се усмихва, докато не достигна вратата.

Излязла навън, забърза крачка, Беки едвам я настигаше. Когато се отдалечиха на безопасно разстояние, тя рязко спря до един вход, притисна стомаха си и наведе глава. Косите ѝ провиснаха към земята.

— Ще повръщаш ли? — прошепна Беки, като леко я потупваше по гърба.

— Не — прошепна Джоджо. — Но боли.

Останаха неподвижни няколко минути, Джоджо леко стенеше, бе непоносимо за Беки, после се изправи, отметна назад глава и каза:

— Дай ми носна кърпичка.

Беки откри една в чантата си и я подаде.

— Знаеш, че можеш да се върнеш при него.

— Това никога няма да стане. Всичко свърши.

— Как може? Ужасно му липсваш.

— И какво? Вече го превъзмогнах. Почти успях. Ако поискам, след време ще срещна друг. Погледни ме — имам собствен бизнес, всичките ми зъби са на мястото си, мога да поправам велосипеди...

— Приличаш на Джесика Рабит.

— Аз съм факир на трудните кръстословици.

— Истинско превъплъщение на Доналд Дък.

— Точно така. Страхотна съм.

ЛИЛИ

Телефонът на Антон извъня веднъж. После още веднъж. Сърцето ми щеше да изхвъркне, дланите ми лепнеха и шепнех:

— Моля те, Боже.

Звънна три пъти, четири, пет, шест пъти. По дяволите.

На седмия път се чу изщракване, шум и смях сякаш от кръчма, след което някой — Антон — каза:

— Лили?

Виеше ми се свят, но изпитвах радост. (Трябва да призная, че го потърсих на мобилния му телефон. Не исках да поемам никакви рискове.) И преди да кажа и дума, той знаеше, че съм аз! Още един знак! (Иначе го наричат дисплей.)

— Антон, мога ли да те видя?

— Кога? Сега ли?

— Да. Къде си?

— На улица Уордър.

— Да се срещнем на станцията на метрото при Сейнт Джоунс
Уд.

— Веднага тръгвам. Ще бъда там до петнадесет, двадесет минути най-късно.

Напомпана с енергия, изтичах до огледалото и прекарах четката през косата си. Погледнах към чантата си с гримове, но реших, че не са ми нужни, вече изглеждах променена. Въпреки това бързо си мацнах червило и руж, от тях вреда нямаше. И туш. И никакви сенки, които Ирина насила ме накара да приема. После се накарах да спра. Започвах да се вманиачавам и отидох да помоля Ирина да наглежда Ема.

— Излизам замалко.

Тя попита:

— Защо?

— Трябва да свърша нещо набързо.

— С Антон? Добре. Но не бива изглежда така. Трябва сложим още руж. — Тя посегна към шкафчето си с козметика, но аз побягнах.

Трябваше да изляза от апартамента. Въпреки че Антон едва ли бе стигнал до метрото, нервите ми се късаха и не можех да остана между четирите стени.

Падаше здрач, небето беше морскосиньо и с бързината, с която се движех, ми отне по-малко от пет минути, за да стигна до станцията.

Представата за бъдещето ми, докато тъгувах по Антон, се завърна с нова сила; убедена бях, че ме очаква нов живот, пълен с чувства, смях и цветове и със съвсем нови хора. Не преставах да вярвам в това видение, но някои от персонажите бяха същите. Антон отново играеше главната роля, беше си я извоювал.

Заобиколих ъгъла и през мрака очите ми забелязаха входа на метрото, магическата врата, през която той беше дошъл при мен.

После забелязах една висока фигура пред станцията да ме гледа. Въпреки че беше прекалено тъмно, за да виждам добре, и твърде рано, за да е пристигнал, веднага разбрах, че това е той. Знаех, че е той.

Не се спънах наистина, но така ми се стори. Сякаш го виждах за първи път.

Забавих крачка; знаех какво ще се случи. Щом веднъж стигна до него, всичко ще се оправи. Нямаше нужда да говорим, ще бъдем слети завинаги.

Можех да спра. Можех да се обърна и да залича бъдещето, но продължавах да движа крака, сякаш невидима нишка ме водеше към него.

Всяка глътка въздух, който поемах, беше дълбока и бавна, като че ли се гмурках под вода, и когато се приближих, се наложи да спра и да го погледна. Загледах се в тротоара, имаше разхвърляни пликове, тапа от шампанско, всякакъв боклук, все пак това беше станцията на гората Сейнт Джоунс Уд — и изведнъж се озовах до него.

Първите му думи бяха:

— Видях те още отдалеч.

Повдигна кичур от косата ми.

Приближих се до високото му тяло, до красотата му и почувствах присъствието му.

— И аз те видях.

Докато хората бързо влизаха и излизаха от станцията, подобно на герои от забързани филмови кадри, Антон и аз останахме неподвижни като статуи, очите му впити в моите, ръцете му обгърнали раменете

ми, сякаш завършвахме магически кръг. Антон и аз казахме това, което вече знаех:

— Още щом те видях, те познах.

ЕПИЛОГ

Почти девет месеца след деня, в който Оуен скъса с мен, той и Лорна се сдобиха с малко момиченце и я кръстиха — чакайте да чуете — Агнес Лана Мей. Нищо, което дори и далечно да напомня на Джема. Не ме поканиха да му бъда кръстница. Засега не правим планове да ходим край Дордона.

Книгата ми излезе в средата на май и се провали. Обвинявах корицата, заглавието и злобните критически статии. В общи линии резюметата се свеждаха до следното: „... татко беглец. Изоставената съпруга преминава през серия пластични операции, намира си значително по-млад мъж и за шест месеца развива свой собствен бизнес. Това осмива съдбата на жените от истинския живот, които биват изоставени след години верни съпружески отношения. Естествено, в края на книгата съпругът се завръща, изтощен от сексуалните изисквания на любовницата си, и открива, че съпругата му не го иска...“

Беше ужасно унизително. Наистина хубавите отзиви се намираха в обикновените списания, които отпечатват истории от сорта: „Откраднах съпруга на дъщеря си“. Едно от тях нарече книгата „литературно отмъщение“, явно беше нещо, което одобрявах.

Но и това не беше достатъчно, за да се продава книгата, а трябва да призная, че и аз не помагах: точно преди да я издадат, татко ме помоли да не правя никаква реклама и да не разказвам истинската история, на която се основаваше романът. Явно нещо бе омекнало в мен, защото ми дожаля и се съгласих. (Това не ме направи любимка на рекламния отдел на „Долкин Емери“.)

Няма да има втора книга; липсва ми въображение и нищо особено не ми се случва. Факт е, че животът ми е много добър и не си струва да се оплаквам.

В момента ограничавам творческите си търсения до истории за изоставени от своите приятели жени. Много ме бива и в обкръжението си съм си създала стабилна репутация. Останаха ми още пари от

аванса (не ме накараха да ги върна, въпреки че книгата не се продаваше) и може би в неясното бъдеще ще създам собствена фирма. Не е така лесно, както звучи, не всички сме като Джоджо Харви, която вече има офис с цветни стъкла в Сохо, заедно с бившия си помощник Манодж.

Кариерата на Лили достигна върхове. Написа още една книга, озаглавена „Омагьосаният живот“, която напомняше на „Церовете на Мими“, и продаде от нея милиони. После „Кристално чиста“, която щеше да провали „Долкин Емери“, изненада всички, когато бе номинирана за наградата „Ориндж Прайз“ и също се продаде в огромен тираж. Очевидно и сега пише нещо ново, всички са така развълнувани.

Срещнах Антон и Лили на едно издателско парти, скоро след като излезе „Пътешествие към дъгата“, и издателите още ми говореха. Пробивах си път през тълпата, опитвайки се да открия дамската тоалетна, и изведнъж Лили изникна пред мен.

— Джема? — дрезгаво рече тя. Изглеждаше наистина ужасена.

И след всичките фантазии, с които се залъгвах през годините — как ще плисна чаша червено вино в лицето ѝ, ще я блъсна по стълбите, ще се развикам пред всички каква е зла кучка — усетих как подавам ръка, стискам нейната и казвам с цялата искреност, на която съм способна:

— Много ми хареса „Церовете на Мими“, също и на майка ми.

— Благодаря ти, много ти благодаря, Джема. И на мен ми хареса „Пътешествие към дъгата“.

Усмихна ми се съвсем по момичешки, после Антон се появи и с него също беше приятно. Поговорихме за едно-друго, докато Антон се опитваше да хване ръката на Лили, а тя не искаше.

— Покажи малко уважение — изглежда имаше предвид мен.

Стана ми тъжно. Главно заради жеста на Лили. Тя винаги е била внимателна към чувствата на другите хора. Жалко, че не можехме да бъдем приятелки, защото (като изключим, че ми открадна гаджето) тя е прекрасен човек. Винаги съм я харесвала.

Но да карам поред.

Когато мама среща за първи път Джони Рецептата, прегърна широките му рамене, любезността ѝ нямаше граници. Той вече не

работи през цялото време и често идва у нас. Обичайният коментар на майка ми е:

— Изглежда професионалистът е дошъл.

Тя го харесва. По дяволите.

Колет не остана задълго сама. Намери си друг — приятеля на приятеля на девера на Тревър — и понеже Дъблин е прекалено малък, научих и аз. Доколкото разбирам, новия ѝ човек го бива доста повече от татко. (Поне не носи велурена жилетка.)

Колкото до мама и татко... е, той решава кръстословици и играе голф, тя си купува дрехи и го кара да отгатне цената им, гледат криминални филми и се разхождат с колата. Като изключим факта, че издадох книга и имаме достъп до всевъзможни хирургически марли, ще речеш, че татко никога не ни е напускал.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.